

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sayıları yönetirsen dünyayı yönetirsin...

KULÜP 10000

KLON'un yazarı

KEVIN GUILFOILE

KULÜP 1000

Bir tarafta, insanlar hakkında esrarengiz sezgileri olan ve sayılarla şaşırtıcı bir etkileşim kurmasını sağlayan, yalnızca bilgisayarlara özgü bir yetenekle donatılmış Canada Gold ya da herkesin bildiği adıyla Nada... Parmaklarınızın hareketlerinden yazdığınız mesajı kolayca çözebilir, görür görmez bir insanı en ince detayına kadar sıfır hatayla analiz edebilir. Bu onun hem bir özel dedektif hem de Las Vegas'ın pek çok kumarhanesinde izlenenler listesinin ilk sıralarında yer alan bir poker ve 21 oyuncusu olarak basamakları tırmanmasını kolaylaştıracaktır.

Diğer tarafta, kendilerine 'Bin' diyen çok tehlikeli bir grup... Pisagor öğretilerinin günümüzdeki mirasçıları olan Bin, kimsenin sahip olmadığı matematiksel bilgilere sahip... Çok zengin ve çok güçlüler. Bir hesap makinesiyle uçak düşürebilecek donanımdalar. Sayılarla ilgili en büyük sırları ise dünyanın nasıl ve ne zaman yok olacağını bilmeleri.

Sayılar, olasılıklar ve dahiyane bir kurgu ... KULÜP 1000, yılın en iddialı romanlarından biri.

*"Kulüp 1000'i okumak bir roller-coaster'da gözü bağlı gitmek gibi:
Hiç beklemediğiniz bir anda keskin bir viraja giriyorsunuz.
Adrenaliniz hiç düşmeyecek."*

Richmond Times-Dispatch

ISBN: 978-605-4629-13-8

22 t 9 786054 629138

ÖVGÜLER

"Guilfoile'in hızlı ve öfkeli bu romanı yazarın mükemmel karakterlere ve zekice yazılmış bir kurguya sahip."

The New York Times

"Kulüp 1000, nefes kesici, zekice yazılmış ve çağdaş edebiyat alanında en gerçekçi karakterlere sahip."

Chicago Tribune

"Canada Gold gerçek bir süper kahraman."

Los Angeles Times

"Hırs, arkadaşlık, aile ve dünyamızı yönetebilecek gerçek güçlerle ilgili sürükleyici bir gerilim."

The Huffington Post

"Pisagor'u, Mozart'ın ağıdını ve sezgisel sanatı birleştiren Kulüp 1000 Guilfoile'in müzik, matematik, tarih, popüler kültür ve felsefe alanında ne kadar bilgili olduğunu gösteriyor."

Chicago Sun-Times

"Özel yetenekleri olan bir kız ve yüzyıllardır var olan bir topluluğun onun yeteneklerinden yararlanmak istemesini anlatan etkileyici bir gerilim."

Entertainment Weekly

"Guilfoile, tam bir karmaşa gibi gözükken şeyleri mükemmel bir düzene sokmada inanılmaz yetenekli. Harika... Gerçekten çok özel... Matematik ve sihir arasındaki ilişki gibi zor konuları başarıyla ele alıyor. Tıpkı bir Hollywood filmi gibi, fakat daha zekice, ileri bilimsel araştırmaların ve deneylerin ahlaki sonuçlarını etkileyici bir şekilde sunuyor."

Savannah Morning News

"Kafam dolu bile olsa Kulüp 1000 ve içindeki karakterleri aklımdan bir türlü çıkaramadım. Tek istediğim bir köşeye çekilip bu merak uyandıran kitabı okumaktı. Ve okuduğumda, diğer hiçbir şeyin önemi kalmadı."

Joe Harlaub, Bookreporter.com

"Kulüp 1000, ustaca yazılmış, müthiş karakterlerle dolu, sürükleyici bir gerilim... Canada Gold yılın kadın kahramanı olma yolunda Lisbeth Salander'e kafa tutuyor."

Winnipeg Free Press

"Matematiği yeni bir boyuta taşıyor..."

Time Out Chicago

KORİDOR YAYINCILIK - 189

ISBN: 978-605-4629-13-8

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

Kulüp 1000

Kevin Guilfoile

Özgün Adı: The Thousand

© 2010 Kevin Guilfoile

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Yayın yönetmeni: Erdem Boz

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Yasemin Özden Kanca

Redaksiyon: Gizem Yeşildal

Kapak ve sayfa tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Oktay Matbaacılık, İstanbul

OKTAY MATBAACILIK

Davutpaşa Kışla Cad. Kale İş Merkezi C Blok

No: 55 - 56 Topkapı - Zeytinburnu

Cilt : Umut Matbaacılık, İstanbul

1.baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul 2012

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 - 544 66 70

E-posta: info@koridoryayincilik.com.tr

www.koridoryayincilik.com.tr

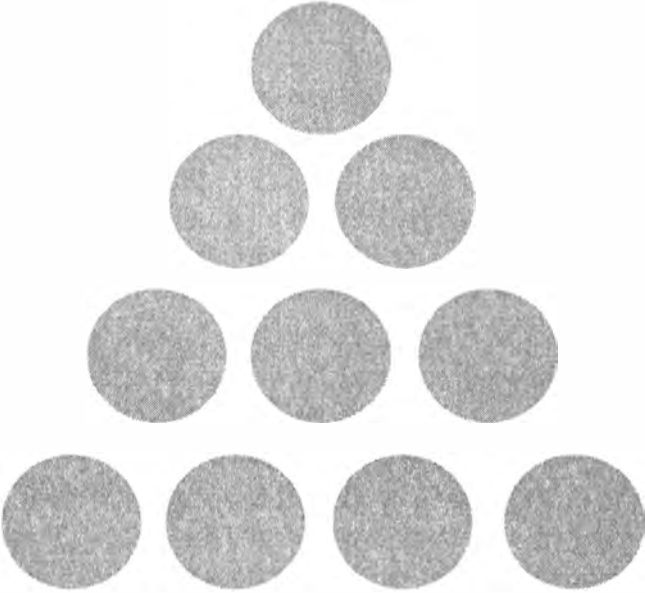
Genel Dağıtım: YELPAZE DAĞITIM

Tel.: 0212 544 46 46 / 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

E-posta: info@yelpaze.com.tr

KULÜP 1000

Çeviren: Yasemin Özden Kanca

İŞLER ÇOK KISA SÜREDE TUHAFLAŞABİLİR

Kadın oval yirmi bir masasında oturmuş, elindeki kartlara neredeyse hiç bakmıyordu. Saçları koyu renkliydi ama kumral da sayılmazdı. Böylesine ne denirdi? Koyu kestane mi? Bakır mı? Kızıl mı? Kiremit rengi mi? Wayne daha önce hiç böyle bir renk görmemişti. Gözleri, kocaman badem gözleri; kumarhanenin Alman malı pahalı kameraları bile Wayne'e kadının gözlerinin ne renk olduğunu söyleyemiyordu.

"Yapman gereken şeyi söyleyeyim," dedi Peter, Wayne ile masalarının arasında duran gazete yığınına bir kenara iterek. "Kendini çamura göm."

Wayne Jennings, kızı önündeki ekranda görünce hatırlamıştı. Kız bir poker oyuncusuydu. Epey de esaslı bir oyuncu. Peki, neden benim kumarhanemde yirmi bir oynuyor öyleyse? Hem de küçük paralarla. Profesyonel poker oyuncularının, yetenekleri sayesinde kendi avantajlarına çevirebildikleri oyunları tercih ettiklerini biliyordu. Mükemmel bir yirmi bir oyuncusu bile ortaya koyduğunun en fazla iki katını alabilirdi.

"Kendini çamura gömeceksin," dedi Peter yeniden. Wayne'den dokuz, on kilo daha zayıftı, cüsselerine göre bu kilo pek de fark edilmiyordu. Wayne gibi o da, üniversitedeyken futbol oynamıştı fakat daha alt liglerde daha küçük bir okulun takımındaydı.

"Ne?"

"Geçen akşam PBS'de bu şovu izledim. Isı imzası,* uzaydan takip edebilen şu uydulardan vardı. Başka bir deyişle hiç-

* Isı imzası (heat signature) : Kızılötesi kameralar tarafından insanların kendilerine özgü ısı duyarlılığına göre takip edilmesine olanak tanıyan bir yöntem. (Ed. N.)

bir sorun olmadan bu takibi helikopterle de yapabilirsin. Gece uykuya daldığında kullandığın ahşap tente ya da her neyse ne kadar kalın olursa olsun kendini çamurun içine gömeceksin. Isı imzanı saklayabilmek için.”

Peter’ın ilgi duyduğu tuhaf şeylerin listesi epey uzundu. Bunlardan biri de M. C. Escher’di. Oturduğu dairenin her yeri şu acayip çizimlerle kaplıydı. Bir diğeri de UFO’lardı. İçlerinde en rahatsız edicisi ise ortadan kaybolmaktı. Normal bir insanın hiçbir iz bırakmadan nasıl ortadan kaybolabileceğine kafa yorardı hep. Kaçmak ve bir daha hiç ortaya çıkmamak. Dünyada var olduğunu gösteren tüm izleri silmek. Bunun doğal bir sonucu olarak, ofisteki günlük konuşmaları da ısı imzası, epitelyaller ve ahşap tente gibi kelimelerle karmaşıklılaşıyordu. “Kendini çamura gömmek” de o yüzden Peter Trembley’in gözden kaybolup havaya karışmak gibi otuz yedinci kuralını anımsatıyordu. Görünmez olmak.

Wayne videoyu ilerletmek için farenin üzerine tıkladı ve iri gözlü kızın oyunu başka bir yöntemle oynamasını izledi. “Tam olarak neden ortadan kaybolman gerekiyor? Zamanında benim gözden kaçırdığım bir şey mi yaptın yoksa?”

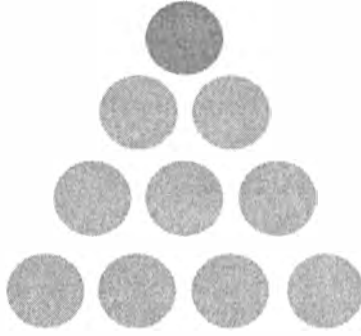
“Daha önce yaptıklarımla ilgili bir şey değil bu,” dedi Peter. “Telefon görüşmelerimiz dinleniyor. E-postalarımız okunuyor. Yani, kumarhanede bizim yaptığımız şu halta bir bak. İnsanları odalarına, banyolarına kadar takip edebiliyoruz. Bu çok korkutucu. Bildiğim tek şey, işlerin çok kısa sürede tuhaflaşabildiği, ayrıca onlar beni zaten takip ettikten sonra bu işleri internette araştırmaya vaktim olmayacak.”

Şimdi ekranda küçük bir pencereden izlediği kırmızı kafa kazandığı kadar kaybediyor gibi görünüyordu. Strip Caddesi’nde dağıtılan, renklere göre gruplanmış, kumar hilelerini, numaralarını anlatan – sekizleri ayırmak, on birleri

çiftlemek, krupiye hata yapacak gibiyse kötü kartlarda kalmak gibi – el ilanlarında yazılanlara göre oynuyordu. Wayne klavyenin başına geçip patronlarına bir e-posta yazmaya başladı. “Şüpheli durum. İsim: Canada Gold...”

“Kendini boğazına kadar gömmelisin,” dedi Peter.

Wayne klavyede yazı yazmayı bıraktı. E-postayı göndermemişti. Onun yerine kamerayı eski boyutuna getirdi ve kızın oyun üstüne oyun oynamasını izledi.

MONAD

Erk'in (iktidar gücünün), bir orkestra şefinin yönetiminden daha somut göstergesi olamaz.

ELIAS CANETTI

-1-

Siyah takım elbisesi State Caddesi'nde dikilmişti, omuz kısmının dik kesimi tehditkar bir görüntü veriyordu. Bel kısmı ince beline doğru daralıyor, bilek kısmında zarıfçe genişliyordu. Babasından kalma platinyum saat daha iyi gözüksün diye sol kolunun manşeti sağ koluna göre birkaç milim daha kısaydı. Hangi takım elbisesini giyerse giysin boyu uzun, kendine güveni tam ve başına buyruk görünüyordu. Diğer taraftan, beşinci katta bulunan bu sıcak Chicago mahkeme salonundaki herkes – jüri, hakim, basın mensupları, izleyiciler, savcılar – Reggie Vallentine'in zeki bir adam olduğunu zaten biliyordu.

“Önümüzde duran gerçeklere rağmen eyalet savcısı, sizlerden, müvekkilimin suçlanması halinde onurlu bir işin başarılabacağına inanmanızı istiyor,” dedi jüriye, bu sırada kürsüsünü de birkaç metre yana kaydırdı. “İddia makamının ilk beyanında ne dediğini bir hatırlayın: ‘Biri yoksullar ve sıradan vatandaşlar, diğeri zenginler ve ünlüler için iki ayrı adalet sistemi olamaz.’ Hükümetin kendi davası ise beni böyle ikili bir sistemin varlığı konusunda ikna etti. Gerçek şu ki, müvekkilim ünlü biri olmasaydı, hiçbir zaman böyle bir dava açılmayacaktı.

“Ekmeğini bu mahkeme salonlarında kazanan biri olarak, Illinois eyaletine her zaman büyük saygı duymuşumdur. Illinois eyaleti, ortada küçük de olsa fiziksel bir kanıt olmadan sıradan insanlara dava açmaz. Illinois eyaleti, söylentilere bakarak sıradan insanlara dava açmaz. Illinois eyaleti, karakterleri sanığın karakteriyle karşılaştırıldığında sizlerin de görebildiği gibi her anlamda zayıf olan tanıklardan alınan, doğruluğu ispat edilmemiş ifadelere dayanarak sıradan insanlara dava açmaz.”

Müvekkili bazı günler ince çizgili takım elbise giymek istemişti fakat Reggie, çizgilerin sanıkları suçluymuş gibi gösterdiği konusunda onu ikna etti. Çizgili takımlar yerine Reggie, on altı hafta sürecektir duruşmalar için koyu renkli takım elbiseler, parlak renkte gömlekler ve her duruşma için ayrı desende kravatlar seçti. Masum bir insan mahkeme karşısına çıkmaktan korkmaz, demişti Reggie. Suçlular ortadan kaybolmak ister. Kıyafetleri danışmanlar, yardımcıları, yancılardan oluşan bir kadronun onaylaması gerekiyordu fakat sanık çalışanlarına şunu açıkça belirtmişti: Hepimiz Reggie Vallentine için çalışıyoruz. Görüntüsünde Reggie'nin tek tahammül edemediği şey, tıpkı Bizans resimlerindeki azizlerin başlarının üstündeki harerler gibi başının her yerinden fışkıran ona özgü gümüş renkte saçlarıydı.

“O halde kendinize şu soruyu sorun, Neden Solomon Gold? Bu sorunun cevabını bildiğimden emin değilim. Müvekkilimi hapishaneye göndermek için neden böyle ateşli bir mücadele verdiğinin cevabını sadece eyalet savcısının kendisi biliyor.”

Reggie, savunmanın ilk gününde, Chicago Senfoni Orkestrası'nın eğitim bölümünde viyolonsel çalan yirmi iki yaşındaki kurbandan bir kere bile söz etmemişti. Bunun yerine eyalet savcısı (ve vali adayı) Bradley Spelling'in itibarı yüksek sanıklara getirdiği suçlamaların çokluğundan ve bu duruşma öncesinde tutanakların yayınlanabilmesini sağlayacak olan eyalet kanununun değiştirilmesi için canla başla ikna faaliyetleri yürütüp amacına ulaştığına dair tartışmalı bir ifade vermişti.

“Sırf eyalet savcısının son derece zeki biri olduğunu ve onun tecrübeli savcılarının bu mahkeme salonunda sunulan delillere bakarak müvekkilimin suçlu olduğu sonucuna varamayacağını bildiğim için hepimizin bugün burada bulunma sebebi beni düşündürüyor ve bunun hakkında biraz yorum yapmak is-

tiyorum. Ayrıca aylardır bu Kafkavari dava boyunca geceleri yatağımda mışıl mışıl uyuyorsam, bunun tek sebebi bu on iki kişinin yani sizlerin de zeki insanlar olduğunuzu biliyor olmam. Kendi aranızda yapacağınız müzakerelerde sizleri yönlendirecek olan tek şeyin gerçeği ortaya çıkarmak olduğuna eminim. İşte bu yüzden vereceğiniz tek kararın müvekkilimin suçlu olmadığı yönünde olacağını biliyorum.”

Gür, bariton sesini aynı hakimın her gün çok zengin ve ünlü olmayan sıradan sanıkların – uyuşturucu satıcıları, bağımlılar, hırsızlar – davalarına baktığı sıkışık salondan apayrı, üç kapılı, duvarları meşe kaplamalı, her tarafını davayı pür dikkat izleyen muhabirlerin doldurduğu geniş mahkeme salonuna göre ayarladı. Üç tane ulusal televizyon kanalı davayı gerçek zamanlı yayınlıyordu. Reggie, hem kameralar hem de izleyiciler karşısında doğal duran, canlı yayına çıkanların yaptığı türden bir makyaj yapmıştı. Müvekkiline de aynı makyajdan yapmasını söylemişti. Savcıların yüzünde hiç makyaj yoktu.

“Eyalet bu suçun ne kadar vahşice işlendiği konusunda uzlaşmaya vardı ve a eşittir b, b eşittir c, o halde a eşittir c diyerek sizlerin bu korkunç suçu müvekkilime mâl edeceğinizi umuyor. Savcılar, Erica Liu’nun bilincini kaybettikten sonra bile başının sopayla ezilmeye, gözünün oyulmaya devam edildiği yönünde tanıklık eden bilirkişilerden oluşan bir geçit töreni organize etmişti. Öte yandan hiçbirisi herhangi bir silahtan söz etmemişti. Uzman doktorun söylediklerine göre ne tür bir araç kullanılmış olabileceğinden bile emin değiller! İddia makamının tanıklarından daha önce kaç defa bu sözleri duyduunuz: Emin değilim ya da kesin bilmiyorum? İnanır mısınız? Yüz kırk yedi defa. Yüz kırk yedi defa emin değillerdi. Öte yandan, artık nasıl oluyorsa müvekkilimin katil olduğundan şüpheleri yok.”

Daha otuzlu yaşlarının sonlarında olan Reggie, Oscar ödüllü besteci, Chicago Senfoni Orkestrası şefi Gold'un davasına bakması için onun kapısını çalmadan önce de Chicago'da saygın ve önde gelen bir avukattı. Şimdi ise ülke çapında bir yıldız olmuştu. Gece şovlarına çıkan komedyenler onun adı üzerinden korkunç espriler yapıyorlardı. ("İngiltere Kraliçesi hasta olduğu için bu hafta başkanla görüşemedi ve belli ki bunun için kendisini çok suçlu hissediyor. O kadar suçlu hissediyor ki Reggie Vallentine'i kendine avukat tutmuş.") Komedi programlarında onu hicveden espriler yapılıyordu. Kuşe kağıda basılı ışıltılı dergiler onu göklere çıkarıyordu. Tabloid gazeteler manşetlerde daha kolay kullanmak için soyadını "Valli" diye kısaltıyordu. (Valli, kurbanın babasını ve ikiz erkek kardeşini saldırgan ve bir o kadar da etkili bir biçimde çapraz sorguladıktan sonra Sun-Times ilk sayfaya büyük harflere BU VALLI YETERİNCE (H)AKLAMADI MI? diye yazmıştı.) Chicago dergisi onu daha yeni, şehirdeki en seksi elli erkekten biri seçmişti, üstelik de adını, geçen sene listede olup bu sene gözden düşen kendi müvekkilinin yerine koymuşlardı. Ülkede, Reggie Vallentine'i en az bir kere olsun kapak yapmamış bir Afro – Amerikan yayın yoktu.

"Solomon Gold, Erica Liu ile Liu'nun dairesinde ve on dört haziran gecesi Millennium Park'ta yapılan bir performans sonrası Gold'un arabasında Liu'nun kendi rızasıyla cinsel ilişkiye girmiştir. İddia makamının o çok güvendiği DNA delilinin kanıtlayabildiği tek şey bu, davalı taraf da bunu kabul ediyor zaten. Cesedi, Solomon Gold'un Lincoln Park'taki evine değil eski erkek arkadaşının evine yakın bir ara sokakta bulunmuştur. Dedektiflerin, suç mahallinde bir soygunun meydana geldiğini işaret eden her türlü kanıtın olduğunu doğruladığını duydunuz. Erica Liu'nun cüzdanında hiç para yoktu, kolunda saati yoktu;

ayrıca erkek kardeşi performans sergileneceği akşamlarda daima boynuna taktığı pırlanta kolyenin de – bir sevgi göstergesi olarak sanık tarafından verilmiş bir hediyenin – kaybolduğunu doğruladı.

“İddia makamı, Erica ile müvekkilimin yaşadığı gayri meşru ilişkinin cinayet için bir gerekçe teşkil edeceğine inanmanızı istiyor. Hanımlar, beyler, Cook Şehri’nde evlilik dışı ilişki yaşayan her erkek cinayet şüphelisi olsaydı hiçbirimizin onların jüriliğini yapmaktan başka işlere vakti kalmazdı.” Kahkahaları duymak için bir an duraksadı, beklediği gibi de oldu, jüriden espriye katıldıklarını belli eden bir ses geldi. “Solomon Gold gibi ünlü ve başarılı bir adamın, yol gösterdiği, sekiz aydan uzun süredir becerilerini geliştirmesine yardımcı olduğu güzel, yetenekli bir genç kadını öldürerek eline ne geçer? Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey. Brad Spelling gibi hırslı bir adamın Solomon Gold gibi ünlü biri hakkında dava açarak eline ne geçer? Adının duyulmasının ve televizyonda görülmenin mantıklı politikalardan ve ahlaktan daha önemli olduğu bir dünyada, medya danışmanı Bay Carroll’un, geleceği parlak, genç bir politikacı için ‘tek sınır gökyüzüdür,’ dediğini duyduunuz. Ne yazık ki göreviniz gereği burada bir süredir tutulmanıza rağmen, sizler gibi sorumluluğunu bilen bireylere salı günü bir seçim olduğunu hatırlatmayı gereksiz buluyorum.”

Reggie son dakikalarını Erica Liu’nun matemdeki babasının acısını anladığını göstererek kullandı ve bu acıyı Solomon Gold’un genç yaştaki kızının duyduğu utançla karşılaştırdı. “Biri zarar gördüğünde, içgüdüsel olarak karşılığında başka birine zarar vermek isteriz,” dedi Reggie. “Tabii bu mahkemenin içgüdülerle işi yok, mantıkla işi var. Mantıklı bir gerekçe, mantıklı bir şüphenin etken maddesidir. Sizlerin ise Solomon Gold’u böyle bir şeyle suçlamak için tek bir sağlam gerekçeniz

yok. Brad Spelling'in size verdiği tek Şey çok kötü gerekçelerle dolu kısa bir liste. Bunlar onun gerekçeleri, sizin değil."

Jüri, davayı sadece iki gün görüŐtü – bu da Reggie'nin duruŐmalarda takındığı o gizemli ifadeyi kırk sekiz saat daha yüzünde taŐıması, Solomon Gold içinse kırk sekiz saat daha nezarethane kıyafeti giyeceği anlamına geliyordu.

Sonra da sürpriz karar açıklandı, Brad Spelling tek başına kürsüde oturmuş, kırlaşmış saçlarının kapladđı başını manikürlü ellerinin arasına almış kararı okuyordu.

"Harika iş çıkardın, tatlım," dedi Reggie'nin karısı, Steph, neredeyse bir yıldır ilk kez dışarıda yemek yedikleri Spiaggia adlı restoranda.

Karısının dediğini onayladı fakat mutlu görünmüyordu.

Masalarına yaklaşan onlarca önemli insan her zaman iten tebriklerini sunmak için gelmiyordu. Reggie ve Steph, davanın sonucunu kutlama bahanesiyle seviŐtiler, Reggie, yataklarının ucunda sesini kısıtkları televizyonda haberlerde çıkan kendi yüzüne bakıp uykuya dalmaya çalışıyordu. Şu anda Amerika'daki en ünlü ceza avukatı olduğuna şüphe yoktu. Aldđı cret neredeyse e katlanmıŐtı. Bir kitap sözleşmesi onun imzasını bekliyordu. Her bir yakada ayrı bir menajerlik şirketi onun peşinden koŐıyordu. Akşam, gündüz, sabah, gece televizyona çıkması için günde on beş tane teklif geliyordu.

Hepimizin hayatı deđiŐmek üzere, diye düşündü Reggie. Bu mahkeme kararı büyük işlere giriş biletimiz olacak. Pahalı şeylere. Hayalini kuramayacağımız bir hayata.

Karısı, neden sıkıntılı göründüğünü sordu. Reggie bir sorun yok, dedi. İyi uyuyamadđını söyledi. Strestendir, dedi. Bütün herkesin dikkatini çekmişti. "Etrafında her şey yolunda giderken kendini kötü hissettiğin olmaz mı hiç? Etrafında her şey tersine giderken de bazen iyi hissetmez misin?"

Karısına, Gold davasının onun dönüm noktası olacağını bildiği için uyuyamadığını söylemedi. Başka hangi başarıya imza atarsa atsın Reggie daima Solomon Gold'u başarıyla savunan ünlü avukat olarak anılacaktı. Reggie'nin ölüm ilanının üstünde bestecinin adı manşetten verilecekti ve bugünden itibaren o ölüm günü gelinceye kadar bu davanın yankıları ona para ve fırsatlar getirecekti.

Solomon Gold'un beraatı Reggie Vallentine'in hayatında başına gelen en iyi şeydi.

Diğer taraftan Reggie başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu. Mahremiyet yasaları ve anayasanın aynı suçtan ikinci kez yargılanmama prensibi sayesinde sadece Reggie ve müvekkilinin paylaşabileceği bir sır.

Solomon Gold sonuna kadar suçluydu.

-2-

Kızın tavırlarından, dün sabah başına vidalanan metal plakayı, başında açılan zar büyüklüğündeki delikleri ya da boğazının üstünde açılan kesiği veya tıpkı eski bir eve yerleştirilen modern elektik hatları gibi köprücük kemiğinden beynine çıkan uzun kabloları düşünüp düşünmediğini anlamak zordu. Ne cesaretli ne de korkak görünüyordu.

Sıfıra vurulmuş, soluk renkte kafasını bir bereyle gizlemişti, kan kırmızısı buklelerini bir perukçuya göndermişlerdi, o da kızın isteği üzerine kanser bölümünde yatan bir çocuk için saçlara yeniden şekil vermişti. Üzerinde Donald Amca ve Mickey Fare desenleri olan bir hastane önlüğü giyiyordu. Gündüz hemşiresi bu desenlerin önlüklerde kullanılması taraftarıydı. Bun-

ların çocukları mutlu ettiğini söylüyordu. İki çocuk annesi olan gece hemşiresi ise hastanenin, hasta çocukları gizliden gizliye reklam panosuymuş gibi kullandığı kanaatindeydi.

Ayrıca bu kız Mickey Fare için biraz fazla büyük, diye düşündü gece hemşiresi.

“Sana başka bir gecelik bulmamı ister misin, canım?” diye sordu. Kız belli belirsiz omuzlarını silkti.

“Mickey Fare’yi hâlâ seviyor musun?”

Kız şaşırmış görünüyordu. Geceliği kaldırıp kumaşın desenine baktı. “Fark etmemişim bile.” Gülümseyerek ekledi, “Şimdilik sorun yok, sabah olunca değiştiririm.”

Gece hemşiresi, gündüz hemşiresine bir şeyler karaladı: “Mickey Fare’den nefret ediyor. Bu tarz şeyler için yeterince büyüdüğünü söylüyor!”

Kız gözlerini dikmiş televizyondaki West Coast Cubs beyzbol maçlarına bakıyordu fakat gece hemşiresi izleyip izlemediğinden emin değildi. Geçen son dört yıl boyunca onu zar zor hayatta tutan ve ona son kez verilen güçlü dozdaki ilaç kokteyli ile birlikte başının üstündeki torbadan damlayanlar kızın nabzını bir yandan yükseltiyor diğer yandan indiriyordu. İnce boynunun etrafında kulaklıklar vardı. Yatağının yanındaki masada, yapay köpükten, üzeri kapakla kapatılmış ve içine pipet sokulmuş bir kap içinde buz gibi soğuk su, kasılma nöbetleri tekrar başlarsa diye lastik bir ağızlık ve Bomb Pop grubunun bir CD’si vardı. Hemşire onu bile fark etmişti.

“Benim kızım da Bomb Pop’u sever,” dedi hemşire.

Kız, cevap vermek için bir dakika duraksadı. Çok uzun olmasa da duraksaması biraz sürdü, sanki bir çevirmen kulağına bir şeyler fısıldıyor gibiydi. “Onları herkes sever,” dedi sonunda memnuniyetle. “Babam sevmiyor gerçi. Yeni hiçbir müziği sevmiyor sadece ölmüş kişilerin müziklerini se-

viyor.” Söylediklerinin ne anlama geldiğini fark etti. Gözlerini faltaşı gibi açıp dudaklarını ısırınca dehşete kapılmış gibi görünüyordu; hemşireden onu hem affetmesini hem de az önce söylediklerini kimseyle paylaşmamasını istiyordu, hemşire de zaten gülümseyerek karşılık vermişti. Son birkaç aydır televizyonda haberleri izleyen gece hemşiresi, kendi öz kızı olsan bile Solomon Gold’un ortalık yerde, hakkında istediğin gibi konuşabileceğin biri olmadığını izlenimini edinmişti.

Ameliyat başarılı geçmişti ve gece hemşiresinin odada etrafı toparlamak dışında pek işi yoktu. Yatağın etrafından dolaştı ve araba garajının park ışıklarına bakan pencerenin perdelerini kapattı. Canada bir kız için tuhaf ama güzel bir isimdi. Ona bazen “NAH-deh,” dedikleri oluyordu. Annesi sadece bir kez ziyaretine gelmişti, o da çok kısa sürmüştü. Söylentilere göre hem sorunlu kızını hem de kocasını terk edip gözler önündeki trajik hayatını geride bırakarak eyaletten ayrılmıştı – “Bebegi, kötü babasıyla birlikte kapı dışarı etmiş,” demişti doktorlardan biri. Gece hemşiresi bunu komik bulmuyordu. Gündüzleri çoğunlukla dadısı olduğunu düşündüğü bir kadın ve halası olduğunu düşündüğü başka bir kadın ziyarete geliyordu. Hemşire, kızın kendi yaşlarında tek bir arkadaşını bile görmemişti, tabii sonradan bu aralar hangi aile çocuklarının Gold’un evinde oynamasını ister ki diye düşündü.

Kısa bir süre önce jüri tarafından beraatine karar verilen cinayet zanlısı Solomon Gold, kızı hastaneye yattığından beri her akşam geliyor, bazen kısık sesle kızının kulağına şarkılar mırıldanıyordu. Hastanenin etrafında bekleyen meraklı tiplere ve kameralara yakalanmamak için de ziyaret saatleri bittikten sonra tuhaf tuhaf zamanlarda, genellikle de Canada uykuya dalmışken geliyordu. Hemşire, onu Dr. Falcone ile tartışırken görmüştü, kollarını çılgınlar gibi iki yana sallıyor, doktora sanki ken-

di orkestrasında bir flütçüymüş, tıpkı bir kukla gibi parmağının ucunda kontrol edebileceği biriymiş gibi davranıyordu. Hemşire, Solomon Gold'u son derece korkutucu, çoğunlukla da kaba buluyordu fakat yapılan anketlere göre tıpkı nüfusun yarısı gibi beraat etmesine sevinmişti. Hisleri, ona Gold'un katil olamayacağını söylüyordu. Şakacı doktorların tüm o söylediklerine rağmen, katiller kızlarına karşı bu kadar ilgili olmazlardı.

Aslında şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu.

Gece hemşiresi, daima akşam saat sekizden sonra telefonun fişini çekerek üzerine düşeni yapmaya çalışıyordu. Kız kolayca telaşa kapılabiliyordu ve bu yıl onun için oldukça zor geçmiş olmalıydı. Ameliyat sonrası iyileşebilmesi için sakın bir ortama ihtiyacı vardı ve zil sesleri adeta ölümlere ve sağırlara göre ayarlanan hastane telefonları çaldığında insanın kafasına balyoz inmiş gibi oluyordu.

"Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu hemşire.

Kız soruyu düşünürken görünmez çevirmen bekledi. "Babam işlerin daha iyiye gideceğini söylüyor," dedi sonunda. "Okulun daha kolay olacağını söylüyor. Saatlerce kitap okuyabileceğimi söylüyor."

"Kitap okumayı seviyor musun?"

"Keşke sevseydim," dedi Canada bıkkınlıkla.

Hemşirenin oğlunda da aynı rahatsızlıktan vardı. Kızinki kadar kötü değildi – oğlu hiçbir zaman evi yakmaya kalkmamıştı – fakat belirtilerin ne olduğunu biliyordu. "Her şeyi tekrar tekrar okumak zorunda mı kalıyorsun?"

Duraksadı. "Okuyorum, sonra birdenbire sanki okuduğum şeyi düşünmediğimi fark ediyorum ve iki sayfa geriye gidip baştan başlıyorum."

"Bu, hepimize olur canım fakat umarım sana artık daha sık olmaz."

“Umarım.” Üzerindeki örtüyü kaldırdı ve hastane ortamında it dalaşı yapan mikropları ve antiseptikleri havalandırarak ince bacıklarını örttü. “Nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?”

“Bir tahminim var,” dedi hemşire. “Yok, sanırım bilmiyorum.”

Kız, kumandayı duvarda asılı duran televizyona doğru tuttu. Yirmi dört saat haber yayını yapan kanalı buluncaya kadar kanalları gezdi. “Tıpkı böyle oluyor işte. Sanki birileri beynimi uzaktan kumanda ile yönetip benim istediğim dışında kanalları değiştiriyor.”

Hemşire, dolapların birinden bir erkek cüzdanı boyutlarında küçük, siyah bir kutu çıkardı. Üzerinde tıpkı bir hesap makinesi gibi tuşlar, dijital saat gibi de bir LCD ekranı vardı. “Doktor sana bunu göstermiş miydi?”

“Gerçekten de beynimi kontrol eden bir kumanda varmış yani, öyle mi?” Canada gülümsedi ama halinden pek de memnun değildi.

“Endişelenme, hayatım. Sıradan bir vatandaşın RadioShack dükkanına gidip bir tane alabileceği bir şey değil,” dedi hemşire. “Dr. Falcone bu öğleden sonra cihazını kapatacak fakat biz ilaçlarını kesene kadar değişikliği fark edemeyebileceğini söyledi.”

“Babam yepyeni bir insan olacağımı söylüyor. Daha iyi bir insan.” Hemşire başıyla onayladı. Bu kız büyüklerin ona söylediklerine hâlâ inanıyor. Canada birden sanki büyük ve ekşi bir lokma yutmuş gibi yüzünü buruşturdu. “Hükümet, ne düşündüğümü söyleyemeyecek değil mi?”

“Hmm? Ne? Hükümet mi? Sen neden söz ediyorsun?”

“Okuldaki şu çocuk, Dennis. Nörostimülatörlerin hükümetin planının bir parçası olduğunu söylüyor. Bunları Pentagon’ün icat ettiğini, bulunduğum yeri her zaman bilebileceklerini söy-

lüyor. Tıpkı bir izleme cihazı ya da ona benzer bir şey gibi – nereye gidersen git seni her zaman bulabiliyorlar. Ayrıca ‘ne düşündüğümü bilen’ bilgisayarları da varmış.”

Hemşire ellerini yatağa yasladı. “O çocuk saçmalamış, hayatım. Hiç kimse bir başkasının ne düşündüğünü söyleyemez.” Hemşire, kızın göğsüne elini koydu. “Ayrıca, bana sorarsan en zeki insanların en iyi fikirleri oradan değil buradan çıkıyor.”

Kız başıyla onayladı ve gözleri televizyonun mavi ışığına kilitlendi. Hemşire başını yukarı kaldırdı. Televizyonun sesi kısıkta ama haber spikerinin görüntüsü yerine Canada’nın kaba-rık, dağınık saçlı babasının fraklı eski bir fotoğrafı konmuştu. Fotoğrafın yanında “Oscar Ödüllü Besteci Öldürüldü; Avukatı Yaralı” yazıyordu.

Koridor kızın çığlığıyla yankılandı, ses duvarlara çarpıp geri döndüğünde daha da yüksek çınlıyordu.

Gece hemşiresi tavanda asılı duran televizyona doğru koştu. Boş bir sandalyeye takılıp dengesini kaybetti, eliyle televizyona vurdu ve televizyona vurmasıyla birlikte spiker, Solomon Gold’un nasıl öldürüldüğüne dair detayları vermeye devam ederken bir şekilde açma kapama düğmesine basıp televizyonu kapatmıştı. Yüce Tanrım, neden ilk önce ailelere haber vermezler? Yere düştü ve uzun siyah kabloyu duvardaki prizden çekti.

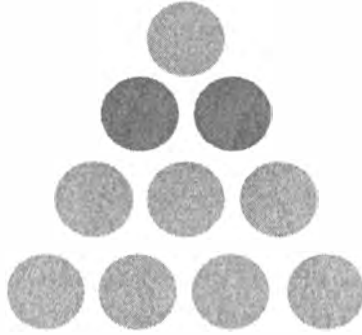
Canada iki elini yüzüne götürmüş güçlkle nefes alıyordu; hıçkırıklara boğulan kız, hemşireye bir açıklama yapması için yalvarıyordu. Televizyondaki programın gerçek olmadığını, aslında ölmedikleri halde babaların öldüğünü gösteren bir şov programı olduğunu söylemesini istiyordu.

Hemşire Canada’nın yanına gitti ve bir dakika, on dakika belki de yirmi dakika boyunca ona sarıldı. Ne kadar zaman geçtiğini anlayamıyordu, bildiği tek şey çaresizliği idi. Kattaki diğer hastalar aklından uçup gitmişti. Aldığı onca eğitimi ve on

sekiz yıllık tecrübesini çöpe atmış gibi hissediyor, olduğu yerde bir ileri bir geri sallanarak kızı okşamaktan başka bir şey yapamıyordu.

Kısa bir süre sonra kızın dadısı soluk soluğa geldi, çok endişeliydi. Gece hemşiresi, yüzünde sırlıslıklam bir trajedi maskesi olan Canada'yı dadısına teslim ettiği gibi odadan ayrıldı. Birileri, psikolojik danışmanın çağrıldığını söyledi. Bir sürü doktor ve hemşire kapıya yakın bir mesafede toplanmıştı. Gece hemşiresi bu kalabalığı görünce kısacık hayatı zorluklarla geçen ve önündeki uzun yılların çok daha zor geçeceğini bildiği masum küçük kız için gözyaşlarına boğuldu.

On yıl sonra, bu cihazlar, tek bir hastanenin tek bir vardiyada ayakta tedavi edilen onlarca hastaya – sırt ağrısı, doğum kontrolü, blumia, iktidarsızlık, anksiyete, obezite, Parkinson ve bağ dokusu ağrıları için – sağlayabileceği kadar yaygınlaştığında gece hemşiresinin aklına Canada geldi. Kızın hayatında neler olup bittiğini merak ediyordu. Bazı hastalara – herkese değil ama bazılarına – gerçekten bir izleme cihazı yerleştirilebilmeyi isterdi. Böylece sadece o anda neler düşündüklerini görebilmek için hemşirelerin durduğu odadaki bilgisayardan sessizce, hiçbir yargıda bulunmadan bu insanları takip edebilirdi.

DYAD

Çalışmak yokken senin kitabında

Nasıl çizeceksin kadın yolunu bu dünyada

Toplayamadan dikkatini daha bir noktada

WARREN ZEVON

Phillip Truman saçları ipek gibi, gözleri simsiyah, zayıf, bin dolarlık takımlar giyen yirmi iki yaşında biriydi. Geçen 7 Ekim’de tatilini yapmakta olan Baltimore’lu bir genç, tecavüzle suçlanan Truman’ın on yedinci kattaki partisine katılmak için ailesinin Mandalay Koyu’ndaki evinden gizlice çıkarken, Canada Gold ise kutlamadığı kendi yirmi dördüncü doğum gününün öğleden sonrasında Las Vegas’taki en pahalı Fransız restoranının kapısından içeri girinceye kadar Truman’ı takip etmişti.

Yaklaşık on beş, yirmi metre ötede kumaşla kaplanmış bir locada yüzü Canada’ya dönük şekilde oturuyordu. Partiye gelecek diğer kişileri beklerken, BlackBerry’sinin ekranı üzerinde parmaklarıyla tempo tutuyor, aynı şekilde tıpkı tecavüz zanlısı olmayan birinin yaptığı gibi gelen e-postaları cevaplıyordu. Nada’nın BlackBerry’si hatta bir bilgisayar bile yoktu. Hiçbir yerden yardım almayan hisleri zaten bir zihnin kaldırabileceği en üst düzeyde bilgi akışını sağlıyordu. Belki de daha fazlasını.

Baba parası yiyen Truman’ın seks avcısı olduğuna karar verilip verilmeyeceği henüz belli değildi, artık başkalarının onu kurtarmak için yazacağı dilekçelere güveniyordu. Tutuklandığı gecedan beri Truman’ın avukatı English Judson adında Vegaslı bir avukattı. Şapkalı, bıyıklı, neredeyse müvekkili kadar kötü şöhretli (ve müvekkilinden çok daha çirkin) Judson’ın Canada’yla çalkantılı bir geçmişi vardı, bu da birbirlerinden hiç hoşlanmadıklarını söylemenin kibar yoluydu. Judson’dan bahsedeceği zaman genellikle önce iğrenmek kelimesini kullanıyor, sonra da “çirkin, kendini beğenmiş” diyordu.

Judson ile ilgili pek çok şey – mesela müvekkili suçlu olduğunda ne tür bir jüri tercih ettiğini veya minnettar, suçlu müvekkillerinden biri hesabı ödemek için elini cebine attığında daima yıllanmış bir Porto şarabı sipariş ettiğini biliyordu. En sevmediği caz şarkıcılarının ve en sevdiği şairlerin kim olduğunu söyleyebilirdi. Arkadaşlarının arkasından konuşup, direksiyon başına geçtiğinde çok komik görüldüğünü söyledikleri Porsche'sine koyduğu benzinin türünü biliyordu. Judson'ın kedileri köpeklerden daha çok sevdiğini, çocukları ise hem kedi hem de köpeklerden daha az sevdiğini söyleyebilirdi. Karısına hayran olduğunu ama karısının arkadaşlarından nefret ettiğini biliyordu.

Dairesine girip ellerini iç çamaşırlarının üzerinde gezdirmesi için Judson'ın birilerini yolladığını biliyordu.

Bunların bazıları önemli bilgilerdi. Çoğu ise pek de önemli değildi. Tabii eğer Truman'ın beklediği kişi Canada'nın şüphelendiği gibi English Judson ise; vale park etmek için kısa süreliğine Judson'ın Porsche'sini aldı. Judson içeri girdiğinin başkaları tarafından fark edildiğinden emin olmak için تنها restoranda şöyle bir bakar bakmaz, Nada'nın etrafı gözetlemesi son bulacaktı. Eğer Judson, Nada'yı orada görürse bu görüşmeyi başka bir yerde yapardı.

Yarısını içtiği limonlu diyet kolasının yanına bir yığın bozukluğu koyduktan sonra kadınlar tuvaletine gitti ve sıcak su ellerindeki sıvı sabunu arıncaya kadar yavaş yavaş birden ona kadar sayarak ellerini yıkadı. Parmak uçlarını kokladı – biberiye kokuyordu – ve aynaya baktı; yansımasını inceledi. Kadının arkadaşlarını gözünün önüne getirdi ki bunu yapması ellerini yıkamasından daha kısa sürdü. Sonu hüsrarla biten aşk ilişkilerini gözünün önüne getirdi ama bunu yapması biraz daha uzun sürmüştü. Tek gecelik ilişkilerini gözünün önüne getirdi, bu da

yine daha uzun sürdü. Kişiliği ve mesleği ile ilgili özelliklerini gözünün önüne getirdi ama bu, neredeyse hiç vaktini almamıştı.

“Hayır olamaz,” diye fısıldadı.

Nada’nın olağanüstü hislerinin iz sürebileceği bütün o detaylar içinde, gözlemlediği dünyanın en çarpıcı özelliği o dünyanın içinde kendisinin olmamasıydı. Bu yüzden aynaları rahatlatıcı buluyordu. Camın üzerini buğu yapıp bu buğuyu silecek kadar büyük bir aynaya yaklaştığında bütün evreni küçücük bir hale getirebiliyordu. Aynada, içinde sadece Canada Gold’un yaşadığı bir dünya yaratabiliyordu.

Tıpkı bütün televizyonların haftalardır tekrarladığı gibi aynanın içinde küçük bir ekran durmadan Florida’daki uçak kazaları hakkında mırıldanıyordu. Birkaç dakika arayla Fort Lauderdale Havaalanı’ndan ayrılan biri United Havayolları’nın Houston’a giden uçağı, diğeri American Havayolları’nın Boston’a giden uçağı havalandıktan kısa bir süre sonra kaza yapmıştı, üst üste binen enkazların görüntüsü, haber kanallarının helikopterlerinden çekilmiş karelere bakanları ve boğazlarına kadar çamura batmış Ulaştırma Güvenliği Kurulu (UGK) müfettişlerini dehşete düşürüyordu. Ülkedeki bütün havaalanları yirmi dört saat boyunca kapatılmıştı ve üzerinde hâlâ dumanı tüten enkaz parçaları bir araya getirilinceye kadar da Fort Lauderdale Havaalanı’nın kullanılmasına izin verilmedi. Haberlerin köpürtüle köpürtüle verilmesi de Nada’ya ayrı bir işkence gibi geliyordu; tek bir dakikalık trajedi defalarca yayınlanıyor, aynı detaylar bu haberlerin üzerine tekrar tekrar ekleniyordu.

Babası öldürüldükten sonra, onun bu özel yeteneği ile ilgili sorular soran bir terapistle gitmişti. Nada, yeteneğinin daha çok öngörülemeyen bir sonuç olduğunu söyledi. Bir yan etki. Bir süper güç. Bir kilometreden yakın mesafedeki, içinde neredeyse hiç eşya olmayan yeni evinde, sahip olduğu pek az eşyanın arasında Muhteşem Örümcek Adam çizgi romanının çok değer-

li bir yeni basımı vardı. Hikayesi, radyoaktif bir örümcek tarafından ısırıldıktan sonra tuhaf ama yararlı özellikleri olduğunun farkına varan Peter Parker'inkinden farklı değildi. Hem o hem de Peter gençken hastalığa yakalanmıştı, ayrıca Nada'nın örümceği de hâlâ dişlerini başının arkasına saplamış durumdaydı.

Yine Peter gibi onun sahip olduğu güçler de beraberinde zorluklar getirmişti.

Zamanı hesapladı. Phillip Truman'ı restorana kadar takip ettiğinde saat 11: 46'ydı, bu da muhtemelen öğle yemeği için rezervasyon yaptırdığı anlamına geliyordu. Judson ile ilgili bildiği bir şey daha vardı: Asla geç kalmazdı. Tuvalette tam beş buçuk dakika kalmıştı ve şimdiye kadar Judson'ın sırtı bara dönük bir şekilde müvekkilinin karşısında yerini almış olması gerekiyordu. Ellerini kalın bir kağıt havluyla kuruladı.

Nada tuvaletin kapısını usulca çekip yerine döndü. Tıpkı umduğu gibi Judson masasına oturmuş fakat müvekkilinin yanındaki locaya yerleşmişti ve yüzü ona dönüktü. Tıpkı bir sevgili gibi diye düşündü Nada.

Judson kızı gördü ve peçetesini masadan alıp kucağına koyarken ince dudakları memnuniyetle iki yana gerildi. Açığa çıktığı için yenilgiye uğrayan Nada içi buz dolu bardağını alıp kinayeli bir tavırla Judson'a doğru kaldırdı.

Judson, Truman'a doğru eğildi, yüzü Nada'ya dönüktü.

"Geldiğinden beri hiç telefonla konuştun mu?"

"Hayır," diye cevap verdi tecavüzcü.

"İyi." Judson barı işaret etti. "Bize dik dik bakan şuradaki kumral saçlı, güzel kızı görüyor musun?" Truman çaktırmadan baktı ve hafifçe başını salladı. "Adı Canada Gold, hukuk diploması olmamasına rağmen – üniversite diploması bile yoktu – çok basitçe anlatmak gerekirse Nevada eyaletinde en çok peşin-

den koşulan jüri danışmanlarından biridir. Sence bunun nedeni ne olabilir, bir fikrin var mı? Tabii ki yok. Eğer olsaydı, onun burada olduğunu görür görmez arkana bakmadan restorandan kaçardın,” dedi Judson.

“Görüyorsun ya, Phillip, çocukluğunu soğukkanlı bir katille aynı evde geçiren Bayan Gold’un çok özel yetenekleri var. İki dilde dudak okur. Kalabalık bir odanın diğer ucundan konuşulanları duyabilir. Fotografik bir hafızası olduğu iddia ediliyor ve boş düşünceleriyle kaşıkları bükebildiğini öğrensem hiç şaşırırmam. Ucubenin teki, şirketim onun yüzünden kaç defa darmaduman oldu, ciddi ciddi bütün işlerimizi Navajo’dan yürütmeyi düşündük.”

Truman tekrar kıza baktı. Nada, bardağının kenarından ona göz kırparak diyet kolasından bir yudum aldı. Judson, gözlerini bir an olsun kızıdan ayırmazken, tecavüzcü başını eğdi.

“Bunlar bazı ilkesiz avukatların oldukça faydalı bulduğu yetenekler,” diyordu Judson. “Kızın bazı iş ortakları, hatta belki bölge savcısının ofisi de karşı tarafın avukatlarından ve onların müvekkillerinden muhbirlik yaparak elde ettiği bilgiler için Bayan Gold’a para ödüyor. Başka türlü elde edemeyecekleri özel bilgileri çalması için.” Truman, aç bir civciv gibi ağzını sessizce ve kocaman açtı. “Bana inanmıyor musun? Neden onu denemiyoruz o halde?” Judson kolunu genç adamın omzuna doğru uzattı ve ağzını tecavüzcünün kulağına iyice yaklaştırdı. “Bayan Gold, şu anda müvekkilime ne söylediğimi anlayabiliyor musunuz?” diye fısıldadı.

Avukat dudaklarını inanılmaz derece yavaş oynatıyordu: Canada. Gold. İğrenç. Bir...

Son kelime tek heceliydi ve Judson’ın dilinin damağın kenarındaki kalın kısımla başlayıp kesici üst dişlerin hemen arkasına çarpan ucuyla bitiyordu.

Nada, barmenin kalemini kaptığı gibi peçeteye bir şeyler karaladı, sonra da peçeteyi sol eliyle havaya kaldırırken sağ elini de uzatıp orta parmağıyla hareket çekti. Judson'ın oturduğu yerden mesajı okuyup okuyamadığını bilmiyordu, bu yüzden daha sonra bulabilmesi için peçeteyi bara bıraktı ve sarı cüzdanını alıp hem bu durumla eğlenen hem de belki de hareketten tahrik olan barmene teşekkür etti.

Judson devam etti, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu ama düşünceleri Nada'nın işini görecektik kadar belirgindi. "Vegas'ta, yüz metre mesafe içinde Canada Gold'un olup olmadığını kontrol etmeden müvekkiline bırak bir şey anlatmayı baştan sona alfabeyi sayan bir avukat beş kuruş etmez bir avukattır. Bu yüzden aldığı paralar suyunu çekmiş, o da günlerini yirmi bir masalarında kart sayarak ve görünüşe göre senin gibi haksız yere suçlanmış genç adamları rahatsız ederek geçiriyor. Poker oyuncularının arasında olsa bile dışlanmış olmak ne kadar acınası bir durumdur bilir misin? Yine de eğer özel hayatına dair en küçük detayları bölge savcısı yardımcısının bilmesini istemiyorsan, ortalık yerde ağzını her açtığında o lanet olası elinle o lanet olası ağzını kapatacaksın. Beni anlıyor musun?" Truman korkmuş görünüyordu. Küçük bir zafer, diye düşündü Nada.

Garson ona kapıya kadar eşlik ederken, beyninin içindeki kapasitesi sınırsız bilgi bankasına on yeni rakam daha girdi; Nada, nasıl oluyor da Phillip Truman gibi korkak bir pisliğin onu korumak isteyen bu kadar çok arkadaşı olabiliyor diye merak etti.

Nada tekrar içinden kendi arkadaşlarını saydı. Tecavüzcünün arkadaşları kadar yakın arkadaşlarını. Bir. İki.

Döner kapıdan adımını atarken şaşkınlıkla bakan garsona dönüp "Acınası," dedi. "Çok acınası."

-4-

Mekan demir kapılı, tek taraftan açılabilen küçük pencereleri olan, dış cephesi solgun renkte bir harçla sıvanmış, son derece sıradan dikdörtgen bir binaydı. Ön tarafta bulunan reçineli ağaçlar ince bir çizgi oluşturmıştu. İçeride birbirinden bölmelerle ayrılmış ofisler, plastik sandalyeler ve alüminyum nota sehpalarıyla döşeli prova salonları ve yardımseverlerin bağışladığı çeşit çeşit kullanılmış müzik aletlerinin yan yana sıralandığı spor salonu büyüklüğünde bir gösteri alanı vardı. Buna rağmen Chicago'daki üçüncü Solomon Gold Gençlik Merkezi, West Division Caddesi'ndeki bakımsız üç tane dairenin, şarap dükkanlarının ve sokak kiliselerinin içinde yeni bir yapı gibi görünüyordu. Her ne kadar vali böyle bir etkinlik için diğer tüm programlarını iptal etse de böyle bir yerde anma toplantısı yapılmasına izin verilmesi çok da karşılaşılan bir durum değildi.

Vali, diye düşündü Reggie. Tanrım, keşke bilseydi.

Gold'un dul eşi Elizabeth, yoldan gelip geçenlerden, mahalledeki aktivistlerden, sarı tişörtler giymiş çocuklardan ve televizyonculardan oluşan orta büyüklükte bir kalabalığa hitap ediyor, "Solomon çok gurur duyardı," gibi sözler sarf ediyordu. Kadın hayatının son günlerinde kocasından nefret ediyor olmalıydı ama yine de öldükten sonra kocasını övmek zorundaydı.

Reggie ile aralarında ortak bir nokta vardı.

"Solomon yaşasaydı burayı çok severdi," dedi Elizabeth kalabalığa. "Çocukları çok severdi."

İlerleyen yaşına rağmen oldukça çekici olan Elizabeth Gold geniş omuzlu, ince bilekli ve kıvrımları belirgin güçlü

bir kadındı. Duruşma sürecinde, Reggie, Solomon Gold'un karısı ve sevgilisi arasındaki fiziksel farklılıktan dolayı sık sık hayrete düşüyordu. Erica Liu ufak tefek bir şeydi. Fotoğraflarda çaldığı enstrümanın yanında o kadar küçük görünüyordu ki, o viyolonseli değil de viyolonsel onu çalıyormuş gibi. Elizabeth Gold'un gözleri küçüktü ve beli inanılmaz şekilde inceydi fakat geri kalan her şeyi – kalçaları, göğüsleri, elleri, saçları – kocamandı. Büsbütün seksi, diye düşündü Reggie. Onun önünde veya tam solunda konuştuğu zaman bütün konsantrasyonu dağılıyor, kolunun hemen altında başlayıp o kocaman yuvarlak poposunda biten kıvrımlarından gözlerini alamıyordu.

Reggie, bir zamanlar Solomon'a beslediği nefretin ne denli büyük olduğunu düşünüp, Elizabeth'in başarısız iki evliliği süresince müvekkilinin soyadını neden taşımaya devam ettiğini sık sık merak ediyordu. Belki de sadece Gold'un adıyla birlikte gelen o şöhreti seviyordu – vakıfların yönetim kurullarında topladığı ilgi, restoranlarda adına iyi masaların ayrılması hoşuna gidiyordu ya da Reggie'nin de fark ettiği gibi Solomon'un ki gibi güçlü bir kişiliğe sahip olup on beş yıl yaşadıktan sonra geri dönüşü olmayan bir şekilde Elizabeth Gold'a dönüşmüştü. Tekrar Elizabeth Kennedy'e dönüşmesi bir kelebeğin yeniden bir tırtıla dönüşmesi kadar imkansızdı.

Sonra bir de ortak bir çocukları vardı. Reggie'nin anladığı kadarıyla Elizabeth ve Canada arasındaki tek bağ, Gold soyadıydı.

Solomon Gold Vakfı'nın kurucu üyesi olan Reggie her yıl bu şeylerin – bağış toplama etkinlikleri, anma konserleri, okul toplantıları ve geçen sene de bir yazı yarışması – beş altı tanesine katılıyordu. Zengin ve ünlü müvekkillerinin bitmek bilmeyen ihtiyaçlarına rağmen Reggie, Gold Vakfı'nın hiçbir etkinliğini kaçırmamıştı. Her etkinlikte, şeref konuğu olarak geldiği açıkça belli olan bir yere, çoğunlukla da Elizabeth Gold'un veya çok

sevdiği karısının yanına oturuyor; on yıl önce kendisinin vurulduğu ve en tanınmış müvekkili, herkesin takdirini kazanan orkestra şefi, besteci ve katil zanlısı Solomon Gold'un kendi evinde öldürüldüğü gecedен zihninde kalan sahneler gözlerinin önünde tekrar canlandığında dışarıdan bunun anlaşılmasını umuyordu.

Dava, ilk “şüpheli kişi” Erica Liu'nun babası Michael arkasında hiçbir not bırakmadan kendini öldürünce ertesi gün kapanmıştı. Hiç duruşma yapılmamıştı, soruşturma devam ettirilmemişti. Solomon'un cinayeti bir öfke, kızgınlık veya intikam cinayeti ya da bir suikast olabilirdi, hatta nefsi müdafaayla bile işlenmiş olabilirdi. Bunca yıldan sonra Reggie bu cinayetin neden işlendiğinden hâlâ emin olamıyordu.

Bunun bir kaza olmadığını biliyordu.

Beraat kararından tam iki hafta sonra Reggie'nin LaSalle Caddesi'ndeki ofisinin telefonu çaldı. Saat sekize geliyordu ve yerleri süpürüp kova taşımaktan sırtı kamburlaşmış, Lehçe konuşan temizlikçi koridordaki her zamanki git-geline yeni başlamıştı. Reggie daha sabahın erken saatlerinde on iki yıllık Maker's Mark şişesinden içmeye başlamış, ölmüş bir kızın babasından art arda gelen telefon mesajlarının yazılı olduğu pembe not kağıtlarına çaresizce bakıyordu.

“Buluşalım,” dedi Gold.

Reggie'nin canı müvekkilini hiç görmek istemiyordu. Erica Liu'nun, bestecinin o karanlık gözlerinden yansıyan cansız bedenini görmeden Gold'un yüzüne bakmanın imkansız olduğunu biliyordu. O parmaklarıyla, Erica'nın uzun, ince boynunu sıktığını gözünün önüne getirmeden Gold'un güçlü elini sıkamayacaktı. Reggie'nin daha önce de kötü insanları temsil ettiği olmuştu ama hiçbir dava onu bu kadar etkilememişti. Hiçbiri onda baş ağrıları ve ateş yapmamıştı, geceleri uyuyamaması-

na, kronik hastalıklar bulmasına neden olmamıştı. Nedeni belki de bu davanın halkın gözünün önünde olmasıydı. Daha çok da dava sonrasında Reggie'nin kazandığı şöhret, başarı ve bir genç kızın ölümü pahasına, züppe ve umursamaz bir katilden payına düşen paraydı. Gold'dan önce suçlu birinin davasını aldığı için hiç pişmanlık duymamış, davayı kazandığı için üzülmemişti. Şimdi hissettiği gibi hiçbir zaman utanç, suçluluk, öfke ve korkuyu bir arada hissetmemişti.

Bir katili hapisten kurtardığı için hiç bu kadar çok takdir gördüğü olmamıştı.

“Duruşma sona erdi, Solomon,” dedi Reggie. “Artık bir boşanma avukatına ihtiyacın var.” Telefonu kapatmayı düşündü ama Gold'un istediğini alıncaya kadar defalarca arayacağını biliyordu.

“Sadece konuşmak istiyorum,” dedi Gold. “Bu insanlarla konuşamıyorum. Kimseyle konuşamıyorum.”

Reggie'nin Gold'un “bu insanlar” derken kimi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Onlar her kimse muhtemelen gizliliğe düşkün değillerdi. Yeteri kadar kötü işler yapıp, yeterince sır sakladıktan sonra artık insan kendi avukatı dışında hiç kimseyle doğru düzgün sohbet edemiyordu.

“Seninle konuşmam gereken bir şey daha var,” dedi Gold.

Gold'un sözlerine inanmadığını burnundan çıkardığı hıh sesiyle belli eden Reggie Bir şey daha mı? diye düşündü. Erica Liu'nun ölümüyle ilgili korkunç gerçek onları daima bir arada tutacaktı. Bunun gibi sırlar prangadan farksızdı. Reggie'nin yeminle teminat altına alınan, müvekkiline karşı duyduğu yükümlülük, Solomon Gold'dan hiçbir zaman kurtulamayacağı; Gold'un beraatı ise hiçbir zaman Reggie'nin peşini bırakmayacağı anlamına geliyordu.

Ofisinin kapısını kilitleyen Reggie, dışarıdan sipariş ettikleri yemekleri ellerinde çubuklarla, büyük bir paketin içinden

gıdım gıdım yiyen genç avukatlara el salladı – onların gecesi de tıpkı onunki gibi daha yeni başlıyordu – ve bir asansörle önce lobiye başka bir asansörle de otoparka indi. Otoparkın yarısından fazlası boştu fakat ağır metal kapılardan çıkan seslerin yankısı ve kalın ayakkabı tabanlarının yere vurduğunda çıkan ses Reggie’ye biraz tuhaf gelmişti. Ses daha derinden geliyordu ve yankıya pek benzemiyordu.

Orada yalnız değildi.

Adımlarını hızlandıran Reggie arabalara göz gezdirdi ve hepsinde de gölgeler gördü; o baktığında kaybolan, kafasını çevirdiğinde ise tekrar beliren gölgeler. Birinin öksürdüğünü, burnunu çektiğini, yutkunduğunu, nefes aldığını ve yürüdüğünü duydu. Burnuna soğan, sarımsak, motor yağı, çiş kokusu geliyordu. Kendi Audi’sine dokuz, on metre kala, elindeki uzaktan kumandaya beş, altı kez basarak koşmaya başladı. Arabayı çalıştırıp kapıyı kapattı, lastikleri bağırta bağırta dokuz katlı otoparkın virajlarını dönebildiği kadar hızla uzaklaştı.

Güçlkle nefes alıyordu. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. Reggie dikiz aynasından baktı, ancak hiçbir şey göremedi.

Daha kemerini bağlamamıştı, ellerinden boşanan terler deri direksiyon kılıfına geçiyordu. Gold’dan nefret ediyordu. Erica Liu’ya yaptıkları için, Reggie Vallentine’e yapmaya devam ettikleri için ondan nefret ediyordu. Jüri üyelerinden biri bile onun müvekkilini suçlu bulmamıştı ama Reggie kendi hissettiği suçluluk duygusundan o kadar kolay kurtulamıyordu. Mafya avukatlarının ne hissettiğini şimdi anlayabiliyordu. Hukuk fakültesinde size söylenenlere rağmen, belli bir kesim sanıkla birlikte çalışırken, onu temsil etmekle o olmak arasında pek de fark yoktur.

“Onun bunun çocuğu,” diye bağırdı Reggie, ve neredeyse bomboş Lake Shore Yolu’nda kuzeye doğru giderken içindeki

öfke çalkalanmış bir teneke kutu içindeki gazoz gibiydi. Aylardır içinde patlamayı bekliyordu.

Reggie, dava hazırlıkları sürerken daha yarı yolda müvekkilinin suçlu olduğunu kabul etse de, Gold'un savunma avukatı olarak kalmaya karar vermişti. Karşısında esaslı bir savunma yapılmadığı sürece verilen mahkumiyetin hiçbir değeri yoktur, diye hatırlattı kendine. Ayrıca, suçlu müvekkillerin, bu adamlar son derece itici olsa bile, davalarını geri çeviren bir avukat olarak tanınmazdı. Bilhassa da itici olanların davalarını.

Haftalar aylara aylar da bir yıla uzanırken, zaman zaman Gold'un yüzünde korkunç bir öfke görüyordu. Tıpkı bir köpek-balığı gibi bestecinin dikkati de neredeyse her zaman saldırılar – içinde tehdit barındıran acımasız sözlü saldırılar – şeklinde ortaya çıkıyordu. Onun işine yaramadıkları sürece diğer insanlar Gold'un gözünde görünmez oluyorlardı. Reggie, Erica Liu'nun da başına gelenin bu olup olmadığını merak etti. Gold'un ona artık ihtiyacı kalmadığında kız ortadan kaybolmuş, onun gözüne görünmez olmuştu. Deyim yerindeyse, onun için ölmüştü. Kendi sapkın düşüncelerinde çoktan miadını doldurmuş birini öldürmek Gold için oldukça kolay olmalıydı.

Fullerton'daki Lake Shore Yolu'ndan çıktığında, Solomon'un parktaki gri renkli binasında yapılacak o korkunç, kaçınılmaz toplantıya sadece birkaç dakika kalmıştı.

Reggie, on yıl sonra, coşkulu alkışlarla West Division'daki kürsüye adım attığında önce iyi atış yaptığı koluyla kalabalığı selamladı sonra da ölen adamın dul eşine doğru saygıyla eğilip dinleyicilere Solomon Gold'un Chicago'ya, doğduğu, eğitim gördüğü, adaletsizce yargılandığı ve trajik bir şekilde öldürüldüğü bu şehre ne kadar çok değer verdiğini anlattı.

Onlara, Gold Vakfı'nın çalışmalarının, Erica Liu ve bugün adı bu binaya verilen büyük bestekarın ölümleri gibi trajedilerin

yaşandığı çorak topraklara kök salabilecek, ucu bucağı olmayan iyiliklerin sadece küçük bir örneği olduğunu söylemişti.

Daha sonra Reggie Vallentine, Solomon Gold'u öldüren adam, sağ omzundaki eski yarasına dokundu ve oradakilere hepsinin kutsandığını söyledi.

-5-

“English beni fark etti. Uyanık pislik.”

Beatrice Beaujon'un ıvır zıvır dolu koltuğunda bağdaş kurup dimdik oturan çelimsiz Nada neredeyse narin, başı sonu belli, dokunsan bozulacak kağıttan bir bibloya benziyordu. Saçlarını atkuyruğu yapmış, kot pantolon ve kıvrımları belirgin bir kadın gölgesi baskılı gri dar bir tişört giymişti. Uzunca bir süredir, kocaman yeşil gözleri dışında hiçbir yeri oynamıyordu. Odadan hızla yürüyerek geçerseniz onu neredeyse bir kedi zannedebilirsiniz, diye düşündü Bea.

Akşam olmuştu ve saat 9:00'a geliyordu fakat sürgülü kapılardan içeri, bahçe mobilyalarının bulunduğu kırmızı iskeleyi ve hemen ilerisindeki yüzme havuzunu aydınlatacak kadar ışık sızıyordu. Bea ve Donald Beaujon'un her ikisi de avukattı ama o havuz, kocaman ev ve garajdaki birbiriyle alakası olmayan BMW'leri Don'un ortaklıktan gelen maaşıyla almışlardı. Maun ağacından yapılmış iskele bile tek başına Beatrice'in Clark Şehri'nde bir yılda elde ettiği kazanca eşitti.

“Aklından ne geçiriyordun?” diye sordu Bea, cümlelerin sonunu hiçbir anlamı olmayan zorlama bir kahkahayla bitirmişti. Nada'nın yaptığı şey son derece aptalcaydı ama aynı zamanda ondan beklenen bir şeydi. “Lanet olsun, Nada, beni

kovduracaksın. Şanslıysam belki uzaklaştırma alırım. En kötü senaryoda, English, seni casuslukla ikisinden bilgi al diye gönderdiğim konusunda hakimi ikna ettiği için Phillip Truman yargılamanın yenilenmesi hakkı kazanır.” Nada’ya büyük bir kadeh dolusu Şiraz şarabı verip kendi kadehini ikisinin arasında duran eskitme sehpanın üzerine koyarak yere oturdu.

“Sakin ol. Şimdi de güzel bir restoranda oturmam mı yasadışı oldu?”

Bea altına kot giyip ceketini çıkardı fakat üzerinde hâlâ mahkemede giydiği beyaz gömlek duruyordu. İlk düğmesini açıp yakasını gevşetti. “Cinsel saldırı suçundan hakkında dava açtığım bir çocuk, avukatı ile birlikte Le Papillion’da yemek yerken senin de altı dolarlık diyet kolanı tesadüfen orada zıkkımlandığına herhangi birinin, özellikle de Las Vegas’tan bir hakimin, inanacağını gerçekten düşünmüyorsun değil mi? Hele de English Judson’ın?”

Nada biraz üzgün biraz da hınzır bir ifadeyle dudağını бүktü. Bir yıldan daha uzun bir süre önce, Nada hâlâ Clark Şehri Bölge Savcısı’nın bürosuna belirli bir ücret karşılığında serbest danışmanlık hizmeti verirken, English Judson, bir belediye meclisi üyesinin tecavüz davasında Nada’yı bir şekilde taraflı tanık ilan etmenin bir yolunu bulmuştu. Nada’yı, konuyu ucuz numaralarla kötü şöhretli babasına getirmeyi başararak sorgulaması, Nada’nın Las Vegas’taki Bölge Adalet Merkezi’nin koridorlarında meraklı meraklı dolanmasının sonunu getirecek olayların başlangıcı olmuştu. Oyun kartlarına biraz fazla dikkat kesilip bunun da kumarhanenin birinin kameralarına yakalanması bardağı taşıran son damlaydı.

Bea çifte skandala bulaşmaktan zar zor kurtulmuştu.

Nada’nın plastik tokası gevşemiş saçları yanlardan çözölmeye başlamıştı, uzun kahverengi kızıl karışımı bukleleri tel tel alınına

dökülüyordu. “Truman sonuna kadar suçlu ama babasının parasıyla bu işten paçayı kurtaracak. Bu seni kızdırmıyor mu, Boo?” Boo, tıpkı BOO-john’da olduğu gibi kısaltma, alay etme veya açıklama amacı gütmekten konulmuş lakaplardan biriydi. Belli ki sırf başka kimse kullanmıyor diye Bea yerine Boo demeyi seviyordu.

“Tabii ki kızdırıyor. Yaptıklarını onun yanına bırakmayacağım. Diğer taraftan bu davaya çok titizleniyorum ve davamı... uygunsuz bir durumun mahvetmesini istemiyorum.”

“Uygunsuz mu? Tanrım!” Nada çenesini sıkmış, boynundaki tendonlar sivri bıçaklar gibi yanlardan çıkmıştı. “Önce kızın içine bira şişesini sokuyor sonra da suratına doğru parmağını sallayarak içki içmek için yeterince büyük olmadığını söylüyor...”

“Onu haklayacağız.”

“Davanın zayıf olduğunu biliyorsun. Ayrıca kız da mahkemede iyi performans gösteremeyecek.”

“Başka bir tanık daha var.”

“Kerry Meadows’un nerede olduğunu bile bilmiyorsun.”

“Jerry onu bulacak. Meadows kaybedecek çok şeyi olan, baba parası yiyen, yirmi iki yaşında, korkak bir çocuk. Eğer konuşmazsa, seni yardım ve yataklıktan öyle bir suçlarım ki orta yaş bunalımını Ely Hapishanesi’nde geçirirsin dediğim an konuşmaya başlayacaktır.”

“Şey, ben de baba parası yiyen, yirmili yaşlarda bir çocuğum ve sana uygunluk konusunda ısrarcı olursan onu bulamayacağını söylüyorum. Hem bu küçük canavarlar hem de English Judson uygunluktan bir halt anlamaz.”

“Zaten bu yüzden Truman’ı içeri tıktığımda kendimi iyi hissedeceğim.”

Nada büyük bir yudum aldı. Küçük bedeni alkolü tıpkı eski bir arabanın beş litrelik yağı emmesi gibi içine çekiyordu. “Bugün bana ne dediğini biliyor musun?”

“English mi? Hayır, bilmiyorum.”

Nada gözlerini fal taşı gibi açıp dudaklarını büzdü ve tıpkı osuruk kelimesini yeni keşfeden küçük bir kız çocuğu gibi o sözü fısıldadı.

Bea kıkırdadı. “English üzerime bir sürü atom bombası attı, kışında bir Boeing ile geziyor olmalı. Her ne kadar hakimın duyamayacağı kadar kısık sesle olsa da bir keresinde bana onu mahkemede bile söyledi. O bir dinazor. Bir domuz. Dinazor domuz. Dev bir Domuzarus.” Halının üstünde birkaç santim kenara kaydı ve Don bir kase kraker daha almak için merdivenlerden iner de konuştuklarını duyabilir diye sesini alçalttı. “Bak. Garfield seninle arkadaşlığım konusunda beni çoktan uyardı. Senin şöhretinin benim davalarımı tehlikeye attığını söylüyor. Yani kariyerimi. Ona her şeyin kontrol altında olduğunu söyledim.”

“Yani benden yardım istemiyorsun, öyle mi?”

“Hayır, senin yardımını istiyorum. Kızım için doğum günü hediyesi seçme konusunda yardımını istiyorum. Etüd Merkezi’nde matematik dersi verme konusunda yardımını istiyorum. İyi şarap içme konusunda yardımını istiyorum. Don’un görmek istemediği iddialı kız filmlerine benimle gelmen konusunda yardımını istiyorum. Diğer taraftan davalarda bana yardım etmeni istemiyorum. Anlıyorsun, değil mi?”

Nada derin bir nefes alıp verdi. Tıpkı Bea’nin kızının sınavlardan kötü not aldığını söylemeden önce yaptığı gibi endişeli ama bir o kadar da durumuna razı olmuş bir yüz ifadesi takındı. “English zorla daireme girdi.”

“Delirmiş.” Bu kelimeyi Nada’yla konuşurken nadiren kullanırdı. “O adama takmışsın sen. English, bu şehirdeki tıpkı binlerce avukat gibi beş kuruş etmeyen bir avukat. Başka bir şey değil.”

“Dün dairemde birileri vardı. Ben dışarıdayken.”

“Bir şeyler almışlar mı?”

Nada kadehini dudaklarının üzerinde tuttu, cevabı kadehin içinde yankılandı. “Alacak pek bir şey yok.”

“Polis çağırdın mı?”

“Çağırıp birilerinin çekmecelerimi açtığını bildiğimi mi söyleyeyim? Sürgülü dolabımın kapağının benim kapattığımın aksi yönünde kapatıldığını mı söyleyeyim? Birilerinin gümüş tepsimden bir bıçak alıp çataların yanına koyduğunu mu söyleyeyim? Yoksa tuvalet kağıdı rulosundan birkaç parça kağıdın eksildiğini mi söyleyeyim?”

Nada, ertesi günü hatta sonraki saati bile düşünmeden anın tadını çıkarırken eğlenceli, komik hatta korkutucu olabilirdi. Onun reddedeceği tek bir öneri, teklif veya davet neredeyse yoktu. Bea bir defasında onun neredeyse on beş dakika boyunca gözlerini dikip bir gazeteye baktığını görmüştü, on beş dakikanın sonunda Nada yüzünde kendinden son derece memnun bir ifadeyle kafasındaki bulınacayı çözüp bitirdiğini söylemişti. Öte yandan Nada’nın bazen umutsuzluğun sınırında dolaşan, iflah olmaz bir kötümser olduğu da oluyordu. Her şeyi bilebiliyormuş gibi görünüyordu ama Bea onu esas mutlu eden şeyin bir insanın bilmediği şeyler olduğunu anlamaya başlamıştı. “English’in yaptığını nereden anladın?”

“English’in şahsen olduğunu sanmıyorum. Haydutlarından biriydi.”

“Onlara dedektif denir, Nada, ayrıca biz de dedektiflerle çalışıyoruz.”

“Senin Jerry korkak tavuğun teki. Judson’ınkiler ise haydut.”

“Pekala dairene girenlerin English’in haydutlarından biri olduğunu nasıl anladın?”

“Başka kim olabilir?”

“Bilmiyorum, belki de David’dir, olamaz mı?”

Nada, üst kattaki Donald'ın duyabileceği kadar yüksek sesle güldü. "David Amoyo külotlarımı koklamak için daireme girdi, öyle mi? İmkansız. Bu, hiç onun tarzı değil. Bunu yapacak kadar bana ilgi duysaydı şimdi hâlâ birlikte olurduk."

"Peki English neden böyle bir şey yapsın?"

"Phillip Truman'ın peşini bırakmamı istiyor. Belki de uyuşturucu hap ya da esrar falan bulmayı umuyordu. Bana karşı şantaj yapabileceği bir şeyler aradı. İlginç bir insan değilim ve bu onun hoşuna gitmiyor."

Bea'nin aklından daha mantıklı bir yığın olasılık geçiyordu. Nada'nın televizyonda yayınlanan poker turnuvalarında oynadığı günlerden kalma bir sapık hâlâ peşinde olabilirdi ya da sıradan dairesinde değerli hiçbir şey bulamadığı için sinirlenen bir hırsız da olabilirdi. Belki de ölmüş babasına kafayı takmış internetteki şu kaçıklardan biriydi. Bu olasılıkların hepsi de korkutucuydu ama Nada'nın söylediğinden daha mümkündü. "Bilemiyorum. Sanki..."

"Paranoyakça mı?"

"Bunu sen söyledin, ben söylemedim."

Nada kıs kıs gülümseyip gözlerini kıstı. "Bu gece burada kıvrılıp yatsam olur mu? Bütün bu olup bitenler beni fena halde korkutuyor."

Bir iki haftada bir Nada orada kalmak istiyordu. Bazen Beaujon'ların pahalı Rioja şaraplarıyla sarhoş olup, araba kullanmak istemiyordu. David ile birlikte yaşarken, sık sık onu kızdıracak bir şeyler yapardı, Nada da sırf David onun nerede olduğunu merak etsin diye gece orada kalmak isterdi. Donald, bu gece kalınlarını anlayışla karşılıyordu, Bea'nin kızı Lori de memnuniyetini açıkça dile getiriyordu.

Bea, Nada'nın gözlerini kapatıp başını bir kez salladıktan sonra omuzlarını bir iki santim aşağı indirmesinden teşekkür

ettiği anlamına gelen anlaşılması zor davranışlarından birini yaptığını fark etmişti.

Konuyu değiştirmek için iyi bir zamandı. “Bugün seninle ilgili bir telefon aldım,” dedi Bea.

“Kimden?”

“Chicago’da bir avukattan. Adamı tanımıyorum ama arkasında büyük bir şirket var. Senin ‘hizmetlerinden’ yararlanabilecek bir müvekkili olduğunu söyledi.”

“Gerçekten mi?” Nada cilveli cilveli tek omzunu kaldırdı. “Ne tür bir hizmetmiş bu?” Soru sorarken kulağa seksi gelsin diye bilerek bozulmuş gibi konuşuyordu.

“Hizmet diye o söyledi. Gayet iyi bir ücret alacağın konusunda söz verdi.”

“İş nedir?”

“Bilmiyorum. Senin şöhretini borçlu olduğun şeyle ilgili sanırım.”

“Müvekkili çaresizmiş ve bilgiye ihtiyacı varmış.”

Bea şarabından küçük bir yudum aldı. “Dediğim gibi, saygın bir şirket.”

Nada duyulmayacak kadar kısık bir sesle bir şeyler fısıldadı. Chicago ile ilgili bir şeyler. “Hatıralar”la ilgili bir şey. “Anne”, “şirket”, “ispiyon” gibi.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Nada kapıların ardından parlak projektör ışıklarıyla aydınlatılan havuza baktı. “Benimle bahse girmek ister misin? Truman’ın davasından önce Kerry Meadows’u bulup bulamayacağınla ilgili?” Nada sanki arasına telefon ahizesi sıkıştırıyormuş gibi başının sağ tarafını kendi omzuna yasladı.

Bea kıkırdadı. “Teklif mi demek istiyorsun?” Bea, Nada gibi kumarbazların herhangi bir şey üzerine bahse girip – bir sonraki reklamın tıraş bıçağı değil bira reklamı olacağı veya içlerinden birinin bir ay içinde yirmi kilo verip veremeyeceği

gibi – bu bahislere “teklif” dediklerini bilecek kadar uzun süre Vegas’ta yaşamıştı. Bir kumarbaz alışkanlıktan her olaya bir olasılık, her olasılığa da bir değer verir. “Seninle bahse girmeyecek kadar akıllıyım.”

“Gözlerini kapat.”

“Neden?”

“Kapat sadece.”

Şüpheli bir bakış attı.

“Yardım ediyorum, Boo, zarar vermeyeceğim. Bana güven.”

Bea gözlerini kapattı. Nada’nın bir kağıdı buruşturduğunu duyup yere ayağının yanına bir şeyin düştüğünü fark etti.

“Aç.”

Bea halının üzerinde duran sarı not kağıdını gördü. “Nedir bu?”

“İsimsiz bir ihbar. Pencereden içeri düşüverdi.”

“Kahretsin, Nada.”

“Oku bir bakalım.”

Bea, Nada’nın attığında uçuşmasın diye yeşil bir kumarhane fişine sardığı kağıdı açtı. “Colossus Kumarhanesi’nden yirmi beş dolar. Teşekkürler,” diye okudu notu. “Bir de telefon numarası.”

“Kuzey California.”

“Bunu nereden buldun?”

“Truman, BlackBerry’sine yazı yazarken tuşları takip ettim.”

“Tanrım. Barda oturduğun yerden mi?”

Nada başıyla onayladı.

“Koca restoranın bir ucunda oturup adamın birinin telefonuna bir şeyler yazdığını gördün ve ne yazdığını söyleyebiliyorsun, öyle mi?”

“Şey, her kelimesini değil. Dudak okurken bile her kelimeyi yakalayamıyorum. Tabii rakamları yakalamak kolay.”

“Bunu yapmayı ne zaman öğrendin?”

“David’de de bu lanet olası aletlerden bir tane vardı. Sandy’den de bu şekilde haberim oldu zaten.”

Bea, duyduklarına çok da şaşırmadığını fark etti.

“İşin sağlamlasını yaptım bile.” Nada incecik siyah cüzdanından bir kağıt daha çıkarıp başının üstüne kaldırdı. “Ah, doğru ya, benim yardımımı istemiyorsun.” Kağıdı tekrar yerine koydu. “Jerry’ye söyle yapsın. Marin Şehri’nde bir ev. Kerry Meadows, Stanford’a gitmişti değil mi? Muhtemelen o bölgede arkadaşları var. Gidip bir bakmaya değer. Belki kapısını da tıklattır. Meadows’un oralarda bir yerlerde saklanıp saklanmadığını öğrenmek için.”

Nada, ya Bea’nin karşısına çıkan potansiyel belanın farkında değildi ya da bunu önemsemiyordu. Yine de üzerinde on tane rakam yazan not kağıdına dokununca heyecanlanmıştı. Geçen üç yıl zarfında, Nada’nın ulaştığı yargılardan şüphe duyabileceğini öğrenmişti ama yeteneklerinden bir an bile şüphe duyamazdı. Bea, sehpanın üzerinde duran cep telefonuna şöyle bir baktı, bu on rakamlı telefon numarasını aradığında ahizenin ucunda Kerry Meadows’un üniversiteden bir arkadaşının daire-sinde bir elinde Playstation diğer elinde Miller birasıyla kocaman bir minderde yayıldığını biliyordu. Onun davasındaki kilit nokta Kerry Meadows’tu. Onun ve başkalarının söyledikleri arasındaki fark onun davasındaki kilit noktayı oluşturuyordu.

Bea, Nada’ya onunla arkadaş olmanın zaman zaman can sıkıcı olabildiğini pek çok kez söylemişti. Sadece can sıkıcı değil, çoğu zaman heyecan vericiydi de. Daha çok da ikisiydi.

Bu da o anlardan biriydi.

“Tanıklık yapmak zorunda kalabilirsin.”

Nada, Bea’nin yüzündeki endişeli ifadeyi sanki sigara dumanıymış gibi eliyle dağıttı. “English bu numaranın izini sürerek bana ulaşamaz. Biliyorsun, bütün öğleden sonrayı Becker’daki ortaklarına aşağılık Canada Gold’u zekasıyla nasıl alt ettiğini anlatarak geçirdi. Muhtemelen şu anda Zefferino’nun

Yeri'nde keyifle Küba purolarını tutturuyorlardır. Şüphelense bile ondan daha iyi olduğumu asla kabul etmeyecektir. Ayrıca, eğer English, Meadows'u saklamadığını iddia ediyorsa, sen onu bulduğunda nasıl karşı çıkabilir? Hakime isimsiz bir ihbar olduğunu söylersin. English müvekkilini suçlayacaktır. Truman'ın güzel bir kızın yanında atıp tuttuğunu düşünecektir.” Tevazu gösterir gibi kollarını iki yana açtı. “Ki bu da teknik olarak doğru bir şey.”

“Beni böyle bir duruma düşürmene inanamıyorum. Tanrı aşkına.”

“Evet, ben kötü biriyim,” dedi Nada. “Bir şey daha var, senin yerinde olsam o adrese gitmek için zamanımı harcamazdım. Truman’ın e-postasına yazdığını gördüğüm sözcüklerden biri de Cozumel. Bundan kesinlikle eminim.”

-6-

14 TEMMUZ ÇARŞAMBA

Diğer tüm restoranların aksine içinde sandalyesi olmayan Mr. Beef, boyaları pul pul dökülmüş daracık tezgahındaki şehrin en iyi “ıslak burger”leriyle – Bobby Kloska biftekli İtalyan sandviçine ıslak burger diyordu – ilk anda düşünüldüğü kadar bile cezbedici değildi. Çoğunluğu Goodman, Steppenwolf veya Second City tiyatrolarında oyunculuk yapmış ünlü müşterilerin ucuz plastik çerçevelere konulmuş fotoğrafları, yağ lekeli duvarlara asılmıştı. Kloska’nın eskiden beri tanıdığı fakat karakteri kendisinininkine pek benzemeyen Reggie Vallentine, dirseklerini tezgaha dayamış ve yüzü sokağa bakacak şekilde oturmuş, sol eliyle malzemeleri içinden taştan ekmeği kavırıyordu, ağzına yağlı bir parça tıktırmadan önce beceriksizce bir iki lokma ısırırdı.

“Akıyor, dikkat et,” dedi Kloska. “Üstündeki takım kaç para eder? Aşağı yukarı beş yüz ıslak burger mi?”

Ağzı ekmek ve biber dolu Reggie bir şeyler mırıldadı.

Kloska, Erica Liu cinayetin soruşturmasını yürüten polisti ve Solomon Gold’u tutuklayan iki dedektiften biriydi. Dava sürecinde Reggie ile arasında çok büyük bir düşmanlık vardı, bu düşmanlık Bradley Spelling’in, Gold’un beraatıyla birlikte halktan gelen tepkinin büyük bir kısmını, kendi iddiasına göre Kloska’nın suç mahallindeki dikkatsizliklerine yüklemeye çalışmasından sonra biraz yumuşamıştı. “Sen bana o lanet olası eyalet savcısının gösterdiğinden daha fazla saygı gösterdin,” diye Reggie’nin kulağına fısıldamıştı Kloska, mahkeme salonunun koridorunda, “Kimin tarafında olacağımı şaşırdım.”

İkisi de birbirlerinin evine gitmemişti. İkisi de birbirlerinin ailesiyle tanışmamıştı. Buna rağmen, Kloska, Reggie’yi iş ortamından tanıdığı birinden daha farklı bir yere koyuyordu. Arkadaş sıfatı da onu tam olarak tanımlayamıyordu. Davayı sağ salim atlattıktan sonra her ikisi de savaş bitiminde ilan edilen barışta sahte bir akrabalık ilişkisine girmiş gibi davranan düşman askerler gibiydi.

Kloska, Reggie sandviçini bitirmeden önce ateşkesin sona erip ermeyeceğini merak ediyordu.

Reggie’nin Gold’un öldürüldüğü geceyi anlattığı hikaye, son on yıldır Kloska’nın zihnini gizliden gizliye meşgul ediyordu, sonunda bu hikayenin hiçbir zaman onu ikna etmediği sonucuna varmıştı. Anlattıkları imkansız değildi fakat delillere ya da Kloska’nın cinayetin nasıl işlenmiş olabileceğine dair teorisine tam olarak uymuyordu. Cinayetin kendisi aslında Kloska’nın canını o kadar da sıkıyordu. Ona göre Solomon Gold, ancak bir nüfus sayımında hesaba katılacak kadar insandı, bu yüzden ölüme de cinayet demek zordu. Daha çok hayvanlara eziyet suçu

sayılabilirdi. Her gün Kloska ve polis arkadaşları, Gold'dan daha az mankafa tipler bu taraftaki Güney Yakası çetelerinin veya diğer taraftaki çetelerin kurşunlarına kurban gittiğinde hallerinden gayet memnun bir şekilde başlarını çevirip diğer tarafa bakıyorlar, bu olayları görmezlikten geliyorlardı.

Sonunda aradıkları adamı haklamışlardı ya da aradıkları adam kendi kendini haklamıştı. Polis memurları, Erica Liu'nun annesinden gelen çaresiz 911 çağrısına cevap verirken, Erica'nın babası Michael Liu, Gold'u öldürdükten bir gün sonra kendini öldürmüştü. Yine de bu durum Reggie'nin ondan bilgi saklamış olabileceğini düşünen Kloska'yı sinirlendirmişti. Olay meydana geldiğinde Reggie odadaydı ve başından sonuna kadar her şeyi görmüştü, hatta Liu onu da yaralamıştı, sinirleri o kadar büyük çapta zarar görmüştü ki şimdi sağ kolunu zar zor hareket ettirebiliyordu. Buna rağmen, Michael Liu'yu katil olarak teşhis etmeyi reddetmişti. Reggie, Liu'nun maske taktığını söylemişti fakat aylar süren ifadeler, tanıklıklar ve Gold davasının etrafını saran lanet medyanın ilgisinden sonra, Reggie'nin Liu'nun sesini, cüssesini, duruşunu hatırlamış olması gerekirdi. Reggie, hiçbir zaman katilin Liu olmadığını söylememişti ama o olduğunu da söylememişti.

Avukatlar ve müvekkileri arasındaki gizlilik saçmalığını bir kenara koyan Kloska, Reggie'nin yalan söylemesi için bir neden bulamıyordu ama aynı zamanda motivasyonun da asayiş işlerinde çok abartılan bir şey olduğunu düşünüyordu. Bir hava tahmininde çiy noktası neyse bir cinayet soruşturmasında da motivasyon odur. Böyle bir şeyi bilmek belki bazılarının işine yarayabilirdi ama Kloska'nın gerçekten umurunda değildi.

"Avanaklar Çetesi ne alemde bu aralar?" diye sordu Kloska. Kararın üst mahkemece bozulmasını sağlamaya veya en azından ölüm cezası alan bir mahkumun infazını ertelemeye yardımcı olmak için Reggie'nin yönlendirmesiyle çalışan bir

grup hukuk öğrencisi ve gönüllü genç avukatlardan oluşan İnanç Projesi'ndekilere Avanaklar Çetesi diyordu.

Reggie, Kloska ile birlikte öğle yemeği yerken, onlarca milyonluk müşteriye özel şoförlü arabalarıyla muhtemelen ofisinin etrafında dizilmiş bekliyordu. Buna rağmen sohbeti her zamanki gibi sürdürüyordu. Reggie Vallentine daima odadaki en karizmatik adam oluyordu. “Ölüm cezasını seviyorsun, değil mi Bobby?”

“Kötü adamlara kocaman iğneler batırılmasında bir sorun olduğunu sanmıyorum. Diğer taraftan, sokaktaki bu mankafaların çoğu otuz yaşını geçmeden öleceklerini de biliyor,” dedi Kloska elini havada savurarak. “Mankafa” Kloska’nın ucundan bile olsa suça bulaşmış kişilere taktığı isimdi. Hiçbir zaman “şüpheli” veya “fail” veya “sanık” demiyordu. Sadece “mankafa.” “Sen üstüne bir de on yıllık temyiz süresi koyduğunda, ölüm hücresi onlara sağlıklı yaşam programı gibi gelmeye başlıyor.”

Reggie ağzındakini yutarken kahkahasını zor tuttu.

“Senin şu küçük numaraların,” dedi Kloska, sesi birkaç desibel daha düşüktü. “Hem dünyayı kurtarmak hem de Reggie Vallentine’in mihrabında ibadet etmek için hukuk fakültesine giden ördek popolu, kumaş etekli bütün o piliçler yok mu? Senin şirketteki şu stajyer gibi. Della mıydı adı? Sana bir şey söyleyeyim mi, etrafımda bu kadar baştan çıkarıcı şey varken kendimi tutamazdım herhalde. Senin yerinde olsam muhtemelen sabahları fermuarımı kapatma zahmetine bile girmezdim. Onun yerine çorabımın içine bir tane kondom saklardım.”

On yıl evli kalıp iki kez de boşanan Kloska, hakkında yorum yapmadan bir kadının önünden geçmesine pek izin vermezdi. Kloska’nın tanıdığı polislerin çoğu da böyleydi ama bunların büyük bir kısmı eşlerinin yanına, evlerine dönmeden önce kurtlarını iyice döküyorlardı. Kloska ise evliliği boyunca durmadan karısını aldatmış, şimdiki bekarlık günlerinde de eski hızından hiçbir azalma olmamıştı. Ona göre her akşam, karan-

lık bir barda çok seksi birkaç tane Bridgeportlu kızla birlikte geçirebilme potansiyeli taşıyordu – kızlar genellikle üniversite çağlarında ama okula gitmeyen, polislerle dost hayatı yaşayan ya da polis babası tarafından hiçbir zaman yeterince takdir edilmemiş, ilgilenilmemiş kızlardan oluyordu. Eğer Bobby Kloska, Reggie kadar ünlü biri olsaydı, eğer dilediği tüm kadınları elde edebilseydi, bu onun hayatını kesinlikle mahvederdi.

CNN'in elinin altında bir sürü hukuk uzmanı vardı ama ne zaman ünlü birinin başı belaya girse ve özellikle de bu bela arkasında ölü bir beden bıraksa, konu ile ilgili yorum yapması için her seferinde Reggie Vallentine'i stüdyoya çağırıyorlardı. Gold davasından beri, Reggie, bulmacalarda çıkan Tehlike sözcüğünün karşılığı olmuştu ve cumartesi geceleri yayınlanan Ronnie Sweetheart adındaki bir komedi şovunda sık sık canlandırılan ahlaksız fakat bir o kadar da ünlü kişileri temsil eden, tek kolu yanık, muhteşem bir gülümsemesi olan, son derece bilgili siyahi bir avukat karakterine ilham kaynağı bile olmuştu.

"Her neyse, seni aradım çünkü bazı haberlerim var," dedi Kloska, köpükten yapılmış bardağının kapağını bir pipetle deliyordu.

"Neymiş bu haberler?"

Kloska gözlerini sımsıkı kapattı. "Müvekkilini vurmak için kullanılan silahlardan biri geçen hafta başka bir cinayette kullanılmış."

"Hangi müvekkilim?"

Kloska çenesini göğsüne doğru eğdi. "Birden fazla mı müvekkilin var?"

Reggie sandviçini masaya bırakıp ağzının kenarına bulaşan sosu silmek için bir kağıt peçete çekti – Yoksa şimdi terliyor muydu? "Solomon'u öldüren silahı çoktan delil olarak elde ettiğini sanıyordum. Silahı kayıp mı ettin?"

“O silah seni omzundan, onu da bacağından yaralayan silah ve hâlâ dışarıda bir yerde duruyor. Harrison Nehri üzerinde, elli altı yaşında bir kadın cesedi bulunmuş ve o et parçasının içinden de adli tıptakiler Michael Liu’nun Solomon Gold’u iki kaşının ortasından vurduğu silahın namlusundan çıkmış gibi duran bir kurşun çıkarmış. İnanılmaz, değil mi? Kurban, arkadaşları, meslektaşları ve sevenleri tarafından Marlena Falcone olarak biliniyor. Bu isim sana bir şey ifade ediyor mu?”

Reggie başını salladı.

“Marlena Falcone. Beyin cerrahı. Derin beyin stimülasyonunun öncülerinden. Sigarayı bırakmak, aşırı yemek yemeyi önlemek, hastalık nöbetlerini kontrol altına almak veya bunun gibi şeyler için kafatasının içine elektrotlar yerleştiriyorlar. Onun yaptığı tedavilerden sonra bir avuç hastası tozutunca ruhsatını iptal etmişler. Görünüşe bakılırsa şu beyin cihazlarından bazılarının implantasyonu konusunda Amerikan Gıda ve İlaç Dairesi’nin bir adım önünden gidiyormuş. Ölüm ilanı The New York Times ve diğer bütün gazetelerde yayınlandı.”

“Tabii ya, şimdi hatırladım.”

“Bu doktorla senin müvekkilinin birbirini tanıdığı bilgisi ise henüz haberlerde çıkmadı.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Kadının başını belaya sokan şu işlemleri mi diyorsun? İmplantları yani, öyle mi? Görünüşe bakılırsa bu uygulamalardan birini de Gold’un kızına yapmış. Böyle bir şey hatırlıyor musun?”

Reggie yavaş yavaş başını sallamaya başladı. “Hatırlıyorum. Bizim vurulduğumuz gece, Canada hâlâ hastanede yatıyordu.”

Kloska edilgen yapıyı fark etmişti: Vurulduğumuz gece. “Gördüğün gibi Solomon Gold cinayeti ile ilgili bir türlü çözülemeyen bir gizem var. Bizim mankafa Michael Liu, farklı türde iki silah kullanmış. Seni kolundan bir .357 Magnum ile

vurmuş. Gold'u bacağından vururken de .357 Magnum kullanmış. Diğer taraftan Solomon'u yüzünden vurup ölümüne neden olduğu kurşun ise .38'likmiş. Bir gün sonra, Liu'yu elinde .357 magnumla başından vurulmuş şekilde bulduk. Hızlı balistik testler silahı, suç mahallinde bulunan .357 magnum kurşunlarıyla eşleştirdi. Tanığımız" – elini asil bir hareketle havada savurdu – "saygıdeğer Reggie Vallentine sadece tek bir silahın varlığından söz ettiği için, Liu'nun bir avuç mermi alıp .38'lik ve .357'likleri karıştırdığını tahmin ediyoruz."

"Çünkü .38 mermisini .357 magnumla kullanabilirsin," dedi Reggie.

"Doğru. Tam tersi olmaz gerçi." Reggie tam bir şeyler söyleyecekken sustu.

"Şüpheli öldüğü, dava kapandığı ve balistik raporları halen devam eden davalarda bile altı hafta gecikmeli çıktığı için Solomon'u öldüren .38'lik merminiyi bulduğumuz silahta hiç denemedik."

"İyi de yeni bulduğunuz cesetten çıkardığınız kurşunu karşılaştırmışsınız."

"Ah evet. Solomon Gold cinayetinde kesinlikle iki tane silah kullanılmış. Senin bundan bahsetmemiş olman çok tuhaf."

"Sanırım fark etmemişim."

"Michael Liu, John Woo filmlerindeki gibi elinde iki tane silahla sana doğru geldi ve sen bunu fark etmedin, öyle mi?"

"O birkaç dakika çok sıkıntılıydı. İkimizi gerçekten de öldüreceğini düşünmüştüm. Kusura bakma."

"Kusura bakmıyorum ama varlığından haberimizin olmadığı .38'lik kuş olup uçtu, şimdi ise işler daha da arapsaçına döndü. Patronlarla da ben papaz oluyorum. Normalde bu silahın on yıllık olduğunu, en azından Gold'u öldüren silahla bir sürü mankafanın ortadan kaldırıldığını düşünürdüm fakat Marlana

Falcone ve senin müvekkilin arasındaki şu bağlantı gibi tesa-düflere ancak romanlarda rastlanılır. Olay, bir hırsızlık vakasına benzemiyor – doktorun cüzdanına dokunulmamış, üzerinden hiçbir şey de kaybolmamış. Katil, suç mahallinde belli belirsiz izler bırakmış olabilir. İzler çok da iyi durumda değil ama de-lilleri güçlendirmeye çalışıyoruz. Birkaç DNA da bulduk, biraz saç ve deri örneği gibi, ama elimizde bir şüpheli olmadığı süre-ce bunlar delil dolabının tozlu raflarında öylece bekler. Ayrıca silah da hâlâ dışarıda bir yerlerde.”

Kloska, devasa kök birasını kapak kısmından kavradı ve yüzük parmağı ile orta parmağı arasına sıkıştırdığı pipetten iç-meye başladı, tüm bunları yaparken Reggie’nin yüzünde bir şaşkınlık var mı yok mu diye bakıyordu. Yüz ifadesinden hiç-bir şey çıkaramıyordu. “Canada Gold ile olan bağlantısını tu-tabildiğimiz kadar geri planda tutacağız ama balistik raporunu bugün çıkaracaklar. Görünüşe bakılırsa, Bronzeville’de herkes” – Bronzeville, Chicago Polis Merkezi’ne ev sahipliği yapan Güney Yakası’na verilen isimdi – “bu bilgiyi açığa çıkarmanın ‘Terörist Faaliyetleri İhbar ve Önleme Sistemi hatlarını can-landıracağı’ konusunda fikir birliğine varmış. Bana sorarsan tek kelimeyle saçmalık tabii, benim ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil. Bana kalsa, kimin öldüğü ve kimin öldürdüğü dışında hiç kimseye hiçbir şey söylemem. Her neyse, olay 7. Kanal’da çıkmadan duymak isteyeceğini düşündüm.”

Reggie onu başıyla onayladı. Kloska ellerini kucağına sildi ve camın önünden geçen sarışını daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi. “Gold’un tekrar haberlere çıkması senin işine gelir değil mi?”

Kloska, onun az da olsa canını sıkmaya çalışıyordu fakat son söylediğinin onu kırıp kırmadığından da emin olamıyordu. Reggie’yi anlamak çok zordu. “Ben o kadar da şüpheli değilim, Bobby. Şimdilik.” O konuşurken, Reggie’nin aklı başka yerlere

gidiyor gibiydi. Kloska, onun daima altı, sekiz, on adım ötesini düşünmeye çalıştığını biliyordu.

Kloska biraz daha yaklaştı, ses tonunu sanki mesleki bir sır verecekmiş gibi ayarlamıştı. “Chicago’da bu yılın son beş ayında kaçta tane kadın öldürülecek bilmek ister misin? Sana bugünden bir sayı verebilirim. Belmond Limanı’nda teknemin batacağına bahse girerim ki bu sayı ondan fazla olmayacak. Hangi kızlar olacakmış bunlar? Bunu, Tanrı’yla, Mafya Kanunları bilebilir ancak kaç tane sorusunun cevabı polis denkleminde bir değişken değildir. Cinayet oranları birkaç birim arttığında veya azaldığında Vali bu durumu gereğinden fazla abartır, oysa istatistik zırvalarını değiştiren şey sadece şans ve güzel havadır. Ölü sayısını gösteren liste, bilançodaki bütçe eğrisini değiştirir o kadar. Gerçek şu ki insanlar aşağı yukarı aynı oranda birbirlerinin ölmesini isterler. Tıpkı Hancock’un tepesinden düşen bir madeni paranın hızı gibi. Hiç değişmez.”

“İvme.”

“Ne?”

“Hancock’un tepesinden düşen bir madeni paranın hızı aşağı doğru inerken artar. Buna ivme denir. Sabittir.”

Kloska, Reggie’nin söylediği şeyi umursamadı. “Bu arada, bana borçlusun, bir konuda yardımına ihtiyacım var. Falcone cinayetinde kadının Solomon ile bağlantısı elimdeki tek ipucu. Soruşturmada yol kat edebilmem için bana o gece ile ilgili birkaç bilgi verebilirsin diye umuyorum.” O kadar eski, yıpranmış bir not defteri çıkardı ki adeta son on yıldır damlayan bir lavabonun altında tutuluyormuş gibiydi. “Hafızam el yazımdan daha iyidir ama o bile eskisi gibi değil.”

“Tanrı aşkına, Bobby.” Reggie, sırtını dikleştirip yüksek sesle kahkaha atarak Kloska’nın ettiği lafa pek de inanmadığını göstermişti. “Solomon cinayeti ile ilgili hiçbir haltı unutmamış-

sın. Ne bir parmak izi, ne kan lekesi, ne doku örneği, ne de bir tanık ifadesi.”

Kloska kabul etmese de söyledikleri doğrudu. Bu konuşmanın başka bir amacı daha olduğu neredeyse gün gibi ortadaydı. Davadaki tüm diğer delillerin dışında masasına yakın bir dosyada Reggie’nin verdiği ilk ifade duruyordu ve Kloska, avukatın o anki izlenimleriyle hafızasını karşılaştırmak istiyordu. Eğer Reggie mesleki zorunlulukları dışında bir şeyler saklıyorsa ve o bilgiler bu davanın kilit noktasını oluştuyorsa, belki kuşkucu ve dikkatli bir dedektiflik çalışmasıyla sakladığını düşündüğü şeylerin kokusunu alabilirdi.

Elbette Kloska’nın da gizlediği bir şeyler vardı. Reggie Vallentine’in Falcone davasındaki bütün ipuçlarını bilmesine gerek yoktu. Tıpkı tekrar tekrar katlanıp açılmaktan kenarları iyice aşınan, üstü kırış kırış olan dizin kartı gibi. Kartın üzerine Dr. Falcone (veya birileri) piramit şeklinde dört sayı yazmıştı:

2
1 9
3 2 9
7 8 8 3

Bu kart (nakit para, kredi kartları ve kimlik dışında) Marlena Falcone’un cüzdanından çıkan tek şeydi. Kloska’nın cüzdanı ise tam tersine gereksiz kağıt deposu gibiydi – alışveriş fişleri, notlar, sigorta bilgileri ve sıklıkla alışveriş yaptığı mağazaların müşteri kartları. Bu karalama kağıdını kurban için bu kadar özel yapan şey neydi peki?

Kloska bir kalem bulabilmek için gömleğinin cebini yokladı; uzun yıllardır ilk defa hayatındaki en iyi tutuklamanın gerisinde değil bir adım önünde olduğunu hissediyordu. Eğer Bobby

Kloska bu davaya bakmazsa, dışarıda bir yerlerde hiçbir zaman yakalanamayacak bir mankafanın olduğunu düşünüyordu.

GERÇEĞİN BİR KISMI

Reggie sağ kolunu kaldırıp tezgahın üstüne koydu ve derin bir nefes aldı. Kloska'nın hafızasında veya Gold davasını yorumlamasında hiçbir yanlışlık yoktu. Dedektif arkadaşlarının inceden inceye alay etmelerine rağmen o sıkı bir opera hayranıydı. Durmadan “benim tekmem” diye başlayan espriler yapardı fakat Kloska'nın aslında teknesi yoktu. Lükse para harcayacak olsa, gidip Lyric'ten yıllık kombine bilet alıyordu. Reggie bunu biliyordu çünkü iki sene önce Steph ile birlikte gitmek için La Boheme operasının biletlerini ödünç almışlardı. Kloska, Solomon Gold'u tutuklamadan önce, besteci onun için genç bir klasik müzik bayraktarı, klasik müzik dünyasının dikkatini hayranlıkla Chicago'ya çeken ileri görüşlü bir müzik direktörü ve bir kahraman gibiydi.

Bobby Kloska, Reggie'nin tanıdığı polislerin çoğundan farklıydı. Diğer polisler gibi alaycı görünmeye çalışıyordu fakat baktığı her davada içi bir parça daha yara alıyordu. Yıllar önce tam da bu tezgahın yanında otururlarken Kloska, evinde, bir sokak çetesinin arabadan rastgele ateş etmesi sonucu vurulan küçük bir kızdaki söz etmişti ve “Bu iş beni bir gün öldürecek,” diye bir şeyler mırıldanmıştı kök birasını içerken. Reggie, böyle bir şeyin Kloska'nın durumu için kelimenin tam manasıyla doğru olacağını düşünmüştü, şahit olduğu ve bir türlü aklından çıkaramadığı bütün o pisliklerin hepsi bir araya gelip sonunda bir kanser gibi her yerini saracaktı.

Erica Liu cinayeti onun altından kalkamayacağı bir hastalık olmuştu. Bobby Kloska, bir zamanlar hayran olduğu bir ada-

mın ihanetine uğramıştı ve şimdi bu davanın kapanmasına asla izin vermeyecek olan Kloska, Reggie'nin Solomon'un öldürüldüğü gece anlattığı, eğer en başından beri doğruyu söylüyorsa yeniden anlatması çok da zor olmaması gereken hikayeyi tekrar anlatıp anlatamayacağını görmek istiyordu. Müvekkillerine ve tanıklara sürekli verdiği tavsiyelere uyan Reggie hikayeyi tekrar anlatmaya o kadar da gönüllü olmayacağını biliyordu, bu yüzden de anlattıklarını olabildiğince basit tutuyordu.

O gece, anlattıkları ona zarar verecek bir noktaya gelinceye kadar gerçeğin bir kısmını anlatmıştı.

Reggie mavi spor arabasını Lincoln Parkı'nın hemen batısına, kolayca geri çıkabilecek şekilde park edip, gölün bir blok ötesine, üç blok da kuzeye yürüyerek Gold'un evine gitmişti. Parkın doğu tarafı, hayvanat bahçesinden gelen egzotik sesler dışında karanlık ve sessizdi. Lake Shore Yolu'ndan yazın izin verilen hız sınırını on beş kilometre aşan arabalardan vınlama sesleri geliyordu. Reggie'nin ciğerlerine çektiği hava yumuşak ve serindi. Hızlı adımlarla yürüdü, otoparkta duyduğu korku yüzünden damarları hâlâ adrenalinle doluydu, her şeyden paranoyakça şüpheleniyordu. Demir bahçe kapısı da hantal giriş kapısı da birazcık aralık bırakılmıştı. "Selam!" dedi Reggie içeri girerken. İkinci kattaki ofisten birinin seslendiğini duydu.

Kırmızı halılarla kaplı merdivenlerden yukarı çıktı.

Müstakbel eski karısının son derece modern çizgiler taşıyan parlak renkli kocaman eşyalarla dekore ettiği evin geri kalan kısmının aksine Solomon'un ofisi Rönesans döneminden fırlamış gibiydi. İtalya silüetini gösteren çılgın duvar resimleri üç duvarı ve tavanı kaplıyordu. Ortada devasa bir İran halısı duruyordu. Masası, her yanına kolonlar, kemerler, revaklar, kubbeler oyulmuş devasa bir eski Avrupa ahşabıydı. Dördüncü

duvarın üzerindeki boyalı, geniş raflar kitaplarla – çoğu İngilizce dışındaki dillerde yazılmış biyografiler ve müzik tarihi ve matematikten oluşuyordu – doluydu. Kısa kuyruklu bir piyano bir köşede duruyor; diğer köşedeki sehpanın üstünde ise eski bir keman göze çarpıyordu. İçrideki hava tatlı pipo tütününü ve bezir yağı kokuyordu.

Sadece bir masa lambasıyla aydınlanan Gold elini sırtına götürdü, pencereye doğru başını eğip sokağa baktı. Kıyafetleri sanki az önce giymiş gibi temiz ve ütülüydü. Reggie, Gold'un her hareketine daima çok dikkat ederdi. Gerekmedikçe bacak bacak üstüne atmaz, kollarını bağlamaz, kıvırmaz, bükmez veya kaldırmazdı. Bir yere oturacağı zaman son derece kontrollü davranarak dik bir konumda otururdu. Dinleneceği zaman da neredeyse hiç kımıldamazdı. Reggie ise tam aksine, mahkemedeyken sürekli hareket halinde olur, durmadan kanunları anlatırdı. Eğer o gün dava uzun sürecekse Reggie yanına yedek üç tane beyaz gömlek ve o anda üzerinde olan takıma benzer de bir takım elbise alırdı.

"Zil bozuldu," dedi Gold sorulmayan bir soruyu cevaplandırarak.

Son derece gergin olan Reggie, masanın üç metre uzağındaki deri koltuğa yerleşti. "Ön kapıyı sonuna kadar açık bırakmak biraz riskli değil mi?"

Gold kocaman sol elini havada savurarak Reggie'nin uyarısını geçiştirdi. Reggie'den daha uzun ve kalıplı olan Gold, hapisanede geçirdiği aylara rağmen biraz da göbekliydi. "Dışarıda kurtlar var, biliyor musun? Burada şehirde. Parkın içinde. Yaşadıkları yerler, banliyölerdeki bütün o binalar yüzünden gitgide dışarı itiliyor. Ormanların yok olması da yaşam alanlarını etkiliyor. Kurtların bir kısmı batıya doğru ilerlemeye devam ediyor. Bazıları güneye gidiyor fakat bazıları da buraya doğruya doğru

geliyor. Lanet olası otobana kadar uzanıyorlar. Göle, yüksek binalara doğru ilerliyorlar. Şehir ormanına geliyorlar.”

“Çakallar,” dedi Reggie. “Şehirde yaşayanlar kurtlar değil, onlar çakal.”

Gold, Reggie’nin camdaki solgun yansımasına baktı. “Bir nedenden dolayı şehirde kurtlar olduğunu biliyorum.” Solomon elini sağ cebine atmış, kendisinden beklenmeyen bir tavırla, gergin bir şekilde bir şeyler karıştırıyordu. Belki de anahtarlarıydı.

Her ne kadar Reggie, müvekkilinin bu gerçeği davada kullanmasına asla izin vermeyeceğinden emin olsa da Gold’un en başından beri kaçık olduğunu biliyordu – kanlar içindeki suç mahalli ve Erica’nın her yanı morarmış boynu ve delik deşik edilmiş vücudunun otopsi fotoğrafları da bunun bir kanıtıydı. Kız boğazlanıp bıçaklanmıştı. Başına tekme atılmıştı. Sol gözü, bir çubuk veya bıçak sapıyla oyulmuştu. Reggie savunmanın tamamını, en azından jüri-lerden birinin Solomon Gold’un bu kadar korkunç bir şey yapmayacağını düşünmesi üzerine kurmuştu – ve Reggie’nin en büyük korkusu, son savunmalar yapılmadan önceki haftada müvekkilinin jürinin gözleri önünde, gerçekten korkunç şeyler yapabilecek bir adammış gibi davranmaya başlamasıydı.

Geriye dönüp baktığında, böyle bir şeyin yaşanması belki de herkes için en iyisiydi.

Kocaman camdan güneye, şehre doğru bakan Reggie, gökyüzüne doğru gitgide incelen Hancock Merkezi’nin ışıklarını görebiliyordu. Camdan yansımasına baktığında, koltukta bacak bacak üstüne atmış hali küçücük görünüyor, Gold ve Hancock binası ise yanında duran ikiz devlere benziyordu.

“Seni bu şekilde dışarı çıkardığım için kusura bakma,” dedi Gold. “Kurtarman gereken başka insanlar da var biliyorum.”

Reggie’nin surat ifadesinden bu söze karşı çıkmadığı belli oluyordu. “Canada nerede?” Zahmet edip de Solomon’un ka-

rısının nasıl olduğunu sormamıştı. Gazetelerin yazdığına göre, beklenen boşanma savaşından önce Florida'daki evlerini üzerine geçirmişti. Gerçi Canada, sokağın hemen aşağısındaki Latince okuluna devam ediyordu. Ya Elizabeth Gold, babasının tarafını tuttuğu için kızına hâlâ kızıyordu ya da güneyde kızının prestijine uyacak bir hazırlık okulu bulamamıştı.

Gold şaşırmış görünüyordu. "Dün ameliyat oldu." Derin bir nefes aldı. "Onu bu gece görmeye gideceğim."

"Hastane ziyareti için vakit biraz geç değil mi?"

"İstisnai insanlar için istisna yapıyorlar." Reggie, kendisini mi yoksa Canada'yı mı kastettiğini merak etti.

Gold masasının ön tarafına geçti ve deri evrak çantasından kalın bir tomar büyük boy kağıt çıkarıp Reggie'ye verdi. Her bir sayfanın ortasında el yazısıyla yazılmış, Reggie'nin anlayamayacağı kadar karmaşık, uzun bir beste vardı. Yazının etrafında bırakılan büyük kenar boşlukları Gold'un keskin ve anlaşılmaz el yazısıyla dolmuştu. Kelimeler sayılara sayılar nidalara dönüşüyordu. Latince ve İtalyanca cümleler sırasıyla geometrik şekiller yapmak için kullanılmak üzere bloklar halinde yazılmıştı. Denklemler bir sayfadan öbürüne sonra tekrar aynı sayfaya geçiyor gibiydi.

"Hapiste Tanrı'yı keşfettiğini söyleyen ne kadar çok üçkağıtçı var biliyor musun?" dedi Gold.

Reggie, müvekkillerine duyduklarından etkilenmediğini belli etmek için gösterdiği ifadesini takındı.

"Pek çok kişi Tanrı'nın bir zamanlar insanın şeklini aldığına inanıyor. Peki ya ben sana O'nun müzik şeklini alabildiğini söylersem?" dedi Gold.

Reggie burnunu çekti. Sırf altından aynı çılgınlığın daha da fazlasını bulmak için metnin sayfalarını bir seferde kaldırdı.

"Sana bir hikaye anlatacağım." Gold tekrar koyu renkli camın önüne geçti. "1791 yılının yazında, bir kurye Wolfgang

Amadeus Mozart'ın Viyana'daki evine bir mektup getirir. Mektubun üzerinde imza yoktur fakat mektubu yazan isimsiz kişi, Mozart'tan bir ağıt bestelemesini ister. Bu ağıdı, her yıl çok sevdiği eşinin ölüm yıldönümünde çaldırmak niyetindedir.”

“Ağıt mı?” diye sordu Reggie. “Özür dilerim ama ben daha çok Miles Davis dinleyen biriyim. Bir de yılda iki defa vaftiz töreni ilahileri.” Sanki kağıt dışında başka bir şeyin de baskısı varmış gibi metin kucağında ağırlık yapıyordu.

“Katoliklerin ölünün arkasından okuduğu bir ilahi,” dedi Gold. “Teklif Mozart'ın ilgisini çeker. Daha önce hiç ağıt bestelememiştir. Ayrıca borcu da vardır. Bir fiyat belirler, kurye de paranın tamamını o anda bozuk para şeklinde öder ve bes-teyi teslim ettiğinde verdiği paranın iki katını vereceğine dair söz verir. Kurye, parayı verenin kim olduğunu hiçbir zaman söylemez.

“Cömert bir teklif olmasına rağmen, Mozart, ağıdı hemen bitiremez. Biri meşhur Sihirli Flüt olmak üzere tamamlaması gereken bir değil iki opera vardır. Bunun dışında, karısı Constanze'ya, ağıdı bir müşteri için değil de kendisi için yazıyor olmaktan korktuğunu, bu yüzden de eseri tamamlamaya çekindiğini söyler. Diğer projelerini bitirebilmek için de ağıdın bestesini erteler. Bu hikayenin nereye gideceğini anlayabiliyor musun?”

“Constanze senin kızının ikinci ismi.” Canada Constanze Gold. Reggie zihninde daima birbirinin içinden geçen bağlantılar kurardı fakat kanındaki adrenalin ve içtiği viski birbirine karışınca bu sefer kurduğu bağlantıyı ağzından kaçırırvermişti. İsim ağzından çıktığı anda, başparmağının hemen yanında Solomon'un kendi el yazısıyla – “Constanze!”– yazmış olduğunu fark etti.

Gold, iç sıkıntısıyla başını salladı. “Mozart nihayet yıl sonunda ağıt üzerinde çalışmaya devam eder fakat çalışmaya

başladıktan sonra gizemli bir hastalığa tutulup ağıdı bitiremez. Mozart ölüm döşegindeyken besteci Franz Süssmayr'ı yanına çağırıp eserin nasıl tamamlanması gerektiğini tarif eder. Eseri bitirmek için Süssmayr ve başka pek çok öğrenci bir ekip gibi çalışır, içlerinde el yazısı ustasınınkine en çok benzeyen Süssmayr olduğu için notaları o kaydeder. Mozart Aralık ayında ölür ve Constanze Ocak ayında, paranın geri kalanının peşine düşer ve tamamlanan eseri Mozart'ın kendi eseriymiş gibi esrarengiz müşteriye teslim eder. Tabii işin doğrusunu tarih yazacaktır. Süssmayr bir usta değil, Mozart'ın ölümünden sonra yazılan kısımların bayağı olduğu son derece açık.”

“Şüphesiz,” dedi Reggie.

“İki yüz yıldan fazladır, tarihin gelmiş geçmiş en parlak bestecisinin son bestesi yanında tıpkı beyzbol istatistiklerindeki uyarı yıldızı gibi bir yıldız taşıdı. Bazıları, Süssmayr'ın yaptığı katkıları Mozart'a çok daha yakışır şekilde düzeltmeye çalışsa da öğrenciler muhtemelen hocalarından aldıkları talimatlar doğrultusunda çalıştığı için, Süssmayr Versiyonu o kusurlu haliyle nihai versiyon olarak kaldı.”

Reggie ilk sayfadan anlayabildiği birkaç satırı yüksek sesle okudu. “Mozart Requiem D Minör.” Başını kaldırıp baktı. “Gold Versiyonu.”

Solomon, Reggie'ye doğru yürüyüp metni iki eliyle geri alabilmek için uzandı, bunu yaparken de bir hayvanınkinden daha boğuk daha tehditkar, ürkütücü bir sesle tısladı. Reggie daha önce bu sesi duyduğu için korkmamaya çalışmıştı. İddia makamı davada ne zaman öne geçse Reggie, Gold'un sanki karşı çıkacak bir şey söyleyecekmiş gibi ona doğru eğilip ağzını kulaklarına yaklaştırdığını fakat hiçbir şey söylemeden orada öylece durup nefes alıp verdiğini, on beş, yirmi saniye sonra da kısık sesle hırladığını hissederdi. Korkunç bir hırlamaydı. Son-

ra da hiçbir şey olmamış gibi arkasına yaslanırdı. Reggie, bunu bir saldırı emri gibi anlamıştı. Gold, insanları ancak gözlerini korkutarak kendine bağlardı. Ailesini, müzisyenlerini, çalışanlarını, sevgililerini. Avukatlarını da.

Şehirdeki kurtlar.

Gold kendi kafasının arkasına dokundu. “Zaman içinde Mozart üzerine çalışan pek çok araştırmacı öne çıktı. Sana hayatına dair bütün detayları söyleyebilirler; her bir bestesi üzerinde çalışmışlardır. Bir Mozart senfonisini dördlük notayı duyup tanıyabilirler. Yine de asla bir Mozart senfonisi yazamazlar. Çünkü bir dehayı yıkıp yeniden yapamazsın. Onu baştan yaratamazsın. Anlayamazsın bile. Deha, dahilerden çıkan gizemli bir ışıktır.”

Gold sağ başparmağı ile sol elinin etli kısmını ovdu. “Oysa ben Mozart’ın kayıp bir bestesini yıkıp yeniden yaptım. Eğer yaşasaydı Mozart’ın tam olarak bitirmeyi planladığı şekilde ağıdı tamamladım.”

Bu, tam da Reggie’nin tanık kürsüsünden uzak tutmaya çalıştığı türden bir delilikti. Gold tutuklandıktan sonra özel şartlar altında cinayetle suçlanmıştı ve kefalet hakkı tanınmadan, Cook Şehri Hapishanesi’nin en iyi şartlarla korunan kısmında bulunan 9. Koğuştaki özel bir hücrede tutulmuştu. Diğer tutuklular gibi muamele görmemişti ama şehir hapishanesi bir golf kulübü de değildi. Nasıl olduysa, hapishane kıyafetlerini de tıpkı Armani takımları gibi kırıştırmadan muhafaza etmeyi her zaman becermişti.

“Mozart’ın bir haritayı takip ettiğini keşfettim.” Gold yüzünün önünde sanki bir kitapmış gibi avucunu açtı. “Cennetin haritası da diyebilirsin. Süssmayr’ın aradığı cevap müzikal değildi. Cevap matematikseldi. “

“Matematiksel.”

Gold başıyla onayladı. “Mmmm.”

“Söylediklerinizi takip edemedim.”

Gold şaşırmamışa benziyordu. “Sanatın içinde gerçeklerin tutulduğu bir kutu olduğuna inanıyorum. Sanat, gerçeğin, onu bozmak, kirlilemek, sömürmek isteyen her şeyden, siyasetten, dinden, yasalardan, tarihten, savaşlardan, şehvetten, açgözlülükten ve zamandan saklandığı yerdir. Sanat insanın ruhunu sakladığı bir kasadır.” Reggie’den bir reaksiyon bekledi, alamayınca da hayal kırıklığına uğradı.

“Bu haritayı bulduktan sonra ağıdı yepyeni kulaklarla dinledim. Mozart’a ait olan notalar birdenbire açığa çıktı ve eksik notalar da bir o kadar netleşti. Daha önce hiç böyle bir şey başıma gelmemişti. Bunun din olduğunu düşünebilirsin. Hapisteyken ağıt benim çağrım oldu.”

“Mozart’ın bu haritasını nereden buldun?” diye sordu Reggie.

“Onun bulduğu yerden.” Solomon kendi başına hafifçe vurdu. “Tabii ben metinleri de çalıştım. Plato. Nicomachus. Al-Hasan al-Katib. Giorgio Anselmi. Isaac Newton.”

“İlk ikisinin ve sonuncunun ismini daha önce duymuştum.”

“Senin gibi yetenekli bir adamın Cicero’yu bilmesi lazım.”

Reggie başını bir kez salladı. “Romalı hatip.”

“Gezegenlerin dönüşleri yedi tane ses yarattı ve bu yedi sayısı neredeyse her şeyi birbirine bağlayan sayıdır.” Söyledikleri karşısında reaksiyon alamayan Gold, “Bu bir denklem. Ağıt, matematiksel bir denklem,” dedi

Reggie çenesini ovuşturdu. Solomon, sanki neden söz ettiğini söylese dehası ayağa düşecekmiş gibi hiçbir zaman ne dediğini izah etmezdi.

“Eserin bitmiş halini ilk kez göreceklenden biri olmanı istedim. Eğer senin çabaların olmasaydı, şaheserimin ilk performansını belki de lanet olası Stateville hapisane bandosu sergileyecekti. Belki de kendi cenazemde çalınırdı,” dedi Solomon.

Ben olmasaydım, diye düşündü Reggie. Sinirden neredeyse gözünden bir damla yaş geleceğini hissetti ve başını çevirdi. Köşede etrafı kumaşla kaplanmış bir enstrüman sehpasının üzerindeki kemani gördü. The Guarneri. Kapsamlı bir sponsorluk anlaşmasının bir parçası olarak bir milyon dolardan fazla bir fiyata satın alınmıştı, Gold'un tutuklanmasından sonra Boeing şirketi, onu enstrümanı geri vermeye zorlamıştı. Gold, sözleşmenin ihlali yüzünden dava açmış, keman da dava boyunca emanet kasasında kalmıştı.

“Reg,” diye devam etti Gold biraz duraksadıktan sonra, “bunu yayınlamamı istemeyenler var. Tanrı’ya hakaret olduğunu düşünüyorlar. Hatta tehlikeli buluyorlar. Böyle bir şeye niyetim olduğunu bilseler beni durdurmak için ellerinden geleni yaparlar. Umurumda değil. Gün gelecek bugüne kadar yaptığım her şey, bundan sonra yapacağlarım, hepsi unutulacak, sadece bu hatırlanacak. Bundan yıllar sonra, benimle ağıt arasında hiçbir fark olmayacak.”

Reggie anladığını düşündü. Avukatlık bir sanatsa eğer, Reggie Vallentine’in şaheseri Solomon Gold’un haksız beraattıydı.

-8-

Reggie duraksadı, daha fazla bir şey söylemeden önce düşüncelerini kafasında topladı. Sırf bu yüzden, suçsuz müvekkillerinin bile birden fazla kez ifadelerinin alınmasına hiçbir zaman izin vermezdi. Bu esnada, o gece olup biten her şeyi dakikası dakikasına yeniden düşünüyordu fakat belli bir noktadan sonra Reggie on yıl önce söylediği bir yalanı tekrar etmek zorunda kalacaktı ve bir sürü şey onun bu yalanı tam

olarak hatırlamasına bağılıydı. “NBC Gold’un cinayetini anlatan bir program yapmıştı biliyorsun. Sana bir kopya göndermelerini isteyebilirsin.” Derin bir nefes aldı. “Hem bir kitap da yazdım bu konuyla ilgili.” Gold’un ölümünden bir yıl sonra basıldı, adı da Bu Yüz Kızartıcı Suç Başka.

Kitabın aşağı yukarı üçte biri hayal ürünüydü.

Kloska notlarından başını kaldırdı. “Evet, bende imzalı bir kopyası var. ‘Adalet her zaman acımasız değildir ama daima sıra dışıdır.’ İçine böyle yazmıştın.”

“Hâlâ aynı fikirdeyim,” dedi Reggie.

Kloska göz kırptı. “Gold’un evine giderken yolda başka kimseyi gördün mü?”

“Hayır.”

“Sana tuhaf ya da şüpheli gelen bir şey görmedin mi?”

“Dediğim gibi kapı açıktı. Zilin bozuk olduğunu benim içeri girebilmem için açık bıraktığını söylemişti.”

“Gold kapıyı açık mı bırakmış?”

Reggie umursamaz bir tavırla kolunu salladı.

“Peki, içeri girdikten sonra sen kapıyı kapattın mı?”

“Kesinlikle kapattım ama kilitlenip kilitlenmediğini bilmiyorum.”

“Demek sana ağıttan söz etti. Sonra ne oldu?”

Reggie vurulan kolunu ovdu. “Ben vuruldum.”

Kloska ince dudaklarına yapışan ekmek kırıntılarını yaladı. “Doğru. Michael Liu. Eve nasıl girmiş?”

“Bilmiyorum. Ben nasıl girdiysem o da öyle girmiştir herhalde.”

“Liu’nun merdivenlerden çıktığını duymadın mı?”

“Duymadım.”

“İçeri girince şaşırdın o halde.”

“Evet.”

“Maske takıyordu.”

“Bir cadılar bayramı maskesi. Canavar maskesi gibi bir şeydi. Zombi maskesi olabilir.”

Kloska not alırken başıyla da onaylıyordu. “O kişinin Liu olduğunu gerçekten söyleyemiyorsun, değil mi?”

“O olduğunu biliyorum çünkü bunu bana sen söyledin. Eğer onun Liu olduğundan emin olsaydım, o gece seni hastanede gördüğümde bunu sana söylerdim.”

Kloska bir anlığına pencereden dışarı baktı. “Gold’un ofisinin her yerinde parmak izlerini ve saçlarını bulduğumuz için onun Liu olduğunu biliyoruz. Tabii başka zamanlarda birlikte poker falan oynuyorlarsa, o başka.”

Reggie kahkahayı patlattı.

“Üçünüz dışında o gece odada başka biri var mıydı? Yok muydu? O halde bizim maskeli adamımız Michael Liu’ydu. Gördün mü, dedektiflik diye buna denir.”

“Aferin sana, o zaman.”

“Ne istedi peki?”

“Bunu söylediğini sanmıyorum. Hırsızlık olduğunu sandım. O esnada oraya ağıt için geldiğini düşünmüştüm.”

“Michael Liu, Gold’un metnini ne yapsın? O metinden nasıl haberi olmuş olabilir?”

“Şarkıyı Solomon’un elinden kaptığını biliyorum.”

“Şarkı diye ‘Rocky Raccoon’a denir, Reggie,” dedi Kloska. “O elinde tuttuğun şey ise Mozart’ın Requiem D Minör’üydü. Gold Versiyonu.”

“Eğer ben müvekkilimi tanıyorsam, isminin her şeyin önünde olmasını istemesine hiç şaşımam.” Bu laf Kloska’yı kahkahaya boğmuştu, ortamdaki buzlar da erimeye başlamıştı. Reggie üç parmağıyla çenesini ovuşturarak, zamanında kendi gözleriyle şahit olduğu gerçeklerle, olayın hemen akabinde kendi yarattığı geçmiş biribirinden ayırmaya çalışıyordu. “Ağıt

dışında kaybolan bir şey var mıydı? Hatırlamıyorum.” Reggie aslında hatırlıyordu ama sonra konuyla çok daha alakalı gerçekleri unutmaması gerekebilir diye hafızasının incir çekirdeğini doldurmayacak detayları hatırlayacak kadar mükemmel olmadığı izlenimini vermek istiyordu.

Kloska notlarına göz attı. “Gold’un saati ve cüzdanı. Bunları, Liu kendi kendini hakladıktan sonra arabasında bulmuştuk.”

“Sence Solomon, saati için mi öldürüldü?”

“Sanırım hepimiz Liu’nun neden Gold’un ölmesini istediğini biliyoruz. Belki de hırsızlık süsü vermek istemiştir. Onu tanımaman için maske takmış, sesini değiştirmiş. Soygun gibi görünsün diye de birkaç parça şey almış.” Kloska, parmağının ucuyla Reggie’nin gömleğinin manşetini kaldırdı. Sizin şu insanın gözüne gözüne soktuğunuz saatleriniz yok mu? Bunu o gece de takıyor muydun?”

Reggie başıyla onayladı ve saatinin kalın kayışı görülsün diye kolunu uzattı. “Onlara daima saatini göster,” demiş Henry Vallentine bir zamanlar oğluna. “Saatine dikkat eden bir adam zamana saygı duyuyor demektir, zamana – kendinin ya da başkalarının – saygı duyan bir adamsa her zaman saygı görür.”

“Liu’nun – pardon, maskeli adamın – ağıdı aldığını söyledin. Gold’un onun üzerinde çalıştığını başka kim bilebilir?” diye devam etti Kloska.

“Bilmiyorum,” dedi Reggie tüm samimiyetiyle. “Solomon, o gecedan önce bana ağıttan söz etmemiştir.”

“Peki ya karısı biliyor mudur?”

“Olabilir. Solomon, karısıyla ilişkilerini düzeltebileceğini düşünüyor gibiydi ama tabii bu düşünce onun egosundan da kaynaklanabilir. Birinin gerçekten onu terk edebileceğine inanmakta muhtemelen çok zorlanmıştı.”

“Karısına hiç sordun mu?”

“Sormuş olsam bile, herhalde bunu seninle tartışmazdım.”

“Karısının da mı avukatısın?”

“Onun yönettiği Gold Vakfı’nın danışmanı ve yönetim kurulu üyesiyim.”

Kloska, sanki tutkalla birbirlerine yapıştırmaya çalışıyormuş gibi dişlerini kenetledi. “Demek Solomon’un saatini ve cüzdanını Michael Liu’nun eşyaları arasında bulduk ama ağıda ne olduğunu bilmiyoruz. Bugün ortaya çıksa, o metin epey bir para eder. Gold’un ölüsü dirisinden de kıymetli. Solomon Gold’un kayıp şaheserine adanmış kaç tane internet sitesi var biliyor musun? Yüzlerce.”

Reggie, Gold’un öldürülmesinden sonra, medyaya düzinelerce röportaj verdi ve her seferinde de, ağıttan, yere yığılıp hayatını kaybetmeden hemen önce Solomon Gold’un elinden koparılcasına alınan şaheserinden söz etti. Anlattığı hikaye Gold’un bir sanatçı olarak efsanevi varlığını korumasını, dolaşısıyla da Reggie’nin mesleki anlamdaki şöhretini pekiştirmesini sağladı.

“Hırsızın ağıdı satabilmek için dünya kadar vakti olmuştur. Herhangi bir uzman, Gold’un el yazısını tanıyabilir. Tekrar görsen ben de tanırım,” dedi Reggie.

Kloska burnunu çekti. “Her bir haltı alıp satabildiğin karaborsalar var artık. Picassolar’ı çalan herifler, müşteri bulurken hiç zorlanmıyor, hele bir de yeteri kadar ortalarda görünmezlerse işleri iyice kolay oluyor. Norman Rockwell’in tablolarından birinin şu yönetmenin koleksiyonunda çıktığı zamanı hatırladın mı? Çalıntı olduğunu bile bilmiyordu.”

“O halde belki de hâlâ dışarıda bir yerlerdedir. Kim bilir!”

“Maskeyi de bulamadık.” Kloska’nın sesi o ana dek içtiği sigaralar yüzünden hırıltılı çıkıyordu. “Sana karşı dürüst olacağım. Eğer sen Reggie Vallentine değil de herhangi bir tanık

olsaydın, Michael Liu'nun kimliğini gizlemek için bu hikayeyi cinayetin olduğu gece uydurduğunu söyledim. Ertesi gün Liu kendi kendini hakladıktan ve biz de onu cinayetle suçladıktan sonra sen de saçma sapan bir hikayeye takıldın kaldın, bugün de aynı hikayeyi sürdürüyorsun. Benimse elimde Andersonville'de ölmüş bir doktor cesedi ve hiçbir anlam ifade etmeyen bir yığın dedektifçilik zırvası var.” Kendi kendine akupunktur yapıyormuş gibi başparmağını alnında ağrıyan bir noktaya bastırdı. “Gold’un cinayet mahallinden üç şey hâlâ kayıp: Maske, silah ve ağıt. Michael Liu, evden ayrıldıktan sonra ve kendini öldürmeden önce iki arada bir derede bu üçünü bir yerlere saklamış.” Kloska’nın beynindeki dişliler durmadan dönüyor, kafasını sürekli dedektifliğe yoruyordu. “Canada gerçekten de bizim tek ortak paydamız değil mi? Hem Falcone’u öldüren mankafadan korumak hem de elimizdeki cesetler arasındaki tek bağlantı olduğu için onu bulmak zorundayız. Hem o, hem senin hikayen hem de balistik raporları arasındaki tek bağlantı.”

Reggie, Kloska’nın hikaye demesinden hoşlanmıyordu. Aklına takılması gereken bir şey var mı diye zihnini yokladı. Bobby Kloska, başka bir gün Mr. Beef’te otururlarken Reggie’ye eğer bir şüpheli işlenen suçla ilgili çok soru sormuyorsa o kişinin suçlu olduğunu anladığını söylemişti. “Doktor hangi silahla öldürüldü demiştin? .357’yle mi yoksa .38’le mi?”

“38’lik. Senin golf kariyerini bitiren değil. Gold’u iki kaşının ortasından vurduğu silahın aynısı. Liu kendini öldürmek için de .357 kullanmış.”

Reggie karnında birden bir ürperti hissetti. Üperti bağırsaklarını allak bullak etmişti. “Yayınlayacaklar demiştin değil mi? Yani bu yeni işlenen cinayetle Solomon’un ölümü arasındaki bağı kuran silahla ilgili haberleri kastediyorum.”

“Konuştuğumuz gibi, muhtemelen. Nasıl olduysa artık

Sun-Times haberi kendileri yakalamış, bir de dediğim gibi bomba bir haber olacak. Gece, gündüz, durmadan yazacaklar.”

Güneş ışıkları, yoldan geçen bir taksinin camına vurup parlama yapmıştı, Reggie gözlerini kırıştırdı.

“Bu hafta Pazar ayinine bile gitmeyebilirim,” dedi Kloska.

-9-

15 TEMMUZ PERŞEMBE

Önündeki fişler renklerine göre düzenlenmiş ve küçük siyah yığınların yanına morlar, onların yanına da daha yüksek kırmızı, yeşil, mavi kuleler gelecek şekilde sarmal biçiminde dizilmişti. Canada Gold’un dirseğinin dibinde duran kısa bardağın üçte birine Tanqueray cin, yaklaşık sekizde birine de tonik doldurulmuştu. Masada kalan diğer tek oyuncu ise çiçek desenli, korkunç bir turuncu gömlek giymiş, önünde Manhatttan kokteyli, elinde sigarasıyla Fran adında etine dolgun bir kadındı. Wayne Jennings’in yaptığı hesaba göre Fran, bir turda on yedinci elini kaybetmişti.

Wayne durduğu yerden Nada’nın uzun, ojesiz tırnağının ucuyla bahis alanına siyah bir fiş koyduğunu gördü. Kasa bir çift kartla karşılık verdi. Üçlü ve ikili. Kart. Kart. Bekle. Manhatttan kokteylli Fran yandı. Krupiye yandı. Nada’nın siyah yığınının bir fiş daha eklenmişti. Bir yüz dolar daha koymuştu.

“O ikinci kartı istemeseydin,” diye mırıldandı Fran.

“Sen de o üçüncü kadehi içmeseydin,” dedi Nada.

Manhatttan kokteylli Fran üç kez yandıktan sonra yan masadaki boş sandalyelerden birine oturdu ve Nada yalnız başına kaldı. Krupiyenin adı Jimmy’di, sabırlı, yakışıklı, genç bir adamdı, üzerinde sol göğsünde beyaz bir Rodos Heykeli silueti

olan siyah bir gömlek vardı. Wayne de siyah blazer ceketinin altına, benzer bir gömleğin üç beden büyüğünü giymişti, kıyafetinin üstünden personel kimliğinin zinciri sarkıyordu. Jimmy geçmişte Nada'ya pek çok kez kart dağıtmıştı ve şimdi de üçlü bahis için kart yuvasından hızlı hızlı kart çekiyordu. Tek seferde üç el birden oynayan Nada krupiyeye her birini küçük (ve birbirinden çok zor ayırt edilen) el hareketleriyle belli ettiği ani komutlar – kart, bekle, böl, katla – veriyordu.

Ülkedeki hava yolları uçuşlarını iptal edince Vegas'ta kırk sekiz saat fazladan kalan turistlerin çoğu sıfırı tükettiğinden bir veya birkaç gün durgunluk yaşansa da otel neredeyse eski kapasitesine yeniden kavuştu. Yer sırası bekleyen küçük bir kalabalık grup Nada'nın hemen arkasında toplanmıştı fakat hiçbiri masada oturarak hararetli oyunu bölmeye cesaret edemiyordu. “Bilgisayar oyunu izlemeye benziyor,” dedi içlerinden biri. Nada Gold kalabalık bir kumarhanede bile en çok istediği şeyi elde etmeyi becerebiliyordu: Tek başına zaman geçirmek.

Oyunu bitirmek hiç hoşuma gitmiyor, diye düşündü Wayne.

Bulunduğu yerden ayrılmadan önce bir on dakika – ya da Nada'nın hasılatının yarısından fazlasını toplayabileceği otuz el – daha oynamasına izin verdi. Arkadan yaklaşırken omuzlarının kalktığını görünce hangi ayrıntıdan kendisinin yaklaştığını anladığını merak etti. İnce halının üzerinde yürürken çıkardığı ayak seslerinden mi? Parfümünün kokusundan mı? Pantolon dikişlerinin birbirine sürterken çıkardığı sestten mi? Ne başını kaldırıp baktı, ne de oyun sırasında sürekli ona eşlik eden, zar zor duyulan mırıltıyı kesti.

“Hey, Nada.” Hemen yanına oturdu, yaralı, kocaman dizleri neredeyse Nada'nın sandalyesine değiyordu.

“Hey, Wayne,” dedi bakmadan. “Beni şimdiden masadan kaldırıyor musun? Bu gerçekten Zen'ime çok zarar verirdi.”

“Ben böyle mi dedim?”

“Sen hiç sadece merhaba demek için uğramaz mısın?”

“Uğramamı ister miydin?”

“Tabii.”

“Dikkatini dağıtmak istemem.”

“Benim dikkatim dağılmaz, aşkım,” dedi.

Wayne yutkundu. Dört ay önce, onu ilk kez bir güvenlik kamerasında tespit ettikten yaklaşık bir yıl sonra, Club Nikita’nın ince, uzun, yuvarlak masalarından birinde biralar, martiniler içildikten sonra Wayne ve Nada ayrı ayrı arabalarla Wayne’in dairesine gitmişler ve Nada orada ilk kez o gece kalmıştı. Tek bir anı bile unutmamıştı ve Nada’nın da her şeyi hatırladığına emindi, en azından Canada Gold hiçbir şeyi unutmazdı.

Özellikle de ne kadar minik olduğunu hatırlıyordu, onu kollarına aldığı anda kuş gibiydi, o bronz teninin, sıkı kaslarının içi adeta bomboştu. Cüsselerinin birbirinden ne kadar farklı olduğuna dikkat ederek kızı nazıkçe kaldırmış fakat evinin kapısına geldikleri anda o kırılğanlık buhar olup uçmuştu. Bakışları içine işliyor, her bir katmanı incelerken dikkatini başka bir tarafa veriyordu. Dişlerini alt dudağına geçirmiş, burnunun ucunda küçük bir ter damlası belirmişti ve birbirlerine dokundukları yerlerde – ellerini Wayne’in omuzlarına koymuş, bacaklarını bacaklarına sarmış, kalçasını onun kalçasına dayamıştı – vücutları, sanki dışarıdan büyük bir güç onları birbirlerine doğru itiyormuş gibi sımsıkı sarılmıştı.

“Dalga mı geçiyorsun, Nada?” dedi karanlıkta soluk soluğa nefes alarak. Onu güldürmek hoşuna gidiyordu.

Bu durum sadece iki kez tekrarlanmıştı. Nada ve Wayne kısa bir süre sonra bir iş anlaşması yapmış, Nada da değiştirilemez seks kurallarını Wayne’e o zaman açıklamıştı.

Wayne Jennings’le ileride seks yapma olasılığını imkansız hale getiren bu kurallara “seks felsefesi” demeyi tercih

ediyordu. “Benim için gerçekten bir anlamı varsa biriyle seks yapabilirim veya benim için gerçekten hiçbir anlamı yoksa biriyle seks yapabilirim,” dedi. “Öte yandan, iki arada kalmış durumlardan hep kaçınıyorum.” Wayne onunla sadece bir kez olsun tekrar birlikte olabilmek için yaptıkları anlaşmayı hemen feshedebilirdi fakat Nada onun yatağına dönmektense kumarhanesine girebilmeyi tercih edeceğini söylerse buna dayanamayacağını biliyordu.

Şimdi ise bir zamanlar yasaklı olan Nada Gold, Steve Rhodes Colossus Kumarhanesi’nde ayda sekiz defa yirmi bir oynuyor, güvenlik müdür yardımcısı Wayne Jennings masayı ziyaret etmek için uğradığında ona “aşkım” diyordu. Dalga geçmek için söylediğine şüphe yoktu fakat yine de böyle söylemesi hoşuna gidiyordu.

“Pekala, bir dahaki sefere,” demişti şimdi de Wayne. “Merhaba demek için uğrarım.”

“Memnun olurum.”

“Bu sefer seni masadan kaldırmak için geldim ama.”

İlk kez başını kartlardan kaldırıp baktı ve ona gülümsedi. “Biliyordum. Yalancı.”

“Yalan söylemiyordum. Oturduğumdan beri muhtemelen üç düzine el oynadın.”

“Kırk iki.” Nada elini uzatıp personel kimlik kartını kuvvetlice çekti. “Demek beni oyun tam da on ikinin üstüne çıktığında yerimden kaldırıyorsun...” Göz kırıp kimlik kartını bıraktı.

“Kartları saymadığını sanıyordum,” dedi Wayne.

“Saymıyorum. Bana yakışmaz,” dedi Nada. “Tabii bu benim, kart saymanın ne olduğunu bilmediğim anlamına gelmiyor.” Dudaklarını büzüştürdü, ağzı zardan daha küçük kırmızı bir halka şeklini aldı.

Wayne personel kimlik kartının zincirini düzeltti. “Daha neler... Oyun oynamana izin veren tek adam gibi kumarhane burası.”

“İyi bakalım,” dedi Nada, fakat belli belirsiz bir hareket yaptı ve Jimmy kağıt dağıtmaya devam etti. “Önemli değil. Yirmi dakika içinde bırakacaktım.”

Wayne sol elinin parmaklarını sağ avucunun içiyle tek seferde çıtlattı. “Saatin kaç olduğunu nereden bileceksin? Saatin yok, cep telefonun yok. Koca katta tek bir duvar saati yok.”

“Saat dokuzu otuz yedi geçiyor,” dedi başını kartlardan kaldırmadan.

Manşetini sıyrıp Timex saatine baktı ve yandan üç kez çevirip dakikayı ayarladı.

“Saat onda biriyle buluşacağım.”

Wayne verdiği reaksiyonun dışarıdan bakıldığında nasıl görüldüğünden emin değildi. Nada yumuşak ama bir o kadar da işveden cilveden uzak bir tavırla ona dokundu.

“Barda.” Kumarhanede on bir tane bar ve gece kulübü vardı fakat Nada’nın hangi barı kastettiğini söylemesine gerek yoktu. “Sakin ol, adam manken falan değil. İş için geliyor herhalde. İhtiyarın teki olduğuna eminim. Adı Jameson.”

“Ne tür bir iş bu?”

Nada omzunu silkti. “Bu aralar çok da seçici sayılmam.”

“Belki de seninle birlikte gitmeliyim.”

“Şey” – şimdi de gülüyordu – “hayır.”

“Sapık ya da onun gibi bir şey olabilir.”

“Karşında bir sapık görsen onun bir sapık olduğunu anlayabilir misin?”

“Bilmem, sen anlar mısın?”

“On kilometre öteden anlarım, aşkım. Lanet olsun seni de ilk kez bu sayede fark etmiştim.”

Kulağına taktığı cihaz cızırdayınca Wayne cebinden sesi ayarladı. Wayne, çalıştığı akşamlarda her saniye, ceketinin cebindeki sigara paketi büyüklüğünde bir cihazla kontrol edilen, içinde ses, internet, mesaj ve video özellikleri olan kablosuz bir ağa bağlıydı. Cihaza “telefon” diyordu çünkü başka ne diyeceğini bilmiyordu fakat nasıl ki büyük büyük dedeleri Ford Mustang’ini bir attan ayırmazsa, annesi de bu cihaza telefon demezdi. Wayne’in bütün iş hayatı bu cihazın içindeydi. Aldığı bütün notlara, adreslere, randevu saatlerine, bütün iş arkadaşlarına, kumarbazlara, bu kumarhaneye ilgili en küçük detaylara, bu otel veya işiyle ilgili herhangi bir konuya telefonuyla ulaşabiliyordu.

Nada oynamaya devam ederken, Wayne de dikkatini bir yöne verip kumarhanede bulunduğu süre boyunca peşini bırakmayan seslere kulak kabarttı. İş arkadaşlarından biri onu çağırıyordu. Aramayı onaylayıp sesi kısıtı. “Bu gece Nikita’da Kelvin servis yapacak. Barın yakınında dur, o senin arkanı kollar.” Wayne masasında tuttuğu ama genellikle kutuları açmak veya oradan buradan sökülen iplikleri kesmek için yanında taşıdığı bıçağını çıkardı ve Nada’nın oturduğu koltuğun kumaşından sökülmüş bir parça ipliği kesti. “Az önce Peter seslendi. Yüksek limitli odada bir durum olmuş, gidip kontrol etmem lazım.”

Jimmy, Nada’nın önünde kartları karıştırdı, o da elleriyle komutlar vererek oynamaya devam etti. Papazlar, beşler, aslar bir görünüp bir kayboluyor; bahisler toplanıp ödeme yapılıyordu. Etrafında olup biten hiçbir şey onun dikkatini bir an bile dağıtmıyordu. “Yüksek limitli oda mı?” Nada iç geçirdi. “Kulağa hoş geliyor.”

“Hoş ama beş bin dolar için Canada Gold’un bu kumarhaneye karşı tek bir el yirmi bir oynamasına izin verirsem kovulurum. Eğer tekrar poker oynamak istersen iş değişir tabii, hem sen başkalarının paralarını alırken kumarhane de payına

düşeni alabilir. Bildiğim kadarıyla bir zamanlar Hold ‘Em’de epey iyiymişsin.” Kelimeleri seksi çağrıştıracak şekilde vurgulamaya çalışmıştı ama olmadı.

“Texas Hold ‘Em’de muhteşemdim,” dedi. “Söylentiler yüzünden artık nakit oyunlarına giremiyorum. Benim bir tür robot olduğumla ilgili dedikoduyu duydun mu? Kimse beni masasında istemiyor. Turnuva pokeri de öldü. Artık sadece amatörler oynuyor.”

“Amatör keriz yerine kullanılan bir isim değil miydi?”

Jimmy kartları karıştırırken, Nada geriye doğru yaslanıp garsonu buldu ve gözleriyle bir içki daha ısmarladı. “Hold‘Em’i güzel, becerilerin sınandığı değerli bir oyun yapan şey kartların içini dışını biliyor olmam. İyi oyuncuların olduğu bir masada diğer herkesin de en az benim kadar kartları bildiğine inanıyorum. Her el, kendi kendime bildiklerini bildiğimi bildiklerini biliyorum... diyorum. Öte yandan amatörlerle dolu bir masada hiçbir halt bilmediklerini bilmek dışında ne biliyorum ki? Eğer bir profesyonelle karşı karşıyaysam daha Dördüncü Cadde’den iki elden birini alabileceğini genellikle söyleyebiliyorum. Onun da benim gibi önceden hesaplar yaptığını biliyorum. Bu yüzden ikimiz de aslında olmayan bir elimiz varmış gibi göstermeye çalışıyoruz ve karşımızdakinin de olmadığını bildiğimiz bir eli olduğunu düşünüyoruz. Şimdi ise iş artık kumara döndü. Bir dans. Bir sanat. Bir amatör Tanrı bilir artık hangi nedenle fişlerini sürüyor. Adam sırf çiş geldi diye en iyi elde çekiliyor. Böyle bir durum karşısında nasıl oyun oynanır. Amatörler pokeri piyangoya çeviriyor. Tıpkı kör bir adamla ava gitmek gibi bir şey, biri seni sonunda vuracak ama sen sadece kurşunun nereden geleceğini bilmiyorsun.” Sustu. “Yüksek limitli odada neler oluyor?”

“Rhodes, şu Suudi müteahhide ev sahipliği yapıyor,” dedi Wayne. Adamı daha önce kumarhanede görmüştü. “Misafir

Memnuniyeti Departmanı ona 'İnşaat Şeyhi,' diyor. Bakara oynamaya bayılır. Adam Suudilerin gözünde bir Sean Connery."

"Steve Rhodes bu gece burada mı?"

"Evet."

"Aramızda yaptığımız küçük anlaşma hakkında ne biliyor?" diye sordu Nada.

Wayne kulağına doğru eğilip fısıldadı. Saçları otel şampunu gibi kokuyordu. "Onaylamak zorunda kaldı."

"Onunla sık konuşur musun?"

"Esasında Steve Rhodes benimle konuştuğu zaman onunla konuşuyorum ki bu da neredeyse hiç olmuyor." Gülümsedi. "İki sene önce bana Rebels takımında grip olduğu halde oynayan oyuncu hakkında ne düşündüğümü sordu. Belki de maça bahis koymuştu."

Nada yirmi biri geçip yandı ve çirkin sözler mırıldandı. Wayne yanlış duyduğunu düşündü.

"Ne?" Ayağa kalktı.

Nada dudağının kenarını kıvırdı. "Dün biri bana böyle söyledi. Son zamanlarda bir sokak sürtüğü gibi küfür ediyorum. Babam böyle konuştuğumu duysa beni öldürürdü." Eliyle ağzını kapatıp yüksek sesle kahkaha attı, sanki yılan gibi soğuk o şakayı istemeden yapmıştı.

"Babam beni öldürürdü," demişti, Nada'nın Wayne'in yaptığına fısıldadığı aile sırlarına ait bütün detaylar – son derece ilginç detaylardı – o tuhaf sessizlik içinde havada asılı kalmıştı. Wayne elini uzatıp koluna dokundu fakat Nada kibarca kolunu geri çekti.

Birlikte geçirdikleri üç gece boyunca hem öncesinde hem sonrasında Nada ona pek çok şey anlatmıştı. On üç yaşındayken geçirdiği ameliyattan söz etmişti. Köprücük kemiğinden derisinin altına yerleştirdikleri minik cihazı ve beynine taktıkları, tıpkı bir örümceğin bacaklarına benzeyen kabloları anlatmıştı, babasının ölümünden sonra hepsi öksüz kalmıştı. Cihazın ona

miras bıraktığı güçlerden ve tabii bir de belalardan bahsetmişti. Suratı ve ismi Vegas'taki bütün kumarhane çalışanlarınca bilinen David Amoyo ile yaşadıkları kötü giden ilişkilerini anlatmıştı.

Meşhur babasından, mesafeli bir ilişkisinin olduğu annesinden bahsediyor fakat olayları en küçük, en tuhaf detaylarıyla anlatıyordu. Yabancıların onları kolay fark edebilmeleri için iyi günlerinde nasıl daima siyah ve kırmızı renkte kıyafetler giydiklerinden; annesinin babasına nasıl bazen Mozart'ın ilk hecesi gibi "Mo" diye seslendiğinden ve babasının da annesine nasıl bazen "Loopa" diye seslendiğinden; Chicago'daki yüksek kültürün önde gelen temsilcilerinden biri olan babasının nasıl gizlice Edgar Rice Burroughs kitaplarını topladığından bahsederdi. Nada anlatacaklarını bitirdikten sonra her seferinde Wayne'i dudağından öpüyor ve uykuya dalacağını söylüyordu. Söyler söylemez de kollarında tıpkı sönen bir ışık gibi gözlerini kapatıyordu. Neredeyse daha gözlerini kapatmadan uykuya dalardı.

Wayne daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Wayne de aynı hızla daha da hatırı sayılır bir şey yapmıştı.

Nada'ya aşık olmuştu.

Şimdi ise yirmi bir masasında "Gerçekten hem kartları sayıp hem de aynı anda benimle konuşabiliyor musun?" diye Nada'ya soruyordu. Tıpkı Wayne'in daha o öğleden sonra bir stajyere açıkladığı gibi kart sayan kişi hâlâ kasada olan resimli kartları takip eder. Pozitif olunca, ortalamanın üzerinde resimli kart var ve avantaj az da olsa oyuncuda demektir. Kart sayanlar kafalarından bu sayıları takip eder ve bahislerinin ne olacağına karar verirken bu bilgiyi kullanırlar. Kart saymak kanunlara aykırı değildir fakat kart sayarken yakalananların kumarhaneye girmeleri yasaklanır.

Ya da en azından Wayne'in aşık olmadığı kişiler yasaklanıyordu.

“Son kez söylüyorum, kart saymıyorum.” Suskun Jimmy altı kart daha – üç, dört, yedi, vale, papaz, iki, yedi – çekti. “Kartları biliyorum. İsimlerini hatırlıyorum. Onlarla içli dışlıyım. İrlandalı bir annenin çocuklarını saydığı kadar kart sayıyorum. Sadece hangilerinin eksik olduğunu söyleyebilirim.” Önündeki fiş kulesi, neredeyse sağ kolundaki kelebek dövmesinin hizasına çıkmıştı, o uyurken Wayne başparmağını dövmesinin üstünde gezdiriyordu.

Wayne başıyla örtünün üzerinde avuçları aşağıya bakacak şekilde ellerini iki yana açan Jimmy’ye işaret etti. Oyun bitti. “Gitmeden önce bana durum raporu ver,” dedi Wayne.

Nada kinayeli bir tavırla iç geçirdi. “Önce beni kendi işimi yapmaktan alıkoyuyorsun, şimdi de senin işini yapmamı mı istiyorsun?” Her şey tekrar normale dönmüştü.

Wayne koluyla Nada’ya değerek yanına yaklaştı ve fiş yığınının yanına başparmağını koydu. “Bunları hesaplatmamı ister misin? Anlaşmamızı biliyorsun.”

Arkasını döndü ve oyun bahçesindeki kalabalığın içinde uzun çizgiler karalayan bir çocuk gibi küçük daireler çizmeye başladı. “Saat üç yönünde. Karayip pokeri. Yasadışı sayılan kız arkadaşına sinirlenen kovboy bir masaja üç yüz dolar vermiş. Şimdilik önemli bir şey yok ama ben olsam ne kadar içtiğine dikkat ederdim. Kadının dediğine bakılırsa adam tam bir ayyaşmış.”

“Tamam.”

“Zar oyunları. Üzerinde Knicks forması olan adam ırkçı şakalar yapmaya bayılıyor ve memiş kelimesini çok sık kullanıyor. Sanırım bu bir suç değil ama yine de beni kızdırdı. Sırf bana iyilik olsun diye adamı dışarı atabilirsin. NASCAR adam oynuyor.” Wayne makineyi buldu. “O kol rastgele inmiyor. Bir denklemi var. Aslında altı tane daha çekerse küçük bir miktar para düşebilir. İzle.” Birlikte saydılar. Düştü.

Nada kumarhanede sorun çıkabilecek üç noktayı daha gösterdi. Etraftan duyduğu konuşmalardan böyle bir çıkarım yapıyordu. Uzak mesafeden gözlemlediği hoşuna gitmeyen detayları anlattı. Wayne her birini zihninde değerlendirdi. Nada gittikten sonra anlattıklarını not alacaktı.

“Başka bir şey var mı?”

Sırf eğlence olsun diye beş tane fahişe, kılık değiştirmiş ünlü bir sinema oyuncusu ve son derece çekici bir transseksüeli de göstermişti. “Ayrıca kart sayma ekibin yaklaşık bir saattir çalışıyor.”

Kart sayanlar kumarhanelere genellikle takımlar halinde gelir. Kartları takip eden kişi hiçbir zaman oynadığı bahsin miktarını değiştirmez zaten pek çoğu da bu sayede yakalanır. Bahsini artırmak yerine kârların değeri yükseldiğinde partnerine, “balinaya”, işaret eder, o da masaya gelir ve sadece oranlar oyuncuların lehindeyse büyük parayı ortaya koyar. Nada ısrarla aslında kağıt saymadığını söylese de Strip Caddesi’ndekilerin genel görüşüne göre kısa bir süre için de olsa Nada ve David Amoyo bu işi artık sanata dökmüştü.

“Kart sayanlardan bahsetmeye gerek duymadın?” diye sordu Wayne. Nada burnunu çekti. “Endişelenecek hiçbir şey yok. Resmen batırıyorlar. Sanki işlerinde ilk günleriymiş gibi. Sarışın, Pizza Surat ve Ay Dede var. Sarışın ve Pizza sayımı yapıyor. İş başından aşkın. Ay senin balinan.”

“Evet, gözüm üzerinde.”

Yüzündeki ifadeyi saklamak için başını öne eğdi. “Saçmalık.” Nada, elindeki beş ve on dolarlık fişleri daha büyük fişlerle bütünletsin diye Jimmy’e verdi.

“Bahsedecektim. Adam biraz...” Wayne kelimeyi hatırlamak için bir an duraksadı. “Şüpheli.”

“Tam bir tek kişilik Interpol’sün, Wayne. Zaten bu yüzden bana burada haftada iki gün ihtiyacın oluyor.”

“Benim gözlerim seninkiler kadar keskin değil, doğruya doğru.”

“Gözlerim değil, aşkım.” Alnına hafifçe vurdu. ‘Nasıl ki kalçalarınla becermiyorsan gözlerinle de görmezsin.’”

Wayne derin bir nefes alıp parmaklarıyla masada tempo tuttu. “Hatırlıyorum,” diye Nada’nın kulağına fısıldadı. Gözünün ucuyla bakıp Jimmy’nin bir talimat beklediğini gördü ve başıyla onaylayarak beklenen talimatı verdi. Jimmy ödeme yapmadan önce masanın altından çaktırmadan birkaç tane yüksek değerde fiş uzattı, diğer oyuncuların bunu anlaması çok zordu, kolaylıkla Vegas bahislerinde her zaman yapılan numaralardan biriyle – masaya vurma, ellerini sallama, avuçlarını gösterme – karıştırılabilecek bir hareketti.

İnsanların büyük bir çoğunluğu hiçbir zaman farkına varmıyordu. Nada için ise bunu fark etmemek mümkün değildi. Nada’nın bunun ne kadar önemli olduğunu bildiğini veya önemseyip önemsemediğini Wayne bilmiyordu.

Nada ayağa kalkıp Suskun Jim’e siyah fişlerden biriyle bahşiş bıraktı ve sıradaki altı kişi masaya geçmeyi beklerken geri kalan fişlerini sarı çantasına doldurdu. Wayne’in elini hantal bir şekilde sıktı, Wayne Nada’nın narinliği karşısında bir kez daha büyüldü. Birlikte oldukları ilk gece, Nada başındaki düğmeyi kapatıp kolları arasında uykuya dalınca, vücudunun kütlesini hissetmiş ve tam o anda böyle olmasının nedenini anlamıştı: Denge.

Bir defasında üniversitedeki futbol takımının antrenörlerinden biri bunu ona açıklamıştı. “Vücudun dengede olduğunda, yerçekimiyle uyum içinde olur ve kendi ağırlığının yarısı kadar ağırlıkta biri gibi hareket edebilirsin.” Antrenör bütün oyuncuları denemiş ve kendi deyimiyle “aydaki ağırlık”larını hesaplamıştı. Onlara bir oyuncunun yeteri kadar dengeli olması halinde – aydaki ağırlığı yeteri kadar düşük olması halinde – yerçekimine

bile karşı gelebileceğini söylemişti. Göz açıp kapayınca kadar yönünü değiştirebileceğini, tek bir sıçrayışta uzun boylu bir line oyuncusunun üstünden atlayabileceğini anlatmıştı. Yapılan deneylerde Wayne'in dengesi o kadar zayıf çıkmıştı ki aydaki ağırlığı basküldeki ağırlığından on bir kilogram daha fazlaydı. Diğer oyuncular bu durumla epey eğlenmişlerdi.

Wayne, Nada'nın aydaki ağırlığının neredeyse var olmadığını hesaplamıştı. Öte yandan, bu mükemmel derecede dengeli vücudun üstünde endişelerle dolu bir kafa olduğunu da biliyordu. Nada'nın zihni insanların çoğundan katbekat daha ağırdı.

-10-

Kerry Meadows tam da Nada'nın olacağını söylediği yerdeydi – üzerinde önden bağlamalı bir pijama ve Stanford tişörtüyle kanepeye uzanmış, plazma televizyondan beyzbol maçı izliyordu. Jerry'nin tüm yapması gereken kapıyı çalmaktı. Çocuk kaçmaya veya herhangi bir şey yapmaya çalışmamıştı. “Zengin veletlerin bir özelliği de bu,” dedi Jerry, Bea'ye telefonda. “Eğer kaybedecek çok şeyin varsa, o kadar da uzağa kaçmıyorsun.”

Meadows birilerinin onu aradığını bilmediğini söylemişti, tabii buna inanan olursa. Hatta her ne kadar haber Truman'ın babası kadar zengin San Francisco Chronicle'ın üçüncü sayfasını süslemiş olsa da en yakın arkadaşı Phillip'in neyle suçlandığını bile bilmediğini söyledi. Galiba gençlerin gazete okumadığıyla ilgili söylenenler doğruduydu. Marin'de neden bir kanepede oturup maç izlediğine dair bir gerekçe sunmamıştı ama işbirliği yapmaktan memnun olacağını söylemişti. Öncelikle bir telefon

görüşmesi yapmak istedi. Jerry telefon etmesine izin verdi. Polis on dakika sonra gelecekti.

Polis. Düşüncesi bile gözlerinin buğulanmasına neden olmuştu.

Çocuk iki yere telefon etti. İlki muhtemelen Phillip Truman'aydı – çocuk o kadar aptaldı. İkincisi de herhalde kendi zengin babasındaydı. Polis eve vardığında, avukatı olmadan sorulan sorulara cevap vermeyeceğini söyledi fakat Jerry, onu Vegas'a geri götürdükleri an konuşacağından emindi. Tabii eğer avukatı English Judson dışında biri olsaydı.

“Onun gibi bir sürü çocuk gördüm,” dedi Jerry. Jerry Gaiter, Clark Şehri Bölge Savcısı'nın ofisinde dedektif olarak çalışmadan önce lisede fizik öğretmeniydi. “Hepsi aynıdır, matematik gibi önceden tahmin edilebilirler. Zengin çocuklarının çoğu seni neredeyse hiç şaşırtmaz.”

Bea, Meadows'la ilgili olanları haber vermek için Nada'yı aramaya çalıştı. Bea'nın dün sabah gözlerini açıp yirmi beş dolarlık kumarhane fişinin üstüne sarılı kağıdı ve Jerry'yi tam da Kerry Meadows'un saklandığı deliğe götüren telefon numarasını bulduğundan beri konuşmamışlardı.

Ayrıca bir soruşturmayla ilgili önemli bir konu için Nada'ya ulaşmak istediğini söyleyen Chicago'dan Kloska adında bir polisin mesajını da iletme istiyordu. Bea, Nada'nın birilerinin kendisini takip ettiğini söylediğini hatırlamıştı, hatta dairesine birilerinin girdiğini düşünüyordu. Bea, Chicago'da dedektif Kloska ile konuştuktan sonra Las Vegas Polis Teşkilatı'nın Nada'nın dairesinin yanına her saat başı bir savaş gemisi göndereceğine bile ikna olmuştu.

Nada'nın fişini birkaç defa tırnaklayıp elinde ovuşturan Bea endişeden uykusuz ve bitkin düşmüştü.

Nada'nın telefonu ise durmadan çalışıyordu.

-11-

Bobby Kloska'nın normalden daha yaşlı hissetmesi ilk kez yaşadığı bir şey değildi.

Yanındaki çıplak bedenın suçuydu bu. Carrie yirmi iki, yirmi üç yaşlarında Columbia Üniversitesi'ne giden bir öğrenciydi. Cildi pürüzsüz ve bembeyazdı. Kapatması gereken bir kusuru veya belirgin hale getirmek istediğı tek bir noktası olmadığından yüzünde neredeyse hiç makyaj yoktu. Akıldan çıkmayacak kadar güzeldi. Barda otururken sıcak havalardan ve güneşten konuşmaya başlamıştı, Kloska da ona cildinin müzelerde pencerelerin uzağında tutulup UV ışınlarından korunması gereken paha biçilmez bir tabloya benzediğı için gün boyunca büyük bir şapka takmış olduğunu umduğunu söylemişti. Daha sonra, normalden yüksek olan yatağında onu sırt üstü yatırıp bacaklarını iki yana açmış becerirken karnının üzerine koyduğu eliyle kızın teni arasındaki farka baktı, birbiri ardına çatışmalara girmiş, ısırılmış, çizilmiş, yaralanmış kendi tenine. Yumruk atmış karşılığında da daha sert yumruklar yemiş tenine, üzerinde sanki yapay bir eldiven oluşuncaya kadar şişen, yanan, nasır tutan tenine baktı. İyi bir polisin silah tutan elleriydi onunkiler.

Tıpkı bir ayakkabının yepyeni parkeleri çizmesi gibi yaşlı, pürüzlü ellerinin tenini çizmesinden çekinerek kızın nazikçe yerinden kaldırdı.

O zaman bile kendini yaşlı hissetmemişti.

Onu yaşlı hissettiren posterlerdi. Kızın duvarlarında posterler vardı. Çerçeveye bile konmamışlardı sadece duvara çivilenmiş veya bantla yapıştırılmıştı. Bilmediğı filmlerin, adını bile duymadığı grupların posterleri. Tanrı aşkına, yavru kedi resimle-

ri. SIK DIŞİNİ DAYAN! Kloska kıza dayanıp kız onun altında bacaklarını beline dolayıp çığlık çığlığa inlerken – numaradan veya gerçekten – tek bir kedi posterini işleri zorlaştırmıştı.

Sık dışını. Lanet olsun, lanet kedi.

Yaklaşık iki gündür neredeyse sadece Marlana Falcone'un cüzdanından çıkan sayı piramidini düşünüyordu. Pekala, bu doğru değildi. Seks yapmayı, cin tonik ve sigara içmeyi, yakıcı sıcağı, White Sox'un düşük performansını, çocuklarını ve ortağı ile birlikte üzerinde halen çalıştıkları yarım düzine kapanmamış dosyayı düşünüyordu. Marlana Falcone vardı ama aynı zamanda Oak Caddesi Sahili'ne vuran Juan Doe ve Wrigleyville'de bir konteynırın kundaklanması sonucu feci şekilde yanmış bir halde buldukları ceset de vardı. Kloska, Falcone'un çalıştığı özel kliniğe – Özel Sağlık Danışmanlığı – gidip Canada Gold ile ilgili dosyaları istemişti ve çalışanlar Kloska'nın yardımcısına söylediği kadarıyla “iletişime açık fakat işbirliğine kapalıydı.” Oradaki kalantorlardan biri koşullar ne olursa olsun, hatta bu durumda bile, doktor-hasta gizliliğine dikkat etmeleri gerektiğini söylemiş ve avukatlarıyla bu konuyu görüşeceklerine dair ona teminat vermişti. Kloska eyalet savcısından arama izni istemiş fakat daha sonra kendisinden haber alamamıştı.

Bir yandan Marlana Falcone ve Solomon Gold'un cesetleri zihnini fazlasıyla meşgul ederken diğer yandan Canada Gold'un da öldürülebileceği düşüncesi Kloska'yı endişelendiriyordu. Solomon Gold'dan nefret etmeye başladığında, Nada babasının elinden tutarak arabadan inip mahkemenin metal dedektörlerine doğru yürüyen küçük bir genç kızdı. Canada birkaç yıl sonra bir poker turnuvasında ortaya çıkmıştı, oynamayı birdenbire bırakmadan önce medya adından kısaca bahsetmişti. O günden beri adı tekrar unutulmuştu – adını ortaya atmak bile ıvır zıvır bilgi hastalarının tam da peşine düşeceği türden bir işti – fakat cesedi

bulup Kloska'nın bomba haberiyle aradaki bağlantıyı kurduklarında adı ülkedeki bütün gazetelerin baş sayfalarını süsleyecek, federaller de tıpkı Dr. Falcone'un cesedinin üstüne üşüşen sinekler gibi Falcone davasına üşüşecekler diye düşündü.

Bu davayı bir an önce kapatması gerekiyordu bu yüzden aklında daima o dört sayı vardı: 2, 19, 329 ve 7883. Son kırk sekiz saatte, kurbanın eski iş arkadaşları ve bir düzine kadar da yakın arkadaşıyla telefonda konuşmuştu. Sayılar onlara hiçbir şey ifade etmiyordu.

Gazetelerin yanı sıra Kloska da Gold ve Falcone arasındaki bağlantı üzerinde duruyordu. Ne kendisi ne de medya konuyla ilgili yeni bir şey bulabilmişti. Kloska, Falcone'u mahveden aynı skandal yüzünden çalışma ruhsatını kaybeden bir hemşire ile konuşmuştu. Canada'ya uygulanan prosedür o karmaşanın bir parçasıydı fakat hemşire, Solomon Gold'un iyi bir babaya benzediğini söylemek dışında pek bir bilgi verememişti.

O gece çıktığı kız uykuya dalmıştı, Kloska'nın canı sıkıldığından yanında yatan piliçle ilgili birkaç ipucu ararken el yordamıyla komodinine uzanınca bir tomar kağıt ve dudak parlaticısı buldu. Bazıları seksten sonra sigara içmeyi sever. Kloska sigarayı on birinci kez bıraktığından beri ortalığı karıştırmayı tercih ediyordu.

Yirmi dolar çekildiğini ve hesapta çok az para kaldığını gösteren bir bankamatik bilgi fişine rastladı. Doğum kontrolü için yazıldığını düşündüğü bir reçete buldu. Bir tükenmez kalem. Yeni alınmış bir televizyonun garanti belgesi. Belki de hayatında kendisi için satın aldığı ilk yeni televizyondur, diye düşündü Kloska. Üzerinde bir erkek ismi – muhtemelen genç bir çocuğun ismiydi – ve telefon numarasına benzer sayılar olan bir kart buldu: 312 365 9078.

Cep telefonu pantolonunda bir yerlerde olduğundan Kloska kızın pembe telefonunu kaptığı gibi 773'lü bir numara çevirdi,

şehirde fakat merkeze bağlı bir yerin numarası değildi. Yedinci çalıştan sonra, eski karısı telefona cevap verdi.

“Çocuklar uyudu mu?” dedi Kloska lafı geveleyerek.

“Lanet olsun, Bobby, geçenin bir yarısında arıyorsun.”

“Biliyorum. Çocuklarımla konuşmayalı uzun zaman oldu, işler iyice çığırından çıktı. Şu dava üzerinde çalışıyorum, Dr. Falcone...”

“Nereden arıyorsun sen?”

“İşyerimden,” dedi.

“Hayır, işyerinden değil.”

Kloska gözlerini ovuşturdu. “Arayan numarayı gösteren telefonu hangi ara aldın?”

Eski karısı telefonu kapattı.

Telefon ederken aklından ne geçiyordu acaba? Saatin kaç olduğunu düşünmediği kesindi. Üzerinde telefon numarası yazan o kartta, tıpkı masasının üzerinde duran ve ona çocuklarını araması gerektiğini hatırlatan nota benzer bir şeyler vardı. Bir gün arayacaktı. Her zaman arayacaktı. Karta tekrar baktı: 312 365 9078. Kız rakamları o şekilde yazmamıştı.

Dedektif Kloska zihnini zorlamaya çalıştı. Telefon yatağın solunda duruyordu. Telefonu kaldırmış ve bir numara yazması gerekmişti, o da sağ eliyle bir kağıt parçası alıp hızla rakamları yazmıştı. Kloska son derece yaratıcı ön sevişmeleri sayesinde kızın solak olduğunu hatırlıyordu, kız bu yüzden numarayı sağ eliyle yazarken elinden gelenin en iyisini yapmıştı: 31236 5 90 78.

Aptalın tekiyim, diye düşündü Kloska. Dört tane değil on tane sayı var.

Kızın pembe telefonunu kaptığı gibi önce 1’i sonra da 219–329–7883’ü tuşladı. Telefondaki kaydı dinledi ve avucuna altı tane harf yazdı: C–E–P–E–D–A.

Kızın dairesi zaten tütün, esrar ve haşhaş koktuğundan Kloska bir Newport sigarası yaksa fark edilmez diye düşündü.

Sigaralardan bir tane aldı ve bir ay içinde ilk kez yakıp Jim Traden'i aradı.

"Tanrı aşkına, Bobby, saat sabaha karşı iki." Anlık bir sessizlik oldu, belli ki ortağı telefonun ekranına bakmıştı. "Carrie Donleavy de kim?"

"Seni saat dörtte alacağım." Kloska'nın sarhoşluğu hâlâ geçmemişti ama birkaç saat içinde araba kullanabilecek kadar ayılmış olacaktı.

"Neden?"

"Skyway Otobanı'nda trafik devriyesi gezmek istiyorum."

"Skyway mi? Indiana'da bir şey mi oldu?"

Kloska, yanında uyuyan kız arkadaşı rahatsız olmasın diye sigaranın dumanını yan tarafa doğru üfledi. "Kulüp rozetini tak yeter, okul çocuğu. Kampüse geri dönüyorsun."

-12-

Colossus Kumarhanesi ve Otelindeki en büyük üçüncü bar Sovyet temasıyla dekore edilmişti – duvarlar kıvılcık boyanmış, yerler siyah bir halı ile kaplanmış, füzelerin ve askerlerin duvar resmi boyutundaki fotoğrafları, sarı çekiç ve oraklar her yere yayılmıştı. Club Nikita'da 107 farklı marka votka servis ediliyordu, Nada buraya geldiği ilk gece, ortada hiçbir neden yokken votkaların isimlerini içinden ezberlemiş, alfabetik sıraya dizmiş ve fiyatlarına göre sıralamıştı. Ortamı temaya uydurmak için (gerçi Rus ruhunun tadını çıkarmak için gereken uygun ortamı özetleyecek biçimde içki menüsünde daha farklı bir açıklama vardı), sıcaklık on beş derecenin biraz altında tutuluyordu.

Kalabalığı yarararak ilerleyen Nada devasa Alman diskosundan gelen sesleri zihninden uzaklaştırmak için kafasının içinde-

ki aleti – “örümceğini” – kullandı, başka patronların yanından geçerken gelişigüzel birkaç konuşmayı dinledi – çoğu kendini beğenmiş sözler, abartılmış kumar maceralarıydı. Bir dakika veya biraz daha sonra zihninde o konuşmaları da susturmuştu. Bazen sessiz olmak, bir süre bütün işlemi kapatmak oldukça önemliydi. Dinlenmek, hiçbir şey düşünmemek için.

Her bir haltın farkında olmanın bir kızı deli edebileceğini biliyordu.

Sırf güzel görünsün diye verilen kokusuz, beyaz dumanın arasından baktı, sonunda barda yan yana duran birkaç kişiyi seçebildi, Kelvin’le göz göze geldikten sonra kolunu bol oksijenli havaya doğru uzattı ve ellerini çaresizce döndürdü. Kelvin başıyla onaylayıp barın karanlık ve tek bir sandalyenin boş olduğu uzak bir köşesini gösterdi. Bir adam – muhtemelen yirmi yıl farkla o ortamdaki en yaşlı adamdı – elinde içkisiyle dalgın dalgın oturuyordu, Kelvin onu işaret edince etrafına bakındı ve Nada’yı görüp gülümsedi, ayağa kalktı ve hafifçe öne doğru eğilerek elini sıktı.

Nezaketi, diye düşündü Nada. Neredeyse nazik bir davranışa hasret duymayı bile bırakmıştı.

Jameson’ın üzerinde manşetleri kolalanmış, uzun kollu, pamuklu, yeşil bir gömlek, haki renkte ütülü bir pantolon vardı. İki ayağının arasına, içine dizüstü bilgisayar konulan türden yumuşak bir deri çanta sıkıştırmıştı. Formu yerindeydi; büyük, güçlü elleri vardı. Gür, kırılmış saçlarını pahalı saç bakım ürünleriyle yıkamıştı. Neredeyse iki katı yaşındaydı – ellili yaşların sonunda diye tahmin etmişti Nada – hâlâ zımba gibiydi, güçlüydü ve bir zamanlar yakışıklı olduğu belli olan bir yüzden kalan asalete sahipti. Nada kulaklarının kenarında ve gözlerinin etrafında estetik ameliyat izi olup olmadığına baktı ama bir şey göremedi. Onlarca kez babası yaşındaki çe-

kici adamlara gayri ihtiyari pas verdiği olmuştı, gülmek için Bea'ye "Onunla yatardım," derdi, her seferinde de espri olsun diye söylemiyordu. Jameson da bu adamlardan biriydi.

Daha önce içtikleri içkileri düşünüp Kelvin içinde çok az tonik olan iki tane Rodnik getirdi. Nada başını bardağa doğru uzattı. "Teşekkür ederim."

"Gary Jameson," dedi biraz bağırarak. Nada, dudaklarını görebildiği sürece sesini yükseltmesine gerek olmadığını neredeyse ağzından kaçıracaktı.

Dikkatle şekil verdiği saçları, parlak ayakkabıları ve işletme öğrencisi tavırlarıyla Jameson'ın babasından aşağı kalır yanı yoktu. Solomon Gold bir Amerikan asilzadesi olabilirdi ama aynı zamanda küçük kızının özüne rağmen ona daha henüz dokuz yaşındayken Michigan'daki yazlık evlerinde nişan almayı ve ateş etmeyi öğreten çılgın saçlı bir gelenek karşıtıydı. Yine de gözlerine baktığında onu huzursuz eden bir benzerlik fark etmişti. Bir keresinde terapisti Nada'ya belli yaştaki bütün erkeklerde babasından izler aradığını söylemişti. Kendi durumunun farkında olması bu tarz özellikleri çekici bulmasını engellemiyordu.

"Sizin hakkınızda çok şey biliyorum," dedi Jameson. "Önce sizin bilmenizi istiyorum. Bunun korkunç bir şey olduğunu düşünmenizi istemem."

"Çok geç," dedi Nada.

"Ben her zaman ödevimi yaparım, Bayan Gold. Bugüne kadar kazandığım başarıların sırrı bunda gizli. Avukatım sizi 'olağandışı güçler'i olan biri olarak tarif etti. Bununla ne kastettiğini bizzat görmem lazımdı."

"Özel güçten ne anlıyorsanız o zaman," dedi Nada.

Jameson tıpkı bir sınıfın karşısında en sevdiği konuyu anlatan bir profesör ya da fotoğrafı yakın hafızasıyla bir kızı etki-

lemeye çalışan bir adam gibi yerinde doğruldu ve hafızasından ezbere bir şeyler söylemeye başladı.

“Çocukluğunuzda Chicago’da yaşarken ciddi şekilde dikkat eksikliğiniz ve hiperaktivite bozukluğunuz varmış. Lincoln Park’taki evinizin duvarlarından atlıyormuşsunuz. Annenize, babanıza, öğretmenlerinize, sınıf arkadaşlarınıza bağırıp çağırıyormuşsunuz. Olduğunuz yerde duramıyor hatta sık sık nöbet geçiriyormuşsunuz. Bir defasında Oak Brook’taki polo sahasında annenizin atının çenesine yumruk atmışsınız. Neyse ki at daha akli başındaymış.”

Nada, birilerinin dairesine girdiğini fark ettiğinde olduğu gibi bir ürperti hissetmişti.

“O dönemlerde ilaç kullanımı genel bir tedavi yöntemiymiş fakat reçeteli ilaçlar ne şekilde verilirse verilsin sizin davranışlarınızı daha da kötüleştirmiş. İlaçların yan etkileri dayanılır gibi değilmiş. Pek çok defa evden kaçmış, ancak birkaç gün sokakta kaldıktan sonra ortaya çıkmışsınız. Pek arkadaşınız yokmuş, kurduğunuz arkadaşlıklar da uzun sürmüyormuş. Birçok konsültasyondan sonra, babanız nörostimülatör şeklinde derin beyin stimülasyonu öneren bir doktor bulmuş – basitçe ifade etmek gerekirse sinir sisteminiz için bir kalp pili, ilk olarak Parkinson tedavisi için geliştirilmiş bir cihaz. Amerikan İlaç Dairesi’nin, cihazın dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğunda kullanılmasıyla ilgili bir uyarısı olmuş fakat sizin davranışlarınız o kadar kontrol edilemez hale gelmiş ki babanız gerekli izni vermiş, doktor da teşhisi çarpıtmış.”

Nada çok şaşırdığını belli etmemeye çalışıyordu. “Anlatıklarınız ilgimi çekti, Gary Jameson.”

“Chicago Reader. Yaklaşık sekiz yıl önce yayınlanan uzun bir makaleden. LexisNexis araştırması yaparken rastladım.”

Doğru. Makale. “Tamam.” Nada adamın anlatmaya devam etmesi için eliyle işaret etti.

“Kısa bir zaman sonra derin beyin stimölasyonu; depresyondan, obsesif kompulsif bozukluktan, kronik ağrı ve obeziteye kadar bütün nörolojik bozuklukların, hastalıkların ilaçsız tedavi edilmesini sağlayan muazzam bir başarı elde etmiş.”

“Geçen sene Amerikan İlaç ve Gıda İdaresi ereksiyon için de bir tane onay verdi,” dedi Nada isteksizce gülümseyerek. “Sanırım kendime bundan az da olsa bir pay çıkarabilirim.” Jameson başını yana doğru eğerek şakayı anladığını gösterdi ve adeta bir kasa hırsızı gibi içkisini karton bardak altlığının üzerinde bir öne bir arkaya doğru çevirmeye başladı. Adamın nabızı o kadar da yükselmemişti.

“Öte yandan dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu tedavisinde en hafif tabirle söylemek gerekirse sonuçlar karışmış. Doğrusunu isterseniz, Dr. Falcone cihazı söz konusu bozukluğun tedavisinde kullanmayı hemen kesmiş. Dr. Falcone’un denemelerinin bir parçası olarak önceden etkin hale getirilmiş birkaç nörostimölator de hemen geri çağırılmış. Tam bir skandal yaşanmış. Doktorluk yapma ruhsatını kaybetmiş,” diyerek devam etti.

Ne olmuş yani? “Nereye varmak istiyorsunuz?”

“Sahip olduğunuz yeteneklerden, en azından bana anlattıkları kadarıyla, sizdeki nörostimölatorün hâlâ çalıştığı anlaşılıyor. En azından rahatsızlığınızdan kaynaklanan etkileri göstermiyorsunuz. Konuşmamıza devam etmeden, bunun sebebinin ne olduğunu öğrenmek isterdim.”

“Ne bu şimdi böyle?” diye sordu Nada. “Bir gazeteci için fazla şıksınız.”

Bu laf adamın hoşuna gitmişti. “Umarım öyledir.”

Nada ona sorulan soruyu düşündü. “Benimkinde sorun olmadığı için hâlâ nörostimölatorü taşıyorum. Gidip nörostimölatorü çıkarttırmam için bana hâlâ ara sıra mektup yazıyorlar, hiçbirine cevap vermiyorum.”

“Derin beyin stimölasyonunun yalnızca hastalıkların tedavisinde kullanılması ve hiçbir yan etkisinin olmaması gerekiyor. Anladığım kadarıyla pek çok dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu hastası, cihaza son derece aşırı tepkiler göstermiş.”

“Çıldırıldıklarını mı söylemek istiyorsunuz?”

“Pek çoğu intihar etmiş.”

“Hastalığa başka başka isimler vermeye çalışmışlar. Akut duyuşsal entegrasyon bozukluğu. Nöral stimuli inkapasitasyonu. Çocukların bazıları delirmiş. İki tanesi köprüden atlamış. Bir tanesi uçuş dersleri sırasında uçağını bir iş yeri binasına çarpmış. Bir tanesi de cihazı kafasından kesip çıkarmaya çalışırken neredeyse kendini öldürüyormuş.”

“Öte yandan siz hiç etkilenmediniz, öyle mi?”

“Ben böyle söylemedim. Zor zamanlar geçirdim.”

“Neredeyse ailenizin evini yakıyormuşsunuz.”

“Yazlık ev,” dedi adamın söylediğini düzelterek. “Ayrıca bu olay ameliyattan önceydi. Üstesinden gelmem gereken bir durumdu, o kadar.”

“Peki bunu nasıl başardınız?”

Nada başını eğip siyah mermerden yapılmış bar tezgahına doğru baktı ve gözleriyle tezgahın üzerinde kılcal damarlar gibi yayılmış kırmızı boyayı takip etti. Kelvin bardağa içki koyarken üstü koyu kırmızı, avuçlarına doğru solgun sarı renkteki kocaman ellerini barın tezgahına yasıyordu. Bu görüntü kuru, soğuk havada yok olup giden, belli belirsiz bir izlenim bırakıyordu. İstemsizce, tezgahın üzerinde kaybolan parmak izlerini sınıflandırdı – dört boğum ve bir halka.

“Daha neden konuştuğumuzu bile söylemediğiniz halde çok fazla özel soru sormaya başladınız,” dedi.

“Bütün bunlar konumuzla son derece alakalı, Bayan Gold.”

Nada, tek parmağıyla sağ kulağının arkasını kaşıdı. “Bahse girerim, bütün bunların nedenini biliyorsunuz?”

“Bilmiyorum.”

“Aletler.”

James kaşlarını çattı, aklı karışmıştı.

“Bulunduğumuz her yerde onlarca, hatta yüzlerce elektrikli alet var. Evde, işte, mağazalarda, doktor muayenehanelerinde. Hepsi de uğulduyor. Siz bunu fark etmiyorsunuz çünkü sizin beyniniz bu sesleri duymazdan gelmeyi öğrenmiş. Nörostimülatör ise bütün bu uğultulara anlam vermeye çalışıyor. Belki kendisi de bir makine olduğundan çevredeki düşük frekanslı doğal olmayan bütün sesleri şarkıya, müziğe dönüştürmeye çalışıyor. Bu da benim zihnimin durmak bilmeyen fon müziği oluyor. Her gün, gün boyunca. Evdeki mutfak robotunuz, buhar makineniz, yazıcınız hepsi bir araya gelip hüznü bir müzik meydana getiriyor diye kendinizi kötü hissetmek nasıl bir şeydir, düşünebiliyor musunuz?” dedi.

Nada başını hafifçe eğip dudaklarını bükerek yüzünde belli belirsiz bir ifade takındı. Gözlerini Jameson’ın dört, beş metre gerisindeki barın köşesine çevirdi. “Sizin arkanızda, sağ tarafınızda bir kız oturuyor. Üzerine parlak sarı renkte bir şey giymiş. On saniye boyunca kızın yüzüne bir bakın.”

Jameson döndü ve gözlerini kıza dikti. Beş saniye sonra kız adamın baktığını fark edip diğer tarafa döndü.

“Şimdi bana bakın. Ne hatırlıyorsunuz?” diye sordu Nada.

“Güzel, esmer bir kız. Saçında kurdele var. Uzun bir burun. İnce dudaklar. Geniş kalçalar.”

Nada bir santim öne doğru eğildi. “Gün boyunca şurasını birazcık sıkın bir gözlük takmış. Ela gözlü ama mavi kontak lens takıyor. Kuru erik renginde ruj sürüyor. Kaküllerini bu sabah kendi kesmiş. Adı Gwen. Şu evde kullanım için satılan

ürünlerle dişlerini beyazlatıyor. Her ne kadar yara izini mak-
yajla kapatmaya çalışsa da muhtemelen çocukluğunda tiroid
ameliyatı geçirmiş. Aslında solak ama tenisi sağ eliyle oynuyor.
Pembe kıyafetli arkadaşının adı Shelley.”

“Bütün bunları buraya oturduğunuz andan beri mi öğren-
diniz?”

Nada salonun geri kalan kısmını göstererek parmağıyla ha-
vada bir yuvarlak çizdi. “Şimdi bunu yüzle çarpın.”

“Çok fazla bilgi akışı oluyor ve bazı beyinler bu kadar bil-
giyi kaldıramıyor.”

“Aramızda kalsın ama bence insanların büyük bir çoğun-
luğunun esas meselesi... bilmek. Çok fazla şey bilmek. Bilgi,
özellikle de kendini bir şeyler yapmak zorunda hissettiğinde
insana külfet gibi geliyor.”

Jameson eliyle boynunu ovuşturdu. “Neredeyse herkes bil-
ginin güç olduğunu söyler.”

Nada, gözlerini yuvalarında döndürerek duyduğu bu lafla
adeta alay etti. “Seçici bilgi, istihbarat, güçtür.

“Belli bir süzgeçten geçmeyen bilgi, gürültüden ibarettir.”
Jameson dinliyor fakat olanlara hâlâ anlam veremiyordu. “Ba-
kın, mavi ve sarı karıştırılınca yeşil olur, basit ve zarif, fakat
bütün renkleri birbiriyle karıştırırsan siyah olur. Her şeyi bir
anda gördüğünüzde, hiçbir yere varamazsınız, hiçbirine anlam
veremezsiniz, bu da son derece can sıkıcı bir durum. İşte dünya
da bana tam olarak böyle görünüyor – karmakarışık. O kadar
çok şey görüyorum ki dünya yeşil değil; siyah.”

“Ne yapıyorsunuz öyleyse?”

“Dediğim gibi, bu durumla başa çıkmayı öğrendim.”

“Peki neden diğerleri değil de siz?”

“Bilmem. Şans. Emin olduğum bir şey var, o da nöros-
timülatör benim bir parçam,” dedi. “Doğduğumda benim bir

parçam değildi ama şimdi onu çekip çıkarmak bana lobotomi yapmak gibi bir şey olur. Ben o küçük örümceğin ta kendisiyim. O, benim. Ben, oyum.” Başını dans pistine doğru çevirdi ve, “Bunu benden aldıklarında ben bir hiçim,” dedi.

“Başı kanunlarla derde girmeden önce babanızla ilişkiniz nasıldı?” diye sordu Jameson çekinmeden.

“Bu sizi neden ilgilendiriyor?”

“Bu soruya cevap vereceğim ama önce ben sordum.”

“Babamı seviyordum.”

“Peki ya annenizi?”

“Gençlik yıllarımdan beri onunla konuşmadım.”

Bütün televizyonların gözü önünde aylarca süren davalar, ailenin her yönden sinirlerini bozmuştu. Nada her zaman babasıyla, annesiyle olduğundan daha yakın olmuştu – onunla oyun oynayan, ona kitap okuyan, ona karşı sabır gösteren kişi hep babasıydı – Solomon’un ölmesi ve soyadlarının her gün gazetelerin ilk sayfalarına çıkmaya başlamasıyla birlikte Elizabeth ve Nada birbirlerine düşman kesilmişlerdi. Anne ve kız birbirlerine asla geri alınmayacak korkunç sözler sarf etmişti. Zengin bir kız olan Nada gece gündüz bütün vaktini Dunkin’ Donuts Kafesi’nin otoparkında geçiriyor; ailevi sırlarını, sorunlarını serserilerle, kendisinden bile küçük yaştaki fahişelerle paylaşıyordu. İlk dövmesini, Belmont Bulvarı’nda ikinci el eşyalar satan bir dükkanda balık istifi gibi dizilmiş kıyafetlerin arasında bekaretini kaybettiği gece yaptırmıştı. İlk kez birlikte olduğu erkek, parasız, umutsuz, kendisi henüz farkında olmasa bile ileride eşcinsel olacağını bildiği, fotoğrafını kaçık ailesinin muhtemelen Barrington’daki bütün dükkanların camına yapıştırdığı, sadece birkaç hafta sonra yavaşlayan arabaların açık camlarına yaklaşıp kendisinden yaşça çok büyük evli erkeklere kendini pazarlayacak olan bir çocuktü. Annesiyle paylaştığı son

güzel hikaye buydu ve onu da sırf annesini korkutabilmek için anlatmıştı.

Jameson kafasından hesap yapıyormuş gibi görünüyordu. “Kayıtlara geçsin diye söylüyorum Bayan Gold, babanızın tarihteki gelmiş geçmiş en büyük dehalardan biri olduğuna inanıyorum. Aristo. Galileo. Leonardo. Michelangelo. Caravaggio. Newton. Pascal. Leibniz. Van Gogh. Mozart. Frank Lloyd Wright. Solomon Gold.”

Nada kendini zorlayarak gülümsedi. “NeedleBots Two için yaptığı film müziği güzel miydi?”

“Aslına bakarsanız, muhteşem. Belki de sebebi ağıt değil ama nasıl olabilir?”

Hayır, diye içinden geçirdi Nada. Nasıl olabilir? Mozart’ın D Minör Requiem’inin Gold Versiyonu bir mitti, efsanevi bir besteydi. Eseri gördüğü bilinen tek kişi babasının avukatıydı, o da eserin Solomon’u öldüren adam tarafından çalındığını söylemişti. Nada, o bestenin babasının hayatındaki en önemli başarısı olduğunu ve hayattayken ona bundan bir kez bile bahsetmediğini biliyordu sadece. Şimdi ise bu konuyla ilgili, arka planda kelimesi kelimesine sıkça duyduğu bitmek bilmeyen tartışmalardan, sorunlardan kaçıyor gibiydi.

“Leibniz kim?” diye sordu.

“Anlamadım?”

“Dehalardan oluşan listeniz. Aralarında bilmediğim biri var. Leibniz.”

James başını salladı. “Leibniz, diğer pek çok şeyin dışında bir filozof ve matematikçiydi. Isaac Newton ile birlikte kalkülüsün mucidi olarak bilinir. Ya da belki de kalkülüsün kaşifleri olduklarını söylemek daha doğru olur. Leibniz, bütün evreni Tanrı’nın planının hem bir ifadesi hem de aracı olduğu devasa bir sistem olarak görüyordu. Asyalılar’ın İran’a göçü, Moğollar’ın Avrupa’yı istilas, Macellan’ın Mactan

Savaşı'nda ölümü, kangurular, kürk ticareti, Charlie Chaplin, Eisenhower doktrini, Vietnam, Gold Versiyonu, siz, ben..."

"Yapabiliyorsanız, beni bunun dışında tutun." Bunu, büyük bir memnuniyetle söylemişti.

Jameson derin bir nefes aldı. "Babanızın Erica Liu'yu öldürdüğüne inanıyor musunuz?"

Sanki kafasından gelişigüzel başka bir bilgi çıkarıyormuş gibi ikna etmeye çalışmadan cevap verdi. "Evet."

"Babanızın bir hayranı olarak, içimde hep masum olabileceği ümidini taşıdım."

Nada havada elini savurdu. "İnsanlar fotografik hafızam olduğunu söylüyorlar fakat her şeyi resimlerle veya sözcüklerle hatırlamıyorum. Bazen düşünceleri temsil eden detaylı parçalar, şekiller hatırlıyorum. Fotoğraftan çok çizelgelere benziyorlar. Zihnimde taşıdığım babama ait çizelge bana babamın suçlu olduğunu söylüyor ama tabii bu bir kanıt sayılmaz. Daha çok inanç gibi bir şey."

"İnsanların çoğu inanç kelimesini daha ilham verici inanışlar için kullanır."

"Sizi tekrar gördüğümde ya yüzünüzü ya da çizelgenizi hatırlayabilirim. Tümü kafamın içindeki veriler. O veriyi bir şeylere dönüştürmek sanırım inanç gerektiriyor," dedi Nada.

"İyi de beni hatırlarsınız."

"Eğer istersem. Doğrusunu isterseniz unutmak konusunda en az hatırlamak konusunda olduğum kadar iyiyimdir. Aslında unutmak bile değil. Daha çok silmek denilebilir."

"Babanıza ait ne kadar bilgiyi sildiniz?" diye sordu.

"Hiçbir şey silmedim."

DJ çok popüler bir şarkı çalmaya başlamış gibi pist bir anda dans eden insanlarla dolmaya başlamıştı. Zihnindeki müziğin sesini kıstı ve zıplayan, oynayan, başlarını sallayan, bir oraya bir buraya gidip gelen genç çiftleri sessizce izlemeye başladı.

Çiftlerin bazıları da sanki müziğin sesini duymuyormuş gibi dans ediyordu. Belki ritim duyguları yoktu. Belki de eşlerine o kadar aşıklardı ki ortamdaki diğer her şeyden uzaklaşıyorlardı. Kim bilir belki tıpkı Nada gibi kalabalığın içindeki yalnızlardı.

“Buraya oturduğunuz ilk on saniyede benimle ilgili neler gözlemlediniz?” diye sordu Jameson.

“İnsanlarla ilgili fark ettiğim şeyleri asla kendilerine söylemem,” dedi Nada.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü hiç kimse aslında başkaları tarafından nasıl görüldüklerini bilmek istemez. Ayrıca ben sadece herhangi birinin gördüğü şeyleri de görmüyorum. Ben daha çok, sizi inceleyen insanlardan oluşan bir takım gibiyim. Notlar alan, dedikodu yapan, yargıda bulunan insanlardan oluşan. Gerçekten onların sizin hakkındaki görüşlerini duymak istiyor musunuz?”

“Duyalım bakalım.”

“Sırf bu yüzden çok az arkadaşım var,” dedi Nada.

Farklı farklı ışıkların – kırmızılar, sarılar, morlar, maviler – altında dans eden çiftler değişik tempolarda ritim tutmaya devam ediyorlardı.

“Her şeye rağmen sizin gibi yetenekleri olan bir insanın karşısına pek çok fırsat çıkıyor olmalı,” dedi Jameson.

Nada’nın hayatı boyunca iki tane gerçek işi olmuştu; her iki işte de kumar masasında hafta sonu bozguna uğratıp etkilediği poker savaşçıları için çalışmıştı. Biri bir sigorta şirketinin Genel Müdürü’yü. Diğlerinin ise bir halkla ilişkiler şirketi vardı. İki iş de bir aydan kısa sürmüştü.

“Vegas’a kart oyunları için geldim ve burayı sevdiğim için de kaldım. Bilirsiniz, burası ya bütün kapıları açar ya da bütün yolları kapatır. Strip Caddesi ve çöl. Ben de tıpkı böyleyim,” dedi Nada.

James gülümsedi. “Burada sadece kart oynamamışsınız.”

Nada başını salladı. “Bazı savcılar jüri danışmanlığı yaptığım için bana ücret ödüyorlardı. Onlara gerçekleri söyleyebilirdim. Bazen gerçeği öğrenmelerine degecek kadar ödeme yapıyorlardı. Bazen de hiç yapmıyorlardı ama doğru şey olduğuna inanırsam onlara yine de gerçekleri söylüyordum.”

“Peki, bunu yapmak için doğru zamanı nasıl belirliyorsunuz?”

Barın yanında duran kızlardan birkaçının Kelvin’den hoşlandığını fark etmişti, Kelvin ne zaman bir şeye doğru uzansa bu hali onun da hoşuna gidiyordu. “Gerçekler iki tarafın da işine gelmediği için duruşmaların yarısında iddia ve savunma makamı jüriye saçma olduğunu bildikleri hikayeler anlatırlar. Jüriye bütün gerçekleri sunmak istemezler. Jüri yeşil rengi bulabilsin diye mahkemenin sadece mavi ve sarıyı görmesini isterler. Ben orada sistemin düzgün işlediğinden emin olmak için bulunuyorum, ayrıca kimin suçlu olup olmadığını herhangi bir jürinin bilebileceğinden daha iyi anlıyorum.” İçtiği votkadan burnu sızlamıştı, parmaklarıyla sızlayan burnunu ovuşturdu. “Tanrı aşkına, eğer onları durdurmasaydım Clark Şehri Mahkemesi üç, beş kişiden daha fazla masum insanı suçlamış olacaktı.”

Jameson uzun süre sessiz kaldı. Sağ elini sol elinin üstüne kapatıp, büyük altın yüzüğüyle platinyum alyansına vurdu. Altın yüzüğün üstünde pırlantadan bir üçgen şekli vardı. “Ben çok şanslı bir adamım, Canada. Otuz beş yıldır çok tatlı bir kadınla evliyim. Çok başarılı iki yetişkin çocuğum var. Bu bilgileri aklında tutabilirsin.”

“Olur,” dedi o sırada sipariş ettiği içkisi gelmişti. Daha sonra sağındaki masada belli belirsiz bir hareketlilik sezdi ama... “Kahretsin.”

“Ne oldu?”

“O kızın içkisine bir şey mi koydu?”

“Kim?”

Genç çocuk daha dün yirmi bir yaşına basmış olabilirdi. Siyah ve gür saçlıydı, üzerinde tropikal desenli kısa kollu bir gömlek vardı. Nada çıplak kollarında hem soğuktan hem de gerginlikten diken diken olmuş kısa tüyleri görebiliyordu. Beyaz Anglosakson Protestan özellikleri üst sınıfa ait bir soydan gelse de Long Island kokteyliyle kalitesini düşüren atkuyruklu bir sarışının karşısında oturuyordu. Jameson hemen arkasını döndü, Nada da onu durdurmak için elini kolunun üstüne koydu. “Mavi gömlekli,” dedi. “Yanında üç kişi daha var.”

“Kızın içkisine bir şey koyduğunu mu gördün?”

“Tam olarak görmedim. Ona doğru bakmıyordum. Şey, kız masanın altında cüzdanına bakarken sanırım o da kızın içkisine bir şey attı.”

“Ne gibi bir şey?”

“Bilmiyorum. Onun gibi bir pislik torbası bir parti kızının bardağına ne atar?”

“Tam olarak ne yaptı?”

“Her şey çok çabuk oldu.” Jameson’ın gözlerinin içine baktı ve zihnindeki sözcükleri bir araya getirip olabildiğince hızlı konuştu. “Bazen bazı şeyleri hatırlıyormuşum gibi oluyor – gördüğüm şeylerin kaydını tutan bir çizelgem var – ama olan biteni gerçekten görüp görmediğimi hatırlamıyorum.” Eliyle kendi başına vurdu. “Sadece bir şeyi gördüğümü sandığımda çok fazla yanılmadığımı biliyorum.”

Nada, insanları kendisinin bir kaçık olmadığına ikna etmek kadar aptalca bir uğraş olmadığını biliyordu. Gözleri karanlığın ve dumanların arasında barın ucundaki Kelvin’i aradı ve gürültüye rağmen sesini ona duyurmaya çalıştı.

Jameson'ın sanki olan biteni anlamış gibi kaşlarını çatarak bakmasına şaşırılmıştı. “Tayland ve Burma arasındaki adalarda yaşayan Moken adında göçebe bir kabile vardır. Onlar denizin gerçek çingeneleridir. O ölümcül tsunami olmadan birkaç yıl önce bir grup Mokenli balıkçı, okyanusun tehlike yaratabileceğine dair kötü şeyler hissedip yeteri kadar güvende olacaklarına inandıkları daha derin suların olduğu bir bölgeye gittiler. Onlarla dip dibe olan Burmalı balıkçılar ise hiçbir şey yapmadılar. Onlara neden Burmalılar'ın değil de kendilerinin hayatta kaldıkları sorulduğunda, ‘Onlar nasıl bakacaklarını bilmiyorlar,’ dedi Mokenliler.” Bir süre Nada'nın gözlerine baktı; sonra da ayağa kalkıp kalabalığa doğru ilerledi. Nada nereye gittiğini görebilmek için yerinden kalktı. Jameson, pislik torbasının parti kızına doğru eğildiği masaya doğru yaklaştı ve sağ eliyle yavaşça aralarına sokulup – nezaketle, diye düşündü Nada – kızın masanın üzerinde duran içkisini itti. Ağır cam bardak güm diye haliya düşünce tekila, votka ve likör ayakkabılarına sıçradı. Kazaymış gibi görünmesi için hiçbir çaba sarf etmemişti.

Nada, kafasındaki cihazla odadaki diğer bütün sesleri kısıtı. Gözleri ve kulakları ile o masa arasında bir tünel vardı.

“Hey!” dedi genç kız ellerini kollarını kaldırarak, daracık bluzunun üstündeki lekeye bakıyordu. Genç çocuk çekinerek yerinden kalktı. Çocuktan yarım kafa kadar daha uzun olan Jameson elini cebine attı ve kalın gümüş bir para klipsi çıkarıp masanın üstüne elli dolar koydu. “Affedersiniz,” dedi, genç çocuk yerine oturuncaya kadar diğer yöne doğru bakmadı.

Nada kızın “Hıyar herif,” dediğini duymuştu.

Jameson tek kelime etmeden arkasını döndü ve bara geri geldi. Pislik torbası yerdeki birikintiyeye baktı. Parti kızı elliliği kaptığı gibi cüzdanına soktu.

Jameson tekrar yerine otururken Nada gülümsedi ve adamın koluna dokundu. İşte bu tam da Solomon Gold'un sergileyeceği türden bir davranıştı. Nada kendi kendine David Amoyo'nun ona hiç bu kadar inanıp inanmadığını sordu. On sekiz ay süren ilişkileri boyunca bir kez bile ona olan inancını bu şekilde göstermediğini fark etti. Peki, Jameson onu ne kadardır tanıyordu? Yirmi dakikadır mı?

Pislik torbasını hislerinin menzilinde tutmaya devam etti. Şimdi masadan, kızın yanından uzaklaşmıştı. Jameson dikkatini çekmeyi başarmıştı. "Bana ne istediğinizi söylemek üzereydiniz. En azından ben öyle sanıyorum."

"Dediğim gibi, çok para kazandım ve..."

"Nasıl?"

Jameson'ın ağzı açık kalmıştı. "Eurodolar nedir biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"Yabancı bankalardaki Amerikan Doları'na Eurodolar denir."

"Sizde bunlardan çok var, öyle mi?"

"Hiç Eurodolarım olmadı. Eurodolar vadeli alım satım işlemleri yaptım."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Gerçekten bilmek istediğinizi sanmıyorum. Basitçe ifade etmek gerekirse, Amerikan faiz oranları düşecek veya çıkacak diye bahse giriyorum."

"Yani siz bir kumarbaz mısınız?"

"Doğrusunu söylemek gerekirse oldukça iyi bir kumarbaz sayılırım."

Nada, Jameson'ın sözlerine devam etmesine müsaade ederek bardağını ağzına götürdü.

"Her neyse, emekliliğimde yetecek kadar para biriktirip gerçek aşkımın peşinden gittim."

“Gerçek aşkınız neydi peki?”

“Sanat. Bir sanatçının kızı olarak bunun ne kadar önemli olduğunu bilirsiniz.” Öne doğru yaklaştı. “Topladığım parçalar eğitilmiş sanatçılara ait değil. Ben daha çok sezgisel sanatla ilgileniyorum. Bazıları buna ‘ham sanat’ diyor, gerçi korkarım ki ham sanat sözü Basquiat veya Henry Darger’den çok Büyük-anne Moses’la daha çok bağdaştırılıyor.”

“Kim?”

Jameson başını salladı. Açıklama yapmak gereksizdi. “Chicago’da bir adam var. Bir zamanlar evsizmiş. Ben psikiyatrist değilim ama bazıları onun bir şizofren olduğunu söylüyor. Adı Patrick Blackburn ama o kendisine Burning* Patrick, diyor ya da en azından kolunun üzerindeki dövmede böyle yazıyor. Uzun bir süre sokakta veya çöpte bulduğu nesnelerin resmini yaparak küçük miktarlarda para kazanmış. Bu resimlerden bazıları oldukça dikkat çekiciymiş. Birkaç yıl önce Patrick bir grup rock müzisyeni tarafından ‘evlat edinildi’; bu şekilde ifade edilebilir. Sağlık sigortasını ödemişler, iyileşmesi için gereken tedaviyi yaptırmaya çalışmışlar. Onun menajeri, yapımcısı gibi davranıyorlar. İtibarı yüksek bir galeride ona bir sergi açtılar. Hatta kendi gösterilerinde birkaç şarkı bile söylediler – ‘şarkı söylediler’ derken grup arkada bir sürü gürültü yaparken şiirlerini mikrofona bağırmasını kastediyorum. Bu durum bazılarının hoşuna gitmiş olmalı ki Burning Patrick’le birlikte birkaç ayda bir yaptıkları gösteriler kapalı gişe oluyor. Kendilerine Bat Wing Vortex diyorlar.”

“Onu sömürüyorlar.”

“Tam olarak değil. Tarihte bağışçılar resim sanatı için en az boyanın kendisi kadar önemliydi. Bu genç adamların Patrick’e bir kazanç kapısı yarattıklarına, ona barınacak bir yer verdik-

* Burning: Ateşli, yakıcı. (Ed. N.)

lerine, bazı sağlık hizmetlerine ulaşmasını sağladıklarına hiç şüphe yok. Aslına bakılırsa, Burning Patrick efsanesi büyük bir hızla yayıldı. Hem ben hem de başkaları onun eserlerini toplamaya başladık. Resimlerin fiyatları astronomik rakamlara ulaştı. Resimleri almaya devam ettim çünkü her ne kadar onun bir şarkıcı olduğunu düşünmesem de son derece etkileyici bir ressam olduğuna inanıyorum.”

Jameson’ın etkileyici ressam sözünü telaffuzunda bir tuhaflık vardı.

“Böyle birinin gerçekten var olup olmadığına emin değilsiniz değil mi?” dedi Nada.

Jameson bir an duraksayıp dudağını ısırdı. “Rock grubuna katıldıktan sonra Patrick’in yaptığı eserler değişti. Şimdi bütün resimlerini neredeyse sadece on beş santimetrekarelik karolara – tıpkı umumi tuvaletlerdeki gibi – yapıyor. Yılda belki yüz tane karo boyuyor.”

“Şekiller neye benziyor?”

“İlk bakışta, halk sanatına benziyor. Halk sanatının aşağı yukarı bir parodisi gibi bir şey. Hayvanlar, portreler, köy manzaraları, şehir manzaraları. İlk bakışta.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Karolar bir bütün olarak düşünüldüğünde, Patrick, devasa ölçekte bir duvar resmi yapıyormuş gibi duruyor. Tabii bunu belli bir sıraya göre yapmıyor.”

“Belli bir sıraya göre yapmıyor ne demek?”

Jameson ayağının ucunda duran çantasına uzanıp mavi bir dosya çıkardı. “İşte Burning Patrick’in yaptığı karolardan birkaçının fotoğrafı. Bende on yedi tane var ama tanıdıklarımın aldığı düzinelercesinin de fotoğrafları var.”

“Madem çok zenginsiniz ve bu karolara bu kadar düşkünsünüz neden daha fazla satın almıyorsunuz?”

“Bunları benim kadar çok isteyen başka insanlar da var. Ayrıca ikinci el pazarı yok gibi bir şey. Koleksiyonerler ellerindekileri satmıyor.”

“Anladığım kadarıyla Burning Patrick artık evsiz değil.”

“Mütevazı bir mahallede mütevazı bir evde yaşıyor. Görünüşe bakılırsa, her seferinde büyük bir tomar yardım kuruluşlarına vermek dışında paraya pek dokunmuyor.”

“Zenginler ona bu yüzden mi kaçık diyor?”

James gülüyormuş gibi yaparak espriyi anladığını belli etti ama karşılık vermedi. “Sizin de gördüğünüz gibi karoların bitmiş hali son derece ilginç. Rahatsız edici, tutkulu, benzersiz. Tabii koleksiyon yapan çevrelerin dikkatini çeken şey, her bir karonun daha büyük bir eserin parçasıymış gibi görünmesi. Pek çok karo birbiriyle uyum gösteriyor. Şuraya ve şuraya bakın. Karoların kenarları birbirleriyle mükemmel bir biçimde eşleşiyor. Her ne kadar karolara tek başına bakıldığında alakasız ve taslak gibi görünse de birbiriyle eşleşen üç tanesini bir araya getirdiğinizde neredeyse bir fotoğraf gibi gerçek duran bir görüntü elde etmeye başlıyorsunuz. İşte bu da insan gözüne ait irisın bir kısmı. Görebiliyor musunuz?”

Görebiliyordu. Karolar tek başlarına beşinci sınıfların pastel boya resimlerine benziyordu. Ama bu üç tanesine gözleri bir kere kırıp yoğunlaşarak tekrar bakıldığında kan çanağına dönmüş bir göz ortaya çıkıyordu. Yüzüne buz gibi soğuk su çarpmış gibi hissetti.

“Öte yandan bir şey daha var. Karoları belli bir sıraya göre yapmıyor. Diyelim ki Patrick bunu salı günü yapmış olsun” – Jameson üzerinde başka bir resim olan karoyu işaret etti – “şuradakini de çarşamba günü yapmış oluyor. Birbirine uyan iki parçanın eşini belki aylar sonra belki de ilk parçayı koleksiyonerlere sattıktan sonra yapmış olabilir. Yine de resimleri

bitirdiğinde karolar birbirlerine mükemmel bir şekilde uyuyor. Düşünebiliyor musunuz?” Üç tane fotoğrafı çekip barın üstüne koydu. “Şunlara bir bakın. Uyumlu çiftler. Burning Patrick koleksiyonerleri için kutsal kaseden farkı yok, çok değerli. Eğer birbirine uyan iki tane karonuz varsa, değerleri on kat artıyor.”

Nada çiftleri yakından inceledi. Kenarları birbirleriyle mükemmel bir biçimde eşleşiyordu, kızılar, çivit mavileri bir karodan diğerine dalga dalga uzanıyordu. Göze dikkatle bir kez daha baktı. Muhtemelen son anlarını yaşayan bir adamın sol gözü üç karoya yayılmıştı, tam kenarlarda birleşen kırmızı damarları tıpkı yırtılmış bir haritanın eksik kısımları gibiydi. “Resmin tamamını çoktan bitirip karoları da belli bir sıraya koymadan satıyor olamaz mı?”

“Aracılar böyle yapmadığını söylüyor. O resimleri yaptıkça sattıklarını, ortaya çıktıkları sıraya göre numaralandırdıklarını iddia ediyorlar. Patrick’in halinin tam olarak ne olduğunu veya en sonunda neyi başarmaya çalıştığını bilmediklerini de söylüyorlar. Tüm bunlar yalan da olabilir tabii ki ama yine de bütün resmi bir seferde yapmak neredeyse imkansız.

“Niye?”

“Çünkü karolar ortaya çıktıkça resmin boyutuyla ilgili bir fikir oluşmaya başladı. Devasa bir şey olması gerekiyor.”

“Ne kadar devasa?”

“New York’taki Times Meydanı’ndan daha büyük. Chicago’daki Grant Park’tan daha büyük.” Kollarını kaldırdı. “Colossus Hotel’den daha büyük. Bu hızla giderse resmi yetiştirmeye ömrü asla yetmez. Üç ömür yaşasa bile yetiştiremez.”

“Belki de resimleri kısım kısım yapıyordur, olamaz mı?”

“Hayır, bir buradan karo yapıyor bir de öbür taraftan, karışık yerlerden yapıyor. Şimdiye kadar birbirine uyan on dört çift ve beş tane de üçlü karo yaptı.”

“Bunu bir bilgisayarda yapabilirsiniz.”

“Olabilir. Belki de Burning Patrick ile ilgili her şey yalandır.”

“Hangi konuda?”

“Şu konuda, karolarımın değeri onlara ödediğim paradan pekala daha az olabilir.”

“Pekala, başka türlü nasıl olabilir ki?”

“Bazılarımız Patrick’in bizim anlayamayacağımız bir de-haya sahip olduğuna inanmak istiyor,” dedi ve ekledi. “Sizin babanızda da böyle bir deha vardı.”

Nada dudağının kenarını kıvırdı. “Benden ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Bu dehayı öyle ya da böyle kanıtlamanızı istiyorum.”

“Nasıl?”

“Onu takip etmenizi istiyorum. Hem onun hem de menajerlerinin neler konuştuklarını dinlemenizi istiyorum. Her ne pahasına olursa olsun bunu nasıl yaptığını öğrenmek istiyorum.”

“Chicago’ya mı gideceğim yani?”

“Şehir merkezine çok yakın bir evim var, orada kalabilirsiniz. Güvenli ve son derece de rahattır. İhtiyacınız olduğu her an evime, mutfığıma, çalışanlarıma ulaşabilirsiniz. Gerekirse aylarca kalabilirsiniz. Harcadığınız emekler ve mesainiz için de size iki yüz elli bin dolar ödeyeceğim.”

Nada herhangi bir samimi-yetsizlik belirtisi var mı diye adamın yüzünü inceledi. “Aldığınız resimlerin değerinin aslında ödediğiniz para kadar etmediğini öğrenmek için bana çeyrek milyon dolar mı vereceksiniz?”

“Umarım durumun tam tersi olduğu sonucuna ulaşsınız. Tabii Burning Patrick’in benim inandığım gibi bir dahi olmadığını ortaya çıkarmanız halinde, ihlali durumunda çok ağır cezaları olan bir gizlilik sözleşmesi hazırladım.”

“Ta ki siz karoları mevcut piyasa değerinde elinizden çıkarıncaya kadar.”

Jameson gülmek için bir an duraksadı. “Ben Burning Patrick’in gerçek bir dahi – bir vizyoner, belki de ilahi bir ilhamla aydınlanmış biri – olduğuna inanıyorum. Buna inanmasaydım, sanatına bir servet yatırmazdım. Tabii diğer taraftan bütün çalışma hayatım boyunca sağlam para birimleriyle uğraştım – euro, dirhem, dolar, yen. İnanmak benim için yeterli değil. Benim bilmem gerekiyor. Bana göre bilginin teyit edilmesi lazım. Bundan yıllar sonra Burning Patrick’in insanları son derece zekice dolandırıp kallavi bir yatırımın eriyip gitmesini karşıdan seyrettiğinin ortaya çıkmasını istemiyorum.”

Nada, sonunda bunca zahmete degecek bir neden olduğunu anlamıştı.

Salona doğru döndü ve pislik torbasını gördü. Eli sol kalçasının üzerinde, tüm vücudunun ağırlığını sol bacağına verip kapıya doğru eğilerek arkadaşlarından biriyle konuşuyordu. Dudaklarını göremiyordu.

“Pekala Canada, vereceğin cevabı merak ediyorum benim...” dedi Jameson.

Nada, o daha söylemeden cümlelerin devamını tahmin etmişti: Teklifime.

-13-

Wayne kumarhanenin içinde bir o yana bir bu yana koşuyor, dört dönüyordu. Kovboy şapkalı herifin kız arkadaşının onun on altı yaşındaki üvey yeğeni olduğu ortaya çıkmıştı. Hem o karmaşayla hem de kart sayma ekibi ile aynı anda uğraşmak için personelin hepsi bütün dikkatini vermişti. Bu arada kart sayanları ayırmış, her birini farklı bir konferans odasında terletiyor, fotoğraflarını çekip haklarında rapor yazıyordu. Çektiği ve-

sikalik fotoğrafları da başka kumarhanelerdeki meslektaşlarına e-postayla yolluyordu. Kart sayanların fiziksel özellikleri yüz tanımlama yazılımına yüklenecekti ve Wayne eğer Colossus güvenlik kameraları onların hilebaz yüzlerini bir daha yakalarsa kulağında bir uyarı ziline çalacağını ve bir sonraki muamele- nin bu kadar dostane olmayacağını biliyordu.

Colossus'un resmi politikasına göre personel hile yaptığı- ndan şüphe duyduğu kişilere tolerans göstermeden ama bir o ka- dar da saygıyla muamele etmeliydi. Öte yandan şehirde dolaşan söylentilere – efsaneye – göre Colossus'un arka odalarında iri kıyım güvenlik görevlileri sırf bir kumar makinesini sallamak için kışını tekmeleyebilirlermiş. Gerçek ise bu iki durum ara- sında belirsiz bir yerdeydi. Hile yapanlar genellikle korkutulul- yor, bir uyarı ve kumarhaneye giriş yasağıyla işin içinden sıyrıl- yordu. Hırsızları ise farklı bir muamele bekliyordu.

Wayne Colossus'ta çalışmaya başladıktan yaklaşık bir yıl son- ra kumarhaneyi dolandırmak için kumarbazlardan biriyle işbirliği yapan bir krupiyeyi yakalamıştı. Yirmi birde oyuncuların kartları yüzü açık dağıtılır. Krupiye kendisine bir açık bir de kapalı kart verir. Eğer krupiye bir as gösterirse her bir oyuncuya sigorta öne- rir – krupiye yirmi yapabilir demektir. Wayne, bir krupiyeyi, ku- marbaz ne zaman sigorta alacağını bilsin diye arkadaşına yirmi bir yaptığını çaktırmadan belli ederken yakalamıştı.

O gece, Steve Rhodes, krupiyeyi terlettiği konferans odası- nın dışında Wayne ile buluştu. “Polislerin bu durumdan habere- dar olmalarını istemiyorum,” dedi Rhodes.

Wayne anlam verememişti. “Onu bırakmamı mı istiyorsu- nuz?”

Rhodes başını salladı. “İcabına bakmanı istiyorum.” Way- ne cevap vermeyince, sanki Wayne'i öpecekmiş gibi öne doğru eğildi. “Ona gününü göstermeni istiyorum.” Tekrar doğruldu.

“Dava açamasın. Lanet olsun, her şey bittiğinde kendini şanslı hissetsin. Aynı zamanda Steve Rhodes’a kazık atılamayacağının canlı bir kanıtı olsun.” Rhodes yürüdü, yan odanın kapısına iki kere vurmak için durdu. Arkasını dönüp Wayne’e baktı. “Orada oturan arkadaşının da, sonunun neye benzediğini gördüğünden emin ol.”

Wayne daha önce kimsenin birbirini tanımadığı, sarhoşların dalaştığı, ağzı yüzü kan içinde olsa da çoğunun onuruyla çekip gittiği beş, altı tane bar kavgasına karışmıştı. O geceden önce elleri kelepçeyle sandalyeye bağlı bir adamı – tanıdığı ve sevdiği bir adamı – hiç yumruklamamıştı.

O günden sonra ise iki kez daha aynı şeyi yapmıştı.

Bu gece odalar arasında mekik dokuyan Wayne bir e-posta alıp almadığına bakmak için sık sık telefonunu kontrol ediyordu. Krupiye Jimmy, Nada’nın gitmesine izin vermeden önce, ismini elindeki fişlerin seri numaralarına işlemişti, böylece otelde nereye giderse gitsin – masalara, restorana, hediyelik eşya dükkanına – onu takip edebilirdi. Bu sayede otel oyunları ve en iyi müşterilerinin harcamalarını izleyebiliyordu. Kumarhane en çok para harcayan müşterilerinin davranışlarıyla ilgili ne kadar çok şey öğrenirse o kadar iyi hizmet verir, memnun eder ve tekrar gelmelerini sağlar. Wayne nasıl çalıştığını tam olarak bilmiyordu – üretici firmadan bir bilgisayar kurdu gelip bir PowerPoint sunumu yapmış, kumarhanenin dört bir yanına yerleştirilmiş binlerce alıcı ve düşük radyo frekansları ile ilgili bir şeyler anlatmıştı – fakat ayrıntılar o kadar da önemli olmadığından sunumu dinlememişti.

Wayne için önemli olan kumarhaneden çıkıncaya veya fişleri nakde çevirinceye kadar Canada Gold’un nerede olduğunu gösteren, avucunun içinde yanıp sönen yeşil noktaydı.

Telefonunu ne zaman kontrol etse, Club Nikita’daki barda oturuyor görünüyordu. Bir saattir. İki saattir.

Otuz dakika önce yanından Steve Rhodes geçmişti. Rhodes, İnşaat Şeyhi'ni özel asansörüne doğru götürüyordu, muhtemelen üst kattaki ofisine gidip pahalı ve tuhaf koleksiyonlarından bir parça gösterecekti – elli milyon dolar değerinde bir Picasso veya bir zamanlar Cengiz Han'ın kullandığı iddia edilen bir tören baltası ya da Oregonlu bir seri katilin hapisanede yaptığı palyaço şeklinde bir kilim bile olabilirdi. Wayne, Kovboy'u tuttukları arka odaya doğru hızlı adımlarla gidiyor ve kulağındaki cihazdan Peter Trembley'e aslında olduğundan daha acil bir durum varmış gibi bir şeyler söylüyordu, hissettiği gerginliğin nedeni mantıkasını dolduran hilebazlar ve sapıklardan çok Nada ile aralarında bir şey olma ihtimalinin gittikçe azalmasıydı. Rhodes, Şeyh'in arkasından Wayne'e endişelenmesi gereken bir durum olup olmadığını soran bir bakış attı, Wayne de başını bir kez salladı. Rhodes durdu, gülümsedi ve Wayne'e peşlerinden gelmesi için işaret etti.

Wayne, Steve Rhodes ile yaptığı tek tük (ve ilk) konuşmalardan birini hatırlamıştı. Bu görüşme işe girmeden önceki mülakatların son aşamasının son durağıydı. Rhodes'ın süitinin girişinde buluşmuşlardı. Başka bir eyalette golf oynamak üzere hazırlanan kumarhane kralı helikopterine gitmek için asansör bekliyordu. El sıkışmışlar ve Rhodes, Wayne'e bu işte uygulayabileceği bir felsefesi olup olmadığını sormuştu, sonra da cevabı duymak için hiç vakti olmadığını belli edercesine asansörün üstünde yanıp sönen ışıklara bakmıştı. Wayne önceden hazırlıklıydı, Rhodes'a Amerikan futbolunda hücum takımındaki herkesin bir görevi olduğunu söylemişti. Eğer her oyuncu kendi bloğunu korumaya konsantre olursa savunma başarılı olabilir. Bunun dışında line oyuncularının ancak işleri berbat ettiklerinde fark edildiklerini söylemişti. Colossus'ta çalışırken,

bir sol kanat oyuncusu kadar adı sanı bilinmeyen, görünmez biri olmayı planlıyordu.

Rhodes, Wayne'e başını sallayıp onu kollarından sıkıca tutmuş, sonra da tek kelime etmeden asansöre binmişti. Wayne elini sıkacaklarını ve ona biz sizi ararız diyeceklerini bekliyordu, bu lafları duymak için alt kata inmeden önce Rhodes çatıdan "O çocuğu işe alın," diye seslenmişti.

Wayne, patronunun güvenini kazandığı için o günden sonra pek konuşmadıklarına inanmak istiyordu. Rhodes, Wayne'e görevini yerine getireceğine dair güveniyordu. O da sözünü tutmuş görünmez olmuştu, o kadar görünmez olmuştu ki Rhodes hiçbir zaman adını söylemek zorunda kalmamıştı.

Oysa bu gece ona adıyla sesleniyordu.

Wayne; Rhodes ve Şeyh'in peşinden gitti, kendi personellerinden olmayan bir adam tarafından korunan metal bir kapıdan geçtiler. Koruma, gerçek silah taşıyan iri kıyım bir eski polisti, belindeki siyah, ağır şeyi gören Wayne üzerinde silahtan sayılabilecek tek şeyin ne olduğunun farkına varmıştı – cebindeki bıçak. Tıpkı bir havaalanı gibi aydınlatılmış uzun bir koridorda yürüdüler, köşeyi döndüklerinde bir grup güvenlik görevlisiyle daha karşılaşp kasa dairesine girdiler. Kumarhanelerin pek çok bankadan bile daha çok nakde ihtiyacı oluyordu. Nakit küçük kasalardan tekerlekli arabalarla gelip gidiyor, parlak metal çekmecelere konuluyordu. Nakit para hiçbir zaman kumar oynanan yerde uzun süre kalmıyordu. Kumarhanede duran nakit para kaybolabilirdi.

Wayne yedi yıl boyunca bu odada sadece üç kez bulunmuştu.

"Misafirimize bir şey göstermek istiyordum, buranın emniyetinden sen sorumlu olduğuna göre ilgini çekebileceğini düşündüm," dedi Rhodes, Wayne'e. Şeyh herhangi bir tepki

vermeyince Wayne İngilizce'sinin yeterli olmadığını düşündü. Belki de Rhodes onu buraya yanında konuşacak biri olsun diye çağırmıştı.

Birileri odanın ortasında duran bir servis arabasına kalın ciltli bir kitaba benzeyen ahşap bir kutu koymuştu. Kutu tepsinin tam ortasında duruyordu. Arabanın ve kutunun yerini gören Wayne her şeyin Rhodes'ın talimatları doğrultusunda yerleştirildiğini düşündü. Herkes ondan gelen talimatları büyük bir dikkatle yerine getiriyordu.

Rhodes kutunun üstündeki kapağı kaldırdı ve hasıra benzeyen kahverengi paket kağıdını kenara itti. Wayne'in içindekini görebilmesi için kutuyu hafifçe eğdi.

Bir tabanca. Wayne birkaç saatlik atış dersinde gördükleri dışında tabancalar hakkında pek bir şey bilmiyordu fakat göbeğindeki silindirden bir altıpatlar olduğunu anlamıştı. Eski bir şeye benziyordu ama antika da değildi.

Wayne başını Rhodes'a doğru eğdi.

"En son aldığım parça," dedi Rhodes. "Bu tabanca Patty Hearst kaçırılırken kullanılmış."

Başıyla onaylayıp etkilendiğine göre Şeyh söylenileni anlamış olmalıydı. Rhodes tabancayı uzattı ama Şeyh başını sallayıp eliyle istemediğini işaret etti. Rhodes, Wayne'e döndü. "Dokun. Hisset."

Wayne tabancadan çok Rhodes'ı memnun etmekle ilgileniyordu. Tabancayı eline aldı. Düşündüğü kadar ağır değildi. "Dolu değil, değil mi?" diye sordu Wayne. Rhodes başını salladı. Wayne tam olarak ne araması gerektiğini bilmeden tabancanın arkasını çevirdi. Soğuk ve biraz da yağlıydı. Tabancanın kabzasının altına üç tane harf işlenmişti: EKG.

"Bu nedir? Kalple ilgili bir şey mi? Kalp krizi mi?" dedi Wayne.

“Şu sembolcüler bir şeyi beceremiyor değil mi?” Rhodes kahkahayı bastı, İnşaat Şeyhi de aynı şekilde kahkahayla güldü. “Henüz ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bu tabanca sırf üzerindeki bu şahsi imza yüzünden ilgilendiğim diğer tabancadan on bin dolar daha pahalı.”

Wayne gülümsedi, odadan çıkmak istiyordu. Milyarder patron, onun Suudi milyarder müşterisi ve uzun zaman önce milyarderin birini kaçırmak için kullanılan bu hatıralık eşyayla birlikte vakit geçirmenin insana bir şekilde onur vermesi gerekiyordu. Diğer taraftan Wayne’in acil bir işi vardı ve bu işin Patty Hearst veya hilebazlar, hırsızlar, kumarhanede ortaya çıkabilecek düzinelerce konuyla hiç ilgisi yoktu.

Onun bir numaralı görevi bir barda oturup kendisi dışında bir adamla konuşan güzel bir kadını temsil eden, gri bir ekranın üzerindeki sabit bir noktaydı.

-14-

16 TEMMUZ CUMA

Kloska, Sampson Üniversitesi gibi son derece ayrıcalıklı bir özel okulda kadrolu çalışan bir matematik profesörünün odasının daha farklı olmasını bekliyordu – belki meşe kaplama duvarlar, vitrayla süslenmiş pencereler ve gösterişli bir avize sarkan yüksek bir tavan olabilirdi. Her yerde kitaplarla karşılaşacağını sanıyordu hatta en üstteki tozlu raflara ancak merdivenle çıkılabilen büyük bir duvarın kitaplarla kaplı olacağını düşünmüştü.

Bunun yerine, Profesör Cepeda’nın odası şehirdeki cezaevinin herhangi bir hücresi kadardı ve içinde olabildiğince çok akademik kitap vardı. Sırt kısmında Alberto Cepeda’nın adının

olduğu, başlıklarının ne anlama geldiğini bilmediği yarım düzine kadar ciltsiz kitap kısa bir rafın üzerine konmuştu. Odanın geri kalan kısmı faks kağıtları, yazıcıdan çıkmış belgeler ve karalanmış hesaplamalarla kaplıydı. Bazıları İspanyolcaydı, geri kalan da Kloska'nın anladığı kadarıyla İspanyolca olabilir-di. Masası biri üflese yıkılacaktı, Kloska'nın 3. Bölge'den gece vardiyasına bakan bir dedektifle paylaştığı kutu kadar odada duran, onun konumuna hiç yakışmayan, eski püskü, döküntü masanın ikiz kardeşi gibiydi. İki masa arasındaki tek fark, Cepeda'nın masasının üstündeki kağıt yığınının arasından çıkan geniş düz ekran platinyum rengi monitördü.

Mekanın tamamı o kadar küçüktü ki görüşme boyunca Tra-den kollarını bağlayarak, sırtı gri metal kapıya dönük bir şekilde ayakta durmak zorunda kalmıştı. Kloska, döşemesi yırtık, küçük bir koltukta oturup bacak bacak üstüne atıp kucağına koyduğu bir cep telefonu boyutundaki küçük not defterine bir şeyler karaladı.

Profesör Cepeda, Marlena Falcone'un cüzdanından çıkan kağıdı inceliyordu.

“Zekice,” dedi sonunda zar zor duyulacak şekilde.

“Bunun neresi zekice?” diye sordu Kloska.

“Bu benim telefon numaram.” Cepeda, San Juan'da doğmasına rağmen Amerikan aksanı o kadar iyiydi ki Kloska genizden gelerek konuşmasına neden olan Chicago aksanının iyice farkına varıyordu.

“Biliyorum. Neden bunu küçük bir piramit şeklinde yazdığını merak ediyorum.”

Profesör Cepeda sanki sorulmasını beklediği soruları açığa çıkaracakmış gibi kahkahayla güldü. “Bu bir piramit değil. Bu bir tetra-CAH-tus.” Kelimeyi masasının üzerinde duran kağıdın bir köşesine harf harf yazdı: T-E-T-R-A-K-T-İ-S.

“Tetraktis nedir?” Kelimeyi not ederken tıpkı Cepeda gibi telaffuz etmeye çalışıyor ama beceremiyordu.

“Pisagor’un müritlerinin kutsal sembolü.”

“Pisagor mu?”

“Yunan matematikçi. Pisagor teoremini bilmiyor musunuz? Dik üçgenin kenar uzunluklarını bulmaya yarayan bağıntı. Dik kenarların karelerinin toplamı hipotenüsün karesine eşittir. A kare artı B kare eşittir C kare.”

“Tamam hatırladım.” *Güçbela*. Kloska, Pisagor veya üçgenlerle ilgili bir şey var mı yok mu diye Falcone için aldığı notlara göz attı.

“Tuhaf ama, gerçek Pisagor’un, adının verildiği teoremle muhtemelen pek ilgisi yoktu. Kendisi o teoremden çok daha ilginç ve karmaşık biriydi. Sadece parlak bir matematikçi değil; bir filozof, bir ilahiyatçı, bir öğretmen, bir siyasetçi, tarikat lideri, bir bilinmeyendi. Şimdiki İtalya topraklarında bulunan Kroton adında bir Akdeniz şehrine yerleşti ve Yarımdaire adında önemli bir okul kurdu. Bir okuldan çok tarikat da diyebilirsiniz. Müritlerinden bazıları onun Tanrı Apollo’nun soyundan geldiğine inanıyordu.” Cepeda bir kalem alıp masasının üzerindeki kağıdın başka bir köşesine Dr. Falcone’un piramidini tekrar yaptı. Sayılar yerine siyah daireler çizdi. “On nokta. Dekad – on sayısı – Pisagorcular için çok büyük bir önemi vardı.”

Kloska çizimi tersten inceledi. Ona bir çete sembolünü hatırlatmıştı. Çin mahallesindeki 14K Üçlüsü’nün bir kolu sembol olarak bir üçgen kullanıyorlardı ama onların kullandıkları bunun gibi değildi. “Neymiş önemi?”

“Pekala, Pisagor doğadaki her şeyin – bu masa, gömleğinin düğmeleri, bahçedeki çimenler, ağaçlar – sayılardan meydana geldiğine inanıyordu. Her şeyin sayılarla açıklanabileceğine

inanmakla kalmıyor aynı zamanda bu sayıların yaratılan her şeyin temel taşını oluşturduğunu düşünüyordu.

“Pisagor bu sayılardan bazılarının belirli anlamları olduğunu öğretmişti. Dekad her şeyin toplamını temsil ediyordu. Mükemmellik. Her şeyin içindeki güç. Siz, ben ve tüm tanrılar, hepimiz bir aradayız. Evrenle mükemmel uyum içinde olan insanın bilinci.”

Kloska’nın profesörün anlattıkları hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Cepeda’nın yassı kafasındaki kısıcık saçlar yer yer kırılmıştı. Kalıplı biri değildi – Kloska sonradan Ashland Bulvarı’ndaki polis barında diğer polis arkadaşlarına ondan bahsederken boyu posu için “komik” diyecekti – ama Cepeda’nın ütülü, dar gömleğine bakınca, bir zamanlar spor yaptığını anlayabiliyordu. “Sıradan bir insan için son derece karmaşık bir konu.”

Sıradan bir insan. Hakaret miydi şimdi bu? “Dr. Falcone neden herkes gibi numaranızın yanına sizin isminizi yazmamış?” diye sordu Kloska.

“Kim bilir? Belki de bunun benim numaram olduğunu kendine hatırlatmak istemiştir de numarayı şifreli yazmıştır.” Öne doğru eğildi. “Siz hiç gizli telefon numaraları tutmaz mısınız? Bahis oynatanların numaralarını.” Sesini o kadar alçaltmıştı ki artık fısıltıyla konuşuyordu. “Belki de metresinizin numarasını.”

Kloska bir an için irkildi, hayatı boyunca tanıdığı kızların muhbir ve bilgi kaynağı olarak kaydettiği telefon numaraları kafasının içinde yanıp sönüyordu. “Marlena Falcone ile ilişkiniz mi vardı, Dr. Cepeda?”

“Tanrım, hayır.” Işıldayan gözlerine bakınca böyle bir şeyi ilk kez o anda düşündüğü anlaşıyordu.

“O halde numarayı bu şekilde yazmasının nedeni neydi?”

Cepeda yukarı doğru baktı. “Dr. Falcone üzerinde çalıştığı bir proje hakkında soru sormak için son birkaç yıldır beni pek çok defa aradı.”

“Dr. Falcone mu? Doktorluk yapma ruhsatını kaybettiğini sanıyordum.”

“Doktora yapmak için tekrar okula döndü.”

“Hangi alanda?”

Yüzündeki tebessüm kendinden memnun bir ifadeye dö-nüştü. “Matematik. Öğrencilerimden biriydi.”

Traden’in arkada sıkıntıdan patladığını hissedebiliyordu. Ellerindeki tek kanıt olan tetraktis, öğretmen ve eski bir öğren-cisi arasında karalanmış bir stenografiden farksız görünüyordu. Koca bir gün heba olmuştu.

Orada bulundukları sürece gerçi. “Ne projesi üzerinde ça-lışıyordu.”

“Bunu bana hiçbir zaman söylemedi. Soruları son derece sınırlıydı. Her birini dikkatle hazırlıyordu. Marlana her şeyin he-sabını yapardı, dikkatliydi. Aslına bakarsanız bir tetraktis çizmesi bana çok anlamlı geldi. Benim dersimde Pisagor hakkında sık sık konuşurduk. Matematiğin tarihinden, matematik, fizik ve doğa-nın nasıl birbiriyle kesiştiğinden söz ederdik. Armoniden bahse-derdik.”

Kloska üniversiteye gitmemiştii fakat tıpkı Cepeda’nın sı-nav yapacağı öğrencilerinden biri gibi sıkıntılıydı. “Armoni nedir?”

“Çok eski bir önermeye verilen demode bir isim fakat modern fizikçiler muhtemelen buna ‘her şeyin teorisi,’ der-ler. Bugün evrende yerçekiminin rolünü açıklayan izafiyet gibi teorilerimiz, sonra elektronların, protonların, atomaltı parçacıkların nasıl hareket ettiğini açıklayan kuantum teo-rimiz var. Her ikisi de ayrı ayrı son derece anlamlı teoriler

fakat aralarında anlaşmazlıklar var. Pek çok bilimadamı bu teorileri bir araya getiren bir açıklama bulmaya çalıştı. Pisagor bundan iki bin beş yüz yıl önce doğada benzer çelişkiler olduğunu fark etmişti. Doğanın, bu gerilimi matematiksel olarak armoni adı verilen bir şey yoluyla çözdüğünü düşünüyordu.”

“Konuyu birazcık açmanız gerekecek,” dedi Kloska.

Cepeda omurgasındaki bütün omurları çatırdatırcasına gerindi. “Pisagor özellikle müzik ve matematik arasındaki bağlantıyla ilgileniyordu. Pisagorcular müzikteki uyumlu oranların – kulağa hoş gelen müzik notaları ve teller arasındaki sayısal ilişkiler – tüm evrenin matematiksel temelleri, kurucu prensipleri olduğuna inanıyorlardı. Pisagor’un güneş sisteminin güneş merkezli olduğu görüşünü gizlice öğrettiğini biliyor muydunuz? Kopernik’ten iki bin yıl önce.”

“Tabii.” Kloska tartışmanın belli bir yerden sonra tutunamayıp sonlanacağını hissediyordu. “Peki ya armoni?”

“Pisagorcular, gezegenlerin hareketlerinin müziğe, evrenin bestelediği mükemmel bir senfoniye dönüştürülebileceğine inanıyorlardı. Bazıları buna Kürelerin Armonisi diyordu. Evrenin karmaşık matematiksel altyapısını anlamamanın yolunun müzikten geçtiğine inanıyorlardı.”

Senfoni mi? Bu kelime Kloska’nın ilgisini çekmişti ama kafasındaki varsayımlardan sonra sorması gereken onlarca soru vardı. “Peki ya şu tetraktis, bunların onunla ne ilgisi var? Sizinle olan iletişimini neden sır olarak saklamak istemiş olsun ki?”

“Şu dakikaya kadar bir sır olduğundan şüphelenmemiştim.” Kafasını kaşıdı. “Belki de doktor arkadaşlarının böyle bir tuhaf, hayali bir proje üzerinde çalıştığını bilmelerini istemiyordu. Belki de benimle iletişim halinde olduğunu bilmelerini istemiyordu.”

“Özel Sağlık Danışmanlığı adında bir ekiple çalışıyordu. Böyle bir çalışmayı niye önemsesinler ki?”

“Matematikçiler biraz tuhaftır,” dedi. “İstatistiksel olarak bizim cennetin varlığına diğer dallarda çalışan bilim adamlarına göre daha fazla inandığımızı biliyor muydunuz? Peki bunun nedenini tahmin edebilir misiniz? Bizler görüyoruz da ondan. Her gün. Dünya o kadar mükemmel, o kadar mantıklı ki kendi esas varoluşumuzla kıyaslandığında kafa karıştıran bir hayal, bir illüzyon gibi görünüyor. Mükemmeliyet defterlerimizde, karatahtada, bilgisayar modellerimizde var. İstedığınız matematikçiye gidin hangi dünyanın daha gerçek olduğunu sorun – sayıların mükemmel dünyası mı yoksa çevremizi saran kuralsız, düzensiz karmaşa mı” – Cepeda odada ellerini iki yana savurdu – “evreni gözlerimizle, kulaklarımızla algılarız. Neredeyse hepimiz sayıların dünyası deriz. İnsanların çoğunluğunun gerçek dediği şey anlayamayacağı kadar büyük bir evreni anlamaya çalışan üstün bir beyinden ibarettir. Dünya ne kadar karmaşık görünürse, biz onun karmaşıklığını yok sayacak, onu daha basit hale getirecek yollar buluyoruz. Beyinlerimiz yönlendirebileceğimiz, güvende hissedebileceğimiz bir dünya yaratabilmek için sahip olduğumuz bilgidaki devasa açıklıkları mitlerle, yanılsamalarla kapatıyor. Öte yandan sayılar kendi işlerini kendileri yapıyor. Siz ve ben kör ve sağırız fakat sayılar görebiliyor, duyabiliyor.”

“Hmm,” dedi Kloska.

“Söyleyin, dedektif. Sizin için gerçek nedir?”

Kloska yandan Traden’a attığı bakışları gizlemeye çalışmadı. “Bence gerçek bir Verdi operası, dar etekler giymiş kadınlar, peynirli, biberli, biftekli bir sandviç ve soğuk bir bira olabilir. Görebildiğim, duyabildiğim, dokunabildiğim, koklayabildiğim ve tadabildiğim her şey. Bilebildiğim, kanıtlayabildiğim, doğrulayabildiğim. Son derece basit.”

“Einstein sadece matematiği kullanarak, henüz kimse bir tane bile görmeden yıllar önce kara deliklerin varlığını öngörmüştü. Günümüzde fizikteki en can sıkıcı problemlerden biri evrendeki kütlelerin yüzde 95’ini kaplayan gizemli, görünmez bir madde olan karanlık cisimdir. Matematik orada olması gerektiğini söylediği için orada olduğunu biliyoruz. Onu göremediğimiz gerçeğinin ise bir anlamı yok. Eğer insanların kulakları olmasaydı, matematik varlığını kanıtlayınca kadar sesten veya tizlerden haberimiz olmazdı. Bilim adamlarının güvendiği şey matematiktir. İsterseniz buna inanç deyin,” dedi Cepeda.

Cepeda gözlerini kırptı ve parmağını ağzına götürüp sigara ararken yapılan bir hareket yaptı. Sigara almak için çekmesine doğru uzanırken “Sakıncası var mı? Odamda içmemem lazım. Bazen kapımın altına ıslak havlu mu koymalıyım acaba diye düşünüyorum ama ne yapacaklar ki?” diye sordu.

Profesörün başıyla onaylamasıyla Kloska bir sigara aldı, bu sırada Traden eliyle dumanı savuruyordu. Cepeda’nın tanjantları canını sıkmaya başlamıştı. Bütün bunların Malena Falcone ve şu sözünü ettiği armoniyle ilgisini öğrenmek istiyordu. “Demek Pisagor kutsal armoni ya da her neyse ona inanıyordu. Böyle bir şey günümüzde eski bir beyin cerrahının ilgisini neden çeksin?”

Cepeda sanki cevap oradan kendisini gösterebilirmiş gibi sigarasının kırmızı ucuna baktı. “Sayılar ilk zamanlarda sadece bir şeyleri, taşları, insanları, üzümleri saymak için icat edilen soyutlamalardı. Havada dolaşan tozların ve hisselerin değerlerinin aynı matematiksel prensibe göre değiştiği gerçeği, evrendeki her şeyin matematiksel bir denklemle açıklanıp veya tahmin edilebileceği gerçeği insanlık tarihinin belki de en şaşırtıcı tesadüfüdür. Pisagor öne sürdüğü zaman son derece sıra dışı bir fikirdi.” Binlerce kağıdın içinden bir tane kopardı

ve arkasını çevirip masasında duran yığının üstüne hızla koydu. Diğer eliyle çekmecesine uzanıp ucuz bir tükenmez kalem çıkardı ve parmağıyla kalemi kırıp ikiye ayırdı. Cebinden bir tırnak makası çıkarıp yedek mürekkep kartuşunu kesti. Kloska tamamı olmasa da çoğu Cepeda'nın masasındaki kağıda dökülen mürekkep sıçramasın diye geriye kaçtı, kağıdın üzerinde dalgalı bir şekil oluştu. "Burada rastgele gibi görünen lekelelerimiz var fakat eğer istersek her bir noktanın üzerinden geçebilen bir eğri yaratabilecek bir denklem kurabiliriz. Başka bir deyişle bu rastgele noktalar matematikle açıklanabilir. Bu aynı zamanda fiziksel evren için de geçerli, yumurta mı tavuktan tavuk mu yumurtadan sorusu da buradan geliyor. Hangisi önce vardı? Noktalar mı yoksa onları açıklayan matematik mi daha önce var olmuştur?"

Kloska profesörün dudaklarında inceden bir gülümsemenin yanı sıra sesinde buyurgan bir ton da hissetmişti. Bu sefer bu davranışı hakettiğini düşündü.

"Modern bağlamda, Pisagor'un armoni kavramı yaradılışın matematiksel bir açıklamasını temsil edebilir," dedi Cepeda. "Fen bilimleri ve beşeri bilimlerin tamamına uygulanabilen bir her şeyin teorisi. Pisagor bunu on sayısıyla sembolize etti. Dekad." Çizdiği tetraktisin üzerindeki on noktaya parmağıyla hafifçe dokundu. "Her şeyin toplamı. Siz, ben ve tüm Tanrılar, hepimiz bir aradayız."

"Tanrılar mı?" diye sordu Kloska.

Cepeda duraksadı ve derin bir nefes aldı. "Din adamı olmayan birinin ileri sürdüğü her şeyin teorisi dışında din nedir ki? Aslında bazıları Pisagorcuyu düşünceye 'bilimin dini' diyor. Zaten bu yüzden Pisagor ilk defa sayıların mutlak olduğunu ileri sürüyor. Yani iki artı iki daima dört eder. Oysa bunu ispat edemeyiz. Bu, gözleme dayalı bir inanç. Venüs'ün Güneş'e olan uzaklığı-

nı tam olarak hesaplayabilirim. Yörüngesini, hızını hesaplayıp Venüs'ün üç gün sonra, hatta üç ay sonra nerede olacağını size söyleyebilirim. Bilim düzgün yapılmış, daima doğru sonuç veren bu tür hesaplamalara dayanır.”

“Peki doğru sonuç vermiyorlar mı?” diye sordu Kloska.

“Neredeyse her zaman.” Cepeda sigarasından derin bir nefes çekti. “Galaksideki gezegenleri bir arada tutan gücü açıklamak için kullandığım matematik atomdaki proton ve nötronları bir arada tutan gücü açıklamak için kullanılamaz. Küçük nesneler büyüklerden daha farklı hareket ederler – matematikleri aynı anda işlemez – ve biz bunun nedenini bilmiyoruz. Bu yüzden fizikçiler, hem cenneti hem de atomu açıklayabilen, kendilerine ait, her şeyin teorisi diyecekleri bir şeyi bulmaktan acizler. Einstein bu işe kafasını takmıştı. Çünkü bir bilim adamı sayıların mutlak olmadığını kabul ederse inancı sarsılır.

“Aslına bakarsanız, bazıları bilim adamlarının, sırf İncil’de yeryüzünün sadece altı bin yıldır var olduğu yazıyor diye fosil örneklerini yok sayan yaratılışçılardan çok da farklı olmadığını söylüyor. Kimileri ise Pisagorcular tarzda sayıların mutlaklığı gibi körü körüne inandığımız ana ilkelerin doğruluğunu sorgulayan kanıtlarla karşılaştığımızda biz bilim adamlarının bu kanıtları yok saydığımızı söylüyor. Dediklerine göre böyle bir şeyin olamayacağını söylüyor veya günün birinde birinin bunu çözeceği konusunda ısrar ediyoruz. Bir gün birinin çıkıp o sinir bozucu nötronları, elektronları ve zerrecikleri sıraya sokacağını ileri sürüyoruz.” Kahkaha attı. “Gerçek şu ki bilimin öngörülü olmaya başladığı noktaya kadar bilim bir dindir.”

“Marlena Falcone’un peşinde olduğu şey buydu öyle mi? Tanrı’nın varlığını kanıtlamak mı?”

Cepeda eliyle ne anlama geldiği anlaşılmayan bir hareket yaptı. “Tanrı’nın varlığının ya da yokluğunun tek ispatının matematik olduğunu ileri sürebilirim. Pisagorcular’ın bazıları armoninin bulunmasının ruhu ölümsüz kılınada onlara yardımcı olacağına inanıyorlardı. Oysa Tanrı var veya yok bilmiyorum ama her şeyin teorisi sadece teolojiyle ilgili değil, aynı zamanda günlük hayata yönelik çok çarpıcı uygulamalar ortaya koyabilir. Tıp bilimi. Fizik. Robotbilim. Kriptografi. Askeriyede kullanılan uygulamalar bile tek başına uykularımı kaçırmaya yetiyor. Bunun ölüm sonrası yaşamla ilgisi olduğunu düşünün veya düşünmeyin ya da bunun sadece akademik, entelektüel bir çalışma olduğuna inanın ya da inanmayın hiç fark etmez; çok büyük miktarda bir finans kaynağı bütün evreni – büyük veya küçük, makro veya mikro – matematik kullanarak birleştirebilecek kişileri bekliyor.”

Kloska tüm bunların hâlâ tam olarak ne anlama geldiğini anlamamıştı ama en azından Cepeda sonunda paradan söz etmeye başlamıştı. İşte o tam da anlayabileceği bir şeydi. ‘Müzikten bahsettiniz. Bir şekilde Solomon Gold’un bütün bu olanlarla ilgisi olabilir mi?’

Kloska profesörü aniden ürperirken gördüğünü sandı. “Elbette. Mozart’ın ağıdının Gold Versiyonu matematikçiler arasında bir efsanedir. İlahi denklemlerle bestelendiği iddia edilen bir müzik. Derslerimizde bundan konuşuyoruz. Neden sordunuz?”

“Chicago gazetelerini günü gününe takip etmiyorsunuz galiba, değil mi Profesör?”

Cepeda başını salladı.

“Dr. Falcone, Solomon Gold’u öldüren silahın aynısıyla öldürülmüş.”

Cepeda’nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Bir şeyler söyleyecekti ama sustu. Tekrar konuşmaya yeltendi, yine sustu. Dr.

Falcone'un üzerine telefon numarasını yazdığı kağıdı aldı. Ortam o kadar sessizdi ki Kloska yan odada mini buzdolabının kapağının çarpıldığını, Traden'in ayakkabısını gıcırdatarak sağ ayağının altının kaşıntısını geçirmeye çalıştığını duyabiliyordu.

"Tanrım," dedi Cepeda sonunda.

Sonra da, "Gitmelisiniz," diye fısıldadı.

-15-

Bir taraftan Yirmi Altıncı Daire'de ve California'da bir davaya bakıp, şehir merkezindeki Dirksen Federal Binası'nda başka bir dava açılmasını talep edip, Los Angeles'ta yargılaması daha sonra yapılacak üçüncü bir davaya hazırlandığı en yoğun dönemlerde bile Reggie her zaman besteyle baş başa kalacağı birkaç dakika, kilitli ofis kapısının ardında asistanı Kate'in kendisi hakkında acaba şekerleme mi yapıyor, esrar mı içiyor, meditasyon mu yapıyor yoksa kendini mi "yatıştırıyor" ya da porno sitelerde mi geziniyor, bilgisayarda oyun mu oynuyor ya da telefonda metresiyle mi (ya da Bobby Kloska'nın hayallerindeki gibi benzer "yetenekli, mini etekli bir hukuk öğrencisi" ile) konuşuyor diye merak ettiği birkaç dakika buluyordu. Reggie, kapısını kilitlediği zamanlar dışında o gün yapacakları ile ilgili her şeyi Kate'e anlatıyordu, bu yüzden de asistanı Reggie'nin ondan bir sürü şey sakladığından şüpheleniyordu. Şüpheleniyordu ama her zaman da sadıktı, bir sekreterin özgeçmişinde en çok olması istenen özellik sadakatti.

Kate duvarın diğer tarafında sakın sakın telefonla konuşuyordu. "Bay Vallentine şu anda müvekkilleriyle görüşmek için müsait değil... Hayır, onunla konuşamazsınız... Ofise kadar gelmeyin, onunla görüşmenize izin veremeyiz..." Biçare kalan-

lar, suçlananlar telefonla, e-postayla, kuryelerle gece, gündüz demeden dilekçeyle Reggie'ye başvuruyorlardı. Kate ise onu koruyordu. Onun için bir nevi kale hendeği, nöbetçi asker ve surların üstünden dökülmeye hazır bir kazan kızgın yağ gibiydi. Dışarıdaki dünyanın içeri girmesine engel oluyordu.

Kate farkında olmasa da Reggie'nin vasiyeti, sigorta evrakları ve nakit on bin dolarla birlikte koruduğu en değerli şey masasının altındaki kasada duruyordu. Her ne kadar Reggie onlarca farklı hesabı yönetse de – cari hesaplar, tasarruf hesapları, komisyon hesapları, yatırım fonları ve bireysel emeklilik hesapları – elli dolarlık banknot balyaları, zor kazandıkları parayı emanet etmek için kimseye hatta bankalara bile güvenmeyen ailesine karşı bir hürmet göstergesiydi.

Bir kasanın işlevi hem korumak hem de gizlemektir, bu kasada da bir şey gizleniyordu. Kate'den, Steph'den ve bilhassa da Bobby Kloska'dan gizleniyordu.

Reggie onu yıllar önce yok etmeliydi. Her ne kadar avukat kimliği her gün kulağına onu ortadan kaldırmasını fısıldasa da tarihe saygı duyması gerektiği öğretilen bir adam sonunda cinayetle suçlanma ihtimali de olsa değerli bir şeyi makasla kıyıp atamıyordu.

“Pek çok kişi Tanrı'nın bir zamanlar insanın şeklini aldığına inanıyor,” demişti Solomon. *“Peki ya ben sana O'nun müzik şeklini alabildiğini söylersem?”*

Müvekkilinin ölümünden on yıl sonra Gold Versiyonu klasik müzik çevrelerinde kayıp bir şaheser olarak bir efsane olmuştu, pek çok eleştirmen endüstriyi sıkıntıya sokan bütün problemlerin kaynağı olarak bu besteyi gösteriyordu.

“Klasik müzik uzun yıllardır ölüm döşeğinde, bunun da sebebi bütün sanat dalları içinde sadece bizim içinde bulunduğumuz klasik müzik topluluğunun kendi altın çağının gelecekte

değil de geçmişte olduğunu düşünmesi,” diye açıklama yapmıştı Chicago Tribune’de yazan bir eleştirmen Solomon’un beşinci ölüm yıldönümünde. “Klasik müzik konserlerine gelen dinleyici sayısı her geçen yıl düşüyor, buna kim, niye şaşırırsın ki? Uzman olması gereken bizler, insanlara durmadan bundan böyle klasik müziği önemsemelerine gerek olmadığını, çünkü bütün büyük senfonilerin çoktan bestelendiğini söylüyoruz. Tıpkı teknoloji şirketlerinde çalışan teknoloji karşıtı işçiler gibi, bizler kendimizin en büyük düşmanlarıyız.

“Solomon Gold kariyeri boyunca, yaşamı süresince az da olsa takdir edilen fakat yine de hak ettiği ilgiyi görmeyen canlı müzikler ve senfoniler besteleyerek kendi kendini gerçekleştiren kehanetine meydan okudu. Onun şaheseri olabilecek besteden – klasik müziğin muhteşem geçmişle daha da muhteşem gelecek arasında bir köprü kurabileceğinin ispatı olan besteden – sonsuza dek mahrum olabileceğimiz gerçeği ise tam bir trajedidir.”

Tabii bu konuya şüpheyle yaklaşanlar da az değildi. “Neye dayanarak Gold Versiyonu’na kayıp şaheser diyoruz?” diye sordu The New Yorker dergisinde yazan başka bir eleştirmen. “Elimizde sadece Gold’un bu konuyla ilgili söyledikleri var o da avukatından duyduğumuz bir söylenti. Ayrıca ilahi denklemlerle ilgili ikinci ağızlardan duyduğumuz bu açıklamalar kulağa dahilikten çok delilikmiş gibi geliyor. Elbette numaradan gösteriş peşinde olanlar, kendi anlayamadığı her şeyin parlak bir zeka belirtisi olduğunu düşünürler ve o dahilik de kulağa çoğunlukla delilikmiş gibi gelir. Gerçekte ise bir fikir ne kadar acayip olursa olsun bunun delilik olduğu pek düşünülmez.”

Kimse ağıdı tek bir kere bile duymamış olsa da Gold Versiyonu onlarca kez baştan yazılmaya çalışıldı. Solomon Gold bursuna katkı sağlamak için butik ürünler ortaya koyan endüstri, Solomon Gold’un hayatı boyunca basına yansıyan her

bir sözünün açıklanması ve yeniden yorumlanmasından büyük fayda sağlamıştı. Büyük reklamlar, tanıtımlarla sahte bir beste basıldı fakat son derece az kişi buna rağbet gösterdi. Orijinalini gördüğü bilinen tek insan olarak Reggie, Indianapolis'te nadir kitap satan kötü şöhretli bir satıcının malları arasında bulunduğu iddia edilen yeni eser için "Bana Solomon Gold tarafından gösterilen besteden aklımda kalanlara uymuyor," diye bir bildiri yayınladı. Eleştirmenler besteyi sipariş eser olarak tanımlasa da yayıncı bestenin gerçek olabilme ihtimali üzerinde durdu. Yıllar sonra, sahte beste, içlerinde bir Avrupa kralı ve ünlü bir film yönetmeninin cenaze törenleri de olmak üzere dünyanın dört bir yanında onlarca orkestra tarafından icra edildi.

Reggie, bestenin gerçek olmadığına dair bir bildiri yayınladıktan sonra konuyla ilgili herhangi bir yorum yapmayı reddetti, durum böylece esrarını korumayı sürdürdü. Gerçek şu ki Gold Versiyonu'nun ortadan kaybolması Reggie Vallentine'in işine gelmişti.

Bestenin en üstteki altı sayfasını çıkardı ve masasının üstüne yaydı. Sayfaları tam olarak doğru sırasına göre bir araya getirdiğinden hiçbir zaman emin olamamıştı. Sol elinin parmaklarını sayfaların üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi, notaları oluşturan mürekkebin kabartılarını okşadı. Sayfanın üzerinde dalga dalga yayılan noktalar, çizgiler, eğriler, daireler ona sanki Kiril alfabesiymiş gibi geliyordu. Reggie'nin her gün Gold Versiyonu'na ayıracağı sadece birkaç dakikası oluyordu ve bu dakikaları da besteye endişe ve kızgınlıkla bakarak heba ediyordu.

Ağıt'a ne zaman baksa Solomon'un Tanrı'nın adını zikretmesi aklına geliyordu. Reggie, katillerin hapisanede genellikle dindar olmalarını hep tuhaf bulmuştu. Solomon gibi bir katil için Tanrı'nın var olmamasını ummak en iyisi olmaz mıydı? Son kez hesap vereceği biri olmasa daha iyi olmaz mıydı? Baş-

kalarına yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyecek birinin olmasını istemez miydi?

Suçlular ve masumların daima son bir kere daha yargılanmayı istediklerini düşünüyordu.

Aslında, Reggie katil olduğundan beri neredeyse her öğleden sonra bu sayfalar üzerinde elini gezdirebilmek için zaman buluyordu, eğer aradığı şey Tanrı değilse neydi peki? Herhangi bir aksilik veya günlük sıkıntılarla karşılaştığında – ailesinden birinin hastalanması ya da mahkemede anlayışsız bir jürinin karşısına çıkması – agnostik Reggie’nin belki de bu müziğin içinde saklı olan gizem dışında ellerini açıp dua edeceği hiçbir şey yoktu.

Bazı zamanlar kulaklıklarını takip ağıdın özgün halini – Süssmayr Versiyonu – dinliyor, bir yandan da yerleri işaret etmek için yazılmış Latince sözlere güvenerek sık sık Solomon’un gözden geçirilmiş bestesinin üzerinden takip etmeye çalışıyordu. Hatta bir tane Süssmayr’ın yazdığı besteden edinmişti, Süssmayr ve Gold’un nerelerde farklılıklar gösterdiğini karşılaştırmaya çalışmıştı fakat bu farklılıklar ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Solomon, bestenin asıl değerinin kenar boşluklarında saklı olduğunu söylemişti ama bestecinin notaları da bir o kadar anlaşılmazdı. Sayılar, harfler, yüklemi olmayan cümleler, özenle yapılmış karalamalar – çoğunlukla da kurt ve köpek şekilleri – hatta bazen “İşte bu!” ve “Mükemmel!” gibi onay belirten son derece sıradan ifadeler şeklinde kendi kendine aldığı notlar da vardı. Başka eserlerden – senfonilerden, bestecilerden, kitaplardan – çok az alıntı yapmıştı, Reggie ağıdı bir müzisyene veya bir tarihçiye ya da başka bir uzmana gösterse bile onların da tercüme edebileceğinden şüpheliydi. Tuhaf, kafa karıştıran, ürkütücü, karman çorman bir şeydi.

Pencereden LaSalle Caddesi'ne gözlerini dikti, üç blok boyunca uzanan, yirminci yüzyılın başında yapılmış gökdelenlerin ötesinden Chicago Ticaret Odası binasının muhteşem dış cephesine baktı. Dünyanın vadeli işlemler piyasası. O binanın içinde, simsarlar yarının mısırları için bugünün fiyatlarını ödüyorlar, nasıl sonuçlanacağı pek çok değişkene – arz, talep, yağmur, kuraklık, petrol fiyatları, Çin'le ticaret ve benzeri şeyler – bağlı olan bahisleri koyuyorlar.

Bir hafta önce, bir saat önce, bir dakika önce Gold'u vurmuştu, Reggie böyle bir şeyi yapabileceğine kesinlikle ihtimal vermezdi. Gold'un deri koltuğunda oturup ağıdın metnini ilk kez elinde tutarken kısa bir süre sonra eline bir tabanca alıp Solomon Gold'un yüzüne kurşun sıkacağı düşüncesi uzak bir galakside çıkacak bir savaş ihtimali gibi aklı başında bir insanın düşünemeyeceği kadar yabancı ve uzak bir düşünceydi. Kimse onu öldüren silahı Gold'un kendi avukatının ateşleyebileceğini düşünmediği sürece Reggie'nin sırrı güvendedi. Öte yandan izah edilmesi gereken değişkenler de vardı.

Reggie'nin telefonundaki özel hat yanıp söndü, ekrandaki numaradan evden arandığını anladı. Telefonu açmadı. Karısının da ağıttan haberi yoktu. Reggie, Gold'u öldürdüğü gecedan beri farklı bir adama dönüştüğünün farkındaydı, Steph'in bunu bilmeye hakkı olup olmadığını merak ediyordu. Ona söylemek zorunda olup olmadığını düşünüyordu. Birini öldürene mi yoksa birini tekrar öldürebilecek kişiye mi katil denir diye sık sık düşünüyordu?

Reggie ağıdı kasaya geri koydu ve ayağa kalkıp kapı kolunu çevirip kilidi açtı ve Kate artık müsait olduğunu anlasın diye de kapıdan dışarı başını uzattı. Kate'in masasının yanındaki küçük sandalyede Kate'in daha önceden haber vermeksizin odasına girmesine izin verdiği tek tük insandan biri oturuyordu.

“Selam, patron,” dedi ayağa kalkarak.

“Della.” Reggie, Della’nın evrak kutularını tutmak için uzun bir kol ve lastik takılmış tekerlekli bir evrak çantasına – Reggie ona “avukat çantası” diyordu – yığıldığı dosyalara ve klasörlere bakıp başını salladı. “İyi haber var mı?” Eliyle içeri girmesini işaret etti.

“Yok. Hepsı suçlu,” dedi Della Dickey. Tekrar oturdu ve en üstteki klasörü alıp havada savurdu. “Bana sorsalar, bu adama iğneyi kendi ellerimle batırırım.”

Reggie kahkahayı bastı. Della’yı sadece on sekiz aydır tanıyordu ve onda tanımlayamadığı bir potansiyel görüyordu. Kendini beğenmiş değildi ama kendine güveniyordu. Bilgiliydi ama öğrenmeye de açıktı. Ciddiydi ama aynı zamanda espri anlayışı da vardı. Ona o kadar çok güveniyordu ki akşamları İnananlar Projesi ile işleri bittikten sonra sık sık kendi ofisinde tek başına çalışmasına izin veriyordu. O ofiste yokken şirketteki kıdemli ortakların bile yarısının odasına girmesine izin vermiyordu.

“Barış yanlısı olduğumu sanıyordum,” dedi Reggie.

“Boş versene,” dedi Della. “Bu herifi pankronyum bromür ile deşmek için parası neyse verip karaborsadan bilet alabilirim. Gözünün tam ortasına batırırdım.”

Della, Kloska’nın durmadan sözünü ettiği o muhteşem hukuk öğrencilerinden biriydi. DePaul’de ikinci sınıfta okuyordu, son derece genç ve güzeldi, üstelik nasıl giyinmesi gerektiğini de biliyordu. Kumaş, diye düşündü Reggie. Seksi elbisenin kilit noktası kumaşıdır; mesele, sadece vücudu sarıp sarmalayan değil aynı zamanda insanda dokunma hissi de uyandıran kıyafetler giymektir. Yine de erkeklerin anlık olarak bütün kadınları potansiyel eş olarak gördüğü düşünülen Darwinci yaklaşım dışında Della’yla seks yapmayı hiç hayal etmemiştir.

Tabii Kloska her seferinde bu konuyu açınca kadar.

Reggie ayağının dibindeki kasanın tamamen kapanmamış olduğunu fark etti. Della masanın diğer tarafından göremezdi

ama ayağıyla kasanın kapısını tekmeleyince kasa büyük bir gü-rültüyle kapandı. “Birkaç tane yeni dilekçemiz var. Bazılarını avukatlar yazmış, daha enteresan olan birkaç tanesini de mah-kumların kendisi yazmış. Aşağı yukarı yarısı Teksas’tan. Yeni bir işe girişmek ister misin?”

“Her zaman.”

Reggie bomboş masasının üzerinde duran tek kağıdı Della’ya uzattı.

“Aralarında özellikle umut vaat eden bir dosya var mı?”

“Hepsi suçlu,” dedi. Della ona dik dik bakarak karşılık verdi.

“Bazıları enteresan dedim, bu masum oldukları anlamına gelmez,” dedi Reggie.

Della kinayeli bir şekilde iç geçirdi. “Bilirsin, bütün yaz tatilimi kusurlu adalet sistemimizin ezilmiş kurbanlarını özgür-leştirmeye adamayı umuyordum.”

“Onu bir ara yaparız. Bu hafta için benim posta kutumdan dosyaları özgürleştirmek yeterli olacaktır.” Reggie’nin aklına de-vam eden kandırmacanın bir diğer parçası geldi. “Bobby Kloska bana bir dosya verecek ama dosyayı el altından almam lazım. Benim için Üçüncü Bölge’ye uğrayıp dosyayı alabilir misin?”

Della başıyla onayladı. “Durun tahmin edeyim. Ander-sonville’de öldürülen doktorla ilgili bir bilgi mi?”

“Avukat tavsiyesi, falan, filan,” dedi Reggie.

“Cep telefonumu ver, beni arayıp dosyayı ne zaman alabi-leceğimi söylesin.” Della ayağa kalktı ve bir yandan dosyalarını toparlayıp tekerlekli evrak çantasına yüklerken, bir yandan da hafta sonu için planlarını – çalışmak, rock konserine gitmek, biraz daha çalışmak – sıraladı.

“Bir tanesini unuttun,” dedi Reggie masasının kenarında duran ve içinden pahalı bir dolma kalem çıkmasını bekleyece-ğiniz türden küçük bir kutuyu işaret ederek.

“O benim değil,” dedi Della.

“Değil mi?”

“Odaya girmeden hemen önce Kate verdi. Üzerinde sizin adınız var.”

Reggie ayağa kalkıp masasının etrafından dolandı. Kutu bantla kapatılmış ve üzerindeki adres elle yazılmıştı. Posta damgası Chicago’da basılmıştı. Posta kodu yoktu. İade adresi yoktu. Tek bir şey yazıyordu:

SAYIN REGGIE VALLENTINE, ESQ.

VALLENTINE, SISSMAN, HOLLY VE CARLIN

CHICAGO

ŞAHSA ÖZEL VE GİZLİ!

Kutuyu yaralanan kolunun arasına sıkıştırıp neredeyse hiç kullanmadığı bir mektup açacağıyla açtı.

“Şüpheli paketleri sizin yerinize açan birileri yok mu?” diye sordu Della kapıdan çıkmak üzereyken. “Bilirsin işte, ilk yılını dolduran ortakları kullanıyoruz. Gözden çıkardıklarımızı.”

“Şaka,” dedi Reggie başını kaldırıp bakmadan. Della veda-
laşıp ofisten çıktı ve asansörlere doğru yürüdü.

Reggie kapağı kaldırdı. On yıl sonra bile ilk bakışta hatırladığı bir kolye ve elle yırtılmış bir kağıdın yarısı: Kağıdı eline aldı ve okumaya başladı.

Bu da neyin nesi? “Kate!”

Açık kapısının kenarından asistanının yüzü görüldü.
“Efendim, Reg?”

“Nereden geldi bu?”

“Resepsiyondakiler postadan geldiğini söyledi,” dedi Kate, Reggie’yle göz teması kurmadan. “İade adresi yoktu. Üzerindeki etikette şahsi yazıyordu. Açmamam gerektiğini düşündüm.”

Her zaman olduğu gibi kendini aslında olmayan bir gönül ilişkisinin suç ortağı ilan etmişti.

Reggie başıyla onayladı. “Teşekkür ederim.” Kate hücrelerine geri döndü. Reggie notu tekrar okudu.

“Polis buradaydı. Eğer mecbur kalırsam aslında nasıl biri olduğunu onlara söylerim,” diye başlıyordu.

Kimin yazdığını hemen anlayamamıştı fakat tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu. Birini öldürene mi yoksa birini tekrar öldürebilecek kişiye mi katil denir? Reggie panik yapmadı. Panik onun kitabında yazmazdı.

Sadece ağzı kurumuştı, yutkundu. *Değişkenler*. Lanet olası değişkenler, diye düşündü.

-16-

19 TEMMUZ PAZARTESİ

Profesör elinde kitaplar, kağıtlar ve inat edip henüz kopmayan birkaç iple tutturulan eski bir deri çantayla odasına geri döndü. Arkasını dönünceye kadar onları görmemişti, görünce de çılgılığı bastı ve yüzünde korku dolu bir ifade belirdi. O telaşla elindeki bütün o kitaplar, kağıtlar, çanta yere düştü, her şey etrafa saçılınca dedektif yüksek sesle kahkahalara boğuldu.

“Yüce Tanrım,” dedi Alberto Cepeda; Kloska ve Traden günlük işlerini toparlamaya yardımcı olurken. “Burada ne işiniz var?”

“Son görüşmemizin bitme şeklinden pek hoşlanmadım, Profesör,” dedi Kloska. “Bu tarz görüşmelerin ne zaman bitmesi gerektiğine genellikle ben karar veririm.”

“İçeri nasıl girdiniz?”

Kloska gülümsedi. “Bina sorumlunuz belli ki pişman olduğu bir şeyler yapmış. Bazı insanlar polisle işbirliği yapmak konusunda biraz fazla hevesli oluyorlar.”

“Size söyledim, Marlana hakkında ekleyeceğim başka bir şey yok.”

“Bana tam olarak doğruyu söylüyormuşsunuz gibi gelmedi,” dedi Kloska. Üzinelerce kağıdı ve raporu gelişigüzel topladıktan sonra hepsini Cepeda’nın zaten fazlasıyla dolu olan masasına koydu.

“Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum.” Kloska onun sinirlenince terlediğini fark etti, bu sıcakta bile koltukaltlarında ve sırtında alışılmamış bir hızda gri bulutlar toplanıyordu.

“Eşiniz alışveriş yapmayı seviyor, değil mi?” diye sordu Kloska.

“Neden söz ediyorsunuz?”

“Ama sevmediği bir şey var ki o da park cezalarını ödemek.” Traden kendi bilgisayarında hazırlayıp çıktısını aldığı, pek de resmi görünmeyen bir belge çıkardı. Ceza makbuzları gerçektir – çoğu öyleydi en azından – ama resmi evraklar tamamen uydurmaydı. “Bahse girerim bunlardan haberiniz bile yoktur. Eyaletin dışından gelenler Chicago’da ceza yerler, ceza makbuzunu da genellikle sileceklerinden alıp sokağa atarlar. Bazı günler kaldırımların kenarlarını park yasağı anlamına gelen turuncuya boyarlar. Her neyse, son bir iki seferdir arabasını bağlamadıklarına göre Lorena pek şanslıymış. Herhalde arabayı bağlayacak tekerlek kilitleri yoktu.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz, Dedektif?”

“Şuraya varmak istiyorum; bu cezalar çöpe atılır ve eşiniz acaba arkasından çekici geliyor mu diye endişelenmeden Chicago’da tekrar araba kullanabilir.” Kapı çalındı, daha Cepeda kılını kıpırdatmamıştı ki Kloska cevap verdi. Saçlarını köpükle iyice kabartmış bir öğrenci bir elinde ders kitabı, diğer

elinde iPod'la içeri girdi, ağzını tam açacaktı ki Kloska rozetini koridora doğru uzattı, çocuk da taş kesildi.

"A aldın," dedi Kloska öğrenciye. "Git bahçede oyna şimdi." Çocuk kapıyı çarpıp çıktı.

Cepeda dişlerini sıktı. "Öğrencilerimle bu şekilde konuşmayın."

"Evet, muhtemelen az önce yaşadığı şeyden bir blogda bahseder, öyle değil mi? Belli mi olur görüşlerini şu öğretmenlere not veren internet sitelerinden birine de yollayabilir. Bir sonraki öğrenciye ne diyeceğimi duyuncaya kadar bekle."

Cepeda yüzünü ovuşturdu. "Gerçekten hiçbir şey bilmiyorum. Hepsi yorum..."

"Yorum yap o zaman," dedi Kloska.

"Bu konuyla ilgili söyleyeceklerimin sonuçları birkaç ceza makbuzundan çok daha ciddi olabilir."

"Beni ikna edin."

Kloska, profesörün vücut diline bakıyordu, bu irade savaşını sonunda kaybedeceğini anlamıştı. Bu, eski polis numaralarından biriydi. Herhangi bir şeyi yaptırmak için aslında kimseyi tehdit etmenize gerek yoktur, konuyu öyle bir yere getirin ki eğer karşınızdaki ısrar etmeye devam ederse, sizin daha fazla ısrar edebileceğinizi anlasın yeter.

"Bin," dedi Cepeda, daha çok ortaya konuşur gibi.

"Ne?"

"Bin. Pisagorcular."

Pisagorcular mı? Kloska homurdandı. Kendini sorguyu tamamen farklı bir yönde sürdürmeye hazırlamıştı. "Pisagorcuların İsa'dan önce yaşadığını söylediğinizi sanıyordum."

"Doğru."

"Pisagorcular hâlâ var ama öyle mi?"

"Hristiyanlar hâlâ yok mu? Pisagor'un müritleri siyasi

darbeyle Kroton'dan sürgün edilip Akdeniz'e yayılmış. Sanat, din, bilim ve matematik üzerinde inanılmaz etkileri olmuş. Öte yandan insanların büyük bir kısmı tarikatın kendi kendine dağıldığını veya Hür Masonlar gibi başka gizli toplulukların içinde kaynadıklarını düşünüyordu. 1738'de Yale'de bir avuç öğrenci bir münazara topluluğu kurdu. Üye olmak son derece ayrıcalıklı bir şeydi. O üniversitedeki ilk gizli cemiyetti.”

“Kurukafa ve Kemikler'den mi bahsediyorsunuz?”

“Kurukafa ve Kemikler, Tomar ve Anahtar; başka onlar-cası. Bunlar, Yale'deki ilk gizli cemiyetin taklitleri. Adının ne olduğunu biliyor musunuz, Dedektif?”

Kloska başını sallama zahmetine bile katlanmadı.

“Cemiyetin adı Krotonya.”

Çaresizce notlarına baktı.

“Kroton gibi,” dedi Traden, Kloska'nın omzunun üstünden. “Pisagorcular'ın okulu açtıkları yer.”

Cepeda başını salladı, ilk kez Traden'in dediği bir şeyi onaylıyordu. “1760'lara geldiğinde Krotonya kelimenin tam anlamıyla arkasında hiçbir iz kalmadan Yale'den silindi. İsimleri dışında grup hakkında hiçbir şey bilinmiyor. Öte yandan bazı insanlar Krotonya'nın kökleri eskilere dayanan bir gizeme götüren bir ipucu, son derece başarılı bir suskunluk anlaşmasının – Bin olarak bilinen eski bir kardeşlik – gözle görülebilen nadir bir manifestosu olduğuna inanıyor. Krotonya'nın içine sızdığı diğer gruplardan – üyelerinin özgeçmişlerinde önemli bir yer tutan, kampüsün ortasında devasa evleri hatta dikkat çekici, komik mezarları olan sözde gizli topluluklar – farklı olarak Bin'in gerçekten de saklayıp korumaya değer bir sırrı olabilir.”

“Nedir o sır?”

Cepeda ayağa kalktı ve parmağını masasının üstündeki tozlu ve yamuk raflarda duran birkaç tane eski kitabın üstünde

gezdirirdi. Bir tanesini çıkarıp içerikler tablosuna hızlıca baktı. “Bu Pisagor’un ikinci yüzyılda Gerasa’lı Nicomachus tarafından yazılan biyografisi. Geriye sadece birkaç bölüm sağlam kalmış.” Kaşla göz arasında bir sayfayı kıvrırdı ve boğazını temizledi. “Böylece kendi akıllarında kalanları ve yaşlı adamların yazdıklarını bir araya getirip kabataslak, sembolik yorumlar yazdılar ve oğullarına, kızlarına, karılarına bunları ev halkından başka kimseye vermemelerini tembihleyerek öldükten sonra arkalarında bıraktılar. Aileleri de aynı yöntemi nesilden nesle aktararak bu geleneği çok uzun süre sürdürdüler.”

Cepeda başını kaldırıp baktı, belli ki Kloska ve Traden’in söylediklerinden etkilenmesini bekliyordu, hiçbir reaksiyon vermediklerini görünce “Pisagor, öğrencilerine öğrettiklerini yazmalarına kesinlikle izin vermiyordu, bu yüzden öğrettiklerinin büyük bir çoğunluğu bizlere kadar ulaşmıyor. Öğretilerinden ne demiş olabileceğini tahmin edebiliriz, o kadar. Peki ya fikirleri bin yıl boyunca nesilden nesle gizlice aktarılmışsa?” dedi.

“Bunun anlamı ne olabilir?”

“Pisagor’un en çok uygulanan öğretilerinin öğrencileri tarafından başkalarına öğretildiğini ve hemen akabinde de uygulamaya sokulup ortak bir bilgi haline geldiğini varsayabiliriz. Peki ya Pisagor kendi yaşadığı çağın çok ilerisinde soyut matematiksel buluşlar yaptıysa ve bunlar yüzyıllarca hatta bin yıl boyunca sadece küçük bir grup tarafından bilinen gizli düşünceler olarak kaldıysa – geçmişteki karanlık, cahil dönemi düşününce bu buluşlar matematikten çok astroloji gibi kabul görmüş olmalı. Pratikte kullanılmayacağı için Pisagorcular hiçbir zaman bu buluşları uygulamaya geçirmediler veya başkalarına açıklamadılar.

“İyi de artık yirmi birinci yüzyıldayız. Arabalarımızda bilgisayarlar var. Hem mutfak robotlarımız, ayakkabılarımız, saatlerimiz, dondurma yapma makinelerimiz hem de termostat-

larımız, duman dedektörlerimiz, kalp pillerimiz ve bebek izleme monitörlerimiz var. Sayılar, Pisagor'un yaşadığı zamandan daha fazla hayatımızda rol oynuyor.

"O halde ister misiniz bir zamanlar sadece birkaç kişinin bildiği bu gizli ve yararsız matematiksel bilgiler eski uygarlıklardan günümüzde yaşayan küçük bir grup insana geçsin ve birdenbire çok yararlı hatta sahip olana güç kazandıran bilgiler haline gelsin? Bugün belki de bu bilgiler daha iyi çamaşır makineleri, dizüstü bilgisayarlar ve elektrikli süpürgeler yapmak için gizlice kullanılıyordur. Kim bilir belki de daha iyi silahlar, güvenlik kameraları ve takip yazılımları yapmak veya kriptografi yöntemleri ve finansal araçlar geliştirmek için kullanılıyorlardır. İnsanlar gibi düşünebilen makineler. Makineler gibi düşünebilen insanlar. Pisagor öğretilerinin günümüzdeki mirasçıları – kendilerine 'Bin' dedikleri iddia ediliyor – kimsenin sahip olmadığı bilgilere sahip oldukları için çok zenginleşmiş, güçlenmiş olabilir."

"Bu bana saçma bir şehir efsanesi gibi geldi, Profesör," dedi Kloska.

"Anlatmam için ısrar eden sizdiniz." Cepeda dudağını ısırırdı. "Peki, İsa'nın döneminde yaşadığınızı ve ancak Newton'un devinim yasaları kadar basit düzeyde bilgilere sahip olduğunuzu bir düşünün."

"O yasaların şu anda bile ne olduğunu bildiğimden emin değilim," dedi Kloska. Traden kakhahayı patlattı.

"Tamam, peki ama ya Bin bugün bile beş yüz yıldır genel kabul görmemiş matematiksel prensipleri biliyorsa?"

"Ne yani Marlena Falcone'un bu sırlardan birine yaklaştığını mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Kloska.

Cepeda birdenbire durgunlaştı. Büyük bir ter damlası çenesinden aşağı süzüldü. "Onlardan biri olduğunu zannediyorum."

“Aman Tanrım,” dedi Kloska yüksek sesle.

“Neredeyse en başından beri Bin’in kendi içinde bir savaş halinde olduğu söylenir. Burnumuzun dibinde, gazetelerin baş sayfalarında bin yıldır yaşanan, hâlâ da devam eden gizli bir sivil savaş. Sizin bana anlattıklarınızdan sonra Dr. Falcone’un bu savaşın kurbanlarından biri olabileceğini düşündüm,” dedi Cepeda. Masasına doğru gitti ve bir parça kağıt bulmak için yüzlercesi arasında yok yere arandı. “Pisagor öldükten kısa bir süre sonra, en yakın müritleri arasında bir bölünme yaşandı. Bir grup kendilerine ‘dinleyiciler’ diyordu. Basitçe ifade etmek gerekirse bunlar aşırı tutucu Pisagorculardı. Pisagor’un bir peygamber ya da bir Tanrı, öğretilerinin de ilahi gerçeklik olduğuna inanıyorlardı. Öte yandan bu gerçekliğin Pisagor’un ölmesi ile birlikte sona erdiğine ve onun öğretilerini yaymaya çalışmanın sapkınlık olduğuna da inanıyorlardı. Onları İncil’de yazan her şeyin tek gerçeklik olduğunu kabul eden aşırı tutucu Hıristiyanlar gibi düşünebilirsiniz. Diğer grup ise kendilerine ‘matematikçiler’ diyordu. Pisagor’un büyük bir bilge olduğuna inanıyorlar fakat bu bilgeliğin kendileri için sadece bir başlangıç noktası olduğunu düşünüyorlardı. Onlara göre zenginleşmek için Pisagor’un öğretilerini kullanmaya hakları vardı fakat aynı zamanda evrenin birleştirici gerçeğinin – armoni – peşinden gitmek zorunda olduklarına inanıyorlardı.”

Kloska ortağına şüpheli bir bakış attı. Traden kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

Cepeda belli ki aradığı şeyi bulmuştu, arkasını dönüp dedektiflere baktı. “O uçaklar geçen ay kaza yapınca ve yetkililer kazanın nedenini hemen bulamayınca, tesadüf olabilir mi diye düşünmeye başladım. Tesadüf elbette matematikle açıklanabilir. Piyangoda çıkan rakamları okuyan biri birilerinin piyangoyu kazandığını bilir ama kazanan kişi daima şöyle düşünür:

Tanrım, acaba kaç para kazandım? Bir golf topuna vurup onu çimenle kapı adacıklara doğru gönderdiğiniz zaman, o topun bir çimene düşme ihtimali yüzde yüzdür fakat özellikle o çimen kendisinin ilahi bir müdahaleyle seçildiğini düşünüyordur. Yine de bu sefer başka bir açıklama olabileceği aklıma geldi.

“Kazalardan önceki hafta sonunda Boca Raton Resort and Spa adlı son derece ayrıcalıklı bir otelde özel servet yönetimi üzerine bir konferans yapılmıştı. Davetliler arasında dünyanın dört bir yanından gelen zengin aileler, nüfuzlu insanlar vardı.” Raftan bir klasör çıkarıp üzerinde onlarcasının altı çizilmiş bir isim listesi olan kağıdı Kloska’ya verdi

“Bana çok hitap etmiyor.” Bakması için kağıdı Traden’a uzattı.

“Pek çoğu yüksek teknoloji enstitülerinde ya da bankalarda, Wall Street’te üst düzey yöneticilik yapıyor,” dedi Cepeda.

“Bu herifi biliyorum,” dedi Traden elindeki kalemle kağıdın üstüne vurarak. “Kumarhaneleri var.”

“Ne olmuş yani?” diye sordu Kloska.

“Boca Raton’da hiç bulundunuz mu?”

Kloska ve Traden başlarını salladı.

“Boca’dan ayrılacağınız zaman hangi havaalanının kullanıldığını biliyor musunuz?”

Traden bir tahminde bulundu: “Miami.”

“Alternatiflerden biri bu. Diğerini biliyor musunuz?”

Kloska cevabı hemen buldu. Fort Lauderdale. Bir dakika içinde Cepeda’nın aslında bir suçlama yaptığını anlamıştı. “Konferansın aslında bir Bin toplantısı olduğunu ve o uçakları onların düşürdüğünü mü düşünüyorsunuz?”

“Aklımdan geçmedi değil.”

“Neden böyle bir şey yapsınlar?”

“Dinleyiciler ve matematikçiler birbirlerini Pisagorcular olarak görürler fakat yine de pek çok konuda farklı düşü-

nüyorlar. Demokratlar’la Cumhuriyetçiler gibi olduklarını düşünün. Pisagor’un gizli bilgisini saklamak için ortak bir çıkarı paylaşıyorlar fakat bu bilgiyle ne yapılması gerektiği konusunda şiddetle birbirlerine karşı çıkıyorlar. Bence o uçaklardaki bir veya iki kişi matematikçilerin hedefinde olabilir. Hedef aldıkları kurbanların başkaları ile birlikte o konferansa katılmak üzere olan dinleyiciler olduğunu varsayalım. Belki toplantıda bir şey oldu ve matematikçiler onların ölmesini istedi.”

“Uçakları neden düşürdüler peki?”

“Efsaneye göre matematikçiler küçük suçların üstünü örtmek için büyük felaketleri kullanmaktan hoşlanıyordu. İnternette Bin ve 11 Eylül’ü bir araştırın ya da Bin ve Katrina Kasırgası’nı. Arkanızda tek bir kanıt bırakmazsınız. Kimse sizden şüphelenmez. Masum insanları da öldürdüğünüz için kimse asıl hedefin kim olduğunu hatta bir hedef olup olmadığını asla bilemez. Son derece imkansız bir şeyi yaparak – aynı havaalanından kalkan iki uçağı birkaç dakika arayla düşürerek – düşmanlarınıza bir mesaj vermiş olursunuz. Bu bir güç gösterisidir, sadece Bin’in diğer üyelerinin anlayabileceğı yok edici bir kartvizit.”

“Enkazda bombaya rastlanmadı. Kara kutulardan da bir şey çıkmadı.”

“Bir uçakta kaç tane bilgisayar olduğunu biliyor musunuz? Kokpitte. Ana kabinde. Yolcu bagajında. Elektrikli tıraş makinelerinde. Pantolonların ceplerinde. Kol saatlerinde. Eğer sayılarla oynama gücünüz varsa, her şeyi yapabilirsiniz.”

“Bu teoriden kimseye bahsettiniz mi? Polise, FBI’ya?”

“Elbette bahsetmedim.”

“Neden? Eğer doğruysa, bu çok önemli bir bilgi olurdu.” Kłoska iğneleyici iki lafla – eğer doğruysa – profesör ile alay ederek anlattıklarının doğruluğundan şüphe ettiğini göstermeye çalışıyordu.

Cepeda derin bir nefes aldı ve sonra da sanki dışarıda bir şey, onu korkutan bir şey gördüğünü sanmış gibi kafasını aniden pencereye doğru uzattı. “Sadece yüksek sesle düşünüyorum. Bin’in hâlâ varlığını sürdürdüğünden kimse emin değil. Kimseye bundan söz etmedim çünkü eğer yanılıyorsam adım kaçığa çıkar. İnsanların alay konusu olurum. Kariyerimin sonu olur.” Arkasını döndüğünde, Kloska matematikçinin birdenbire yorgun görüldüğünü düşündü. “Hem eğer ben haklıysam az önce bunları size anlatarak uçakları nasıl düşürebileceğini bilen adamları kızdırmış oldum.”

Kloska karnında küçük bir sancı hissetti. Neredeyse bunları dinlememiş olmayı isteyecekti. “Peki, Marlana Falcone hangi taraftaydı?”

“Marlena kesinlikle matematikçilerden biri olmalı. Daima bir şeyler araştırıp dururdu.”

“Armoni. Her şeyin teorisi.”

Cepeda başını salladı. “Olabilir, evet.”

“Peki, bunun Dr. Falcone cinayetiyle ne alakası var? Solomon Gold bütün bunların neresinde?”

“Sadece tahmin yürütebilirim. Bin, Solomon Gold konusunda takıntılı olabilir. Matematik ve müziğin evliliği olduğu iddia edilen ağıt Neo-Pisagorcu tartışmalarda sık sık gündeme gelir. Eğer siz dinleyiciler tarafındaysanız ve Marlana’yı öldürmek istiyorsanız – ya o uçaklarda ölenlerin intikamını almak ya da araştırmasının bir şekilde tehlikeli veya aykırı olduğunu düşündüğünüz için – ve matematikçilerin bunu yapanın siz olduğunu bilmesini istiyorsanız o halde Gold’u öldüren silahı kullanmak mesaj göndermek için son derece sinsi bir yol olurdu. Teknolojiden pek yararlanmadan sadece gidip birini vurmak kesinlikle dinleyicilerin yapacağı bir şeymiş gibi görünüyor. Uçakları düşürmek ve sivilleri öldürmek için sayıları kulan-

maktan yana değiller. Sırlarının bu kadar dikkat çekici bir şekilde kullanılması dinleyicilerin karşı çıktığı bir yöntem.”

“Tabii bu insanlardan herhangi biri yaşıyorsa,” dedi Kloska.

Cepeda utana sıkıla Kloska’nın dediğine hak verdi.

Daha sonra paralı yolda, her kilometrede bir yol kenarındaki, akrep yelkovandan farksız, tekdüze trafik işaretlerinin yanından geçerlerken, “Anlattıkları çok ürkütücüydü,” dedi Traden.

“Saçmalık işte,” dedi Kloska. Din-le-yi-ci-ler: Ma-te-ma-tik-çi-ler.

“Ne düşüneceğimi bilmiyorum.”

Kloska canı yanıncaya kadar başını cama vurdu. “Bence geri dönerek zaman kaybettik.” Traden cevap vermedi belki de ikinci defa Indiana’ya onu sürüklediği için Kloska’dan bir özür bekliyordu ama Kloska ondan o istediği özrü dilemeyecekti. Traden bir cinayet dedektifi olarak birkaç yıl daha çalışıncaya kadar Kloska, ortağı onun yüzünden poposundan vurulsa bile özür dilemeyecekti.

Gary çıkışına geldiklerinde Traden ön camdaki böcekleri temizlemeye çalıştı ama silecek suyu rezervuar tankı boş olduğundan kaportadan uğultular geldi ve sileceklerden cama beyaz lekeler fişkırdı. “Sence Falcone ve Gold cinayetlerini aynı kişi mi işledi?”

“Solomon Gold’u üçgene tapan bir tarikatın mı öldürdüğünü kastediyorsun? Hayır, hâlâ Gold’u Michael Liu’nun öldürdüğünü düşünüyorum. Gerçi Alberto Cepeda’nın anlattığı diğer şey bana doğruymuş gibi geliyor.”

“Hangi diğer şey?”

“Gerçek dünyadaki her şeyin anlamsız olduğu hakkında söyledikleri.”

Traden’ın telefonu çaldı, gözlerini yoldan ayırmadan telefonu montunun cebinden çekti. Kloska koltuğunun arkasını

dikleştirdi. “Şehir içinde araba kullanırken telefonla konuşmak yasalara aykırı. Skyway’i geçince sana ceza yazacağım.”

Traden, mikrofona doğru konuştu: “Ne buldunuz?” Birkaç defa başını salladı. Kloska bundan nefret ediyordu. İnsanlar ne halt etmeye telefonla konuşurken başlarını sallarlardı?

“Bunu duymaya hazır mısınız?” Traden gümüş renkli kapaklı telefonunu kapattı ve iki koltuğun arasında bir yere attı.

“Söyle gitsin.”

“O uçaklar kaza yapmadan önceki hafta sonu Marlena Falcone Miami’ye uçmuş. Havaalanları çarşamba günü hâlâ kapalı olduğu için Chicago’ya geri dönmek için araba kiralamış.”

“Orada nerede kalıyormuş diye sormama gerek yok herhalde.”

“Muhtemelen yok.”

Kloska yüzünü buruşturdu ve Gary fabrikasından gelen pis kokular yüzünden arabanın havalandırmalarını kapatmak için havalandırma düğmesini yumrukladı. “Saçmalık işte,” dedi fakat bu sefer lafı ağzında gevelemişti.

-17-

Otelin herhangi bir müşterisi olsaydı, İnşaat Şeyhi’nin bardağındaki, şarap uzmanının gizli şarap menüsünden ısmarladığı yüz gramlık konyak ona dört bin dolardan fazlaya mâl olurdu. Bu üzümler bir asır önce hasat edilmişti, yaptıkları işin kıymetinin beş nesil boyunca değerlendirilmeyeceğini bilen, başka bir yüzyıldan gelen uzman şarap üreticileri tarafından özenle hazırlanmış ve on yıl boyunca kuruması beklenmiş meşe fiçilerde yüz yıl yıllandırılmıştı. Şeyh bu lüksü karşılayabilecek kadar zengindi fakat aynı zamanda bu lüksün bedelini ödememeyi bekleyecek kadar da güçlüydü.

Teşekkür veya iltifat etmeden lale şeklindeki kristali avucuna alıp manşetinin altındaki büyük saatine baktı. Kadehe bakmadan, konyağın yıllardır deneye yanıla bulduğu en mükemmel ısıya ulaşması için dakikası dakikasına bekleyerek brendiyi bir süre elinde ısıttı.

“Mutsuz görünüyorsunuz.”

“O konyağın bir yudumunun kaç para olduğunu hesaplıyorum,” dedi Steve Rhodes. Şeyh İngilizce anlıyordu fakat Arapça konuşuyordu ve Rhodes adamın söylediklerini zihninden çevirdiğinde sözdizimi genellikle resmi oluyordu.

“Nedeni bu değil.”

“Değil mi?”

Görünmeyen hoparlörlerden Bach’ın Cantata No. 82’sinin Viyana Filarmoni Orkestrası kaydı çalışıyordu. Bach sanki sohbetteki üçüncü kişiymiş gibi dinlemek için duraksadılar.

“Sana hiç büyük dedemle Johannes Kepler’in hikayesini anlatmış mıydım?” diye sordu Şeyh.

“Johannes Kepler kim?”

“Bir NASA bilim adamını kiskançlıktan ağlatacak bilgiye sahipsiniz ve Kepler’i hiç duymadınız öyle mi?”

“Kimdi o?”

“Wikipedia’ya girip öğrenemeyeceğin kısımları anlatabilirim sana.”

“Lütfen.”

“Kepler bazı şeyleri ortaya çıkarmaya çok yaklaşmış.”

“Neyi ortaya çıkarmaya?”

“İlahi öğretilerden birini. Bilimin ilerlemesiyle birlikte ortaya çıkan bir öğreti. Ne olduğu önemli değil fakat o zamanlar bu durum gelenekçileri endişelendirmiş. Benim büyük dedemi onun icabına bakması için göndermişler.”

“Onu öldürmek için. Bu ne zaman oluyor?”

“On yedinci yüzyılın başlarında.”

“Nasıl öldürmüş peki?”

“Çiçek hastalığı.”

“Tanrım.” Rhodes düşünürken duraksadı. “Çiçek hastalığını biz yarattık.”

“Kendi tarihimize pek ilgilenmiyorsun değil mi Stephen? Çiçek hastalığını biz yaratmadık. Büyük dedem adamın birinin kabanını Kepler’in kapısına bırakmış. Hastalığın bulaştırıldığı şık bir kabanmış. Kepler’in kabanı giyeceğini varsaymış.”

“Kardeşlik bu duruma memnun olmuştur herhalde.”

“İlk zamanlar memnun olmamışlar. Kepler hastalıktan kurtulmuş.”

“Galiba devam etmene izin versem daha iyi olacak.”

“Karısı kabanı almış, kumaşından altı yaşındaki oğullarına yelek dikmiş. Kepler yerine, çocuğun birlikte oyun oynadığı yedi arkadaşı ile karısı ve çocuğun kendisi ölmüş.”

“Tanrım.”

“Kepler’in yaşadığı acı, çalışmalarını on yıl geriye götürmüş. Bu on yıl onun keşfi sonsuza dek yapamamasına yetmiş.”

“Başka biri keşfetti o zaman.”

“Üç yüz yıl sonra.”

“Bir babanın ölüm acısı yüzünden.”

“Evet.”

“O halde bu yapılan şey şu anda yaptıklarından daha mı iyi? Onlara terörist diyorsun.”

“Tıpkı bizler gibi korumaları gerekirken sırlarımızı riske atıyorlar. Eğer Kepler keşfi 1600’lerde yapsaydı dünya ne kadar farklı olurdu bir düşünsene? Yokoluşa ne kadar yakın olurduk.”

Rhodes anlamıştı ama duyduklarından da hoşlanmamıştı. Şeyh işte bu kadar zekiydi, insanların aklına girebiliyordu. Elbette daha önce buna benzer hikayeler duymuştu. Kendi baba-

sı, irrasyonel sayıların varlığını Yarımdaire dışındaki insanlara sızdıran Hippiasus'tan söz etmişti. Bazıları Hippiasus'un infazını bizzat Pisagor'un emrettiğini söylüyor fakat Rhodes bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu. Şeyh'le ilgili pek çok şeyin görüldüğü gibi olmadığını düşünüyordu. Mesela batı tarzında özel dikim bir takım elbise giyyordu, bu takımlardan onlarca-sını da kumarhanede tutuyordu. Süitinde daima bu takımlardan hazır bulunuyordu ve oraya varır varmaz mensubu olduğu kraliyet ailesinin renklerinin işlendiği kıyafetini çıkarıp kaldığı süre boyunca takım elbise giyyordu. Ayrılma vakti geldiğinde ise tekrar geleneksel kıyafetlerini giyyordu.

“Matematikçiler yakın zamanda bir şey yapmayı planlasaydı sanırım bundan haberim olurdu.”

“Sana uçaklardan söz etmediler. Demek ki senden, bizim bir araya gelmemizden şüpheleniyorlar.”

“Sen ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, hem ayrıca senin diğer taraftan da dostların var. Onlarca matematikçi ile iş yapıyorsun.”

“Bu, onlara güvendiğim anlamına gelmez. Bu, sana güveniyorum anlamına gelmez. Bu, bana güvenmen gerektiği anlamına da gelmez.”

Steve kaşlarını çattı. “O halde bu konuşmayı neden yapıyoruz?”

“Herhangi bir şeyi yapmanın sadece tek bir nedeni vardır. Yaparsın çünkü doğru olduğunu bilirsin.”

Rhodes'ın ofisi genişti ve bölümlere ayrılıyordu. Masası, üzerinde ince bir monitör ve arkasında da devasa bir Rothko tablosu vardı. Başka bir yerde koşu bandı ve bir televizyon duruyordu. Üçüncü bölümde ise şimdi sadece Rhodes ve Suudi misafirin oturduğu onlarca kişiyi ağırlayabilecek genişlikte bir oturma alanı vardı. Stephen'ın tuhaf koleksiyonlarından eserler,

kitaplar her yerdeydi. Kitapların içindeki bilgiler, Rhodes ve İnşaat Şeyhi'nin kafalarının içinde kilitli olan bilgilerle karşılaştı-
rıldığında beş kuruş bile etmezdi.

“Babam bildiğimiz her şeyin zamanı gelince keşfedileceğini söylerdi.”

“Sayıları gittikçe azalan sırları koruyoruz. Gün gelecek gelenek gereksiz olacak.”

“Bu arada da birbirimizi öldüreceğiz. Tabii başka insanları da. Ne için? Gerekliliğimizi sürdürmek için mi?”

“Varlığımızı sürdürmek için. Sadece kendi varlığımızı değil. Herkesin varlığını. Herkes bizim bildiklerimizi bildiğinde, türümüzün varlığı son bulacak.”

“Öyle diyorlar.”

“Benim düşündüğüm şeyin yakında olacağını zaten biliyorsun.”

“Senin kaçık olduğunu düşündüğümü zaten biliyorsun.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Bu akşam burada olması gerekiyordu.”

“Burada mı?”

Rhodes başını salladı.

Şeyh koltuğunda yana doğru kaydı. “Daha önce hiç geç kalmış mıydı?”

“Tabii ki. Kaypağın tekidir.”

Şeyh konyağını bardağın içinde nazikçe döndürdü. Son iki günde sadece bakarada kumarhaneye 200.000 \$ borçlanmıştı. Muhtemelen bu yılın sonuna doğru borcu bir milyona ulaşınca Colossus'a parayı ya havale edecekti ya da para yerine Steve Rhodes'a kraliyet ailesinin soylu yarış atlarından birini vermeyi teklif edecekti. Bin'e ettikleri bağlılık yemini yüzünden Rhodes, Şeyh'e borcunu ödemesi için baskı yapamazdı. Aynı nedenle Şeyh de Rhodes'a olan borcunun üstüne yatamazdı. Çatışan

gruplar arasında sırlar ve nezaket 2.500 yıldır böyle anlaşmalar sayesinde bir arada varlığını sürdürebiliyordu.

“Kumarhanene karşı kazanabilen bir kaypak.”

“Hile yapıyor.”

“Senden ve diğer matematikçilerden çok mu farklı biri? Sen de oyunlarda en ufak avantajı yakalamak, bahisleri kendi lehine birazcık olsun arttırabilmek için ilahi öğretileri kullanıyorsun. Her gün hile yaparak binlerce turistin dolarlarını alıyorsun. Bunu nasıl yaptığını bilmeme rağmen kart oyunlarında kumarhanene karşı kazanamıyorum. O ise...”

Rhodes cevap vermedi.

“Onu bulman lazım. Bu gece.”

“Adamlarım onu zaten arıyor. Tabii onu götürdüklerini düşündüğüm için değil. Senden daha çok beni Elizabeth korkutuyor.”

“Korkmalısın da. Kızına göz kulak oluyorsun sanıyor.”

“Matematikçiler Canada’nın peşine düşmez. Elizabeth buna asla izin vermez.”

Şeyh onu ciddiye almadı. “Canada Gold’u nereye götürürler?”

“Bir şey söylemek mümkün değil.”

“Nereye götürürler?”

“Miami, New York. Chicago. Rio. Bombay. London. İyi bir cerrahımızın olduğu herhangi bir yere.”

“İstedikleri yerden bir doktor getirtebilirler. Peki ya Montana? Ya da New York’un kuzeyi?”

Rhodes başını salladı. “Hastaneye gitmezler ama iyi imkanları olan, yetişmiş uzmanların bulunduğu bir şehri tercih ederler. Çok dikkat çekmeden bir araya gelebilecekleri bir şehri. Eğer bir aksilik çıkarsa – kaçmaya veya onun gibi bir şey yapmaya kalkarsa – diğerlerinin de yakın yerlerde olmasını isterler. Çelişki yaratmak, insanların dikkatini dağıtmak için. Gerktiğinde başkalarını yanıltabilmek için.”

“Her zaman olduğu gibi işledikleri suçları kaosla örtmek için.”

“O kıza dokunmayacaklar.”

“Matematikçi kardeşlerinin yeteri kadar hakkını vermiyorsun.”

“Peki kızı bulduğumda ne yapacağım?”

“Al. Yere çarp. O giydiğin botun kocaman topuğuyla ez. Geriye onlar için hiçbir şey kalsın.”

Şeyh veya Elizabeth Gold dışında herhangi biri onunla bu şekilde konuşsaydı, ayağa kalkıp kollarını iki yana sallar ve onu Las Vegas’ın en korkulan adamlarından biri yapan konuşmalarından birini patlatırdı. “Bunu nasıl yapacağım? Beyin cerrahı falan değilim ki,” dedi sakince.

Şeyh gittikten sonra Rhodes bir sigaralık ve bir kadeh viskiyle ofisinde yalnız kalmıştı. Bilgisayarındaki güvenlik ekranlarına göz gezdirip telefonla birini aradı. Canada Gold dairesinde değildi. Saat gece yarısını geçiyordu. Gelmeyecekti.

Karısını arayıp uyandırdı ve iyi geceler diledi. Karısını kısıkanıyordu.

Babası ona evrenin düşündüğü gibi bir yer olmadığını söylediğinde Steve Rhodes yirmi beş yaşındaydı. Mekanizması hakkında Steve’in Yale’deki profesörlerinin bildiklerinden bile daha çok şey biliniyordu. Öte yandan kimsenin hayal bile edemeyeceği gizemler de vardı. Babası, babasının babası, babasının babasının babası geçmişten gelen bu sırların koruyucusuydu.

En büyük sırları ise dünyanın ne zaman ve nasıl yok olacağıydı.

Dünya, herkes son kalan sırlarını öğrendiğinde yok olacaktı.

Steve törenle kabul edilişinden kısa bir süre sonra böyle değerli bir bilginin koruyucusu olmanın çok büyük faydaları olduğunun farkına varmıştı. Steve Bin’in – ya da en azından

ailesinin mensubu olduğu matematikçi grubun – gerçek amacının dünyayı kendisinden korumak değil de kendi bildikleriyle başkalarının bildikleri arasındaki uçurumdan çıkar sağlamak olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

Bir müddet iyi insanlar olduklarına inandı. Kısa bir süre sonra iyi insan diye bir şey olmadığını, kötüler ve daha kötüler olduğunu fark etti. Babasının matematikçileri bilgiyi kullanma hakkı için öldürüyor, Şeyh’in dinleyicileri ise bu bilgiyi saklamak için öldürüyordu. Stephen’a göre ikisi arasındaki ahlaki fark net değildi.

Sırları ve bağlılığı üye aileler çatısı altında tutmak için ailesi onu başka bir matematikçi ile evlenmesi konusunda teşvik etmişti. New York Times gazetesinin evlilik sayfalarında ne zaman tanıdık bir ismin uzaktan bir kuzeniyle nişanlandığı haberini görse ailesinin bu duruma memnun olduğunu hissedebiliyordu. Rhodes’ın ise kendi üzerindeki yükü oğluna aktarmak gibi bir niyeti yoktu.

Uçak kazaları – 374 kişinin korkunç bir şekilde öldürülmesi – nihayet onun fikrini değiştirmişti. Matematikçiler, Şeyh’in deyimiyle “Pekin Hareketi”ni sürdürmeye devam etmeyi düşündüklerini ilan ettiklerinden bu yana Şeyh aylarca onu aramıştı. “Dinleyicilerin Boca’da senin oyuna ihtiyacı var,” dedi Şeyh. “Matematikçilerin sadece bizim sahip olduklarımızı değil her şeyi riske atmalarını önlemek için bir oy ver.” Onlara emanet edilen bilginin dışarı sızması durumunda neler olabileceğini Rhodes düşünebiliyor muymuş?

“Kendini yok etme, cinayet ve intiharın nedeni Tanrı’nın insan denkleminde açıklanıyor. Bu denklem hem bizim DNA’larımıza hem de olasılık kanunlarına aynı elle yazılmış,” demişti ona Şeyh.

Rhodes, Boca Raton’da matematikçilerle birlikte oy kullan-

mıydı fakat haberlerde Florida'daki kaza alanının helikopterden çekilmiş görüntülerini görünce Şeyh'in söyledikleri aklına geldi. Peki ya herkes bir hesap makinesiyle nasıl uçak düşürüleceğini öğrenirse? Kazada iki dinleyici ve bir matematikçi – matematikçi olan Pekin Hareketi aleyhinde oy kullanan bir haindi – ölmüştü. Matematikçiler gerekli olan oyu almıştı fakat yaptıkları eylemler Steve Rhodes'ı çift taraflı çalışan bir ajana çevirmişti, eğilimleri gizliden gizliye matematikçilerden dinleyicilere kaymıştı.

Şeyh ve yanındakilere katıldığından beri dinleyicilerin tek yaptığı ondan art arda korkunç şeyler talep etmektir. Pekin Hareketi'ni yürütmek için gerekli olan uzmanlığın Marlana Falcone'un ölmesiyle birlikte yok olmuş olması gerekiyordu. Şeyh matematikçilerin başka bir yol bulduğundan şüpheleniyordu, bu yüzden de artık daha çok insanın ölmesi gerekecekti. Bir tarafın yaptığı zalimliklere seyirci kalırsam mı yoksa diğer tarafın işlediği suçlara bulaşırsam mı daha iyi bir insan olurum? diye merak ediyordu. Şimdi ise sıkışıp kalmıştı, inanmadığı bir dine bağlıydı artık.

Şeyh inançlı bir adamdı. Bin'in, onlara Peygamber Pisagor'dan geçen, İncil ve Kuran'ın asırlar ötesinde, tamamlanmamış olsa bile yaradılışın zirvesinde muhteşem bir kutsal kitap olan Tanrı'nın kelamının koruyucusu olduğuna inanıyordu. Diğer taraftan Rhodes'ın matematikçiler arasındaki meslektaşlarının çoğu, kutsal kitabın kendi çağının binlerce yıl ötesinde, zeki bir insandan gelen bilimsel bir vahiy olduğunu düşünüyorlardı. Tanrı vardı veya yoktu fakat her ne kadar bu sırların kullanılması (tıpkı dinleyici rakiplerinin inandığı gibi) insanlığın kendi kendini yok etmesini hızlandıran keşiflere karşı onları savunmasız yapsa da Pisagor'un keşfettiği ve öğrencilerine aktardığı şey adeta kendi çıkarları için kullanılmayı bekleyen evrenin çarklarıydı.

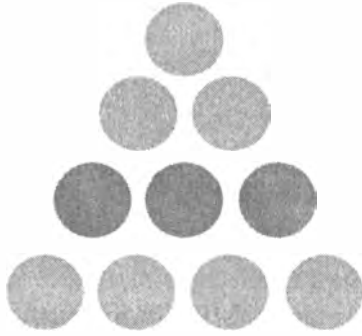
Canada Gold'un babası – hem bir matematikçi hem de inançlı bir adamdı – iki grup arasında bir köprü ve eski uygarlıklara ait bilgilerin Tanrı'yı daha iyi anlayabilmek için tedbirli bir şekilde kullanılabileceğine inanan bir adamdı. Onun ölümünden sonra matematikçiler ile dinleyiciler arasındaki ilişkiler samimiyetten uzaklaşmış gitgide kötüleşmişti. Karşılıklı kayıplar artıyordu ve Şeyh, Solomon'un masum kızının matematikçilerin bir sonraki planının parçası olmasından korkuyordu.

Rhodes köprü falan değildi. Artık hiçbir şeye inanmıyordu. Onun için sadece yolunu bulmaya çalışırken durmadan düşüp tekrar ayağa kalkmak vardı. Kötülüklerin içinde en az kötü olanı yapmaya çalışıyordu.

Şimdi ondan Canada Gold'un içinde saklanan küçük bir kutuyu bulmasını istiyorlardı. “Bunu nasıl yapacağım?” diye sormuştu Şeyh'e. “Beyin cerrahı falan değilim ki.”

Şeyh nihayet konyağından bir yudum almıştı. Rhodes'ın karnına sanki bir yumruk yemiş gibi kramplar sokarcasına gülümsemişti.

“Yapılmasını istediğimiz şey,” dedi Şeyh, “şunun kadar güzel değil.”

TRIAD

Korkma çünkü insanlar tanrılardan gelir ve doğa onlara kutsal olan her şeyi verir.

PİSAGOR'UN ALTIN DİZELERİ

23 TEMMUZ CUMA

Wayne bu daireye farklı şartlar altında girmiş olmayı isterdi: Gece geç bir saatte, belki de biraz sarhoşken, Nada el yordamıyla anahtarlarını ararken o da ellerini sırtından yuvarlak poposuna indirip sol yanından tekrar yukarı doğru çıkaracaktı, sonra da kız ona yalancıkta vurup onu uzaklaştırmaya çalışacaktı. İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra Nada arkasını dönüp onu öpecek, o da ellerini kızın vücudunda istediği şekilde gezdirecek, sonra da Nada, pantolonunun içine soktuğu gömleğini çekip boynuna doladığı kollarını bir an olsun ayırmadan onu yavaşça yatak odasına götürecekti.

Elinde kanayan bir kesik varken ve kapının yanındaki küçük pencerenin kırık cam parçaları ayağının altındaki halıya girmişken olaylar bu şekilde gelişmezdi.

En azından gece geç vakitti ve sarhoştı.

Tesis dışarıdan bakıldığında üniversite kampüslerini andırıyordu. Dar beton yollar, çimen ve çakıl taşlarından geçişlerle bağlanan birbirinin benzeri, cüruf briketinden yapılmış sekiz tane bina yan yana sıralanmıştı. Suyu aşırı klorlanmış küçük bir yüzme havuzu hemen yanında bir sıcak su havuzu ve kiracıların arabalarının gündüz vakti güneşin altında kurabiye gibi piştiği yanları kapalı fakat üstü açık bir otopark vardı.

Dairenin kendisi de her biri aşağı yukarı aynı ebattaki üç küçük kutudan – oturma odası, yatak odası, mutfak/yemek odası – oluşan bir kutuydu. Banyosu genişti, dolaplardan biri gömme dolap gibiydi. Oturma odasında çoğunlukla gösteriş için duran

ama havanın sıfırın altına düştüğü Aralık, Ocak akşamlarında kullanılan bir şömine vardı. Balkon ancak romantik bir kahvaltı yapabilecek kadar genişti, Wayne derin düşüncelere daldı, güneş iyice yakıcı olmadan sabah erken saatlerde yapabilecekleri kahvaltıyı hayal etti.

Daire neredeyse bomboştu ve Nada arkasında hiçbir işaret bırakmamıştı. Duvarda tek bir çivi izi bile yoktu ya da süpürgeyle temizlenmiş halıda otuz beş numara bir ayak izi. Wayne bütün hayatını çölde geçirdiğinden işin uzmanı olmuştu, iklimin en az bir gün belki de daha fazla süredir kapalı olduğunu anlamıştı. Zorla içerideki sıcak, ağır havayı ciğerlerine çekti ve saatine baktı. Saat sabaha karşı dörttü ve zorla içeri girmişti. İçeride çalmaya değer bir şeyler olduğundan değil tabii. Sadece çok endişeliydi. Onu göremeyeceği, ondan haber alamayacağı için endişeliydi. Ampul değiştirirken sendeleyerek tabureden düşüp başını mutfak tezgahına vurduktan sonra beş gündür çürüyerek cesedini bulmaktan endişe ediyordu. Kendi kendine itiraf edemese de tam olarak bu manzarayla – boş bir daire ve bütün belirtilerin, onunla vedalaşmadan şehirden ayrıldığını göstermesi – karşılaşmaktan bir o kadar endişe ediyordu.

Wayne oraya her neyi bulmak için geldiyse Heincken birasının verdiği sarhoşluğa rağmen o şeyin kendi kendini belli etmesi umuduyla oturma odasına – bej halı, bej koltuk, bej kanepeler – göz gezdirdi. Aradığı şey kendini belli etmedi. Dairedeki eşyaların tamamı birkaç saniye içinde sayılabilecek kadar azdı.

Onu en son Colossus'ta görmüştü. Saat gece bire geliyordu ve bulunduğu yeri – yirminci, otuzuncu kez – tekrar gözetlemek için kumarhanenin üçüncü yerlerindeki tuvaletlere giden uzun boş bir koridordan geçmişti. Onun yerini gösteren küçük yeşil nokta artık Club Nikita'da değildi. Hareket ediyordu.

Yönünü tekrar bulabilmek için kumar oynanan yere doğru yürümüştü. Nada hâlâ binanın içindeydi fakat çok hızlı hareket ediyordu, Wayne de ekranında gördüğü koordinatlardan yerini tespit etmekte zorlanıyordu. Bu cihazı Peter'ın kullanabildiği kadar iyi kullanamıyordu. Peter, Wayne'den sadece dört veya beş yaş küçüktü fakat konu teknoloji olunca Peter gelecekte bile gelmiş olabilirdi.

Başını öne eğip yeşil noktaya konsantre olan Wayne hemen arkalarında kare kare düz ekranlı televizyonlardan spor güncesi verilen, kalabalık yirmi bir masalarının yanından geçip bir iki küçük adım atarak ilerledi. Ekrandaki noktayı kaybediyor sonra tekrar buluyordu. "Nerelerdesin?" dedi kendi kendine yüksek sesle tam da Nada kolundan tuttuğunda.

Şaşkına dönmüştü, suratındaki o gülünç ifadeyi tahmin edebiliyordu. İstemsizce, anlamsız, tiz bir ses çıkardığını biliyordu, sonra da aşağıdan yukarı doğru çıkan bir ateş utançtan yanaklarını, kulaklarını ve boynunu kıpkırmızı yapmıştı. Nada'nın kahkaha atmamak için elini ağzına götürdüğünü görmüş ve Wayne o an ölmek istemişti.

Onu nasıl düşündüğü, randevusunun nasıl geçtiğini merak ettiğiyle ilgili bir şeyler geveleyerek içinde bulunduğu durumu kurtarmaya çalışmıştı. Yine de o insana umut veren "Görüşürüz, aşkım!" laflarından birini ettikten sonra ayrılır diye ümit etmişti fakat o bunun yerine kumarhanedeki bir adamı işaret edip "Şu pisliğe bir baksana. Cebinde bir şey var," demişti. Wayne dikkatini adama verir vermez Nada gözden kaybolmuştu.

Nada'nın tavrından Wayne adamın cebinde silah veya bıçak olabileceğini düşünmüştü. Destek çağırmak için kulağındaki cihaza bir şeyler mırıldanmış, çocuk ve üç arkadaşı yirmi birden, video pokere, oradan barbut masalarına, oradan da rulet çarkına sürüklenirken peşlerinden gitmişti. Peter Tremb-

ley ve güvenlik görevlilerinden Eddie, destek için gelmişti. Üçü birlikte üç yüz kilodan fazla ediyorlardı ve tıpkı bir savunma oyuncusu ve onun top tutucularının peşinden giden line oyuncularını gibi grubun önünü kesmek için düzenli bir şekilde hareket ediyorlardı. O utanç içinde olduğu anlar adrenalinle birlikte yok olup gitmeden önce ünlü fakat yaşlı sihirbaz/ilüzyonistin her gece iki gösteri yapmaya devam ettiği Rhodes Sahnesi'nin girişinin yakınında karşı karşıya gelmişlerdi. Köşeye sıkışan çocuk taş kesilmiş, yüksek sesle ne olduğu belli olmayan haklarını talep ediyordu. Çocuk onları itmeye çalışırken Wayne çocuğu yere yığmış, Peter ve Eddie ile birlikte sıcak, penceresiz, meşhur "konferans odaları"ndan birine götürmüştü. Haliya kapaklanır kapaklanmaz, çocuğun arkadaşları kaçmış, ona arka çıkacak tek bir laf etmeden turistlerin, poker makinelerinin arasında gözden kaybolmuşlardı. Wayne onların ceplerinde de kötü bir şeyler olduğunu tahmin etmiş fakat gitmelerine izin vermişti.

Düşe kalka yürüyüp, yerde sürüklenen çocuk elini arkasına götürüp çöpe plastik şişe gibi bir şey atmıştı. Peter parmaklarını gömleğinin manşetiyle kapatarak atılan şeyi yerden almıştı. Peter kaldırıp bakınca, Wayne zaman zaman reflü için aldığı hapların boyutunda birkaç tane küçük beyaz tablet olduğunu görmüştü.

Onu bir saat boyunca terletmişler fakat dokunmamışlardı, çocuk da pek bir şey konuşmamıştı. Polis gelmiş, çocuğu ve içindeki tabletlerle birlikte plastik tüpü almıştı. Birkaç gün sonra Wayne olayın takibini yapmak için polisi aramıştı.

"Rohypnol," dedi Maxwell adında bir dedektif tanıdığı. "Tecavüz hapi. Patentsiz. Renksiz, kokusuz. İçkinin içine atıldığında şeker gibi eriyor. Yanlarında patentsiz, cinsellik hapi taşıyanların iyilikle işi olmaz. Bundan içip mağdur olan biri var mı

biliyor musun? Birilerine verilirken gören biri var mı? Onunla görüşmek isterdim.”

Ben de, diye düşündü Wayne. Polise isimsiz bir ihbar aldıklarını söyledi.

“Elimizdeki kanıtla bölge savcısı onu bu şeyi üzerinde bulundurmakla suçlayacak,” dedi Maxwell. “Aslına bakarsanız işlediği ilk suç böyle bir disko ilacını bulundurmak olduğu için jürinin huysuz teyzesinden bile zor azar işitir. Eğer yargılanırsa ki yargılanmayacak senden onu ilacı bir içkiye atarken gördüğüne dair tanıklık etmeni isteyeceklerdir. Gerçi onu bir daha Colossus’ta göreceğinizden şüpheliyim. Çocuğu bir hayli korkutmuşsunuz.”

Wayne insanları korkutmak konusunda artık uzmandı.

Şimdi de Nada’nın mutfağına girdi. Yeşil tezgahın üstü pırıl pırıl parlıyordu. Hiçbir yerde çikolata veya şarap lekesi yoktu. Beyaz dolap kapağı kullanılmaya kullanılmaya üstündeki boyalar çatlamıştı. İçinde hiçbir şey yoktu. Fırının altında ekmek kırıntısı yoktu, mikrodalganın içi sararmamıştı, bulaşık makinesinde deterjan lekesi yoktu.

Mekanı, ürünlerin teşhir edildiği mağazalardan ayıran tek şey, yemek yenilen yerle mutfak arasında duran tezgahın üstündeki küçük zarf yığınıydı. Wayne, Nada’nın bunları sonra incelerim düşüncesiyle posta kutusundan alıp içeri koyduğunu düşündü.

Zarfları inceledi. Çoğu istenmeyen postalardı. Hiçbiri şahsi değildi. El yazısıyla yazılmış bir mektup veya kartpostal yoktu. Nada’nın e-posta adresi, cep telefonu yoktu. En azından olmadığı söylemişti. Eğer birileri ona ulaşmak isterse muhtemelen mektup yazardı fakat burada öyle bir şey olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Çoğu reklam broşürü veya indirim kuponu gibi duruyordu. Birkaç tane de ayaküstü restoran menüsü vardı. Hümanizm

Topluluğu'nun yolladığı bir paket çıkartma. Özel Sağlık Danışmanlığı denilen bir yerden bir zarf. Bu isim ona hiçbir şey ifade etmemişti. Zarfı dışarıdaki sokak lambasına doğru eğip posta damgasına baktı.

Chicago. 13 Temmuz. Onu son kez gördüğü günden iki gün önce.

Wayne mektubu zarf yığınının üstüne fırlattı; sonra da dönüp yatak odasına doğru gitti.

Yatak odası.

Cebindeki telefon titredi. Mesaj gelmiş olabilirdi. Biri arıyor da olabilirdi. O lanet cihazı keşke kapatsaydım diye düşündü. Kumarhane yirmi dört saat açık olabilirdi ama Wayne Jennings değildi. Wayne Jennings şu anda kapalıydı. Kapalı ve sarhoş.

Ekrana baktı fakat görüntü bulanıktı. Cihazı kol hizasında tuttu.

Bu da ne böyle?

CANADA GOLD.

Wayne, dışarıdan birilerinin aramadığını anlamadan önce cevap vermek için kulağındaki cihaza birkaç defa vurmuştu.

Dokunmatik ekranın üzerinde boş kutucuklar belirdi ve yeşil nokta yanıp sönmeye başladı. CANADA GOLD etiketli yeşil bir nokta. Beceriksizce yönünü bulmaya çalıştı. Damarlarında Heineken birası dolaşırken bir de elinde kumarhanenin dijital haritası yokken yolunu bulamıyordu. Öte yandan sinyalin gelebileceği tek bir yer vardı.

Gözünün önünde birden dehşet verici bir sahne belirdi: Yatak odasının kapısını açıyor ve Nada'yı korkunç bir vaziyette buluyordu. Nada halının üzerinde iki büklüm yatıyordu, dudakları son nefesini almak için hafifçe aralanmıştı, Colossus Kumarhesi'ne – Wayne'in kumarhanesi – ait fişlerden birinin yuvarlak kenarı dar kot pantolonunun cebinden görülüyordu.

Mutsuzluk, öfke ve acıyla, o aşağılık heriften, hırsızdan, teca-vüzcüden, seri katilden, Wayne Jennings'in sevdiği kadını he-def alan her kimse ondan intikam almaya, onların peşini bırak-mamaya yemin etmişti.

Sonra kapıyı itti. İçeride çarşafsız çift kişilik bir yatak, bir de baza vardı. Yanında bir sehpa onun da üzerinde bir lamba ve eski moda bir ev telefonu vardı. Ucuz bir çamaşırlık, bir de şifoniyer yanda duruyordu. Buradaki halı da bej renkteydi. Banyonun ışığını açtı. Bu oda da en az mutfak kadar temiz ve lekesizdi.

Nada'nın hareketsiz bedenini küvette veya yatakta bulma korkusunu atarak derin bir oh çekti. O korkunç düşünce yerini aynı hızla başka üzüntülere bırakmıştı. Tıpkı önceden Nada'nın üç kez onun çarşaflarının üstünde yatması gibi kendisini de Nada'nın çarşaflarının üstünde hayal ettiği geceleri düşünüp içerledi.

Wayne birkaç dakikasını Nada'nın erkek arkadaşı olsa na-sıl olurdu acaba diye düşünmeye ayırdı. Musluğun yanındaki kaba kendi diş fırçasını koyduğunu, ilaç dolabının içinde onun deodorantıyla kendi deodorantının yan yana durduğunu, dušta ikinci bir şişe şampuanın olduğunu hayal etti. Yatak odasının bir duvarı olduğu gibi aynalı dolap kapaklarıyla kaplı olurdu, sevişirlerken aynaya kaçamak bakışlar attığını gözünde canlan-dırdı. Daireden çıkınca sokağın hemen aşağısında tüm gün kah-valtı servisi yapan bir yer vardı, üst üste yığılmış yabanmersinli krepler için yürümeye değer bir mesafedeydi. Wayne hayalinde gazetenin pazar günleri verilen spor eklerini okuyor, Nada da bir yandan masanın altından sandaletlerini çıkarıp çıplak aya-ğıyla onun bacağını gıdıklarken bir yandan da moda eklerini veya asayiş haberlerini ya da okumak istediği her neyse gazete-nin o kısmını karıştırıyordu.

Çamaşır suyuyla temizlenmiş lavaboda yüzünü yıkadı, musluğun yanındaki sabundan Nada'nın kokusunu alıyordu, eve gitmeye karar verdi. Ertesi gün işe gitmesi gerekiyordu. Uzun, yalnız bir gece daha geçecekti. Yatak odasından çıkarken ayağıyla ahşap çamaşırılığı açtı. Aşağı yukarı bir buçuk metre uzunluğunda, bir metre derinliğinde ve yarım metre genişliğindeydi, içi beyaz kumaşla kaplıydı fakat içinde sadece içi tam doldurulmamış bir yastık vardı. Kapağı kapattı ve tekrar dolaba yöneldi. Belki bakmadığı bir tek orası kaldığı belki de hayalinde canlandığı gibi erkek arkadaşı olarak kıyafetlerini koyacağı askıları, rafları görmek istediği için dolaba bakmak istemişti. Birkaç tane şort, uzun kollu bir eşofman, bir kot pantolon, belki bütün gün bisikletle gezdikten sonra duş alıp yemeğe çıkarlar diye de birkaç tane şık gömlek koyarım diye düşündü. Wayne'in Colossus'taki nüfuzu sayesinde başgarsondan saygı görebilecekleri güzel bir restoranda yemek yerlerdi.

Dolabın kapağını açtı. İki tane ayakkabı kutusu dışında bir şey yoktu. Wayne kutuların kapaklarından birini kaldırdı. İçi hiçbir zaman nakde çevirmediği fişlerle doluydu. Bazıları Colossus'dan – telefonundaki titreşimlerin kaynağı da bu fişlerdi – bazıları ise artık kumar oynamasına izin verilmediği kumarhanelerdendi. Fişler binlerce dolar ediyordu. Geri döneceği için mi yoksa fişleri hiç önemsemediği için mi evde bıraktığını merak etti.

Wayne yatağın üstüne oturdu ve Nada ile birlikte çarşafılara sarınıp yaptıkları son konuşma aklına geldi, kıvrımlı, pürüzsüz vücudu kaslarına, göbeğine değiyordu. Nada'nın isminden söz etmişlerdi, insanların ona Wayne dışında başka hangi isimlerle hitap ettiğini öğrenmek istemişti. Ona son derece başarılı bir hücum oyuncusu olduğunu ve iyi pas koruduğu için de oyun kurucunun ona "Kale Wayne" adını taktığını söylemişti, bu ad arka-

daşları arasında pek tutmamıştı. Arada ikili mücadeleye girse de genellikle hücum gard oynuyordu ve listelerde adı ve oynadığı pozisyon, G. Wayne Jennings olarak geçiyordu. Takım arkadaşları ona “G.W.” veya “Gee Wayne” diye seslenmeye başlamıştı, bu onu çok rahatsız ediyordu. Onu bazen de tıpkı her iyi takım arkadaşının yapması gerektiği gibi “Guh-Wayne” diye çağırıyorlardı; tek tük de olsa hata yaptığında, bloktan top kaçırdığında veya hücumdan önce geri çekildiğinde bu isim bazen “Duh-Wayne”e dönüşüyordu. Futbol kariyeri fazla sürmeden bittiği halde – bunu Nada’ya söylediği aklına geldi – hâlâ gard olmasını tuhaf buluyordu. O hâlâ G.W. idi. Hâlâ Gee-Wayne idi.

“Ben Gawain’i seviyorum,” demişti Nada mutlulukla gülümseyerek, ellerini Wayne’in kocaman göğsünün üstünde gezdiriyordu. “Tıpkı şövalye gibi.”

Wayne söylediği şey hakkında en ufak bir fikri olmadığını itiraf edememişti, bu yüzden de ertesi gün kütüphaneye gitmiş ve Yuvarlak Masa Şövalyeleri ile ilgili bir kitap bulmuştu. O günden sonra Arthur efsaneleriyle ilgili okuyabildiği her şeyi okumuştı. T. H. White’ın The Once and Future King kitabını bulmuştu, başlarda biraz ağır gelse de şimdi hoşuna gidiyordu, öğle saatlerinde arabasına binip kitaba gömülüyordu. Camelot müzikali onun herkesten gizlediği yasak zevki olmuştu. Nada’ya bunların hiçbirini anlatmamıştı. Onun edeceği tek bir laf Wayne’i çok değiştirebilirdi.

Nada’nın telefonu.

Yatağın yanında kırmızı bir telefon vardı, kendi annesinin yatak odasındaki kordonlu modelin aynısıydı. İki kez çaldı. Sonra üçüncü kez çaldı. Nedendir bilinmez, aklına Kral Arthur romanında geçen bir cümle geldi: “Oysa öngörerek her şeyi biliyordu sevdiğinin mekanı dışındaki ıstırabı, laneti.”

Dördüncü zil, beşinci zil.

Arayan kesin Canada Gold'tu.

Altıncı, yedinci zil.

Biliyordu ıstırabı, laneti.

Sekiz. Dokuz.

Kendi mekanı dışındaki yerlere bakmalıydı.

On. "Merhaba."

Hattın diğer ucundan cevap gelmedi fakat hat tamamen sessiz de değildi. Birileri nefes alıp veriyordu. Arka taraftan birinin öksürdüğü duyuluyordu. Televizyon sesi vardı.

"Merhaba. Nada sen misin?"

Beş saniye boyunca hiç ses çıkmadı sonra telefon yavaşça kapandı.

Wayne bir saat daha yatağın üstünde oturdu fakat telefon bir daha çalmadı.

-19-

26 TEMMUZ PAZARTESİ

Bir yıl önce bir cuma günü, Nada, New York New York Kumarhanesi'nin balık istifi gibi görünen yirmi bir masalarında David Amoyo için on yedi saat boyunca kart saydıktan sonra cam kapıları iterek Strip Caddesi'ne çıktığında gün ışığını görüp şaşırmış, Henderson'da bir satıcıya gidip Subaru marka arabası ve on dokuz bin dolar nakit karşılığında çalışır durumda, üstü açılabilir, sarı bir Miata almıştı. On iki ay ve otuz iki bin kilometre sonra, Chicago'da nadir bulunan park yerlerinde tam da arabasına uygun bir yer bulmuştu. Nada, hayatının çoğunu açık alanlarla dolu Batı yakasında geçirse de tıpkı bir kedinin kendini ayakkabı kutusuna sıkıştırması gibi arabasını küçük küçük yerlere sokup paralel bir şekilde park edebiliyordu.

Nada Miata'dan çıkıp kapısını kilitledi, arabanın üstünü açık bıraktı. Sol tarafında kahverengi sıvalı evler yan yana diziliyordu. Sağında ise gri sıvalı evler aynı şekilde yan yanaydı. Gördüğü evlerin bazıları asırlık malikanelerdi. Burası köklü bir mahalleydi. Bu bölgeye "Gold Sahili" diyorlardı, hem gölün yanındaydı hem de Oak Caddesi'ndeki lüks butiklere ve onun da ötesinde Michigan Bulvarı'ndaki Magnificent Mile alışveriş caddesine yakındı. Yeni yeni yükselen plazalarda oturanların bazıları ilk milyonlarını daha yakın zamanda kazanmış olabiliyordu fakat Nada, buranın asıl sakinlerinin sahip olduğu paranın muhtemelen birkaç nesildir birikerek geldiğini biliyordu.

Nada Astor Caddesi'nde kuzeye doğru yürürken gün ışığını doğrudan alan evlere hayran kalmıştı. Bütün evler genellikle haçla veya gizemli şekillerle süslü demir parmaklıklarla korunuyordu. Kapıların hemen arkasındaki küçük bahçeler geometrik şekildeydi ve son derece bakımlıydı, çoğunlukla da görüntüsünden pahalı olduğu anlaşılan bir heykelle süslenmişti. Perdeleri açık olan evlerin içine bakan Nada evlerde kocaman piyanoların, devasa plazma televizyonların, küçük heykellerin, antika mobilyaların ve çok büyük orijinal yağlı boya tablolarının olduğunu gördü. Bütün mahalle yirmi dört saat halka açık bir müzeye benziyordu. Çok az park yeri vardı fakat trafik de çok yoktu. Siyasi nüfuzlarını kullanıp yollara yerleştirdikleri bariyerlerden, bu sokaklardan şehrin hiçbir yerine gidilemeyeceği anlaşılıyordu. Latin asıllı iki işçi yan yana park etmiş iki minibüsün üstünden alüminyum bir merdiveni kaldırırken belli belirsiz bir ses çıktı. Kaldırımında yanından geçen neredeyse herkesin elinde ya bir bebek ya da bir köpek vardı, gerçi Nada bu hayvanların ya da çocukların hiçbirinin onları tutan, konuşmaları yabancılara benzeyen, sıradan ve genç kadınlara ait olmadığını tahmin ediyordu.

Birdenbire ürperdi, içinde kötü bir his uyandı. Nada eskiden beri barometrik basınçtaki en küçük değişiklikleri bile daima hissedebiliyordu. Konu hava durumunu tahmin etmek olunca çoğunlukla televizyonlardaki meteorologlardan daha doğru tahminler yapıyordu fakat bunun bedeli dengesinin rahatsızlık verecek derece sık sık bozulmasıydı – baş dönmesi, sinüzit ağrıları, üşütme gibi sıkıntılar yaşıyordu. Havanın neredeyse hiç değişmediği Las Vegas gibi bir şehre yerleşmesinin bir nedeninin de bu olduğunu hatırladı.

Nada bloğun sonuna doğru, diğerlerine benzeyen fakat onlardan daha uzun ve yarısı kadar da yüksek parmaklıklara yaklaştı. Yaprakların ve demir parmaklıkların arasından Viktorya dönemine ait malikane yavaş yavaş kendini gösterdi. Kırmızı kiremitler tıpkı bir pastanın katları gibi taşlarla birbirinden ayrılmıştı. Kuleler, cumbalar, çıkıntılar evin dış cephesinde yarım daire şeklinde onlarca şekil meydana getiriyordu. Yan duvarlar, çatı pencereleri ve baca şapkaları birlikte üçgen oluşturacak şekilde devasa büyüklükteki kaplama çatının birkaç yerine dağılmıştı. Her yüzeyin kendine ait bir penceresi varmış gibi görünüyordu, her pencerenin de boyutu, şekli birbirinden farklı gibiydi.

Sonra da bacaları gördü – on dörde gelince saymayı bırakmıştı – hepsinin yüksekliği farklıydı, sanki evi bir hava saldırısına karşı koruyacak orta çağ mızrakları gibi görünüyorlardı.

Ev, Vegas standartlarına göre büyük değildi, ayrıca kapladığı alana bakılınca eski tip bir malikane görüntüsü veriyordu, bugünlerde banliyölerde, şehirlerin daha da dış kısımlarında zenginlerin hatta bu insanların ancak yarısı kadar zenginlerin yaptırdıkları devasa modern kalelerle kıyaslayınca ancak bir bungalov kadardı. Öte yandan çocukluğunu geçirdiği lüks evin dört katından daha büyüktü ve Chicago şehir merkezine

sadece birkaç blok ötede olduğu düşünülürken evin üzerinde durduğu arsanın nispeten geniş olduğunu fark etti. Üç tarafından cadde geçecek kadar genişti – State, Astor ve North Caddesi – az önce önünden geçtiği kahverengi sıvalı pahalı evlerin tamamı bu evi çevreleyen parmaklıkların önüne kolayca sığabilirdi. Özenle düzenlenmiş bahçeler, tıpkı birkaç adım ötedeki doğu yakasında yükselen apartmanlar gibi yüksek binalar dikmeye yetecek kadar büyüktü. Nada'nın gözünün alabildiği kadar kuzeye uzanan Lincoln Parkı'nın softball sahaları ve çimenleri adeta evin ön bahçesi gibiydi. Michigan Gölü evin sağında kalıyordu, Lake Shore Yolu'nun sadece altı sokak ötesindeydi. Suyun kıyıya vurduğunu duyabilecek kadar göle yakındı.

Tanrım, tek başına bu arazi kaç para eder? Onlarca milyon mu? Yoksa daha fazlası mı?

Köşeyi dönüp North Caddesi'nden geçip State Caddesi'nin üzerindeki kapıya doğru ilerlerken sekiz tane karaağaç dallarını salladı ve devasa akağaçlar görüş alanına girdi. Tuğladan yapılmış bir araba garajı gördü (burası inşa edildiğinde muhtemelen at arabalarının durması için yapılmıştı). Farklı girişler vardı, her birine ayrı ayrı merdivenlerden giriliyordu, arkada geniş bir veranda görülüyordu. Bir seferde binanın tümünü görmekte zorlanmıştı, aklında kalan görüntüleri her defasında tekrar tekrar bir araya getirmek zorunda kalıyordu.

Ev, onun gözlerinin içine bakmayı reddediyordu.

Zile bastı. Bir dakika içinde kapı açıldı, o da kapıyı iterek Jameson malikanesine girdi.

“Çalışıyor herhalde,” dedi.

Las Vegas'tan ayrılma şekli Nada'yı rahatsız ediyordu. Bu işi gerçekten daha kötü bir şekilde halledemezdi. Orada geçirdiği son gece aklına geldi, artık onun olmayan çarşaplardan kaymış,

üzerinde David'in eşofmanı ve ona büyük gelen tişörtüyle siyah ve krom renklerdeki mutfağa sessizce gidip bir kaseye karton kütudan mısır gevreği dökmüştü. Akşam nöbet geçiren bir alkolik gibi David'in dairesine – bir zamanlar onların dairesine – tekrar geldiği için kendisinden nefret etmişti ve samimiyet kurma ile affetmeyi birbirine karıştırmamasından korkmuştu. David etkileyici ve insafsız bir adamdı ve Nada pek çok defa kendini onun bembeyaz gülüşüne ve ısrarcılığına teslim etmişti.

Nada mutfağın penceresinden dışarı baktığında Strip Caddesi'nde ilk göze çarpan detayları görebiliyordu – göğe doğru yükselen Stratosphere Binası, Paris Las Vegas'ın aslının yarısı büyüklüğündeki Eiffel Kulesi, New York New York Kumarhanesi'nin önündeki taklit Chrysler Binası, Mandalay Bay'in altın renkli gösterişli oteli. Bir zamanlar, bu yerler onlar için hem bir oyun bahçesi hem de çalışma ofisiydi ve bir zamanlar David ve Nada kumarhanelerden aldıkları paraları cüzdanlarında değil spor çantalarında, tekerlekli bavullarda taşıyorlardı.

Bu hayata bir son vermeleri gerekiyordu. Nada'nın David'le olan özel ilişkisi de Nada nihayet David'in birlikte seks yaptıkları zaman dışında keyif aldığı şeyleri öğrenip parçaları bir araya getirince bitmişti.

Onların ilişkisi de tıpkı kötü giden bütün ilişkiler kadar sürmüştü çünkü Nada'nın anıları onu bu ilişkinin her zaman o kadar da kötü gitmediği yönünde ikna ediyordu ve Nada'nın hafızasındaki güzel anılar çoğu insanın hafızasındakilere göre daha detaylıydı. Kafasındaki cihaz sayesinde birlikte olmaya başladıkları ilk günleri defalarca yaşayabiliyordu. O gecelerden kalan her bir dokunuşu, kokuyu, tadı tekrar tekrar canlandırabiliyordu: Gittikleri restorandaki zimba gibi kolalanmış masa örtüsünü, şaraptaki soğuk kavunun tadını, David'in ayakları

masanın altından onunkilere değdiğinde kalçalarının ürperdiğini hatırlıyordu. O gecenin öncesinde Palms'daki Ghost Bar'da, pencereden Strip Caddesi'nin yanıp sönen ışıkları tıpkı büyük bir perdeden yansıyan bir film gibi görünürken aylar öncesine ait bir tarihi zihninde yeniden canlandırmıştı, o anılar da arzusunu, geçmişe özlemine tetiklemiş, kendini tekrar onun yatağında bulmuştu. English Judson'ın gönderdiği iğrenç haydutların, çekmecelerini didik didik aradığı, tuvaletine işediği kendi dairelerinden ne olursa olsun uzak duruyordu. Yine de David'e aşık olduğundan emin olduğu zamanlar da olmuştu. O yaşadığı hayat ona o kadar uzak geliyordu ki sanki başka birinin, sırayla Nada'nın bedenine bürünmüş pek çok farklı insandan birinin yaşadığı bir hayat gibiydi.

İki gece önce beyninde bir şimşek çakmıştı. Gary Jameson gibi yeni tanıştığı bir adam, ona David'in hayatı boyunca duyduğundan daha fazla güven duymuştu. Sırf o öyle söyledi diye David gidip de kızın içkisini yere atar mıydı? Bu fikir ona şaka gibi geliyordu. O anda boş karizmasıyla karşısındakini sersemletip zehirleyen David'in, zehri alıp atacak kadar güçlü ve ona güvenen Gary Jameson'dan çok, kızın içkisine ilaç atan sarhoş çocuğa benzediğini fark etmişti. David Amoyo ile eskisi gibi sevişmeyince onu artık sevmediği gerçeğini iyice anlamıştı. Nada eğer onun için bir anlamı varsa ya da hiç anlamı yoksa biriyle sevişebilirdi. David artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını belli edince, son bir kez onunla birlikte olmak istemesi onun için artık hiçbir anlamı kalmadığını kanıtlıyordu.

David hapishanesinin tünelleri, çarşılarının altından kayıp gitmişti artık.

Parmaklarını beyaz koltuğun arkasında gezdirirken iç geçirmişti. En mutlu oldukları günlerde bile David'in striptiz kulüplerine gittiğini biliyordu. Hoşuna gitmese de tıpkı iğrenç ha-

yat tarzı gibi bunu da görmezden geliyordu. Hatta bir defasında, David ona günlerce yalvardı diye onunla böyle bir yere bile gitmişti. Son derece utanç verici bir hataydı. O ve arkadaşları birbirleriyle şakalaşıp tuhaf bir eğlence anlayışıyla sahnedeki göğüsleri meydanda dans eden kadına ellilikleri atarken son derece rahatsız deri bir koltukta oturan Nada, boğazına kadar tekila ve testosteronla dolmuş David'in tam da orada onu okşayarak, öperek sırnaşmasına meydan vermemeye çalışmıştı. Onu iterek kendinden uzaklaştırmış, bir taksi çağırıp eve dönmüştü, şimdi ise Sandy ile muhtemelen striptizcilerin en iyi müşterilerini düzenli olarak kabul ettiği o perdeli, küçük odalardan birinde ilk kez o gecenin ilerleyen saatlerinde tanışıp tanışmadığını merak ediyordu.

BlackBerry'sini takip etmeden önce bile ipuçları akşamüstü yaptığı kaçamaklardan kendini ele veriyordu: Bulaşık makinesinde birden fazla kirli bardak, kanepenin minderlerinde tanımadığı kimselere ait oturma izleri. Yalan söylediğinde David'in sesi birazcık yükseliyordu. İç çamaşırlarını günlere göre ayırmaya başlamıştı; en sevdiği ipek külotlarını Nada ile birlikte olmadıkları günlerde giyiyordu. David'in Jaguar'ının benzini açıklayamadığı bir şekilde azalıyordu, haftada bir veya iki defa sadece iki litre olsa da Nada'nın inanılmaz gözleri için – onları daha en başında bir araya getiren o güzel gözler için – benzin deposundan birkaç milimetre benzinin azaldığını anlamak, yalan makinesinin sayaç mürekkebindeki anormallikleri görmekten farksızdı.

O son gece, Nada susamış ve tarihi geçmemiş süt bulabilir miyim diye buzdolabına bakmıştı. Süt yoktu fakat en üst rafta bir kalıp soya margarini vardı. Tereyağı konulan bölmenin kapğını açtı. İçi boştu. Üzerinde ETLER yazan çekmeceyi açtı. İçinde hiçbir şey yoktu. O direk dansçısı vejetaryen sürtük ne

bulursa yiyen David'in buzdolabındaki hayvansal ürünlerin hepsini atmıştı.

David, Nada için hiçbir şeyini değiştirmemişti. Ne balık gibi kokan parfümünü ne yapış yapış saç köpüğünü ne de yatak odasındaki Patrick Nagel'e ait resimleri. Öte yandan bu fahişeyle – gerçek anlamda bir fahişe – bir ay geçirdikten sonra et yemekten vazgeçmişti, öyle mi? Tanrı aşkına sadece etten değil, tereyağından da mı?

Tuhaf ama ilk karşılaştıkları yer Monte Carlo'da bir biftেকçiydi. Nada, Yeager adında profesyonel bir poker oyuncusundan kazandığı yemeği yiyordu. Nada yemek sırasında nereyse hiç konuşmamıştı – adam en son gittiği yeni çıkan bir filmin ilk on dakikasındaki diyalogları ezberden tekrar etmişti. Yemek sırasında Yeager durmadan konuşarak onu etkilemeye çalışırken (ilk bakışta bıraktığı sessiz biri olduğu izleniminden bu şekilde uzaklaşması pek hoş olmamıştı), Nada kafasının içindeki düğmeyi kapatmış, o taraftan gelen bütün sesleri keserek adamın sesini tamamen kısmıştı. Bir yandan Chicago stili, içi kanlı bifteğini kesip bir yandan da Yeager'ın sessizce kımıldayan dudaklarına boş boş bakarken gözü David'e ilişmişti, dikkatini çeken ilk şey pişmiş çamur gibi çizgisiz teni, derin bakışlı kedi gözleri, konuşurken mükemmel yuvarlaklar çizen altı kalın üstü ince dudakları ve küçük ağzı olmuştı. Kıvrık kirpiklerini, özenle şekil verilmiş favorilerini, yuvarlak, tertemiz, manikürlü tırnaklarını incelemiştir. Eğer (kendi kendine zihninde canlandırmaya izin vermişti) vücudunu – ince ve zımba gibi – kendine bir beden küçük gelen dar gömleklerle sarmaktan hoşlanmıyorsa onun için özel olarak dikildiği belli olan, kiremit rengi, uzun kollu, ipek gömleğinin bedenini aklının bir köşesine yazmıştı.

Nada sokağa çıkınca tüyleri ürpererek görüntüyü zihninden uzaklaştırdı. Bea'yle vedalaşmamıştı bile çünkü Nada yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Bea'ye David'le geçirdikleri

geceden bahsetmek zorunda kalacaktı ve insanları hayal kırıklığına uğratmaktan bıkip usanmıştı. Aynı şey Wayne için de geçerliydi, bunca olup bitenden sonra yüzüne nasıl bakabilirdi?

Yıllarca, büyüdüğü şehir olan Chicago'ya dönmekten kaçınmıştı. Orada geçen filmleri, televizyon programlarını bile seyretmemişti. Uzun bir süre, şehrin sokaklarını göreceği düşüncesi onu elden ayaktan kesmişti. Nada için bu şehir uzun süre önce terk ettiği, babasının eski eşyalarından biri gibiydi. Bu eşyalar sadece ona babasını hatırlatan şeyler değil aynı zamanda kanıttı da. Babasına duyduğu sevginin, babasının ona ihanetinin kanıtları. Zekasının, deliliğinin kanıtları. Varlığının yarısının aslında babasının ta kendisi olduğunu kabul ederse yeniden barışacağı her şeyin bir sembolüydü bu eşyalar.

Şehre geldikten sonra modern, minimalist bir otele yerleşmiş, bir gününü sahilde, bir gününü de Harold Washington Kütüphanesi'nde Jameson hakkında bilgi toplayarak geçirmişti. Jameson prestijli okullardan pek çok derece almıştı: Yale, Duke, Harvard. Forbes dergisinin "En Zeki Elli İşadamı" listesinde adı geçiyordu. Evliydi, güzel çocukları vardı. Biri New York'ta emlak işinde çalışıyordu diğeri ise Hollywood'da yeni yetme bir yapımcıydı. Eşi Myra özellikle hayvanlarla ilgili yerel yardım derneklerinde faaliyet gösteriyordu. Adları Chicago Hayvanat Bahçesi'nde bir memeli parkına başka bir hayvanat bahçesinde de yunus parkına verilmişti. Eurodolar alıp satmaktan servet kazanmıştı (Nada sıkıcı ve gereksiz bulduğunu söylemeden önce bu konu üzerinde biraz araştırma yapmıştı). Eurodolar alıp satmanın yanı sıra şehrin dikkat çekmeyen, ihmal edilmiş mahallelerinde emlak alarak da epey para kazanmıştı. Makalenin birinde Jameson ilk büyük emlak alımını yıllar önce yaptığını söylemişti: Wrigley Field'ın hemen doğusundaki Halsted Caddesi'nde bir bloğun tamamını almıştı. "Almanlar

çekilip eşcinseller taşındığında aldım,” demişti bir röportajda kahkahalarla. “Eşcinselleri takip et.”

Nada geniş bir süs havuzuna çıkan dik merdivenlerin yanına yapılmış etkileyici bahçenin etrafında yeni tuğlalarla örülmüş kıvrımlı yoldan geçti. Bahçede yarım düzine adam çalışıyordu – çimleri biçiyorlar, suluyorlar, şekil veriyorlardı – bahçe aletlerinin bıçakları çimenlere aç çekirge sürüleri gibi saldırıyordu. Kimse ona bakmıyordu.

Golf oynamak için kısa kollu tişörtünü ve buruşuk bej pantolonunu giyen Jameson perdeli giriş kapısının arkasından göründü ve Nada’yı karşılamak için verandaya çıktı.

“Bayan Gold,” diye seslendi yaklaşırken.

Nada basamakları çıkıp elini uzattı, Jameson da şövalyevari bir hareketle elini tuttu. Rüzgar tıpkı üfleme bir çalgıdan çıkan yumuşak nefes gibi binanın kıvrımlarını, köşelerini yalamış ve Nada sanki ev onu bir inlemeyle karşılamış gibi hissetmişti. Eve daha yakından bakabilmek için eğildi. O kadar yakında olunca kapıyı, kapının her iki tarafındaki ince kolonları ve başının hemen üstündeki kiremitleri görebiliyor fakat üst katları göremiyordu.

Nada verandanın ilerisindeki ağır kapılardan geçerek Jameson’ın peşinden geniş bir antreye gitti. Burası muhtemelen dokuz metre genişliğinde ve otuz metre uzunluğundaydı, yerler kocaman, eski Orta Asya halılarıyla kaplıydı. Sol tarafında ondan bir kafa kadar uzun bir şömine vardı. Kapının hemen yanındaki yerine bakınca şöminenin önceleri kışın gelen misafirlere sıcak bir karşılama için oraya konduğuna hiç şüphe yoktu oysa bugün Nada bir esintiyle ve yenilenmiş havalandırmanın kısık sesiyle karşılanmıştı. Fa-diyez, diye düşündü. Sağ tarafında üzerine İncil’deki havarilerin veya onun gibi figürlerin işlendiği maundan yapılmış büyük bir levha vardı. Onun boyutlarında

beş tane kadın birbirlerinin omuzlarında durabildikleri halde tavanı oluşturan pahalı ahşap karelerden meydana gelen dama tahtasına değemiyorlardı. Sağındaki duvarda antikalar sıralanmıştı – sandıklar, koltuklar, sehpa, masalar – ve mobilyaların üstünde tanımadığı yaşlı adamların portreleri vardı. Kapıdaki, tablolarındaki ve mobilyaların üzerindeki işlemelerdekiler dahil olmak üzere on yedi tane haç saymıştı.

Haçların karşısında küçük tablolar veya Nada'nın çelik vidalara benzettiği resimler vardı. Kafasındaki büyüklük kavramını yerle bir eden bir başka şey de, üzerine piramitler gibi üst üste binmiş yuvarlak şekiller işlenmiş, duvara yaslanmış iki kat büyüklüğünde ikili ahşap kapıydı. Ahşabın üzerinde sanki bir zamanlar siyaha boyanmış da sonradan restore edilmiş gibi mürekkep izleri vardı.

“Bu evin içinin neye benzediğini her zaman merak etmişimdir,” dedi.

Jameson başını salladı. “Sizin eviniz buraya yakın diye biliyorum.”

Omzunun üstünden işaret parmağını kaldırarak karşıyı gösterdi. “Parkın batı tarafında. Kışın burayı bizim evin çatısından görebilirsiniz. Bacaları saymak hoşuma giderdi. Piskopos eskiden burada yaşıyordu, değil mi?”

“Kardinalin eviydi,” dedi Jameson. “Burayı Katolik Kilisesi’nden aldım.”

Nada hayaletlere inanmıyordu fakat ayak parmağından başlayıp tıpkı suyun lavaboya dolması gibi sırtından ensesine doğru yavaş yavaş yayılan bir ürperti hissetti. Buranın önceki sakinleri – şeytanlar, kötü ruhlar ve cinler – ile ilgili hurafeler bir şekilde gelip onu bulabilirmiş gibi bu düşünceden rahatsız olmuştu. Annesi Nada'nın bildiği kadarıyla hiçbir dine inanmıyordu. Babası ise ‘Birlik’ ya da bazen ‘Mutlak Bir’ dediği bir

şeye inanıyordu. Annesi etrafta yokken, babası içindeki tutkuyu ona aktarabilmek için bazen inandığı şeyin ne olduğunu açıklamaya çalışırdı. Mutlak Bir, Hıristiyan ve Yahudi arkadaşlarının inandığı Tanrı gibi bir şeydi, sonuçta bir yaratıcıydı fakat insanların hayatlarına müdahale etmiyor ya da belki de edemiyordu. Yine de babası herkesin Mutlak Bir'e bağlı olduğunu – yaşayan her canlı bir araya gelip Birlik'i meydana getiriyordu – ve bu hayatın amacının bir gün yeniden Mutlak Bir'le birleşmek olduğunu söylüyordu ya da onun gibi bir şeyler. Annesi, babasının böyle şeyler söylediğini duyduğunda rahatsız olurdu. Babasının mizacından kaynaklanan tuhafliklardan biriydi sadece ve annesi bunları neredeyse hiç önemsemiyordu. Nada hiçbir zaman onu önemsemeyen bir Tanrı'dan medet ummayı mantıklı bulmamıştı.

“Sanırım Kilise bir noktadan sonra Kardinal'in evinin bu kadar dikkat çekici olmasına gerek olmadığına karar verdi,” dedi Jameson. “Ev şehrin en iyi yerinde – gölün yanında, parka yakın, şehir merkezinin dibinde. Gördüğünüz gibi iç kısmı epey yeniledik. İlk başladığımızda, otuz beş oda vardı, şimdi ise yirmi beş kadar var. Şapel'i olduğu gibi bıraktık, yılda birkaç defa özel misafirlerimiz için orkestra getiriyoruz. Evin içini yıkmadığımızı söyleyemem fakat mekana laparoskopik ameliyat yaptığımıza şüphe yok. Yine de evin ruhunu korumaya çalışıyoruz. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?”

“Ruh.” Hissettiğim şey bu mu?

Saygıyla başını salladı. “Binaların da tıpkı insanlar gibi yeni hayatları oluyor. Binalar izler, anılar bırakıyor. Onları hiçbir zaman silmeye çalışmamalısınız.”

Nada sessizce ruhları olan binalar hakkında neler düşündüğüne karar verdi. Bu konuda çok emin olamamıştı fakat daha sonra insanların da ruhları olduğundan emin olamadığını fark

etti. Bir anda Phillip Truman'ın yüzü gözünün önüne geldi. Ruhsuz hergele.

Antrenin diğer ucundan ayak sesleri yankılanıyordu. İncecik bir kadın, üzerinde büyük, eski bir saat olan iki kapının birinden çıkageldi, onlara doğru hızla yürüdü. Nada kütüphanede karıştırdığı cemiyet hayatı dergilerinden hatırladığı kocaman gülümsemesini, parlak gözlerini ve özenle taranmış beyaz saçlarını hemen tanımıştı.

“Myra!” dedi Jameson sevinçle. “Gel, Canada Gold ile tanış.”

Güzel Myra Jameson saçlarını kısa kestirmiş, beyaz gömleğini kareli eteğinin içine sokmuş, yüksek topuklu bir ayakkabı giymiş ve Nada'nın arabasını içindeki tüm donanımıyla birlikte satın alabilecek kadar değerli mücevherler takmıştı.

“Memnun oldum,” dedi Myra, el sıkışırken yüzü kızarmıştı. “Dürüst olmam gerekirse seninle tanışmaktan çekiniyordum, Canada. Bunu düşünmekten bütün gece uyuyamadım.” Kocasına bakıp göz kırptı. “Gördüğün gibi Gary bana yapabildiğin numaralardan söz etti. Daha ilk karşılaşmada insanlar hakkında onca şeyi nasıl biliyorsun? Şurada tanışalı birkaç saniye oldu ve benim hakkımda bildiklerini düşündükçe dehşete kapılıyorum!” Yüksek sesle kahkaha atıyordu, kendine has bir gülüşü vardı. Myra Jameson kahkaha atmaya başladığında, odada bulunan herkes o olduğunu anında anlardı ve onu neyin bu kadar çok eğlendirdiğini de merak ederlerdi.

Nada, Myra ile ilgili değerlendirmelerinin geri kalanını içinden yaptı. Myra yürürken tıpkı yepyeni gıcır banknotlar gibi vücudunu bir öne bir arkaya doğru geriyordu. Sanki bütün hayatı boyunca ona onun sadece bir insan değil aynı zamanda bir sembol olduğu söylenmiş gibiydi. Tüm dünyaya karşı ailesini, ailesinden gelen soyadını, kocasının adını, mezun olduğu

okulu, mensubu olduğu derneği, arkadaşlarını, üyesi olduğu kulübü, yaşadığı mahalleyi, şehri, ülkeyi, yarım küreyi temsil ediyordu.

Her ne kadar aksini söylese de Myra Jameson, Canada Gold'dan korkmamıştı.

Nada kadını hemen sevmişti. “Endişelenmeyin, Bayan Jameson. O eteğe bayıldım.”

Gözleri parladı ve eteğin kenarlarından tutup gösterdi. “Ah tatlım lütfen Myra de.” Sonra da kocasına dönüp, “Ona gösterdin mi?” diye sordu.

“Elbette göstermedim, hayatım. Seni bekliyordum.”

“Harika!”

Nada boynunu büktü.

“Gel,” dedi Myra elini tutarak. “Sana odanı göstermek için sabırsızlanıyorum.”

Saatin yanından geçip kapıya doğru yürüdüler sonra da yeni boyanmış başka bir koridordan sağa döndüler. Nada da geniş bir kemerin yanından geçerken bir oturma odasının içine göz gezdirdi, daha sonra değerlendirme yapabilmek için gördüklerini aklında tutuyordu: Bir şömine daha, daha çok portre, süslü koltuklar. İkisi sanki eski dostmuş gibi Myra soğuk, ince parmaklarıyla rahatça Nada'nın elini tutuyor, taktığı renkli, kalın bilezikler attığı her adımda şıkır şıkır sesler çıkarıyordu. Peşlerinde Jameson ile birlikte mutfığa gittiler – mutfak kırmızı ve beyaz renklere boyanmıştı, içinde Viking marka üç tane fırın, bir düzine gazlı ocak ve iki kişilik bir denizaltı büyüklüğünde, parlak çelik yüzeyli bir Sub-Zero marka buzdolabı vardı. İçerisi tarçın ve odun kömürü gibi çok hoş kokuyordu. Basit bir radyodan kısık sesle akşamüstü sohbetleri duyuluyordu. Bir an için geniş bir kiler ve beyaz polyesterden bir önlük giymiş kısa boylu, tombul bir kadının beyaz gömlekli, siyah pantolon-

lu, uzun boylu, zayıf bir adamla iskambil oynadığı pencereli küçük bir odanın köşesine gözü ilişti. Adam da kadın da altmış yaşlarındaydı.

Myra odadakilere el salladı. “Bunlar Molly ve Hugh. Yakında tanışırsın. Sana söz veriyorum bir hafta içinde gerçekten büyükannen ve büyükbaban olduklarına inanacaksın.”

Birkaç köşe daha döndükten sonra on sekiz metre genişliğinde, üç kat yüksekliğinde aydınlık bir avluya çıktılar. Avlunun ortasında kıvrılarak tavana doğru çıkan siyah çelik ve akçaağaçtan yapılmış bir döner merdiven vardı. Tırabzanlar tıpkı asılı duran kocaman kurdeleler gibi sade ama şıktı.

Nada büyülenmişti.

“Muhteşem değil mi?” dedi Myra Jameson.

Nada eğer o an konuşabilseydi o güne kadar gördüğü en güzel şey olduğunu söyleyebilirdi.

“Tasarımla ilgileniyor musun bilmiyorum ama, Canada, Wes Woodward’ın merdivenleri Hollywood’dan Hamptons’a kadar her yerde çok rağbet görüyor. Woodward’ın tasarımları dokuz kez Architectural Digest dergisine çıktı ve sırf o derginin kapağına çıkabilme şansları artsın diye Woodward merdivenlerinden sipariş eden benim şahsen tanıdığım yarım düzine insan var. Myra ve benim için bu, okyanus manzarasından bile daha güzel.”

Nada yavaşça başıyla onayladı.

“Wes Woodward yıllar önce öldü. Henüz çok geçti. Muhtemelen senin yaşlarındaydı. Korkunç bir trajedi. İntihar etti,” diye devam etti Jameson. Nasıl intihar ettiğini göstermek için parmağını damağına dayadı, Myra da eliyle yapmamasını işaret etti. “Sıkıcı bir mesele. Fakat bu kasırgayı – Woodward’ın tercih ettiği isim – mimarlarla bu ev hakkında konuşmak için Kentucky’de bulduğumuzda bir emlak satışı sırasında bul-

dum. Orada yaşayan bir arkadaşımız ölmüş ve evi hangisinin alacağına karar veremeyen altı tane mirasçısına bırakmış, onlar da parça parça satmaya karar vermişler. Belli ki çocuklar bunun ne olduğunu bilmiyordu. Chicago'ya kadar trenle getirmek zorunda kaldım ama onca zahmete değdi. Bir şaheser. Bir Renoir tablosu kadar güzel.”

Myra kulağına doğru yaklaştı. “Tabii sana göstermek istediğimiz şey bu değil.”

Basamakları teker teker çıkarlarken Nada sanki iz bırakmama çalışıyormuş gibi parmak ucunda nazikçe yürüyordu. Altlarında kalan boş oda yukarı doğru çıkarlarken bir anda görüş açılarından çıktı. İkinci kata geldiklerinde küçük bir köprüden geçtiler ve tavana doğru süzülerek gökyüzü istikametinde yürümeye devam ettiler.

Galeriler gibi beyaza boyanmış, her iki tarafı da büyük tablolarla kaplanmış geniş bir salondan geçtiler. Myra sol taraftaki beş büyük meşe kapıdan birine yöneldi ve pirinçten kapı tokmağını çevirip eliyle Nada'yı içeri çağırdı.

Odaya adımını atmak ışığa doğru yürümek gibiydi. Beyaz halı, beyaz nevresimler, beyaz duvarlar ve beyaz tavan. Beyaz pencere eşiğinden beyaz perdeler sarkıyordu, kapılarda ve pencelelerde beyaz kaplamalar vardı. Banyo son derece geniş – beyaz fayanslar, porselenler, armatürler, havlular. Şöminenin kiremitleri içten ve dıştan beyaza boyanmıştı, beyaz şömine rafının üzerinde beyaz bir kibrit kutusu duruyordu. Koca odadaki tek renk, beyaz bir masanın üstündeki beyaz bir vazoun içindeki beyaz zambakların arasına sıkıştırılmış uzun, güzel, yeşil bir saptı.

“Güzelmış,” diye fısıldadı Nada.

Myra memnuniyetten kısık sesle konuşuyordu. “Gary bana seninle ilgili makaleyi gönderdi. Genç kızken hayalindeki mükemmel odayı tarif etmişsin. O odayı senin için yapmak istedim.”

“En doğrusunu yapabilmek için üç haftasını bu işe verdi,” diye ekledi Jameson.

“Bir oda ki içinde ışık olsun başka bir şey değil. Bir oda ki içinde gece olsun başka bir şey değil.”

Nada, Chicago Reader’a verdiği röportajdaki o sözleri okuyunca, kendisinin şiire takıntılı ama bunu kağıda dökmeyi beceremeyecek kadar toy olduğunu düşündü. Şimdi, Myra’nın talimatları doğrultusunda çalışan ressamaları, dekoratörleri, inşaatçıları gözünün önüne getirebiliyordu.

“Bekle,” dedi Myra büyük pencereye doğru ilerleyerek. “Kapıyı kapat, Gary.” Pencere eşiğinin altında bir şeyleri – bir kol veya bir düğme – çevirdi ve beyaz ipek perde saçağının içinden bir gölgelik indi. Birkaç saniye içinde içerideki gün ışığı, Nada’nın ciğerlerindeki nefesle birlikte çekildi. Etrafı neredeyse tamamen karanlıkla çevrilmişti.

“Tanrım,” dedi.

Myra düğmeyi tekrar çevirmiş olmalıydı çünkü siyah gölgelik yön değiştirmiş, odaya yeniden ışık girmeye başlamıştı. Nada pencereye doğru gitti ve aşağıdaki yeşil, kırmızı bahçeye ve yukarıda yükselen siyah Hancock Binası’na baktı. Nada hiçbir zaman kontrolünü kaybetmezdi. Eğer istemiyorsa kesinlikle ağlamazdı.

Şimdi ise ağlamak istiyordu. “Teşekkür ederim,” dedi.

Myra’nın uzun parmakları Nada’nın bileğini sardı. “Bunun senin için tuhaf olduğunu biliyorum fakat kocam için çok şey ifade ediyor. Bütün bunlar olup biterken buranın mükemmel bir yer olmasını istiyorum. Bir tapınak gibi.”

Myra hızlıca evin işleyişini anlattı. Çamaşır düzenini ve ev işlerini tarif etti. Akşam yemeği her akşam saat 7:00’de yemek odasında yeniyordu. Nada yemeklere katılıp katılmamak konusunda serbestti fakat Myra, Molly’nin yaptığı “lezzetli

ve yaratıcı yemekleri” çok da kaçırmamasını tavsiye etmişti. Mutfağa girip istediği zaman yemek yiyebilirdi. Nada kendi isterse de bir şeyler pişirebilir ya da Molly ona bir şeyler hazırlayabilirdi.

“Telefonu kullanmak istersen...” diye lafa başladı Myra.

“İstemem,” dedi Nada. Myra yine de telefonun yerini söylemişti.

Jameson arabasını nereye park ettiğini sordu, sokaktan alıp evin atındaki garaja koyabileceğini söyledi. Bavulunu odasına getireceklerdi.

“Pek fazla eşyam yok,” dedi.

“Karoları yarın sabah gösteririm, sonra da diğer aşamaları konuşuruz,” dedi Jameson. “Tabii bu akşam hep birlikte yemek yemeyi çok isterim.”

Nada gidecek başka yeri olmadığını söyledi ve duvardaki düğmeyi çevirip geceye geri dönebilmek için odadan çıkmalarını bekledi.

-20-

Burası bekleme salonundan çok, bir golf kulübünün lobisine benziyordu; ancak beyaz deri koltuklar, gazete ve dedikodu dergileri yerine evrak çantası büyüklüğünde sanat kitapları dikkat çekiyordu. Yeni halının üzerindeki ayak izleri sanki camın üstündeki buğu gibi yavaşça kayboluyormuş hissi veriyordu. Duvarlarda gerçek sanat eserleri asılıydı, gerçi Kloska bu işin uzmanı değildi ama tablolar soyut çalışmalardı ve muhtemelen oldukça pahalıydı. Resepsiyonist son derece çekiciydi, tasarım elbiselerden birini giymişti, ayakkabısının topukları çok yüksek değildi, muhtemelen sırf gösteriş olsun diye pahalı gözlükler takıyordu. Kahveren-

gi saçlarını toplamış, üzerinde küçük bir dizüstü bilgisayar dışında başka bir şey olmayan bir masada oturuyordu. Yapılan işin ne olduğunu gösteren bir tabela yoktu hatta kurumun adı, Özel Sağlık Danışmanlığı bile hiçbir yerde yazmıyordu; zaten kurumun adı da binanın önünden gelip geçenler için tıbbi bir kurum olduğuna dair bir ipucu vermiyordu. Gerçi Michigan Bulvarı'nın üzerindeki bir binanın on sekizinci katının önünden de pek gelen geçen olmazdı.

Bekleme odası her ne kadar şık bir yer olsa da Kloska, Özel Sağlık Danışmanlığı'nın hastalarının burada pek fazla vakit geçirdiğini düşünmüyordu. Sağlık hizmetlerinde karşılarına çıkabilecek büyük ve küçük aksaklıkların önüne geçebilmek için dünya kadar para ödüyorlardı. Bu bekleme odası başkaları içindi. Tıpkı polisler gibi.

Nihayet Dr. Russo ortaya çıktı, gülümseyerek özür dileyip Kloska ve Traden'ı her ne kadar biraz daha karışık olsa da bekleme odası kadar havalı ofisine kabul etti. En azından burada tıp kitapları vardı, duvara birkaç tane triatlon madalyası asılmıştı, üzerinde günlük iş haberlerinin aktığı bir de bilgisayar monitörü duruyordu. Dedektifler başka bir deri koltuk grubuna oturdu, doktor da onlar için ne yapabileceğini sordu.

“Marlena Falcone ile ilgili birkaç sorumuz olacak.”

Russo gözlerini kapattı sonra tekrar açtı. “Evet. O konuda henüz kendimize gelemedik. Kimin yaptığıyla ilgili hâlâ bir şey bulunamadı mı?”

Kloska başını salladı. “Konuşacak bir şey yok. Hâlâ işiyle ilgili bir şeyler öğrenmeye çalışıyorum. Tam olarak yaptığı iş neydi? Yedi yıl önce doktorluk ruhsatını kaybettiğini düşünmüştüm.”

“Marlena hasta bakmıyordu. Bunun dışında harika bir bilim insanı ve mucitti. Yaptığı çalışmayı destekliyor, aldığı patentleri hastalarımızın hizmetine sunmak üzere paylaşıyorduk.” Önce

masasına baktı sonra tekrar Kloska'ya döndü. "Sizce öldürülmesiyle burada yaptığı iş arasında bir bağlantı olabilir mi?"

Kloska başını salladı fakat bu hareket tam olarak hayır dediği anlamına gelmiyordu. "Bence cinayetin Solomon Gold ile ilgisi olabilir." Russo cevap vermedi. "Dr. Falcone hiç ondan veya kızından söz etmiş miydi?"

"Gold ailesinden gizlilik talebinde bulundunuz mu?"

Evet, tabii, Tanrım. "Ben herhangi bir sırrın peşinde değilim," dedi Kloska yalan söyleyerek.

"Affedersiniz. Arama izni getirmediğinizde göre eyalet savcısının bizim konumumuzu size izah ettiğini varsayıyorum. Etik sınırlar içinde, elimden geldiğince işbirliği yapmaktan mutluluk duyarım. Dürüst olmam gerekirse, buraya Marlana'nın aldığı tehditleri konuşmak için geldiğinizi düşünmüştüm."

"Tehdit mi?"

"Bir sürü tehdit alıyordu." Russo koltuğunu döndürüp arkasındaki raftan kalın bir klasör çekti. "Marlena bir dosya tutuyordu. Eğer ona bir şey olursa bunları polise teslim etmemizi istemişti."

"Bizi neden aramadınız?"

Russo şaşkına döndü. "Aradım. Acil olmayan durumlarda aranan 311'i aradım. Öldüğü gün."

Kloska daha sonra onun gerçekten arayıp aramadığını kontrol edecekti. Klasörü iki eliyle kaldırdı. "Tabii ki bunların hepsi isimsiz. Çoğu e-posta. Gerçi Marlana bu serserilerin izini sürebilmek için bir yığın zaman, çaba ve para harcadı. Yedi tanesinin iki büyük ilaç şirketinin ofislerinden gönderildiğini ortaya çıkardı."

"Neden ilaç şirketleri peki?"

Russo, tıpkı Kloska'nın çocuklarından biri 'su neden ıslaktır' diye sorduğunda yaptığı gibi kıs kıs güldü. "Marlena'nın beyin stimülasyonuna duyduğu tutku; tıbbi kurumların, ilaç en-

düstrisinin teşvikiyle hastalara olması gerektiğinden daha fazla kuvvetli ilaçlar yazdığına dair inancından geliyordu. Farklı kombinasyonlarla damarlarımızda dolaşan bu kimyasalların uzun vadede yarardan çok zarar verdiğiğine inanıyordu. Bu konu ile ilgili düşüncelerini yüksek sesle dile getirdi ve nörostimülatörler konusunda elde ettiği başarılarından sonra bazı ilaç şirketlerini çok kızdırdı.”

Kloska şüpheci bir tavır takındı. “Onu neden öldürsünler peki? İş işten geçmedi mi zaten? Her akşam televizyonlarda sinir stimülasyonu reklamları dönüyor. Eski kayınbiraderim sigarayla bırakmak için almıştı bir tane.”

“Borsada ilaç şirketi kağıdın var mı?”

“Bütün param nafakaya gidiyor.”

“Birçok hissedar burnundan soluyor. Yüzlerce doktor bu prosedürü uyguluyor fakat Marlena çok göz önündeydi. Bu işin hem mucidi hem de amigosuydu. Bu konu hakkında çok fazla yazıp çiziyordu. Zaten Marlena’ya ruhsatını kaybettiren şey de bu heyecanı olmuştu.”

“Sizce onu bir ilaç şirketi mi öldürdü?”

Russo ellerini başının arkasına koydu. “Ben dedektif değilim, Bayım. Sadece dosyayı teslim ediyorum, o kadar.”

“Sadece bu dosyayı ama.”

Russo homurdandı.

“Pekala,” dedi Kloska. “Burası hakkında siz bana ne söyleyebilirsiniz?”

Dennis Russo ellisinde, muhtemelen otuzunda görüldüğünden daha iyi görünüyordu. Öyle klasik yakışıklı denilebilecek bir yüzü yoktu fakat vücudu formdaydı, saçlarının büyük bir kısmı dökülmemişti ve pahalı, şık takım elbiseler giyiyordu. Bir zamanlar ondan daha yakışıklı olan yaşlılarını bir adım geride bırakmış denilebilirdi, o da bu durumun farkındaydı. “Biz kişiye özel sağ-

lık hizmeti veriyoruz. Hastalarımız yıllık bir ücret öder, biz de onlara yılda üç yüz altmış beş gün, günde yirmi dört saat sağlık hizmeti veririz. Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız, sizi bugün muayene ederiz. Eğer evinizden uzakta bir yerdeyseniz, ihtiyaçlarınızı uzak mesafeden karşılarız. Geçen hafta hastalarımızdan biri Guangxi Bölgesi'nde kaya tırmanışı sırasında kolunu kırmış. Guilin'deki en iyi doktoru buldum. Ulaşımı ayarladım ve hastanede hastamı karşılayacak bir çevirmen temin ettim. Hastamın sağlığıyla ilgili kayıtları e-posta yoluyla doktoruna gönderdim ve telefonda doktoruyla görüştüm. Hasta sayımız fazla olmadığı için olabilecek en iyi sağlık hizmetini verebiliyoruz.”

“Bütün bunlar kaç paraya mâl oluyor?”

“Hizmetlerimiz yıllık yirmi bin dolardan başlayıp daha yüksek meblağlara çıkabiliyor.”

Kloska, eline geçen maaşın yaklaşık yarısı yirmi bin dolar eden Traden'a baktı. “Bu sadece yıllık ödenen değil mi? Bunun içinde doktor muayenesi, ilaç, ameliyat ücretleri gibi masraflar yok.”

“Doğru.”

Kloska'nın aklı yine doktorun giydiği takım elbiseye gitti. Koridorda yürürken bütün doktorların avukat gibi giyindiğini fark etti. İlk bakışta laboratuvar önlüğüne benzemiyordu.

“Marlena size hiç armoni kelimesinden söz etti mi?”

Russo başını salladı.

“Peki Bin diye bir şeyden?”

“Bin ne?”

“Matematik alanında doktorası vardı, değil mi? Hiç Eski Yunan'dan bahseder miydi?” Böyle bir soru sorduğuna inanamayan Kloska kelimeleri yutarak konuşuyordu. “Pisagor'dan söz etmiş olabilir mi? Bunun gibi şeyleri anlattığı oluyor muydu?”

Doktor sol kaşını havaya kaldırdı. Önce Kloska'ya sonra

da Traden'a baktı. "Aslına bakarsanız o isimle daha dün akşam karşılaştım."

Kloska bir umut öne doğru eğildi. "Nerede?"

"Sekizinci sınıfa giden oğlumun ev ödevinde."

Beş dakika sonra kimsenin kimseye üstünlük kuramadığı görüşme bitince hastasının asansörden inmek üzere olduğunu söyleyip müsaade isteyen Russo; Kloska ve Traden'ı lobiye kadar geçirdi.

"Dr. Falcone'un yerine birini buldunuz mu?" diye gelişigüzel sordu Kloska.

Russo başını salladı. "Üzülerek söylüyorum ki ondaki yetenek kimsede yok."

Tablalı, lekeli, ağır bir muayene odası kapısı on beş santim kadar aralıktı. Kloska içeri göz attı. Yirmi bin dolardan fazla ödediğin bir doktor muayenesi normal bir muayeneden ne kadar farklı olabilirdi? İnsanı yine de her zamanki aşağılayıcı hareketleri yapmaya zorluyorlar mıydı? Hastayı dürtüyorlar mıydı, sondalama yapıyorlar mıydı, üstündekileri çıkartıp utandırıyorlar mıydı? Kloska doktorlardan nefret ediyordu ve çok hasta olmadıkça doktora gitmiyordu. Eğer düzenli olarak doktora gitmiş olsaydı onu nihayetinde öldürecek şey ne olursa olsun önlenebileceğine emindi. Böyle bir koşul bile onun yıllık sağlık kontrollerine gitmesine yetmiyordu.

Kapının arasından bakınca maun ağacından yapılmış bir büfe olduğunu gördü ve duvarda asılı çerçevelenmiş bir resim gözüne ilişti: Hafta sonu sahile yapılan bir tren seyahatini anlatan savaş öncesi bir İngiltere manzarası. Cama bir masanın görüntüsü yansımış, masanın üstünde gördüğü şey de...

Kloska durdu. "Burası Marlina'nın ofisi miydi?"

Russo şaşırır mışa benziyordu. "Hayır. Zaten ona ait olan eşyaları çoktan kaldırdık."

Kloska, birkaç saniye boyunca Russo'ya baktı. Doktor öne

doğru eğilmiş, aşağı doğru bakıyordu, elini nazikçe Kloska'nın koluna koydu. Polislerin, kliniğinden çıkmasını istiyordu.

“İçeri bakabilir miyim?” Kloska parmağıyla kapıya dokunup birkaç milimetre daha araladı.

Russo pirinç kapı tokmağına uzandı ve kapıyı kapattı. “Hayır, bakamazsınız.”

“Neden?”

Russo derin bir nefes aldı, sakın olmaya çalışıyordu. “Hastalarımız son derece önemli insanlardır. Bize CEO'lar, şirket başkanları, yönetim kurulu üyeleri, ünlüler gelir. Sağlıklarıyla ilgili bilgiler dışarı sızarsa, borsadaki kağıtlar, tüketicinin bize olan güveni ve siyaset üzerindeki etkisi büyük olur. Doktor-hasta gizliliği her zaman kutsaldır fakat buradaki önemi farklı bir boyut kazanıyor.”

“Hastalarınızın dosyalarını karıştırmak için izin istemiyorum,” dedi Kloska. “Sadece kapının diğer tarafına göz ucuyla bakmak istiyorum.”

“Kapının diğer tarafında her ne olursa olsun gizlidir. Göz ucuyla olsun veya olmasın.”

“Sırf o odadaki masanın üzerinde duran bir şeye bakmak için gerçekten bana arama izni aldırmayacaksınız değil mi? Ben burada dostça davranmaya çalışıyorum,” dedi Kloska.

Uzun boylu Dr. Russo öne doğru eğildi, şimdi Kloska'ya birkaç santim daha yukarıdan bakıyordu. “Bu ofis için bir arama izni alabileceğinizi sanıyorsanız, denemenizi öneririm. Üçüncü kez,” diye fısıldadı.

Kloska taş kesilmişti, en etkili polis bakışını atmaya çalışıyordu. Doktorların tam da bu huylarından nefret ediyordu. İnsanların onlara itaat etmelerini istiyorlardı. Ne sokaktaki mankafalara, ne yatakta sevgililerine ne de o çok havalı kliniklerinde zengin doktorlara hiçbir zaman itaat etmezdi. Kloska elini doktorun göğ-

süne koyup itti; Russo gibi bir triatloncuyu yerinden oynatacak kadar olmasa da insanı aşağılayacak kadar sert itmişti.

Russo kolunu şiddetle savurarak karşılık verdi, Kloska'yı bileğinden tuttu. Kemik kemiğe denk gelince normalden daha çok acıttı ve Kloska saldırıya uğrayan her polis gibi içgüdüsel olarak sert bir karşılık verdi. Russo iki büküm oldu, sonra da sırt üstü düştü, acı içinde yüzünü buruşturdu, sol eliyle Kloska'nın yumruğunu indirdiği kaburgalarını yoklayıp acının kaynağını bulmaya çalışıyordu.

Etraflarında kalabalık bir grup toplandı – Özel Sağlık Danışmanlığı'ndaki hepsi benzer şekilde şık giyinmiş doktorlar, hemşireler, resepsiyonistler – ve Kloska titremeye devam eden sağ elini kavganın başladığı muayene odasının kapısına koymadan önce Russo ona tekrar bakıncaya kadar bekledi. Kloska kapıyı itip açmak yerine Traden'ı çağırıp dışarı çıktı.

-21-

27 TEMMUZ PERŞEMBE

Çin Mahallesi'ne yürüme mesafesinde, doğuyla batı yakasını, kuzey ve güney yakasıyla birleştiren otoban düğümünün hemen altındaki bu mahalle, sadece ev alacak kadar paraları olup bu evleri onarmak için geride hiçbir birikimleri olmayan farklı farklı ırklardan insanların yaşadığı bir yerdi. Reggie Vallentine ona notu yollayan adamı burada üzerindeki toprak işlenmemiş, çimenleri sararmış kare şeklinde küçük bir bahçesi olan, çatısı gri, pencere pervazları kırık bir evde bulmuştu. Reggie sanki su birikintisinin üzerinde yürüyormuş gibi dik-katle adım atarak ayağını bastığı an ufalanan toprak yoldan kapıya doğru yöneldi.

Bunu her zaman merak etmişti. Reggie, Solomon'un ve Michael Liu'nun ölümü arasında geçen yirmi dört saatte Liu'nun sırrını paylaştığı birileri olabileceğini tahmin ediyordu. Dışarıda bir yerlerde sırrını saklayan birileri olduğu ihtimalini düşünmüştü.

Artık bu kişinin kim olduğunu biliyordu.

Erica büyüme çağındayken Liular hali vakti yerinde orta sınıf bir aileydi. Michael Liu şehir dışındaki bir şişe fabrikasında mühendis olarak çalışıyordu, iyi bir işi vardı. Eşi ilkokul öğretmeniydi. Erica'nın öldürülmesi ve Michael'ın intiharı ailenin banka hesaplarına ağır bir yük bindirmişti. Linda Liu, Solomon Gold'a ihmal sonucu ölüme sebebiyet verme davası açmış ve kaybetmişti. Bu, ona on binlerce dolara mâl olmuştu.

Linda, hayatta kalan tek oğlu, Erica'nın ikizi Derek'i geride bırakarak San Francisco'ya taşınmıştı. Derek Liu bir ressam ve grafik tasarımcı olarak pek başarılı olamamıştı, geçmişte ufak tefek suçlar da işlemişti. Sağlık sigortası olsun diye de büyük bir kahve zincirinde kahveci olarak çalışmayı kabul etmişti. Birkaç yıl önce, Sun-Times gazetesi Derek'in yaşadığı trajediyle ilgili bir dosya yayınlamıştı, Reggie hikayeyi sessiz sedasız takip etmişti.

On yıl boyunca Reggie hiçbir zaman Derek Liu ile irtibata geçmedi. Tek bir telefon dahi açmadı. O mahalleye pek çok kez uğramasına rağmen kahvecinin önünden bir kere bile geçmedi.

Derek Liu kapıya cevap verdi ve sanki karşısında bir serap varmış gibi gözlerini kısarak Reggie'ye uzun süre baktı. Ne olup bittiğini anlayınca da başını salladı.

Oturma odasında her yerde okunmamış gazeteler ve dışarıdan söylenmiş yemeklerin kapları vardı. Ev sanki haftalardır havalandırılmamış gibi kokuyordu. Yeni görünümlü bir televiz-

yonda pembe dizilerden biri oynuyordu, televizyonun üstünden sarkan kirli bir gömleğin kolu ekranın bir kısmını kapatıyordu. Pencereye takılı küçük bir klima bir avuç anahtarlıktan çıkan sesler gibi gürültü yapıyordu. Ev o kadar sıcak ve içerideki hava o kadar boğucuydu ki dışarıdan sızan ışık dışında Reggie'ye tıpkı bir hapishaneyi hatırlatmıştı.

Otuzlu yaşlarının başlarında olmasına rağmen daha yaşlı görünen Derek Liu, Reggie'ye oturması için yer göstermeden üstü ıvır zıvır dolu bir koltuğa oturdu. Reggie üzerinde hâlâ paket lastiği olan, geçmiş tarihli bir gazeteyi eline aldı. "Polisin buraya geldiğini söylemişsin."

Derek başıyla onayladı. "Oturup poker oynayacak kadar çok polis geldi, aralarında Kloska da vardı. Katilin babam olduğunu düşünen dedektif. Gerçi sen ve ben işin doğrusunu biliyoruz, değil mi?"

"Ben hiçbir zaman Solomon'u babanın öldürdüğünü söylemedim."

"Gerçi olayı çözmeleri için de yol gösterici olmadın değil mi?"

Reggie cevap vermedi. "Sana ne sordular?"

Derek küflü koltuğun içine gömüldü. "Solomon Gold'u öldüren silaha ne olduğunu öğrenmek istediler. Bir de şu şeye, şarkıya. Ağıt."

"Sen ne dedin?"

"Bilmediğimi söyledim." Kahkahayı bastı. "Yarı yarıya doğru söyledim aslında."

Bu çocuk ondan nefret etmesine rağmen uzun bir süre ağzını açmamıştı. Reggie bunun nedenini merak ediyordu.

"Silaha ne oldu?"

"Bunu bu kadar önemsediyini bilmiyordum." Reggie kendisi yerine sessizliğin gereken cevabı vermesi için bekledi. Doğruları istediğinde sessizlik insanın en iyi dostudur. "Paraya

ihtiyacım vardı,” dedi Derek. Pembe dizide iki adam küçük bir kasabada yaşayan bir politikacının ofisini soymayı planlıyordu. “Yaklaşık üç yıl önce kahve dükkanına bir adam geldi. Bir koleksiyon malları satıcısı. Meşhur cinayetlerle ilgili – özellikle de Solomon Gold cinayeti – eşyaların satıldığı bir pazar olduğunu ve bende o cinayetle ilgili bir şey olup olmadığını merak ettiğini söyledi. Cinayetlerden ‘kötü anılar,’ diye söz ediyordu. Erica’nın performans sergilerken giymiş olabileceği kıyafetleri veya taktığı mücevherleri istedi. Ağzını sıkı tutacağını söyledi.”

Derek sanki epeydir bu sahneyi bekliyormuş gibi başını televizyona çevirip uzun süre baktı. “Kıyafetleri veya Erica’ya ait herhangi bir şeyi ona veremezdim. Oysa silah, ne Erica’nın ne de babamın hayatına ait bir eşyaydı. Gold’un hayatına, senin hayatına ait bir şeydi. Silahı istemiyordum.”

“Kaça sattın?” diye sordu Reggie.

“Bana yirmi bin dolar verdi.”

“Söyledin mi peki? Silahın ne olduğunu.”

“Buna gerek kalmadı.”

“Para nerede?”

“Harcadım. Arkadaki merdiveni tamir ettirdim. Kredi kartı borçlarımı ödedim. Bu televizyonu aldım. Bir kısmını anneme yolladım. Sonunda resimlerimden birini sattığımı düşündü.” Kahkaha attı.

“Kimse sana paranın nereden geldiğini sormadı mı? Peki ya vergi dairesi bir şey sormadı mı?”

“Nakit verdi. Para hiç bankaya girmedi.”

“Adamın adı neydi?”

“Üzerinde düşünmedim.”

“Eğer o silahın izini sürüp peşine takılırlarsa, başın büyük belaya girebilir. Polislerin soracak daha çok sorusu olur.”

Derek Liu yerinden kalkmak istedi, bir şeylere tutunmak

için elini uzattı ve iyice yıpranmış koltuğun kolçağını yakaladı. “Babam bana sana minnettar olduğunu söyledi. Öte yandan Gold’u hapishaneden çıkartmasaydın, babam hâlâ hayatta olacaktı.” Çatlamış dudağını yaladı. “Senin işin kötü insanların kötülüklerinin yanlarına kâr kalmasını sağlamak.”

Reggie’nin bu eski tartışmaya verecek son derece basit bir cevabı vardı. Onun işi bireye güç kazandırarak devletin gücüyle eşitliği sağlamaktı. Müvekkilinin suçlanmış olması onun için yeterliydi, suçlu olup olmamasıyla ilgilenmiyordu. Şu anda o konuşmayı yapmayacaktı.

“EKG neyin kısaltması?” diye sordu Derek.

Bir an için Reggie, duyduğu şeye anlam veremedi.

“Silahın üzerinde EKG yazıyordu.”

Reggie dinleme cihazı var mı diye etrafı kolaçan etti. “Bunca zaman niye sessiz kaldın?”

Derek’in elleri titriyordu. “Bir sürü kişi hakkında bir sürü şey biliyorum. Keşke bilmeseydim dediğim şeyler. Bazılarını ölmeden önce babam anlatmıştı.” Reggie’ye doğru başını salladı. “Bazılarını Erica öldürülmeden önce anlatmıştı. Dostum, kız çok korkuyordu. Gold’un onu sevgilisi olduğu için öldürdüğünü sanmıyorum. Bence duymaması gereken bir şeyler duyduğu için Erica’yı öldürdü. Belki de Gold ona söylememesi gereken bir şeyler söylemiştir. Kimsenin bunları benim de bildiğimi bilmesini istemiyorum.” Kendini koltuğa bıraktı.

“Bana bunları şimdi niye anlatıyorsun?”

“Seni hiçbir zaman aramadım. Tutuklandığımda neredeyse birkaç defa seni arayacaktım. Sana gerçekten ihtiyacım oluncaya kadar bildiklerimi saklı tutmak istedim. Şimdi ise bu iş ciddiye bindi, eğer bu iş – öldürülen şu doktor meselesi – gelip beni bulursa yardıma ihtiyacım olacak ve benim bildiklerimi senin de bilmen gerekiyor. Yani sen bana yardım edeceksin.”

“Erica sana ne anlattı, Derek? Ne öğrenmiş de öldürülmesine neden olmuş?”

“Olmaz,” dedi. “Onlara sadece çenemi tutacağımı söyle yeter. Beni bazı şeylere mecbur bırakmadığın sürece kimse benden tek bir kelime dahi duymayacak.”

Reggie bir adım öne doğru atınca Derek Liu koltuğa yapıştı. Mahkemede dikkatini çekmek istediği jüriyle arasındaki mesafeyi arttırma ve daraltma konusunda uzmanlaşmıştı. “Kime söylemem gerekiyor, Derek? Kim bu insanlar?”

Reggie elini cebine sokup Erica’nın kolyesini televizyonun üzerine bırakırken Derek kafasını kaldırıp bakmadı.

-22-

Wayne, David Amoyo’nun onu korkuttuğunu kabul etmek istemiyordu fakat Mustang’ini Puma Lounge’un geniş otoparkına çekerken karnında kelebekler, bağırsaklarında arılar uçuşuyor ve bir kaz sürüsü kalın bağırsağına doğru yol alıyordu.

En azından yüksek kesime hitap eden striptiz kulüplerinin tuvaletleri genellikle temiz oluyordu.

David, Vegas’taki oyuncular arasında küçük çaplı bir yıldızdı. Elektronik ajandasının ünlülerin telefon numaralarıyla dolu olduğu konuşuluyordu. Daha Canada Gold ile kart saymaya başlamadan önce mütevazı bir üne sahip olmasıyla, her zaman bir yerlere davet edilmesiyle ve Strip Caddesi’ndeki bütün partilerden daha iyi bir partiye gitmek için erken ayrılmasıyla ünlüydü. Sahip olduğu kötü şöhret dalaverelerini örtmek için harika bir yol olmuştu. David Amoyo yanında bir sinema veya Los Angeles Lakers oyuncusuyla bir masaya oturup aslında sahip olmaması gereken paraları etrafa saçmaya başladığında hiç-

bir güvenlik Şefi veya kumarhane fedaisi ikinci kez düşünmezdi. David masadayken – olay çıkarırken, kalabalığı kışkırtırken, krupiyelerle, garsonlarla flört ederken – hiç kimse sağ tarafında birkaç sandalye ileride oturan, en düşük bahisleri oynayıp, etrafındakilere masumane laflar eden, çaktırmadan şifreli el hareketleri yapan ufak tefek kızı fark etmezdi.

Gerçi Wayne kızı fark etmişti. Herkesten önce.

Wayne yaptığı işi söyleyerek kapıdaki güvenliği elli dolarlık bahşış hakkından vazgeçirdi, sonra da ana salonda, çıkışın yanında şal desenli kumaşla kaplanmış bir koltukta kendine yer buldu. Bazıları renkli camlarla kaplanmış yüzlerce spot ışığı sandalyelerin çoğunu karanlıkta veya gölgede bırakarak mekanın belli yerlerini aydınlatıyordu. Tam karşısında, bir çift boş sandalye parlak, siyah bir küple ayrılmıştı. Kulüpte belki yirmi kişi olmasına rağmen mekan boşmuş gibi görünecek kadar genişti. Müziğin sesi – Aerosmith ve eski disko hitleri peş peşe çalınıyordu – dinleyenlerin sayısına bakınca oldukça yüksekti.

Wayne'in yaklaşık yirmi metre solunda mavi ışıkla aydınlatılmış bir sahnede birbirlerinin umurunda olmayan tangalı ve üstsüz iki kadın dans ediyordu. Diğer kızlar ise mekanda dolaşıyor, bazen de müşterilerin yanında duruyor, kendilerine soda ısmarlatıp sohbet ediyorlardı. Kısa bir süre konuştuktan sonra dansçı adamın dizleri arasında dört dakika kıvrınıyordu. Hareketlerinin tam olarak değilse de kısmen seksi çağrıştırması, gerçek bir cinsel ilişkinin gerektirdiği hareketleri yapmadan, beyinde seks yaparken uyanan sinapslerin aynısını uyandırması, aynı kimyasalları, adrenalini açığa çıkarması yeterliydi. Kucak dansı, diye düşündü Wayne, aklına üniversitede aldığı sanat tarih dersi gelmişti, sekse getirilmiş postmodern bir yaklaşım. Belki de empresyonist ya da ekspresyonist bir yaklaşım. İkisinden biri.

“Kalçalarınla becermiyorsan gözlerinle de görmezsin,” de-

mişti Nada bir defasında. Striptizciler de bunun doğru olduğunu biliyor gibiydiler. Seks tamamen beyinle ilgili bir şeydi.

Kısa boylu bir sarışın hemen yanında bittiğinde Wayne kol-tuğa oturalı daha bir dakika olmamıştı. Pembe tangasının dışında, bowling topu kadar büyük göğüslerinin ancak dörtte birini kapatan kırmızı kısa bir tişört giyiyordu.

“Sakıncası yoksa küçük bir mola verip burada oturabilir miyim? Bu şarkıdan nefret ediyorum,” dedi.

Wayne bir kez başını sallayarak onayladı.

“Adın ne?”

“Mola verdiğini sanıyordum.”

Ellerini havaya savurdu fakat göğsünün üstündeki bowling topları kımıldamamıştı, sanki cerrah bunları yerine vidayla sabitlemiş gibiydi. “Alt tarafı konuşuyoruz.”

“Wayne.”

“Ben Anya. Ne iş yaparsın?”

“Colossus’ta güvenlikçiyim.”

“Ne kadar enteresan!”

“Gerçekten mi?”

“Bazen bir hosteslik işi bulsam diyorum ama burada epey iyi para veriyorlar.”

“Bir kumarhane hostesi iyi para kazanabilir.”

“Sizin hosteslerden BMW 335i’ye binen var mı?”

Wayne bir kahkaha patlatarak mevcut durumu kabullendi.

“Hafta sonları çalışmak için her hafta uçağa atlayıp Houston’a giden bir kız tanıyorum...” Gözleri fal taşı gibi açıldı, gözbebekleri sanki yerinden çıkacakmış gibiydi. “Bu şarkı muhteşemdir ama çok kısa sürüyor.”

“Eagles of Death Metal,” dedi Wayne.

Etkilenmiş görünüyordu fakat numara yapıyor da olabilirdi. “Şarkıyı biliyor musun? Dans etmek ister misin? Bu şarkıyı

bir de bundan sonrakini sana ayıracağım. Çünkü bu çok kısa.”

“Önemli değil. David’le buluşacağım.”

Molası bitince sahneye doğru atladı, bowling topları jiroskoplara kadar sabit duruyordu. “Pekala, görüşmek üzere, Wayne.” Wayne de ona arkasından el sallayarak karşılık verdi. Kadının Wayne’e dönüp şarkının nakarat kısmına sadece dudaklarını oynatarak eşlik etti: “Harcama zamanını boşa, çünkü ondan gelecek haberler fena.”

Wayne bunu zaten biliyordu.

Yanına gelen garson kızdan bir Heineken birası istedi. Saat dokuza geliyordu. İki saat içinde, ellerinde, bankadan yeni çektikleri yirmilik banknot balyalarıyla iki yüz kadar adam buraya dolacak ve Anya’nın, sevmediği bir şarkıda oturup Eagles of Death Metal’in muhteşemliği hakkında çene çalacak fırsatı olmayacak diye düşünüyordu. Wayne ahlaki olarak striptize karşı değildi. Ona göre, ESPN’ye (Eğlence ve Spor Programlama Networkü) ayarlanmış düzinelerce monitör; çıplaklıktan ve hatta işin ticaretinin yapıldığı bu kalabalık ortamda yaşanan aykırı ve ayaküstü seksten daha alçakçaydı. Bazılarının düşündüğü gibi bir kadının para için bir erkeğin önünde çıplak dans etmesi kadar küçük düşürücü bir durumdu.

O öğleden sonra Colossus’a geldiğinde, yönetim ofislerinin önünden geçtikten sonra asansöre binip teknikerlerin kocaman masalarda, üç veya dört düz ekran monitörün arkasına geçip çalıştığı, üçüncü kattaki büyük odaya çıktı. Hem ofislerdeki bilgi işlemi ilgilendiren konulardan sorumluydular hem de video poker, tombala, kol gibi elektronik oyunların basit bakımlarını üstleniyorlardı. Wayne manyetik anahtar kartıyla içeri girince üç veya dört kafa eğilip gelen misafirin kim olduğuna baktı. Bu tipler birilerinin onların ofisine gelmesine değil, başkalarının ofislerine çağrılmaya alışkınlardı.

Wayne, üzerine tasarım bir tişört altına da bol bir şort giymiş atletik yapılı, zayıf bir programcıya işaret etti. Adam Wayne'e el salladı ve monitörün arkasından kafasını çıkardı. Wayne ekran duvarlarının etrafından dolaştı. "Hassan."

Hassan ev yapımı hindili sandviçinin başından kalktı. Uzun dalgalı saçlarını arkadan gevşekçe toplamıştı, masasının altında duran kaykayının üstünde eski bir Pixies etiketi vardı. Bu adamların çoğu, öğle yemeklerini alelacele yiyip geri kalan zamanlarını zemin kattaki devasa garajın kullanılmayan kısımlarında kaykay yaparak geçirmeyi tercih ediyordu.

Wayne telefonunu uzattı. "Bu nasıl çalışıyor?"

Hassan gülümsedi. "Bilgisayarları mı telefonları mı kastediyorsun?" Hassan hem İran hem de Beverly Hills çocuğuydu. Sanki bu ülkede doğdum, Amerikan müziğini, filmlerini seviyorum, Amerikalı kızlarla çıkıyorum, Amerika'nın en göze çarpan şehirlerinde yaşıyorum, çalışıyorum der gibi herkese, her şeye tarafsız bir şekilde, dostane tavırlarla yaklaşıyordu fakat kültür onu onun etrafındakileri kabul ettiği şekilde kabul etmiyordu. Hassan, sörfte, rap müzikten ve Tarantino filmlelerinden Wayne'in tanıdığı herkesten daha çok anlıyordu fakat yarın, öbür gün Hassan'ın, neyi var neyi yoksa toplayıp Costa Rica'ya, Bangkok'a, Dublin'e veya Dubai'ye taşındığını öğrense bu Wayne'i hiç şaşırtmazdı.

"Bu yazılımı kastediyorum," dedi Wayne. "Fişleri takip etmek için kullandığımız bu programı."

"Bunu iki yıldır kullanıyorsun," dedi Hassan kıkırdayarak. Wayne telefonu birkaç santim daha ileri itti. Hassan, sözlerinin arkasında duracak kadar zeki olduğu ve Wayne'in ne dediğini anlayabildiği bilgi işlemde çalışan tek adam olduğu için öyle çok kolay kızdırılabilecek biri değildi.

Hassan telefonu aldı ve mayonez bulaşmış serçe parma-

ğıyla o anda bakara masasında oturan para babalarından birini gösteren sabit yeşil noktayı işaretledi. Ekranın üst köşesine yazarak noktayı MITCHELL CRANE olarak tanımladı. “Radio frekansı tanımlama. Her fişin içine koyduğumuz küçük bir anten gibi. Krupiye önemli bir müşteriye ödeme yaparken bir avuç kadar fişi tarayabilir, güvenlik şefi de adamın adını o kimlik numarasına atayabilir – şu durumda Bay Crane burada. Bu sayede hangi oyunları oynadığını, nerede yemek yediğini, yanında bir fahişe ve bir şişe şampanyayla saat kaçta odasına gittiğini görebilirsin. Özetle, hafta sonu fişlerini nakde çevirinceye kadar nereye giderse gitsin, onu takip edebilirsin.”

“Fişler verici işlevi görüyor yani, öyle mi?”

“Bu bir pasif elektronik etiket. Güç kaynağı yok. Kumarhanenin her yerinde – bütün kumar masalarında, poker makinelerinde, kollarda, iddia masalarında, güvenlik kameralarında, asansörlerde – okuyucularımız var ve bunlar bir sinyal iletiyor, fişlerdeki anten de bu sinyali geri iletiyor.”

“Bununla kumarhanenin dışında birinin yerini tespit edebilir miyim?”

Hassan, gözlerini merakla Wayne’in gözlerine dikti. “Tespit edebilirsin herhalde.” Wayne’in telefonunu eline aldı. “Bu zamazingo aynı zamanda bir okuyucu. Bir fişi belki on beş metreden tespit edebilir. Masalardaki sabit okuyucular ve ceplerinde bu vantuzlarla dolaşan çalışanlarla oteldeki halka açık alanların neredeyse hepsini kapsama alanımıza alıyoruz. Otelin belki de yüzde seksen beşini.”

“Peki ya programı otelin dışında çalıştırırsam ne olur?”

Hassan sanki soru hiç sorulmamış gibi kaşlarını çattı. “Bir GPS sistemine Colossus kumarhane planını yükledik. Sokakta aynı kesinlikte sonuç elde edemezsin. Burada Nevada haritası yüklü değil. Tabii etiketler hiçbir zaman kaybolmaz yani biri

elinde bu fişlerle dışarı çıkarsa ve sen de onunla kaldırımda karşılaşırırsan, cihaz titrer ve uyarı sesi çıkarır,” dedi. Sonra da ekledi: “Neden sordun? Fişlerden birini kanepende mi kaybettin?”

“Öyle de denilebilir,” dedi Wayne. “Bu arada – kışına bir tekme yemek istemiyorsan o NASCAR koluna koyduğun virüsü temizle.” Hassan hınzırca güldü.

Bir saat sonra Wayne, Club Nikita’ya uğradı. Saat daha yedi olduğundan kulüp neredeyse boştu. Müziğin sesi kısılmıştı ve normalde duyulan sesin üçte biri kadar çıkıyordu. Işıklar hâlâ sönmemişti ve Kelvin içinden bir şarkı mırıldanarak barda eksilen içkileri tamamlıyordu. Her ne kadar Wayne, Nada’ya olan düşkünlüğünün kumarhanede kulaktan kulağa yayılan bir espri konusu olduğunu bilse de daha ‘merhaba’ bile demeden “Canada Gold’u gördüğün son gece,” demişti.

Kelvin sakın bir tavırla döndü, kaşlarını kaldırdı ve dudağının kenarıyla gülerek başını salladı. “Hey, Wayne. Evet. Birkaç hafta önce. Burada yaşlı bir herifle konuşuyordu.”

“Adamın adı Jameson gibi bir şeydi, değil mi?”

“Hatırlamıyorum.”

“Hesabı nasıl ödedi?”

“Nakit. Bir sürü parası vardı. Yüklü bir bahşiş bıraktı.”

“Nereli olduğunu biliyor musun?”

“Bilmem ki, adamım. Vakit çok geçti, çok gürültü vardı.”

“Bu otelde mi kalıyordu?”

“Burada kalan insanlar genellikle hesabı oda numaralarına yazdırırlar, değil mi? Yani kalmıyordu herhalde.”

“Kahretsin.” Wayne zihnini zorluyordu. Kendisi gibi uyduruk bir amatör değil de gerçek bir dedektif ne yapardı diye gözünün önüne getirmeye çalıştı. Başka ne sorabilirdi? “Başka bir otelden bahsetti mi? Belki kaldığı yerle ilgili bir iki laf et-

miştir. Hiç herhangi bir oyunun sonucunu sordu mu? Herhangi bir şey söylemedi mi?”

“Dur bir dakika. Hayır, kesinlikle burada kalıyordu. Çünkü bara oturduğunda titriyordu ve dışarının sıcaklığından, içerinin soğukluktan şikayet ediyordu. Ertesi günkü uçuşuna kadar bir daha dışarı çıkmayacağını söyledi. Sonra Chicago’nun da neredeyse bu kadar sıcak olduğundan söz etti,” dedi Kevin.

Chicago. Otel açıldığından beri belki yüzden fazla Jameson adında misafir kalmıştı, sadece geçen hafta bile bu isimle üç kişi otelde konaklamıştı fakat bilgisayarında otelin fatura kayıtlarını araştırıp Chicago’dan Gary Jameson’ın ev adresini bulması Wayne’in sadece beş dakikasını almıştı: 1555 North State Parkway.

Puma Lounge’da sipariş ettiği bira ve David Amoyo aynı anda gelmişti, Wayne hesabı ödemeye çalışırken David engel oldu. “İlk içkiler benden,” dedi. Wayne başını öne eğerek teşekkür etti ve garson kızın eline bahşiş olarak on dolar sıkıştırdı.

David şaşırtıcı bir biçimde yakışıklıydı. Wayne annesinin Filipinli olduğunu duymuştu fakat babası Afrikalı, Sicilyalı veya Basklı olabilirdi. Hangi etnik kökenden ne almış olursa olsun sonuç mükemmel bir estetik karışım, tanımlanamayan fakat bir o kadar da hoş görünen bir ayarlama, kusursuz bir orandı. Wayne yüzü o kadar tombul ve kocaman olmasa aslında kendisinin de yakışıklı sayıldığına inanmak istiyordu, gençlik yıllarında aynanın karşısına geçip saatlerce bu düşüncesinin doğruluğunu ispatlamaya çalışırdı. Beklentileri düşük bir kadın Wayne’i çekici bulabilirdi fakat David herkesin yakışıklı olduğu konusunda hemfikir olduğu tiplerdendi. İnsan ondan nefret etse de yine de yakışıklı bulabilirdi.

“Wayne Jennings,” dedi David. “Acaba ne yaptım da Steve Rhodes’in fedailerinden biri beni ofisimde ziyaret ediyor? Ka-

yıtlara geçsin diye söylüyorum tatsızlıktan beri sizin otelinize adım dahi atmadığıma yemin ederim.

Wayne, onun dalga geçtiğini anladı ve soğuk birasından ilk yudumu aldı. “Burada kumarhaneyi temsilen bulunmuyorum.”

“Bu gece çalışmıyor musun?”

“Rahatsızlanıp eve gittim.”

“İlginç.” Gözlerini kısıp dikkatle bakan David, Wayne’in niyetinin ne olduğunu kavramaya çalışıyordu. “Belki de oteldeki o hafiyelik işini bırakıp daha prestijli bir işe girmek istiyorsundur. Olamaz mı? Kenarda köşede biraz para biriktirmişsindir ve bu parayla yatırım yapmak istiyor da olabilirsin. Daha dost canlısı bir çalışma ortamı arıyor olamaz mısın? Nasıl, doğru tahmin ettim mi?”

“Hayır,” dedi Wayne. “Konu Canada. Kayboldu.”

David’in genzinden ses geldi. “Kayıp mı oldu? Ne zaman?”

“En az bir haftadır kayıp.”

“Duyduğuma göre yirmi bir oynamasına yeniden izin vermişsiniz. Karşılığında...” Wayne belki ağzından bir şey kaçırır umuduyla bir an için sustu. “Onu kartlara yaklaştırmazsanız iyi edersiniz. Arkanızı döndüğünüz anda o kız sizi alaşağı eder. Tabii sen bunu biliyorsun. Bunun dışında muhtemelen benim kadar açgözlü olmadığını da biliyorsun.”

Wayne başıyla onayladı. “Nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

“Yok. Geçen değil ondan önceki cuma gördüm, o günden beri kayıp olabilir.”

“Nerede gördün?”

“Yatağında.” David bu bilginin Wayne’i inciteceğini bilseydi bundan zevk alıyormuş gibi görünmezdi. “Sabah gitti ve ondan sonra hiç haber almadım.”

Wayne hiç renk vermemeye çalıştı. “Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir fikrin var mı peki?”

“Ailesi, akrabası yok ya da en azından ailesinden sevdiği hiç kimse yok. Arkadaşları da genellikle o anda çevresinde olan tipler oluyor. Her şeyi kiralyor bilirsin işte. Arkadaşlarını, oturduğu daireleri, arabalarını, sevgililerini. Uzun süre kimseye bağlanmıyor.”

“Anladığım kadarıyla sana bir süre bağlanmış.”

“Neden bu kadar önemsiyorsun, Wayne? Bu aralar Colossus’un gerçekten kıymetli çalışanlarından biri mi yoksa? Eğer öyleyse bunca zaman iki numaralı halk düşmanı olduktan sonra bu kadar kıymetli olması tuhaf olurdu. Bunu da bir numaralı halk düşmanı olarak ben söylüyorum,” dedi David.

“Arkadaşım.”

“Tabii. Muhtemelen onun özel biri olduğunu düşünüyorsundur.”

David’in sözleri Wayne’e sanki hem onu hem de Nada’yı aşağılıyormuş gibi geldi, sonra da zaten düşündükleri ağzından dökülüverdi. “Evet, düşünüyorum ve aslına bakarsan senin gibi birinde ne buldu hâlâ çok merak ediyorum.”

David umursamaz bir tavırla burnunu çekti ve garsonun getirdiği misket limonla süslenmiş içkiyi aldı. “Onunla tanıştığımda öyle özel falan değildi. Sanırım tipi fena değildi – bir dansçı kadar seksi değildi belki – ama bir yere odaklanmamış, tuhaf yetenekleri vardı. Tiger Woods’un hayatı boyunca hiç golf oynamadığını bir düşün, ne olurdu? Nada huysuz, sıkılgan, yalnız ve ürkekti. Depresyondaydı. Ona mutlu olmakta bir sorun olmadığını ben öğrettim. Kahkaha atabileceğini, arada bir gülebileceğini, eğlenebileceğini benden öğrendi. Biliyorsun benimle tanışmadan önce hayatında bir kere bile yirmi bir oynamamıştı. Yirmi birin tamamen şansla ilgili bir oyun olduğunu düşünüyordu. Oyunu küçük görüyordu. Bense ona bir kumarhaneyi nasıl yeneceğini gösterdim, ona güçlü olduğunu gösterdim. Onu özel yapan benim. Bende bulduğu şey de

bu. Şimdi sana veya başkalarına çekici gelen şeyi ona bir zamanlar David Amoyo'nun verdiğini biliyor.”

“O halde gitmesine neden izin verdin?”

“Geçen gece yaşadıklarımızı düşünürsek bu o kadar net değil.” David bunun üzerinde düşünmek için bir an sustu fakat sonra konuyu çok da önemsememiş gibi göründü. “Yirmi bir bizim tek ortak noktamızdı. Yakayı ele verip Strip Caddesi'nden mahrum edildikten sonra bizi bir arada tutan pek bir şey kalmamıştı.”

“Sen de Sandy'e tutundun değil mi?”

“Sana Sandy'den bahsetti mi? Bu çok tuhaf.” Amoyo içkisini siyah küpün üstüne koydu. “Onu beceriyor musun?”

Wayne konuyu bir çırpıda değiştirdi. “Sandy'yi mi?”

Bir anda kıskançlıkla gözünde bir alev belirip söndü. “Sandy'nin de harika yetenekleri var. Aslına bakarsan bu söylediğim doğru değil. Sandy'nin sahip olduğu şeyin adı karizma. Bu da zaten seksi kelimesi yerine kullanılan bir şey; bacakları, göğüsleri ve diğer her şeyiyle bir araya getirdiğinde onu çok yukarılara taşıyabilir. Buradan ta buraya kadar” – Amoyo bir elini köprücük kemiğine diğerini de dizlerinin hemen üstüne koydu – “bu kız dünya çapında. Gelecek senenin sonuna kadar onu Playboy'a çıkaracağım. Ondan sonraki sene de belki bir televizyon programına çıkarırım.” İçkisini tekrar eline aldı. “Beni buranın sahibiyle tanıştırdı, artık burayı ben yönetiyorum, ayrıca organizasyonlar düzenlediğim bir işim de var. Ünlüler şunu, bunu kutlamak için uçaklarına atlayıp buraya gelip kurtlarını dökmek istiyorlar. Ben de bir otelle anlaşıyorum. Doğru insanların otele gelmesini sağlayıp medyaya haber veriyorum, sponsor buluyorum. Eğer benimle uğraşmaktan vazgeçerseniz Colossus'u da listeme dahil edebilirim.”

“Kumarhaneye girmene izin vermemizi mi kastediyorsun?”

“Bu bir başlangıç olabilir. Konu Nada olmadığı sürece böyle bir şeyi teklif edebileceğim anlaşılıyor. Bu yasak, işlerime ket vuruyor; ben burada dünya kadar paradan söz ediyorum. Büyük bir tanıtım olur otel için. Rock yıldızları, sinema yıldızları, sporcular. Hepsi Colossus’a Vegas’taki evleriymiş gibi gelir gider.”

“Buna karar verecek olan ben değilim, David. Bildiğim kadarıyla masalardan uzak durduğun sürece otelde istediğini yapabilirsin. Eğer bana bir kartını verirsen, ben de onu pazarlama ve davet departmanındaki çocuklara veririm.”

“Senin referansınla mı?”

“Olur.”

“Harika.”

Wayne, David Amoyo’ya referans falan olmayacaktı. Steve Rhodes’ın Nada’nın kumarhaneye tekrar girmesine izin vermesi zaten mucize gibi bir şeydi, artık Wayne Nada’nın David’le tekrar – ya da en azından bir defalığına – yattığını bildiğine göre kışına tekmeyi basıp çöle fırlatmadan önce Amoyo’nun kumarhaneye altı adım bile yaklaşmasına izin vermeyecekti.

“O hafta Colossus’ta buluştuğu birinden söz etmiş miydi? Yaşlı bir adam.”

“Yok, etmedi. Bölge savcısının ofisinde çalışan bir arkadaş dışında kimseden pek söz etmezdi. Galiba adı Bea’ydi.”

“Nada’nın Chicago’ya dönmek için bir sebebi olabilir mi?”

Amoyo bunun üzerine düşündü. “Bildiğim kadarıyla annesi hâlâ orada yaşıyor. En azından yılın bir kısmında. Birlikte olduğumuz süre boyunca bir kere bile konuşmadılar. Neden sordun?”

Wayne tereddüt etti fakat eğer bilgi almak istiyorsa karşılığında o da bilgi vermek zorundaydı. “Kumarhanede bir adamla konuşuyordu. Adı Gary Jameson. Sanırım ona Chicago’da bir iş teklifi yapacaktı.”

“İşte bak. Gizem çözüldü, değil mi?” dedi Amoyo kahkaha atarak.

“Sence eşyalarını topladı ve Midwest’e mi taşındı?”

“Orada yirmi bir oynanıyor mu?”

“Oynanıyor sayılır. Nehir teknelerinde oynanıyor.”

“Tamam o zaman. Mekanlar onun için hiçbir şey ifade etmez. Onun kafasının içindeki dünya dışarıdaki dünyadan katbekat büyük. Las Vegas, Montana, Chicago, Pittsburgh, İstanbul – buralar onun için hep aynı yerler. Ayrıca diğer insanlar gibi de vedalaşmaz.” Wayne bir an için neredeyse eskiye özlem duyuyormuş gibi görüldüğünü düşündü. “Belki de geçen gece yaşadıklarımız onun bana bir tür veda etme şekliydi.”

Wayne, David’i yumruklamak istedi.

-23-

Bea Beaujon belki bir düzine haneye tecavüz, belki onun iki katı kadar da (o öğleden sonra Phillip Truman’ın suçunu itiraf ettiği dava da dahil olmak üzere) cinsel saldırı davası kovuşturmuştu. Eşine şiddet uygulayan kocaları, kimlik hırsızlarını hapse yollamıştı. Üç cinayet davasında başsavcı, yedi tanesinde de ikinci savcı olarak görev almıştı. Sık sık “aptal etkisi” dediği şey, suçlamalarda önüne çıkıyordu. Jüriye bilgi verirken kaç defa içlerinden birinin çıkıp kurban hakkında, “Onun hatası olmadığını biliyorum ama nasıl olur da bu kadar aptal olabilir?” dediğinin sayısını unutmuştu.

Bea’nin her zaman iyi bir cevabı olmuyordu.

Kendi vakasında sabahın köründe, hava daha aydınlanmadan eve gelip garaj tarafında bir pencere camının kırıldığını ve sanki birileri Donald’ın çalışma tezgahını kolunun kenarıyla

süpürmüş gibi döküntülerin boyalı beton üzerine saçıldığını görünce tıpkı düşünceli bir jürinin ondan yapmasını bekleyebileceği gibi komşularından birine kaçmadı veya cep telefonundan 911'i bile aramadı. Hasarı inceleyip, neler olduğunu anlamaya çalışarak, kocasına “Do-nald? Don? Don? Do-nald?” diye seslenerek evin içinde yürümeye devam etti.

Nada'nın ona verdiği yirmi beş dolarlık Colossus fişini – artık yeni şans totemi bu fişti – çantasından çıkardı ve rahatlamak için üzerindeki çizdiği eliyle ovdu. Canada'yla en son üç gün önce telefonda konuşmuştu. Chicago'daki işi kabul etmişti, Bea bir cep telefonu alması için yalvarmıştı, bari Bea'nin içeri tıktığı uyuşturucu satıcıları arasında çok popüler olan tek kullanımlık telefonlardan alsaydı. “Polisler seni arıyor,” demişti Bea. Nada da zaten tam bu yüzden cep telefonu olmadığı konusunda şaka yapmıştı. Konuşmak istemediği bir sürü insan vardı. Elindeki fiş Bea'ye Chicago'daki dedektifi geri aramadığını hatırlatmıştı.

Bea sanki dünyada en çok sevdiği kişinin ismini tekrar edince bir şekilde en korktuğu şeyin başlarına gelmesini engelleyebilecekmiş gibi defalarca “Donald” diye seslenerek üst katlardan aşağı doğru sızan ışığı takip etti. Varsayımlarla hareket eden bir jürinin işaret edebileceği gibi tedbirli bir insan (özellikle de bu konuyla ilgili arkadaşına az önce nasihatler veren biri) çantasından cep telefonunu çıkarıp 911'i arardı ama Bea aramadı.

Merdivenler kare şeklinde küçük bir açıklığa ve üzerinde kızları Lori'nin resmi ve elektrik düğmesi olan bir duvara çıkıyordu. Bea donup kaldı, sonra da Lori'nin gece kalmak için bir arkadaşında olduğu aklına geldi. İçindeki korkuyu bir kenara bıraktı ve ikinci kata çıkmak için kalan son dört basamağı yavaşça tırmandı.

“Don?”

Don elleri arkadan bağlı, kafası önde, dizlerinin üstüne çökmüş bir vaziyette yatak odalarındaydı. Gömleği yırtılmıştı, yüzünün üçte biri mosmordu ve bir gözü şişmişti. İnce telli, sarı, gri saçları kana ve pislige bulanmıştı. Dudakları kıpırdadı.

Bea yüksek sesle çığlığı bastı, adeta korku, şaşkınlık, çaresizlik ve kaybetme duygularıyla dolu bir korku filmi sahnesi gibiydi. Artık onu korku kontrol ediyordu. Kaçamamanın verdiği korku. Kaza yapan bir uçak hızla yere çarparken yolcuların hissettiği türden bir korku. Hayatın başka hiçbir seçenek bırakmamasından duyulan korku.

Bea ancak konuştuğu anda Don'un arkasındaki, kitap okumak ve ayakkabılarını giymek için kullandığı büyük koltukta bir adamın oturduğunun farkına vardı. Uzun boylu, kalıplı bir adamdı, siyah bir eşofman üstü ve kot pantolon giymişti. Önceden yüzünü kapatmak için başına geçirdiği çoraptan maskeyi alnına kadar çekmişti. Köşeli bir burnu, dolgun dudakları, küçük bir çenesi, küçük, derin gözleri vardı. Boynundaki kasları spor salonunda özel bir alette çalışarak geliştirmiş olmalıydı.

“Canada Gold nerede?” diye sordu.

-24-

28 TEMMUZ ÇARŞAMBA

“Üç gün. Ödeme yok.”

Kloska yeşil bir softball forması giyiyordu. Her ne kadar daracık formanın içinde terden sıırıslıklam olsa da yine üzerinde iyi durduğunu düşünüyordu. Koç Reggie'nin avukatlardan oluşan takımı Nolo Contenderes, Chicago Reader'dan bir takım karşı oynuyordu. Nolo Contenderes takımında birkaç oyuncu eksikti – Reggie'nin on yedi yaşındaki oğlu Louis bile sol

alanday oynuyordu, gerçi konuştukları üç beş kelimeye bakarak akrabaya olduklarını söylemek zordu. Della, Kloska'dan oyuna gelemeyen bir ortağın yerine geçmesini istemişti. Atış sırasının kendilerine gelmesini beklerken Kloska, Reggie'ye masasında bir yığın evrak işi beklemesine ve Falcone cinayeti gibi bir manşet haber hâlâ gazetelerde dönmesine rağmen nasıl softball oynayacak vakti olduğunu açıklıyordu.

Reggie çekirdek kabuklarını ayağının dibine tükürdü. "Uzaklaştırma mı? Herifi epey hırpaladın demek ki."

"Şu yazılım var ya – 'Beyin' diyorlar – saçma olsun olmasın polislerle ilgili bütün şikayetlerin peşine düşüyor ve bu şikayetler zamanla bir araya getiriliyor. Bu seferkini de ekleyince, Beyin'in bana yüklediği diğer saçma suçlarla birlikte üç gün uzaklaştırma aldım. Soruşturma da açılabilirdi ama kimin umurunda? Adamı ittim. Yumruğumla ittim. Muhtemelen biraz sert itmiş olabilirim. Hakettiğinden daha sert olmasa da, olması gerektiğinden sertti."

Sıcağa rağmen Grant Park'ın hemen güneyindeki softball sahaları, kız erkek karışık, eldivensiz oynanan Çarşamba gecesi lig takımları tarafından tamamen doldurulmuştu. Sahaların dışına bakıldığında, şehir katmanlar halinde inşa edilmiş gibi görünüyordu – çimenler, parkın yapraklarını dökmüş ağaçları, şehrin merkezindeki beton ve çelikten binalar ve hepsinin üstünde de iki haftadır altında canlı canlı piştikleri ucu bucağı olmayan mavi gökyüzü. Bazıları en azından hâlâ canlıydı. Daha ancak temmuz ayı olmasına rağmen haberlerde söylendiğine göre yirmi altı yaşlı ve evsiz insan sıcaktan hayatını kaybetmişti.

"Adama yumruk atmadan önce doktordan bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordu Reggie.

Kloska başını salladı. "Marlena Falcone'un ki gibi özelliklere sahip birinin öyle bir yerde çalışması bana çok tuhaf geliyor. Komşularından biri de bu durumu benim bulduğum

gibi tuhaf bulduğunu söyledi. Özel Sağlık Danışmanlığı'ndaki doktorlar yarı emekli gibi çalışıyor. Sabahleyin birkaç hastaya bakıp sonra kendi işlerine koyuluyorlar. Falcone tam bir laboratuar faresiymiş. İlgilendiği tek şey araştırmasıymış. Yirmi üç tane hastası varmış.”

Kloska, Della Dickey vurucu kutusuna adımını attığında çenesini kapattı. Ona tam gelmeyen formasının içinde arkadan bakıldığında biraz şekilsiz görünse de formasının göğsündeki yazı, formanın altında güzel bir vücudu olduğunun işaretini veriyordu. Falcone cinayetiyle ilgili elindeki dosyalarının tamamı olmasa da çoğunluğunun bir kopyasını almak için 3. Bölge'ye geldiğinden beri onunla flört ediyordu. Onu henüz başından defetmemişti ve bugünkü oyuna davet etmesi de umut vericiydi.

“Senin kız epey işe yarar şeyler buldu,” dedi Reggie'ye.

“Sahi mi?”

“Matematik profesörünün bana sözünü ettiği şu grupla ilgili internette bir sürü saçmalık araştırmış. Bin ile ilgili.” Kloska, Reggie'den gözle görünür bir tepki bekledi ama Reggie hiç renk vermedi. “Manyakça işler bunlar. Çoğu işe yaramaz. Resmi haber kaynaklarında adından neredeyse hiç söz edilmiyor. Kız, dünyanın en zengin beş yüz hissedarı toplantılarında ve geçen seneki G-20 zirvesinde ellerinde şu sembolün – tetraktis – olduğu pankartlarla protesto yapan insanların videolarını bulmuş.” Della topsuz alanda faul yaptı. “Sayı istasyonları denen şu şeyleri daha önce duymuş muydun?” Reggie istemeye istemeye başını salladı. “Ben de duymadım. Dünyanın her yerinde duyulabilen kısa dalga radyo yayınları. Belirli bir sayı dizinini defalarca tekrarlayan bir robota benzeyen, otomatiğe alınmış bir ses gibi. Bazen sayıları, bazen kelimeleri veya mors kodlarını tekrarlıyor. İnsanların büyük bir kısmı bunun ajanların birbirleriyle iletişim kurma yöntemlerinden biri olduğunu düşünüyor

fakat bazılarına göre Bin bu yayınları birbirleriyle konuşmak için kullanıyor. Bilirsin işte, sayı dili ya da onun gibi bir şey. Muhtemelen hepsi saçma sapan şeyler. Profesör'ün anlattıkları da aynı şekilde deli saçmasıydı. Anlattıklarının ne kadar gerçek bir baksın diye işi Traden'a verdim. Bu insanlarla, bu Pisagorcularla alakalı insanlar aynı zamanda Solomon Gold'a da kafayı takmış. Sana müziğinin bir denklem ya da benzer bir şey olduğu ile ilgili anlattığı bütün o zırvalara kafayı takmışlar.”

“Della bana hukuka ilgi duyma sebebinin Gold davası olduğunu söyledi,” dedi Reggie.

“Bu çok tuhaf çünkü o dava benim hukuka olan ilgimi neredeyse kaybetmeme neden olacaktı,” diye sakince ekledi Reggie, ağzının ona bakan kenarıyla gülümseyerek.

Della tam Aon Merkezi'ne sert bir vuruş yaptı, top sol alanın hemen önündeki çimenlere düştü. Kız vurabiliyor, diye düşündü Kloska, azımsanmayacak derecede tahrik olmuştu.

Kloska'nın kafası karmakarışık ipuçlarıyla doluydu, hiçbiri diğerinden daha önemli değildi. Silah, Pisagorcular, eski dini ritüeller, armoni, takım elbise giyen doktorlar, ereksiyona neden olan bilgisayar çipleri ve bunun gibi şeyler. Russo'nun Pisagor'u sanki hiç duymamış gibi davrandığı halde Kloska o muayenehane kapısından içeri baktığında masanın üstündeki camın yansımasından duvarda bir tetraktis görmesi kafasını kurcalıyordu. Üzerine yuvarlaklar işlenmiş, aşağı yukarı on beş santimetre kare büyüklüğünde bir levha olabilirdi. Eğer Dr. Falcone'a ait değilse bile Özel Sağlık Danışmanlığı'ndan başka biri öyle ya da böyle Pisagor işine bu laşmıştı ve Russo o adı hiç duymadım diyerek yalan söylüyordu.

Della tek bir vuruşla ikinci kademeye çıktı. “Tanrım, çok sıcak,” dedi Kloska. Sahalar arasında orta doğulu bir adam alüminyum bir arabada dondurma değil de aksi gibi Viyana sandviçi satıyordu. Elinde soğuk Pepsi kalmamış, hepsini sat-

mıştı. Yüz, yüz elli metre doğudaki genelde hep serinlik veren Michigan Gölü'nden bile esinti gelmiyordu. Bobby Kloska, üzerinde ütülü beyaz bir tişört, altında haki renkte bir şort giymiş, sahanın diğer tarafındaki çitlerin arkasında bir şezlongda oturan Reggie'nin karısını tanıdı. Daha önce hiç tanışmamışlardı fakat güzel yüzünü Trib'in sürekli yayınladığı yardım balolarında veya ona benzer organizasyonlarda çekilen fotoğraflardan biliyordu. Reggie'nin onları bugün tanıştıracığı yoktu, Kloska bu duruma az da olsa içerledi. Reggie'nin hayatını "bölümlere ayırmak" istediğini söylediğini duymuştu. Belki de Kloska ve Stephanie'yi ayrı tutmak bu işin kendine özgü yöntemi idi.

Bu durum yine de Kloska'da şüphe uyandırıyor. Kendisi çoğu zaman boşboğazlık edip ağzındaki bütün baklaları çıkarırken bile Reggie bir şeyler saklıyordu. Reggie'nin bu işte anlatmadığı bir nokta vardı. Savunma avukatlarının mahkemelerde daima sahip oldukları avantaj da buydu. Hiçbir zaman tam olarak neyin peşinde olduklarını söylemek zorunda değillerdi.

Della çift sayı yakaladı. Kloska üçüncü köşeye koşuşunu, kısa kollarının öne arkaya gidişini, kalçalarının sağa sola kıvrılışını, şapkasının arkasından çıkardığı atkuyruğunun havada savrulmasını, kocaman beyaz dişlerini ortaya çıkararak sürekli gülümsemesini izliyordu. Son alanını geçip yanlarına geldi ve tam Kloska ile Reggie onu alkışladıkları sırada ikisinin ortasına sıkışıp banka oturdu, artık Kloska'nın kalçası onunkine değiyordu.

"Beyler," dedi soluk soluğa.

"Güzel vuruştun," dedi Kloska.

Gülümseyip şapkasını düzeltti. "Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Kloska heyecanını bastırmaya çalışıyordu. İki vurucunun önündeydi.

“Çoğunlukla Dedektif Kloska’nın nasıl kimsenin kurallarına göre oynamadığından söz ediyorduk,” dedi Reggie.

Della gözlerini devirdi fakat sonra gülümsedi. Öğleden sonrasının tamamını Kloska’nın Beyin’den ve görevden uzaklaştırılmasıyla ilgili şikayetlerini dinleyerek geçirmişti.

“Cuma akşamı gösteriye gitmek ister misin?” diye sordu Della.

Kloska’nın hayal gücü, kafasının içinde bütün olasılıkları bir bir sıralıyordu. “Ne tür bir gösteri?” diye sordu sakince.

“Pekala, görünüşe bakılırsa Marlena’nın bağlantısı olduğu tek sanatçı Solomon Gold değilmiş. Burning Patrick denilen şu herifle de bağlantısı varmış. Daha önce adını duymuş muydun?”

Kloska başını salladı. Reggie oyunu izliyordu.

“Eskiden evsizmiş. Oysa şimdi bir sanatçı ve resimleri binlerce dolara satılıyor. Ayrıca Bat Wing Vortex adlı grupta da şarkı söylüyor. En önemlisi bu Burning Patrick – gerçek adı Patrick Blackburn – bir zamanlar Marlena Falcone’un hastalarından biriymiş.”

“Gerçekten mi?” Kloska, bunu söyleyenin Della olması dışında konuyla hiç ilgilenmemişti.

“Marlena, Amerikan Gıda ve İlaç Kurumu’nun uyarısına rağmen dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğunu tedavi etmek amacıyla nörostimülatörleri değiştirdiği için doktorluk yapma ruhsatını kaybetmiş. Canada Gold’da bir tane var fakat bu tedavinin uygulandığı bir grup çocuk aklını oynattı değil mi? Kafalarından çıkartmak zorunda kaldılar. Bu Patrick Blackburn – Burning Patrick – de onlardan biriydi. Marlena bir tıp dergisine onun hakkında bir makale bile yazmış. Bence kafasından cihazı çıkarttıktan sonra bile adamı takip etmiş ve epey de veri toplamış.”

“Peki, bunun cinayetle ne bağlantısı var?”

“Hiçbir fikrim yok. Ben sadece birinin beni rock konserine götürmesini istiyorum o kadar.”

Kloska'nın beyninin hayatın zevkleriyle ilgilenen tarafı – elbette ki beyninin baskın tarafı – bu davetin artısını eksisini milyonlarca kez değerlendirdi. Daveti kabul etti ve hayal gücü yüzünden kendi kendini rezil etmeden önce konuyu değiştirdi. “Lafı açılmışken, Canada Gold'dan haber aldın mı?” diye sordu Reggie başını sallayarak.

Karnının tam ortasında hissettiği o ateş topu, Della ile çıkma düşüncesiyle içi kıpır kıpır olan Kloska'nın heyecanını birdenbire alaşağı etmişti. Canada'nın nerede olduğu hakkında tek bir şey bilmiyordu. Clark Şehri'ndeki savcı da telefonlarına cevap vermemişti. Eğer bu cinayetlerin ortak paydası gerçekten Canada Gold'sa, kızı yarı beline kadar Mojave Çölü'nde gömülü bulmadan önce o mankafayı yakalamak zorundaydı yoksa o cinayet bir kere işlendi mi 3. Bölge'deki koltuğunda kim otursun otursun federallerden bir telefon alacağına emin olabilirdi.

Reggie sahaya inip tezahürat yapmak için ayağa kalktı, Kloska bacağına hafifçe Della'nın bacağına sürttü. Kız karşılık vermedi.

Suçlar arasındaki bağlantı gün gibi ortada olmadığı sürece federal savcılar genellikle yetki istemiyordu – tıpkı polislerin içinde olduğu gibi hırslı federaller ve tembel federaller vardı – fakat iki farklı eyalette iki ceset ve bu iki cesedin de son yılların en bilinen cinayetlerinden biriyle bağlantısı varsa, federallerin o manikürlü ellerini bu davanın üstünden çekmesi imkansızdı. Kloska burada gerçekten de iki cephede savaşıyordu; bir tarafta cinayetleri çözmeye çalışırken bir taraftan da federallerin dikkatini davaya çekmemeye çalışıyordu.

Ayrıca her iki işi de resmi olarak görevinin başında değilken yapmak zorundaydı.

-25-

Her ne kadar Solomon Gold o masada onun şimdi oturduğu gibi bir amaç, bir proje, bir iş için neredeyse hiçbir zaman oturmamış olsa da o masa babasının masasıydı. Babası asla oturarak çalışmazdı. Özel çalışma alanları kürsü gibi hep ayakta çalışabileceği yerlerdi, bestelerini kağıda döküleceği zaman da sanki bir arabayı itiyormuş gibi ayaklarını ileri doğru uzatıp belini öne eğerek, omuzlarını kaldırıp kağıdın üstüne abanarak, kollarıyla kalemin etrafını çit gibi sararak önündeki cşyaya dayanırdı. Birkaç dakika sonra dayandığı eşyanın üzerinden kalkar, piyanosunun veya Guerneri'nin üstündeki tellerde parmaklarını gezdirerek o güzel kemanını çalar ve az önce elleriyle çaldığı şeyi yazmak için kağıdın başına geri dönerdi. Bilgisayar kullanmaya başladığında ise bilgisayarın monitörünü hep baş hizasının üstüne, klavyeyi de omuz hizasında bir yere koyardı; bir eliyle klavyede yazı yazarken, diğer eliyle bir kitabın sayfalarını karıştırdığını veya sanki bilgisayardaki hesaplamalar sağ elinden başına oradan da bir fikre, bir melodiye, bir notaya, bir besteye dönüştüğü sol koluna akıyormuş gibi bir kağıda bir şeyler karaladığını hatırlıyordu.

Solomon Gold bu masayı başkalarının gözünü korkutmak için satın almıştı. Tıpkı bir zamanlar onun olduğu gibi geniş ve havalıydı. Biri masanın diğer tarafına oturduğunda Solomon Gold eğer o sırada ayakta duruyorsa, babası karşısındakinin üç katı olan bir dev gibi duruyordu.

O duyguyu kendi tecrübelerinden hatırlıyordu.

“Bunu babanın eşyalarını satan bir müzayededen aldım,” dedi Jameson. “Galiba annen masayı evde istemiyordu.”

“Bu masa ve benim aramda ortak bir şey var,” dedi Canada.

Masanın üstünde birkaç tane seçme kalem, iki tane kurşun kalem ve bir kalemtıraşın yanı sıra deri bir evrak çantasının içinde bir defter vardı. (Bir bilgisayar sipariş edilmişti fakat Nada bu işe burun kıvrınca geri gönderildi.) Etrafında hep babasına ait eşyalar – raflarda kitaplar, duvarlarda resimler – vardı. “Solomon Gold koleksiyoneri gibi bir şeyim sanırım,” diye itiraf etti Jameson. Yerdeki halının babasının ofisinden geldiğini fark etti Nada. Mekan ofisin birebir aynısı değildi fakat Jameson, Solomon Gold’un ofisinin, Nada’ya göreyse daha çok babasının öldüğü yerin bir benzerini yapmak için yeterince orijinal malzeme toplamıştı.

“Etrafında babanın eşyalarının olmasının hoşuna gideceğini düşündüm,” dedi Jameson.

Düşündüğüm kadar akıllı değilmiş, dedi Nada kafasındaki örümceğine.

Masanın karşısında, babasının gerçek ofisinde üzerinde Floransa manzarasının olduğu bir resmin durduğu yerde Patrick Blackburn’ün yaptığı on yedi karo vardı. Burning Patrick. Her biri ince bir ipin üstüne asılmıştı ve alçının üstünden yaklaşık on beş santim çıkmıştı. Jameson karolar arasındaki mesafenin resmin büyüklüğüyle uzaktan yakından ilgisi olmadığını – Burning Patrick’in vizyonu bu devasa eve bile sığamazdı – fakat karoların birbirleriyle olan bağlantısına göre aşağı yukarı nerede durabileceklerini tahmin ettiğini söylemişti.

Canada neredeyse bütün sabahı elinde bir fincan kahveyle parçalara ayrılmış resme boş boş bakarak geçirmişti. Kulağındaki bu çınlamayı, başındaki bu şiddetli ağrıyı bir gece önce içtiği kırmızı şaraba bağlıyordu. Bea ve Donald’ın yıllanmış Bordeaux şarabından bile iyiydi.

Nada, Bea’yi aramayı tekrar düşündü fakat aramadı. Philip Truman’la ilgili son haberleri büyük bir merakla öğrenmek istiyordu fakat yine de fırça yemeye hazır değildi. Nada geri

dönmeyi planladı. Bina görevlisi için o fişlerden bazılarını bile dolabının içinde bırakmıştı, kumarhane fişleri Las Vegas şehir parası gibi bir şey olmuştu. On bin dolar birkaç aylık kirasını karşılayabilirdi. Evine göz kulak olması ve holdeki tozu, kiri süpürmesi için görevliye epey yüklü bir bahşiş kalıyordu. Fişlerin çoğunu Boulder Otobanı'nda tutuyordu. Fişler onun için, pokerde elden çekilip oyunda kalmak istediğinde sandalyesine koydukları küçük disklerdi, bir nevi “şalter açma” düğmesiydi. Kendini toparlayıncaya kadar Las Vegas'taki yerini belki tutarlar diye düşünüyordu.

Bir gece önce Molly'nin içi doldurulmuş tavuğunu yerlerken Nada, Gary ve Myra'nın babasının eserleri hakkında sordukları sorulara nazikçe cevap vermiş ve Burning Patrick'le ilgili kendi merak ettiği soruları sormuştu. Jameson, koleksiyonerlerin özel bir karo veya uyumlu çift için attıkları taklalarla ilgili dedikoduları, efsaneleri, eğlenceli hikayeleri anlattı.

“Müziğe yatkın olanlar için ne söylüyorlar biliyor musun?” diye sordu Jameson belki babası, belki Patrick Blackburn, belki de her ikisi için.

Nada kaşlarını kaldırdı. Kesinlikle hayır.

“MR görüntülerine bakarak – rastgele seçilmiş insanların beyin filmlerine – bir uzmanın bu insanlardan hangilerinin müzisyen olduğunu söyleyebileceğini söylüyorlar. Sadece beyinlerine bakarak. Bu sence de muhteşem bir şey değil mi?”

“Birkaç yıl içinde MR görüntülerine ihtiyacın olmayacak. Sonunda herkesin kafasında bir bilgisayar olacak. Eğer biriyle ilgili bir şey öğrenmek istiyorsan sadece dizüstü bilgisayarına ya da telefonuna onunla ilgili bilgileri yükleyeceksin o kadar,” dedi Myra.

Jameson kahkahayı patlattı. “Tıpkı arabaları kontrol ettikleri gibi.”

Nada odanın diğer tarafında bulunan on yedi karoya tekrar baktı ve bu mesafeden, yaklaşık on iki metre uzaklıktan zihni kayıp karoları tamamlamaya başladı – çoğu daha çizilmemiş, muhtemelen hiçbir zaman çizilmeyecek binlercesini, Jameson'ın yaptığı hesaba göre belki on binlercesini tamamlıyordu. Gördüğü şekiller korkunçtu; her biri diğerinden daha tuhaftı – ejderhalar, bombalar, kurşunlar, askerler, deniz canavarları, yeti, hilkat garibeleri, cüceler, tanklar, dev dalgalar, zombiler, şeytanlar – fakat o bunların bir görünüp bir kaybolmasına izin vermişti, sonunda da kafasındaki cihazdan şekilleri kapattı. Burada oturmanın hiçbir anlamı yoktu.

Nada ayağa kalktı ve babasının eski eşyalarına göz gezdirdi. Eski kitaplarla dolu bir raf – çoğu matematik ve müzik kitabıydı. İçlerinde Oscar olmasa da aldığı birkaç ödül. Onu, annesi saklamıştı. Guarneri kemanını da tutmuştu, hatta uçak üreticisi çaresizce yanlış bir hesaplama yapıp Gold'un kötü şöhretinin enstrümanın değerini arttıracığından çok, düşüreceğini öne sürerek annesinin kemani indirimli satın almasına izin vermeden önce, Boeing'le bunun uğruna kavga bile etmişti. Annesi evi satınca, geri kalan eşyalarının büyük bir kısmı açık artırmaya verilmişti.

Oda, tıpkı babasının ofisi gibi basketbol sahalarındaki parlak ahşap parkelerle kaplıydı; birdenbire kafasına o çip, o örümcek yerleştirmeden önceki anılardan biri geldi aklına. Bu anılar hiçbir zaman kafasına o cihaz takıldıktan sonra hatırladıkları kadar kesin, net ve tatmin edici olmuyordu – Nada'nın hafızası on üçüncü yaş gününe kadar eline fotoğraf makinesi verilmeyen bir fotoğraf toplayıcısına benziyordu – fakat belli bir nedenden dolayı ara ara su yüzüne çıkıyorlardı. Çocukluğuna ait anılar ancak bilmesi gerektiğinde aklına geliyordu.

Bir ünlem işareti. Babasının ofisinin zemininde ünlem işareti şeklinde siyah bir iz. Bu iz annesinin yüksek topuklu ayakkabısının bıraktığı bir izdi, Nada'nın başıyla ilgili sorunların

başlamasıyla hemen hemen aynı dönemde olmuştu. Annesi ve babası babasının ofisinde kavga etmişlerdi. Nada bir kısmını duymuş ama hiçbir şey anlamamıştı. Nada şimdi annesinin babasının bir ilişkisini, Erica Liu değil, o daha sonra, belki çok sonraki sevgilisiydi, öğrendiğini tahmin ediyordu. Ayağıyla yere vurunca yerde iz kalmıştı ve Nada ertesi gün kitaplarla, kürelerle ve ofisin penceresiz kısmına dizili müzik aletleriyle oynamak için gizlice babasının ofisine girdiğinde bu izi görmüştü.

Annesi. Tanrım. O kadın ünlem işaretlerinden ibaretti. Nada annesinin Chicago’da mı yoksa sıcaktan kaçıp Avrupa’da, Avustralya’da veya Güney Amerika’da bir yerlere mi uçtuğunu merak etti. Şu anda Karayipler bile Chicago’dan daha serindi. Onu araması gerektiğini biliyordu. Uzun zaman ayrı kaldıktan sonra kötü bir evlat bile kötü annesini arardı.

Sonra.

Başındaki düğmeyi açarak tekrar karolara dönüp baktı, eksik olan hayali karolar her bir boşluğu kötü anılarla doldurarak yeniden belirdi. Bu defa, Erica Liu’nun cansız bedenini gördü, ağzı hafifçe aralanmıştı ve içi kanla doluydu, babasının arkasını dönüp çekip gitmeden önce aşığına son kez baktığı yükseklik ve açıyla muhtemelen benzer bir yükseklik ve açıdan bir polis fotoğrafçısı bu sahnenin fotoğrafını çekmişti.

Nada babasını hapishanede ziyaret ettiğini hatırladı. Bundan nefret etmişti. Daha kafasına örümcek takılmadan ve bütün hisleri hassasken bile hapishanenin kokusu neredeyse dayanılmaz gelmişti. Ona cinayeti işleyip işlemediğini doğrudan sorduğunu hatırladı. Babası ona doğru eğilip, “Onu kurt öldürdü. Ben ise kurda engel olamadım,” demişti.

Bu söylediklerinin, babasının yaptığı şeyle başa çıkmasının bir yolu olduğunu düşündü. Erica Liu’yu öldürdüğü kısmı kesip atmış, sanki başka biri yapmış gibi ona bir isim vermişti.

Duvarın üzerinde korkunç şekiller bir görünüp bir kayboluyordu, uzun zamandır içinde uyuyan korkusu yeniden uyanmıştı – bir zamanlar babasını tüketen kaçık kurt, sonunda onun peşine düşecekti.

-26-

29 TEMMUZ PERŞEMBE

Peter Trembley her gün işe giderken bir Review-Journal aldığı için Wayne kumarhaneye gitmeden önce Peter'ın gazetesini okur, böylece hem elli sentten tasarruf eder hem de kağıt yapılmak için kesilen bir ağacı kurtarırdı. Çoğunlukla da her gün Wayne kendi gazetesini almasını söyleyen Peter'ı sinir etmek için bunu yapıyordu. Peter'ın iki kuralı vardı. Wayne, Peter'ın molalarda çözmek için sakladığı bulmacaları çözemezdi. Ayrıca önce Peter okuyuncaya kadar Wayne'in gazetesinin herhangi bir bölümünü okuması yasaktı. “Sen o kısmı okurken bana da spor sayfalarını ver,” derdi Wayne fakat Peter, Wayne'in gazete keyfini “bozacağını” söylerdi. Peter, gerçek hayatı bir film veya bir polisiye roman olarak algılıyor gibiydi, bu yüzden de okunmamış kısımları kolunun altındaki gazete yığınının tutuyor, elindekini okuyup bitirince bu yığından okumadıklarını çekip alıyordu.

Wayne elbette haberleri internetten okuyabiliyordu. Tam donanımlı süper telefonundan borsaya, spor haberlerine, günlük sudoku bulmacalarına ulaşabiliyordu. Oysa o haberlerden çok, eline kahvesini alıp gazetesinin sayfalarını çevirip sonra tekrar kahvesini kenara koymayı seviyordu. Liseye giderken babasından kapıldığı bir alışkanlıktı bu, babası gazeteleri çok severdi, tıpkı kitap okur gibi her gün gazetesinin her bir köşesini okurdu.

Wayne işe bir saat önceden gelip otelin otuz ikinci katındaki spor salonunda spor yapıyordu. Duşunu alıp masasının başına geçiyor, Peter da ona sırasıyla spor, ekonomi ve şehir haberleri sayfalarını veriyordu.

Gün içinde Wayne'in Nada'yı düşünmediği dakikalar oluyordu – örneğin bir Dodgers takımının istatistik verilerini incelerken – ama böyle zamanlar çok nadirdi. Kumarhanedeyken peşine düştüğü başka bir sürü şey dışında – sarhoşlar, hilebazlar ve genel olarak taşkınlık yapanlar – belki narin bedenini görürüm diye durmadan masaları inceliyor, her saat başı telefonun ekranında yeşil küçük noktayı kontrol ediyordu. Başının belada olduğunu farz ederek, onu aramayacağı fakat başı beladan kurtulunca öylece ortaya çıkacağı konusunda ikna olmuştu.

Amoyo haklıydı. Nada tam da kafasına esince ortadan kaybolan insanlardandı. Tıpkı gevşek bir balon gibi Nada'nın kimseye bağlanmama özelliği yüzünden onu bu kadar yakınında tutmak istiyordu. Nada kendine Wayne'in ona bakacağından çok daha iyi bakabilirdi. Wayne bu durumun Nada'nın hiçbir zaman onunla bir yuva kurmayacağının nedenlerinden biri olduğunu biliyordu.

Peter gazetenin ilk sayfasını ona doğru çevirerek masalarının arasında kalan dar bölmeye attı, Wayne katlı kısmın üstünde kalan manşete göz attı, büyük puntolarla yazılmış, iki satırlık tüyler ürperten başlığı okudu:

SPR. VADİSİ KATLİAMI SAVCI YARDIMCISI VE KOCASI ÖLÜ BULUNDU

Habere göre, cesetler bıçaklanmıştı ve polis, cinayetlerin Beatrice Beaujon'un geçmişte dava açtığı bir kişinin (ya da kişilerin) işlediği olasılığı üzerinde duruyordu. Cina-

yet, Beaujon'un alışveriş merkezleri sahibi milyarder Danny Truman'ın oğluna beklenmedik bir şekilde suçunu itiraf ettirdiği gün işlenmişti.

Cinayetlerin nasıl işlendiğinin anlatıldığı kısım Wayne'in dengesini bozdu. Aydaki ağırlığının arttığını hissetti. Unvanı 'güvenlikten sorumlu müdür yardımcısı' olsa da bu tarz hikayeler güvenliğin uyduruk bir şey olduğunu kanıtlıyordu. Tıpkı şu gerçek şiddet sahnelerinin kullanıldığı filmlerde gösterildiği gibi güvenlik diye bir şey yoktu. Eğer biri sahip olduğun şeye senin onu korumak istediğinden daha çok sahip olmak istiyorsa her türlü güvenlik aşılabilirdi.

Beaujonlar'ın evinden bir şey alınmışa benzemiyordu, iki kurban da defalarca bıçaklanmıştı. Bölge savcısının belirttiğine göre "deşilmişti." Donald Beaujon aynı zamanda bir avukattı ve aldığı davalardan potansiyel olarak sıkıntı yaratabilecekler incelenecekti fakat satır aralarına bakıldığında, polis asıl hedefin Beatrice olduğunu düşünüyordu. Cinayetlerin Beatrice'in yakın zamanda girdiği davalarla bir ilgisi olduğunu düşünüp düşünmediklerini sorduklarında yorum yapmayı reddediyorlardı.

Wayne öldürülmenin nasıl bir şey olduğunu düşündü. Kendi evinde pusu kurulması nasıl bir his diye merak etti. Kalıplı olmasının pek çok saldırgan karşısında ona avantaj sağlayacağını düşündü fakat sonra eğer biri seni gerçekten öldürmek isterse, eğer biri onu yıllarını heba ettiği, belki tecavüze uğradığı ya da AIDS kapıldığı veya oralarda olduğunu duyduğumuz bütün korkunç şeylerin başına geldiği bir hapishaneye yolladın diye sana çok kızarsa, eğer biri senin ölmeni bu kadar çok istiyorsa, muhtemelen hiçbir şey onu durduramaz. Önüne geçilemeyen bir güç yeterince kızdırılırsa, Wayne onu yerinden kıpırdatmayacak hale sokardı.

Wayne gazeteyi katlayıp Peter'in masasına geri koydu. Peter'in bilgisayar ekranında SETI ekran koruyucusu, yeşil, mavi, mor ve kırmızı renkte bir grafik dönüyordu. SETI, Steve Rhodes'ın takıntılı olduğu bilinen, dünya dışı istihbarat araştırmalarıyla ilgili bir projeydi. Kaynağı dünya olmayan bilgi örüntüleri için beyaz sesleri tarayan, yıldızlara doğrultulmuş radyo teleskoplarının fonuna aktarılmak üzere California Üniversitesi'ne yarım milyon dolar bağışlamıştı. Colossus çalışanlarına zorunlu olmasa da bu ekran koruyucuları yüklemeleri tavsiye ediliyordu. Yazılım, evrendeki kakafoni içinde küçücük bir matematiksel dizini keşfetmeye çalışarak teleskop verilerini işleyebilmek için ülke çapında rölantide çalışan binlerce CPU'nun programlama kapasitesini kaydetti. Peter kafayı biraz da UFO'larla bozmuştu, birkaç defa New Mexico'daki Roswell kasabasına gitmişti. UFO'lardan ya da daha doğrusu UAP'lardan – Peter aslında tercih edilen terimin tanımlanamayan hava fenomeni olduğunu söyleyerek sık sık Wayne'i düzeltmek zorunda kalıyordu – bahsetmekten hoşlanırdı. Durmadan Betty Hill, Kenneth Arnold ve özellikle de McCarran Havaalanı'ndaki, 51. Bölge'ye işçi getirip götürdüğü iddia edilen numarasız uçakların kalktığı gizli terminal hakkında konuşarak başının etini yiyordu. “Ne zaman güvenilir biri bir UAP görse, hükümet ve bilim adamları görülen cismin hep meteoroloji balonu olduğunu söylüyor,” derdi Peter. “Hayatın boyunca o lanet olası meteoroloji balonlarından kaç tane gördün? Hiç görmedin, değil mi? Peki ben neden uzaylılara değil de meteoroloji balonlarına inanacakmışım? Eğer bir şeyi açıklayamıyorsak onun var olamayacağını söylüyorlar. Bu çok saçma. Gerçek şu ki açıklayamayacakları bir şeyden haberdar olmamızı dahi istemiyorlar çünkü sonra insanlar statükoya olan inançlarını kaybederler.”

Küçük yeşil adamlara ikisinin de ilgi duyması sayesinde Peter patronla yıllar içinde birkaç defa yüz yüze konuşma fırsatı yakalamıştı. Wayne'in dikkatini çekmeye yetecek kadar sık görüşmeler de Wayne'in bunu bir tehdit gibi algılaması için yeterli değildi. Ne de olsa Rhodes yeni oyuncağını – Patty Hearst tabancası – birine göstermek istediğinde Wayne'i seçmişti.

Wayne kahvesi bitince telefonunu alıp kumar oynanan salona gitti. Garsonların, krupiyelerin geçen gece işlenen cinayetler hakkında fısıldaştıklarını duyabiliyordu. Biraz da suçluluk duygusuyla, şu Beaujonlar'ı tanımadığı için memnun olduğunu fark etti. Uzun bir hastalık sürecinden sonra olsa ve hiç kimseyi şaşırtıp üzmesine bile cenazelerden nefret ediyordu. Cinayet haberi gazetelerde çıkmış, bıçaklanarak vahşice öldürülmüş birinin ailesine ne denileceğini düşünemiyordu bile.

Sonra birinin yere attığı plastik bardağı yerden alırken, Beatrice Beaujon'u aslında tanıyabileceğine dair korkunç bir hisse kapıldı. Suç, yakındaki bir otelde işlendiği için Phillip Truman tecavüz davası ofiste sürekli konuşulan, biraz da oh olsun denilerek dedikodusu yapılan bir sohbet konusuydu. Wayne ismi konuşma arasında veya haberlerde duymuş olabileceğini düşündü. Nada bile birkaç defa Truman'dan söz etmişti. İşlenen suç onu derinden etkilemişti.

Nada kadından bahsetmiş miydi? Beatrice Beaujon ile birlikte çalışmış mıydı? Telefonundaki irtibat numaraları listesine baktı. E-postalarını kontrol etti. O isim hiçbir yerde geçmiyordu. Hafızasını tetikleyecek hiçbir şey yoktu.

Siyah polo yaka tişörtler giymiş kadın ve erkeklerden oluşan bir ordunun özel bir parti için kahverengi karolar üzerinde masalar kurduğu havuzun yanında dolanırken üst üste söylerse gizem çözülür umuduyla içinden durmadan ismi tekrarlıyordu. Beatrice Beaujon ne? Beatrice Beaujon nerede? Beatrice Beaujon kim?

Bir parti organizatörünün kablosuz kulaklığından biriyle konuşmasını izledi, adamın beyaz keten pantolona bürünmüş bacakları deniz kuşlarınınki gibi hızlı hızlı sekiyordu. Wayne pek fazla düşünmeden adamın eşcinsel olduğuna karar verdi. Göze batacak şekilde heteroseksüel olan David Amoyo'nun bu işte ender rastlanan biri olup olmadığını merak etti ve Amoyo'nun yeme içme departmanına ricasını iletmesini istediği aklına geldi, Wayne tabii ki ricasını yerine getirmemişti.

“Bölge savcısının ofisinde çalışan bir arkadaşı dışında kim-seden pek söz etmezdi,” demişti Amoyo, Puma'da iken. “Gali-ba adı Bea'ydi.”

-27-

Hararetli ve sıcak Michigan Bulvarı'nda yürüyüşe çıkmıştı, zihnini karolara baktığında gözünün önüne gelen şekiller-den arındırmak istiyor, yerlerine vitrinlerde – Gucci, Tiffany, Ralph Lauren – gördüklerini koymaya çalışıyordu. Kendi ak-lının ürünü olmayan düşüncelere sahip olmak onu korkutu-yordu. Bu korkunç görüntülerin nereden kaynaklandığını an-layamıyordu.

Çıldıracağım. Çıldıracağım.

Nada'nın alnının tam ortasında kafein eksikliğinden kay-naklandığını düşündüğü bir ağrı vardı. Bir kahve dükkanına gi-dip müşterilerin okuması için konulan Chicago Reader'lardan birini aldı ve bir yandan buzlu latte'sini yudumlarken bir yandan da gece kulüplerinin tanıtım ilanlarına göz gezdirdi. Jameson, Burning Patrick'in grubu Bat Wing Vortex'in bu hafta sahneye çıkabileceğini söylemişti. Birkaç ayrıntıyı not etti, örümceği de bu ayrıntıları sıraya koydu.

Dükkandaki yapılan yarım düzine konuşmanın sesini bir açıyor, bir kapıyordu. Pek çok durumda bir veya birden fazla kişi arkasını döndüğü ve yüzlerini göremediği için konuşmaların sadece yarısını izleyebiliyordu. Yaşlı bir kadın, altmış yaşındaki oğlunu huzurevine yerleştirmek zorunda olduğu için ağlamak üzereydi. Hemşire önlüğü giymiş bir kadın, arkadaşını botoks yaptırmayı denemesi konusunda ikna etme çalışıyordu. Polo yaka tişört ve haki renk pantolon giyen iki adam yazıcı mürekkepleri ve Cubs takımı hakkında konuşuyorlardı. Tek başına oturan bir adam dergi okuyordu. Avukat gibi giyinmişti fakat elleri son derece temiz, tırnakları bakımlıydı ve gömleğinin cebinde kalem büyüklüğünde sarı bir el feneri vardı. Nada adamın doktor olabileceğini tahmin etti ve Michigan Bulvarı'nın yakınlarında hastane olup olmadığını hatırlamaya çalıştı. Duvarın dibinde masaya yaslanarak oturan genç bir kadın yanındakiyle konuşuyordu. Ara ara eliyle ağzını kapatıyor ve sık sık da gözleriyle mekanı süzüyordu. Yirmili yaşlardaydı. Sahte sarışındı. Biraz etine dolgun olmasına rağmen çirkin sayılmazdı. Sol kulağında yedi delik vardı fakat üçünü kapatmaya çalışıyordu. Kolunu oynatınca Nada köprücük kemiğinin altında ten renginde bir ton farkı olduğunu görebiliyordu. Bu bir doğum lekesi değildi. Daha çok güneşte yanmışa benziyordu. Sanki güneşlenirken kolye takıyormuş da yakın zamanda kolyeyi çıkartmış gibiydi.

Kolyenin şekli, noktalardan meydana geliyordu. Nada bunu daha önce görmüştü. Jameson'ın antresindeki büyük meşe kapıların birinin üstünde buna benzer bir şekil vardı. Yukarıdan bakınca bowling topunun üstündeki deliklere benziyordu.

"Sence adam şimdi otomatik mi oldu?" Nada sondan üçüncü kelimenin ne olduğundan emin olamamıştı. Otomatik ona hiçbir şey ifade etmiyordu.

Arkadaşı bir şey söylemişti. Arkası dönük olmasına rağmen Nada, duvardaki çerçeveli postere yansıyan yüzünün bir kısmını görebiliyordu. Dudak hareketleri hiçbir zaman simetrik değildir bu yüzden hareketlere bir anlam verebilmesi için o noktaya odaklanması gerekiyordu. “Dinci kaçık” ile ilgili bir şeyler mi?

“Duyduğuma göre Şeyh geçen altı ayda birkaç defa mekânına gitmiş,” dedi genç kız.

Adam, bu Şeyh’in ya da dinci kaçığın, tabii ikisi aynı kişi değilse, kumar oynamayı nasıl bu kadar çok sevdiğiyle ilgili bir şeyler söyledi.

Nada’nın tesadüflerle arası hiçbir zaman iyi olmadı. Tesadüflerle fazlasıyla karşılaşılıyordu. Dünyanın bir anlamı olduğunu düşünen insanlara tesadüfler şaşırtıcı geliyordu fakat tesadüfler her yerde Nada’nın karşısına çıkıyordu. Eğer bu kahve dükkanında oturup sohbetlere kulak misafiri olmaya devam ederse oradaki her bir insanla bağlantı kurabilecek şeyler – gittikleri cilt doktorları, aldıkları ilaçlar, mezun oldukları okullar, en sevdikleri kitaplar – duyabileceğini biliyordu.

Arada bir paranoyakça düşündüğü de oluyordu. Bea, Nada’nın bilgiyi elde etme konusunda çok iyi olduğunu fakat bu bilgiyi anlamlandırmayı pek beceremediğini söylerdi. Burada Jameson’ın evinde gördüğü şeklin aynısından bir kolye takan bir kız vardı. Bu, hiçbir anlama gelmiyor olabilirdi ve muhtemelen de öyleydi. Öte yandan kumar oynamayı seven bir Şeyh’ten de söz ediyorlardı, Wayne, Nada en son oraya gittiğinde Colossus Kumarhanesi’ne gelen İnşaat Şeyhi diye birinden söz etmemiş miydi?

Bu çift, sırada, onun hemen arkasındaydı, o halde onu buraya kadar takip etmiş olabilirlerdi.

“Çok daha kolay bir yolu varmış gibi görünüyor,” diyordu şimdi de genç kız “İşler iyice çığırından çıktı.”

Adam sadece birkaç gün süreceğiyle ilgili bir şeyler dedi. Neredeyse her yaz oluyormuş ne de olsa. Bu sadece bir (“kontrol” demiş olabilir miydi?) zamanlama işi.

Şahsi konular hakkında – erkek arkadaşları (adamin eşcinsel olduğu ortaya çıkmıştı), işleri – konuşmaya başladılar. Nada artık onlarla bir iş kalmadığına karar verdi. Sadece örümceğinin sorun çıkarmak istediği o anlardan birini yaşıyordu.

Kahve dükkanından ayrılıp kuzeye doğru üç binanın önünden geçti ve Japon malı lüks elektronik eşyalar satan bir dükkanın önünde durdu. Sahte sarışın ve eşcinsel adam dükkanından çıkıp ondan uzaklaşıp güneye doğru yol alıncaya kadar bekledi.

-28-

Reggie Vallentine kuzeye bakan penceresiz duvarında kocaman bir Rauschenberg tablosu asılı duran, ahşap panolarla kaplı oturma odasında halinden pek memnun olmasa da karısı, oğlu ve öldürdüğü adamın dul eşi ile birlikte sessiz, sakın bir akşam yemeğinde balkabaklı raviolinin tadına bakıyordu.

Vallentineler’in Stickley marka koltuklarında dimdik oturan Elizabeth Gold pahalı kıyafetler giymiş, ustalıkla makyajını yapmıştı, en son teknoloji cerrahi müdahalelerle gözlerinin ve kulaklarının çevresinde oluşan yaşlanma belirtilerinin önüne geçmişti. Reggie’nin, gözlerine bakması gerekirken dikkatini istemsizce göğüslerine çeken küçük gümüş bir kolye – bir tür hayvan figürü, at gibi bir şey – takıyordu. Reggie, kadının her zaman içten olmasa da kolay gülümseyebildiğini fark etti.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Reggie’ye uzun ve gergin bir sessizlikten sonra.

“Şöyle yapacaksın,” dedi Reggie. “Soru sorduklarında onlara yardımcı ol. Eğer daha sonra işlerine yarayacağını düşündüğün bir şey aklına gelirse beni ararsın.”

“Seni mi yoksa polisi mi arayayım?”

“Beni ara.”

“Sana zahmet vermek istemem, Valli.”

“Sen cinayete kurban giden bir adamın eski eşiydin. Katilin on yıl önce ölmüş olması benim umurunda değil. Yanında ben olmadığım sürece bir gazeteciye, polise, savcıya veya benzin istasyonundaki kasiyerden daha üst rütbede herhangi bir kamu görevlisine Solomon’un ölümünden kesinlikle bahsetmeyeceksin,” dedi Valli yüzündeki ifadeyi değiştirmeden.

Polis, olayın hemen akabinde bütün oklar Michael Liu’ya çevrildiği için Solomon’un cinayetinde Elizabeth Gold’dan hiçbir zaman şüphelenmemişti. Şu anda istedikleri şey her neyse Marlena Falcone soruşturmasıyla ilgiliydi. Öte yandan, sadece Elizabeth’in hatırı olduğu için değil, onlar soru sordukları süre boyunca Reggie orada bulunmak istiyordu. Bu soruşturmayla ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Reggie Vallentine’in Solomon Gold’u öldürüp öldürmediği sorulmadığı sürece hiç kimse cevabın ne olduğunu bilemezdi.

Zaten tam da bu yüzden Derek Liu’nun polislere bildiklerini anlatma tehdidini ciddiye almak zorundaydı. Olasılığı bir kere ortaya attı mı o olasılık artık gerçek olurdu.

O suçlama ve imalardan oluşan karışım da eriyip yok olacak şeyleri sıraladı. Şöhreti, evliliği, yaşam şekli, özgürlüğü – sahip olduğu her şey – giderdi. Tanıdığı herkes karısı, oğlu, arkadaşları, ortakları, Bobby Kloska, kardeşi, ablası, hepsi ona sırtını dönerdi.

Reggie içten içe, hatta karakterine hiç uymayacak şekilde biraz da küstahça kendisi kadar iyi olmayan bir avukat tutmak zorunda bırakılacağını bile düşündü.

Ayrıca, her ne kadar bütün bu endişelerinin içinde en hafifi olsa da Reggie, Gold'un dul eşi sakladığı sırrı öğrenirse nasıl tepki verirdi diye merak ediyordu. Ondan nefret mi ederdi yoksa yaptığı bu iyilik için sessizce teşekkür mü ederdi?

Avizelerin ışığı loştu fakat Reggie'ye göre yeterince kısık değildi. Konu değişip karısı ve Elizabeth birbirlerine Gold Sahili dedikodularını anlatmaya başladığında, yemeği keşke zifiri karanlıkta yesek diye düşündü.

Vallentineler'in dairesi, her yaz Chicago Nehri üzerinde göl ve Michigan Bulvarı Köprüsü arasında mimari gezi amacıyla yapılan tekne turlarının gözdesi, tek bloktan oluşan, yetmiş beş katlı mavi renkte bir yapı olan Clarion Binası'nın elli üçüncü katının yarısını kaplıyordu. Suyu doğru hafif bir eğim yapan binanın üstüne yakınındaki gökdelenlerin yansıması vuruyordu. Başka bir şehirde olsa bu binada ünlüler – sinema oyuncular, haber spikerleri, medya patronları – otururdu. Chicago gibi kendi içinde yetişen şöhretleri başka yerlere giden, içinde pek fazla şöhretli kimse barınmayan bir şehirde böyle binaların sakinleri servetlerini el altından yollarla kazanıyordu.

En azından çoğu için durum böyleydi.

Oturdıkları dairenin altında otuz lüks daire daha vardı, bu dairelerin altında bir butik otel onun da altında binlerce dolarlık güneş gözlüklerinin ve Reggie'nin ailesinin hayatları boyunca alabilecekleri en pahalı arabadan daha pahalı bebek arabalarının satıldığı lüks bir alışveriş merkezi vardı. Reggie'nin spor yaptığı tuhaf saatlerde daima boş olan altmışıncı kattaki spor salonu ve havuzuna girebilmek için gerekli olan anahtar kartı istiyorsanız bir kadın en az dörtte birine sahip olmanız gerekiyordu.

Telefon çaldı. Stephanie, telefona cevap verecek mi diye Reggie'ye baktı. Bir süre durakladıktan sonra ayağa kalktı ve mutfaktaki telefona doğru yürüdü.

“Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bay Vallentine,” dedi Reggie’nin her Noel en sertinden bir şişe viski verdiği kapı görevlisi Thomas. “Polis dedektifi Bobby Kloska sizi soruyor. Sizi tanıdığını ve hemen görmesi gerektiğini söyledi.”

“Tamam, Thomas. Tanıyorum.”

Reggie masaya geri döndü ve herhangi bir açıklama yapmadan müsaade istedi, oğlu Louis de bunu fırsat bilip masadan kalkıp odasına gitti, Steph ve Elizabeth de rahat rahat başkalarının rezilliklerinden konuşabildiler. Reggie cüzdanını aldığı gibi kapıyı kapatıp dairenin dışındaki koridora çıktı.

Asansörün kapısında Kloska göründü, hem sarhoş hem de öfkeliydi. Dişlerini alt dudağına geçirmişti, elini kaldırmış suçlayan bakışlarla işaret parmağını sallıyordu.

Reggie başını salladı. Burada olmaz. İki büyük adım atıp asansör kapısını kapanmadan yakaladı ve Kloska’nın da binmesi için asansörü bekletti.

“Yolunda gitmeyen bir şeyler var, Reggie, ve sen bana açık konuşacaksın. Hemen.”

Reggie altmışıncı katın – spor salonu ve havuz – düğmesine bastı. “Selam, Bobby.”

Kloska’nın nefesinden gelen keskin viski kokusu her konuştuğunda havaya adeta dalga dalga meşe aroması yayıyordu. “Sana bir şey söyleyeyim mi, sen adi herifin tekisin.”

Asansörün kapıları ucunda cam ve metalden yapılmış bir kapı olan dar bir koridora açıldı. Reggie anahtar kartı soktu ve kapı, içinde dört tane yüzme kulvarı ve kasları rahatlatmak ve sevgililerin birbirlerine sarılması için yapılmış küçük bir de jakuzi olan havuzun etrafında fayans kaplı büyük bir alana açıldı. Ahşap ve kumaştan yapılmış sandalyeler çiftler halinde, eşit aralıklarla sıralanmıştı fakat havuz kenarı pek düzenli değildi. Bir uçta, cam duvarın arkasında birkaç tane koşu bandı, çeşitli

egzersiz aletleri ve kondisyon bisikletleri duruyordu. Salonun doğusunda ve kuzeyinde kalan duvarların tam karşısında nefes kesici bir göl ve şehir manzarası vardı. Akşamın bu saatinde göl, sadece Bobby Kloska ve neredeyse gölün sularında batıyormuş gibi hisseden Reggie Vallentine'in belli belirsiz görüntüsünü yansıtıyordu.

Kloska, gözleriyle Reggie'nin durduğu yeri buluncaya kadar boş salona baktı. Reggie başıyla onayladı ve Kloska o an hiç beklenmedik bir şey söyledi: "Sen onlardan biri misin?"

"Ne?"

"Bin. Sadece birkaç saat öncesine kadar varlıklarından bile emin olamadığım matematikle kafayı bozmuş ürkütücü grup. Sen onlardan birisin. Bu, olan biten her şeyi açılıyor."

Reggie, Kloska rahatlıkla inkar edebileceği bir şey sorunca rahatlamıştı fakat hemen inkar etmeyecekti. Reggie, inkar edemeyeceği bir gerçekle karşılaşacağı anın bir gün geleceği umuyla hiçbir zaman hiçbir konuda rengini belli etmezdi. "Neyi açıklıyor, Bobby?"

"Onların yaptıklarının üstünü örtüyorsun değil mi? Gold'u ağıt yüzünden öldürdüler. Tanrı bilir Marlena Falcone'u ne için öldürdüler, belki de grup içinde yaşadıkları bir tür güç savaşıdır. Sen ya onlardan birisin ya da arkada bıraktıkları izleri ortadan kaldırmak için parayla tuttukları biri. Uzun zaman kendilerini gizleyebilmeleri için senin gibi bir adama ihtiyaçları var. Alberto Cepeda büyük ve göz önünde olan şeyler yapmaktan hoşlandıklarını söylüyor ve sen de piyasanın büyük ve göz önünde olan avukatlarındansın."

"Bir saniye dur."

"Üç hafta. Bu benim yeni uzaklaştırma cezam. Şimdi bir de Bağımsız Polis Değerlendirme Kuruluşu (BPDK) için içinde. Bir polis BPDK ile genellikle ne zaman karşı karşıya gelir

biliyor musun? Birini vurduğunda veya karısını dövdüğünde. Sekiz yıl boyunca kimseyi vurmam ve karımı hiçbir zaman dövmedim. Polis polisi kollar fakat şu Russo yok mu, lanet olası doktor onlardan, Bin'den biri ve benim bu davadan çekilmem için önemli kişileri araya sokuyor, soruşturmayı bir tür ilaç şirketi komplosuna yönlendiriyor, tabii benim öne sürdüğüm komplodan birazcık daha inandırıcı olduğu için de bu numarayı yutuyorlar. Bir de ne var biliyor musun? Bence sen de bu işin içindesin. Gold'un öldürüldüğü geceden beri, on yıldır beni bu davada alttan alta yanlış yönlendirdin ve şu anda ben gerçekleri duymak istiyorum. Çünkü mesele artık sadece bir davadan ibaret değil. Mesele benim itibarım, kariyerim. Mesele senin aşağılık herifin teki olman. Benimle epey zamandır iyi dalga geçtin." Reggie, onun komik bir şekilde göbeği ve kemeri arasında sıkışmış silahını fark etti.

"Sakin ol."

"Canın cehenneme," dedi Kloska. "Michael Liu, Solomon Gold'u öldürdü mü?"

"Bana söyleyip durduğun şey bu."

"Bırak bunları. Sen oradaydın. Kim öldürdü?"

Reggie hiçbir şey söylemedi.

"O gece aslında ne olmuştu?"

"Bu soruşturmaya her zaman tam desteğimi verdim ta ki senin soruların benim sorumluluklarımla çatışı..."

"Kes sesini." Kloska'nın telefonu çaldı. Muhtemelen o an için önemsemeyeceği birinin aradığını umarak numaraya baktı fakat sonra öfkeyle kollarını savurdu. "Bekle bir dakika."

Arkasını döndü, şaşkınlıktan donakalmıştı, başını öne eğip sessizce telefondaki sesi dinledi. Reggie'ye sanki boynundan vurulmuş gibi gelmişti. Bir dakika bile geçmeden sol eli yan tarafına düştü ve parmağıyla telefonun kapağını kapatıp tekrar

yavaş yavaş Reggie'ye doğru döndü. Sağ eliyle silahını çekmiş namluyu Reggie'nin gözlerine tutuyordu.

“Bana şimdi doğruyu söyle.”

Reggie, en son bir tabancanın namlusuna baktığından beri on yıl geçmişti.

“Bütün bunların ne demek olduğunu bana söylemek için bu son şansın. O gece olan biten her şeyi öğrenmek istiyorum. Bu defa doğruları istiyorum. O saçma sapan kitabına yazdıklarını değil. Televizyonlara anlattıklarını değil. Bana on yıl önce veya geçen hafta söylediklerini değil. Mesleğimin hatırına, vicdanının hatırına, arkadaşlığımızın hatrına bana doğruyu söyle. Doğruyu söylesen iyi olur çünkü eğer sen söyleyemeyeceksen Traden'in şu anda yanında oturan adam bunu benim için yapabilir.”

Reggie kollarını kaldırdı. “Sana başka ne söyleyebilirim bilmiyorum, Bobby.” Kloska silahını indirdi ve kemerine gelişigüzel soktu. Birkaç defa gözlerini kırptı, sonra da telefonunu açtı.

“Erica Liu'nun ikiz kardeşi adalete engel olmaktan az önce tutuklandı.

“Eğer avukat olarak seni istemezse ben de bir şey bilmiyorum,” dedi.

-29-

30 TEMMUZ CUMA

Vernon Drake Cenaze Evi'nin her yeri perdelerle kapatılmış Mojave Odası'nda tabutlar bir uçta V harfi oluşturacak şekilde, aralarında hafif bir aralık bırakılarak yan yana konulmuştu. Yüzlerine makyaj yapılmıştı, başları tam ortaya denk

gelecek şekilde duruyordu. Arkadaşları ve akrabalarının önünde dua edip gözyaşlarıyla saygılarını sunmaları için tabutların önünde küçük bir diz çökme yeri vardı.

Tıpkı aniden duyulan hıçkırıklar gibi bazen de kibar, nostaljik kahkahalar sessizliği bölüyordu. Wayne dünün gazetesinden Beaujonlar'ın arkalarında bir kız çocuğu bıraktıklarını okumuştı fakat şu anda kız orada değildi. Belki bir amcası veya teyzesi onu alıp sokağın karşısındaki McDonald's'a götürmüştü. Wayne arabasını park ederken bu restoranın ne kadar sık aç ve yorgun cenaze sahipleriyle dolduğunu düşündü. Yas tutan insanlara çizburger yapmak, diye düşündü, saygın bir iştir.

Haberlerde söylediğine göre ikisi de çok fazla şiddet görmüştü fakat katil (veya katiller) belli ki çoğunlukla çenelerinin altında kalan kısma zarar vermişti. Wayne, Donald Beaujon'un sol gözünde yumruk izi gördüğünü düşündü fakat bunca şeye rağmen cinayete kurban giden birine göre oldukça iyi görünüyordardı. Wayne'in günler öncesine ait parçalanmış cesetlerin bu kadar yakınında diz çökme konusunda pek tecrübesi de yoktu. Hatırlayabildiği kadar dua etti sonra ayağa kalkıp Donald'ın cesedinin yanından uzaklaştı.

Küçük gruplar halinde büyük bir kalabalık toplanmıştı – kadının arkadaşları ve ailesi bir yerde, adamın arkadaşları ve ailesi başka bir yerdeydi, evlendikten sonra tanıştıkları ortak arkadaşları ayrı bir yerde sandalyelerde oturuyorlardı. Kuzenleri, iş arkadaşları, komşuları, kızlarının arkadaşlarının aileleri de bir araya gelip başka gruplar oluşturmuştu. Görmeyi umduğu kişiyi göremedi ve ne kadar daha beklemesi gerektiğini düşündü. O çizburgerlerden birkaç tane yiyerek sokağın karşısında beklemek burada beklemekten daha az saçma olurdu.

Sıraya girip Beaujonlar ve arkadaşlarının resimlerinin konduğu üç katlı bir resim sehпасına baktı. Wayne sonunda o resmi

buluncaya kadar sırayla fotoğrafları inceledi – fotoğraf birinin bahçesinde çekilmişti, Bea ve Canada Gold ellerinde sangria dolu bardakları tutuyorlardı. Bea başını Nada'nın çıplak omzuna yaslamış gülümsüyor, Nada ise sol tarafa, ormana veya başkasının bahçesine ya da çerçevenin dışında kalan her neresiyse oraya bakıyordu, o mükemmel profilinden gizemli gülüşünün yarısı görülebiliyordu.

Bir fotoğraf daha buldu, Las Vegas Magazine'den kesilip konmuştu, altında yazan bilgi notuna göre göğüs kanserine yakalanan hastalar için düzenlenen bir yardım gecesinde çekilmişti. Bea'nin yanında ayakta duruyordu ve gülümseyen Nada'nın diğer tarafında da pis pis sırttan Amoyo vardı, sol kolunu Nada'nın sırtına koymuştu, sol eli ise görünmüyordu. İçinde aniden bir kıskançlık bombası infilak etmişti. Yüzü kıpkırmızı oldu. O elin o sırada nerede olduğunu bilmemek onu çılgına çeviriyordu. Elini eteğinin içine mi sokmuştu? Üstten poposunu mu kavırıyordu? Amoyo gibi bir adıyla birlikteyken bu kadar mutlu görünmesine deli oluyordu, birlikteyken nasıl vakit geçirdiklerini gözünün önüne getirmek onu çılgına çeviriyordu. Birlikteyken ne kadar mutlu olabilirlerdi ki?

Wayne gözlerini fotoğrafa dikti. Fotoğrafta üç kişi vardı. Geçen hafta içlerinden biri öldürülmüştü, bir diğeri kayıptı ve üçüncüsü Wayne'in durmadan telefonla taciz ettiği Puma çalışanının söylediğine göre yirmi dört saattir işe gelmemiştir.

Wayne arkasını dönüp Mojave Odası'ndan konuk listesini bir kere daha kontrol ettiği antreye çıktı. Canada gelmemiştir ve gelmeyecekti. Bu da her neredeyse ya oradan ayrılmadığı ya da Bea'nin öldürüldüğünden haberi olmadığı anlamına geliyordu. Nada'nın arkadaşının cenazesinde bulunmak için her şeyi yapabileceğini biliyordu. Aynı anda hem endişeliydi hem de sıkılmıştı, askerlerin de hissettiği duygu bu mu acaba diye

düşündü – hem can sıkıntısının ağırlığı hem de her iki taraftan sıkıştıran bilinmezliğin verdiği korku. Bir şeyler yapmak zorundaydı fakat o her neyse burada yapamazdı.

Antreden çıkıp en yakındaki binanın önünde sigara içen birbiriyle alakasız üç kişinin önünden geçip otoparka girdi. Wayne telefonunu çıkarıp Puma Lounge’ı aradı ve son üç defadır olduğu gibi yine aynı senaryoyu yaşadı. “David burada yok. Onu görmedim. Nerede olduğunu bilmiyorum.” Dördünce kez de aynı şey olmuştu. Telefon rehberinde David Amoyo’nun ev numarası yoktu. Eğer hâlâ bir zamanlar Nada ile birlikte oturduğu evde oturuyorsa, o halde şehrin merkezinde yeni yapılmış lüks bir dairede oturuyor demekti. Nada, Wayne’e oturduğu yerin sağlık kulübü ve kapıcısı olmasından memnun olduğunu söylemişti.

Trafik henüz o kadar kötü değildi ya da en azından günün başka bir saatinde olduğu gibi kilit değildi. Wayne arabasından Peter’ı aradı ve biraz gecikeceğini haber verdi, biraz derken doğru söylemiyordu ama umurunda değildi. Kulağa çok inanılmaz gelse de eğer Amoyo, Bea’nin kim olduğunu biliyorsa belki neden öldürüldüğünü de biliyordu. Belki de bildiğini bile bilmeden biliyordu. Belki de Amoyo son birkaç günde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark etmişti. Kulübün etrafında şüpheli şahıslar görmüştü belki de.

Belki dergideki fotoğrafı çektirdikleri günle ilgili bir şey hatırlıyordu. Herhangi bir şey.

Arabasını dışarıdan gelen misafirlerin karşılandığı bir yere çekti, orta yaşlı bir kapıcı – bu işte tecrübeliydi, ayakkabıları yeni boyanmış, saçları jöle sürülüp arkaya doğru yapıştırılmıştı, pantolonu ütülüydü – onu içeri aldı. Wayne, adama David Amoyo’yu görmeye geldiğini söyledi, adam hiçbir onaylama belirtisi göstermeden duvardaki dokunmatik ekranı işaret etti. Kapıcı yuvarlak suratlıydı, başında da çirkin küçük bir peruk

vardı. Wayne, Amoyo/Chester – Sandy’nin soyadı – yazısını buluncaya kadar sadece üç ismin üstünden geçti, zilde Sandy’nin de soyadının yazmasına sessizce güldü ve onun da adının tıpkı Nada’nın bir zamanlar şikayet ettiği fahişelerin adları gibi takma olup olmadığını merak etti, kimse cevap vermeyince kapıcının yanına gidip yukarı çıkmasına izin vermesini rica etti.

“Bay Amoyo sizi bekliyor muydu?” Dışında kalan Subway sandviçinin kalıntılarını diliyle temizledi.

“Beklemiyordu.”

“O halde yukarı çıkmanıza izin veremem, Bayım.”

“Başına kötü bir şey gelmiş olabileceğini düşünüyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Düşünüyorum işte. Bugün işe gelmedi.”

“Anladığım kadarıyla Bay Amoyo haftanın birkaç günü ofis dışında çalışıyor.” Belki de çalıştığı yerin bir striptiz kulübü olduğunu bildiğini belli etmek için ofis kelimesini biraz kinayeli söylemişti.

“Lütfen. Sadece iyi mi değil mi ona bakacağım. Böyle kontroller yapıyorsunuz değil mi?” dedi Wayne.

“Yaşlı kiracılarımız için yapıyoruz. Durum gerektirdiğinde.”

“Gerektiriyor.” Wayne boynundaki zinciri çekip kapıcıya kumarhane kimliğini gösterdi. Sonra da kapıcının ceketinin üzerindeki plastik yaka kartını işaret etti, adamın üstünde rozetten sayılabilecek tek şey buydu. Bakması için kimliğini uzatırken iki tane yirmilik banknotu da araya sıkıştırdı. “Hadi ama bir güvenlik görevlisi başka bir güvenlik görevlisine yardımcı oluyor hepsi bu,” dedi Wayne.

Kapıcı yüzünü buruşturdu ve başını yavaşça salladı. Yeri ne bakması için bina görevlilerinden birini çağırdı, kendisinden daha genç, daha serbest giyinen görevli gelince de Wayne ve kapıcı birlikte asansöre bindiler.

“Bay Amoyo’nun başı sizce ne tür bir belada?” Yaka kartının üzerinde HOOVER yazıyordu.

“Kaç türlü bela biliyorsunuz?” dedi Wayne, Hoover elindeki anahtarları karıştırırken Wayne de Amoyo ve Sandy Chester’ı oturma odasının halısının üstünde sevişirken yakalayacaklarından, Hoover’ın da bu yüzden kapı dışarı edileceğinden endişe etmeye başlamıştı. Wayne’in ise altı ay önce bir dergide çıkan masum bir fotoğrafla ilgili çok da inandırıcı olmayan bir hikaye dışında bu duruma getirecek bir açıklaması yoktu.

Ona ben bir iş veririm, diye düşündü Wayne. Bu yüzden kovulursa Hoover’a Colossus’ta bir iş veririm.

Dairenin kapısına geldiklerinde Hoover tıpkı kat görevlilerinin yaptığı gibi anahtarının arkasıyla kapıya defalarca vurdu, ardından da kilidi açıp kapıyı itti. “Bayan Chester iş nedeniyle şehir dışında.” Wayne başını salladı, Hoover son derece gerilmişti, koridorda asansörlere doğru yöneldi, belli ki o anda orada görülüp dairelerden birine yabancıları soktuğu için şikayet edilecek diye endişeleniyordu. “Eğer birileri soracak olursa benim bu işle hiçbir alakam yok,” dedi. “Adını aldım. Eğer içeriden bir şey alırsan kim olduğunu biliyorum.”

Daire bir erkek evi için oldukça temizdi. Dağınık değildi. Eve hakim olan renkler çoğunlukla siyah, beyaz, kırmızı ve ten rengiydi. Birkaç tane pahalı resim çerçevelenip duvarlara asılmıştı. Raflarda kitap yerine cam ve metalden yapılmış heykeller vardı. Büyük bir plazma televizyonun karşısında bir çiftin karşılıklı uzanabileceği kadar geniş bir kanepe duruyordu.

Amoyo üstü çıplak vaziyette kopkoyu kan, kemik, beyin parçaları ve bej halı kümesinin üstünde sırt üstü yatıyordu, alnında siyah bir delik vardı. Gömleğinin her yerinde yırtıklar, bıçak kesikleri, kan izleri vardı.

Aman Tanrım! O üç kişinin fotoğrafı. İki öldü, üçüncüsü ise kayıp.

Wayne, Amoyo'nun telefonunu bulup 911'i aradı, telefon-daki görevliye oradaki manzarayı tarif ederken de bu curcuna-nın içinden çıkmak için polisler onu burada ne kadar tutar diye düşünüyordu. Saatlerce mi? Tüm gün mü? Gece yaralarına ka-dar mı? Daha önce hiç cinayet soruşturmasına katılmamıştı.

Polisler gelinceye kadar Wayne henüz yeni cinayet işlen-miş ortamda birkaç dakika yalnız kalabilecekti. Burası gerçek bir dedektifin yetki alanıydı. Gerçek bir polisin ofisi, laboratu-arıydı. Wayne hiçbir yere değmemek için kollarını bağladı ve Amoyo'nun kafasının yanına çömeldi. Nefes alıp vermekte te-reddüt ediyordu fakat cesetten gelen koku parfüm kokusundan çok da farklı değildi. Amoyo'nun kafasındaki delik küçüktü ve sanki içi katranla dolmuş gibi görünüyordu. Boynundaki ince morluk gibi vücudundaki diğer yaraları da şimdi fark ediyordu.

Sopayla mı? Yoksa yumrukla mı dövülmüştü?

Olay yerini incelemek onu heyecanlandırmıştı. Gerçek bir dedektifin içinde hissettiği ürpertiye hissetti. Wayne birdenbire kendini Chavez Ravine Stadyumu'nda vuruş antrenmanı yapan bir beyzbol oyuncusu gibi hissetti. Hiçbir yere dokunmadan öne doğru eğildi, polisler onu buradan defetmeden önce hazır tek başınayken olabildiğince ayrıntı görmek istiyordu.

Amoyo'nun ellerinde parmaklarından bileklerine kadar uzun kesikler, altındaki halının üzerinde ise sıçramış deneme-yecek kadar belirgin ve düzgün, kanla çizilmiş şekiller vardı. Wayne başını çevirip şekillere Amoyo'nun bakmış olabileceği gibi baktı. Küçük *e* harfine benzeyen bir şey onun yanında da büyük *H* harfi vardı. Her bir harfin etrafında küçük küçük yu-varlak kan lekeleri vardı. Küçük *e* harfinin etrafında altı ya da yedi; *H*'nin etrafında ise üç veya dört tane leke vardı.

Haklı'nın H'si miydi? Yoksa Hotel'in H'si miydi? Peki E ne içindi?

Wayne koridordan gelen ayak seslerini ve kata yaklaşan bir asansörün zil sesini duyuyordu. Polis gelip onu buradan uzaklaştırmaya kadar sadece birkaç dakikası vardı.

Evet, bir anda aklına gelmişti. E, evet, H ise hayır için.

Amoyo'nun boynundaki morluğa tekrar baktı, sonra hemen olayların nasıl gelişmiş olabileceğini düşündü. Saldırgan Amoyo'yu bıçaklamıştı. Onu dövmüştü. Çılgılık atamasın diye de gırtlığına basmış veya diziyle üstüne çökmüştü.

Buna rağmen Amoyo'yu sorgulamıştı.

Katil, beyaz halının üzerindeki harfleri kurbanının kanıyla yazmış sonra da David bu harfleri işaret etmişti. E, evet, H ise hayır için.

Wayne ayağa kalkıp bir adım geri çekildi. Görüş alanı genişleyince David'in omuz hizasından bir kol mesafesinde başka harflerin de olduğunu gördü. Katiline ne söylüyor olabilirdi? Ne biliyordu?

Bu harflerin ne olduğunu anlamak daha zordu – hepsi farklı boydaydı, bazıları birbirine girmişti, üstünde lekeler vardı. Öte yandan harfler dışında bir şeyler de buldu. Wayne kelimeleri seçebiliyordu.

Bir tanesi LÜTFEN diyordu. Bir başkası YAPMA diyordu. Wayne, bu kelimeleri acaba bir arada mı düşünmeliyim diye merak etti. Lütfen. Yapma.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Amoyo başka bir şey daha yazmıştı.

CNIO8CO.

Wayne bunun ne anlama geldiğini düşünmeye çalıştı. Bir plaka olabilir miydi? Peki bir bilgisayar şifresi olabilir miydi? Siren sesleri yükselirken o da orada yazılanı gerçek bir kelimeye, anlayabileceği bir şeye tercüme etmeye çalışıyordu.

CNIO8CO.

Amoyo uğruna işkence edilip öldürülecek kadar önemli ne biliyor olabilirdi?

CHIO8CO.

Nada hakkında bir şey olabilir miydi?

CHIOACO.

Nereye gitmiş olabileceği hakkında bir şey.

CHIGACO.

Lanet olsun.

Wayne kapıya doğru bir adım geri çekildi. Polidere kendini dinletmeliydi. Onlara her şeyi anlatması gerekiyordu. Bu durum biraz sıkıntı yaratabilirdi. Anlattıklarından şüphelenebilirlerdi. Oysa Wayne'in soğukkanlı davranıp kafasını toparlaması gerekiyordu. Polisler hızlı hareket etmek zorunda olacaklardı. David Amoyo korkağın tekiydi ve bunu her kim yaptıysa şu anda...

Pürüzsüz tabanlı hantal ayakkabısının sağ teki kaydı ve koca poposu büyük bir gürültüyle yere çarptı. Ses Amoyo'nun lambalarında, düz ekran televizyonunda ve etraftaki bütün cam eşyalarda yankılanmıştı. Wayne ellerini yere koydu, ıslak bir şey hissetti ve korkunç bir duyguyla avucunu açıp baktı. Kan.

Ayağa kalktı, bu sefer daha dikkatliydi, artık pantolonun arkasına da geçen halıdaki kırmızı lekeye dehşet içinde baktı.

Siren sesleri iyice yakından geliyordu artık.

Derin bir nefes aldı. Bu kötü olmuştu fakat yine de açıklayabilirdi. Polisler olan bitenden memnun olmayacaktı ama elinde ona yardımcı olacak bilgiler vardı. David Amoyo'nun katili, aynı zamanda Bea Beaujon'nun da katili, gerçekten de Canada Gold'un peşindeydi.

Beklerken cesede tekrar baktı. Daha önce görmediği bir cisim vardı. Bir bıçak. Katlanan, uzun bir bıçak.

Wayne'in bıçağına benziyordu. Wayne'in bıçağının aynısıydı.

Amoyo'nun kanını her yere bulaştırarak pantolonunun ön ceplerini kontrol etti. Bıçağı cebinde değildi. Cesedin yanına çömeldiğinde mi düşmüştü? Hatta bugün yanına almış mıydı? Bıçağı en son ne zaman kullandığını hatırlayamıyordu.

Yere düşerken ayağının altında sert bir cisim fark etmemiş miydi? Belki de bıçağa basıp kaymıştı. Belki de hep oradaydı. Belki de sadece onunkine benzeyen bir bıçaktı o kadar ya da belki birileri bıçağını onun masasından almıştı. Eğer bu onun bıçağıysa – ister cebinden düşmüş olsun isterse ofisinden çalınıp bu daireye konmuş olsun – üzerinde kendi parmak izleri ve Amoyo'nun kanı vardı.

“Polislerin bir kere senden şüphelenecek bir nedenleri oldu mu asla yokmuş gibi davranmazlardı,” bir defasında Peter ona böyle söylemişti. Wayne bilgisayarında ve masasında yapılacak üstünkörü bir araştırmayla bile ortaya çıkabilecekleri düşününce, içinde hissettiği telaş dalga dalga parmaklarına, ayakuçlarına yayılıyordu.

Wayne kanlı bıçağı kaptığı gibi asansöre yöneldi, düğmeye boş yere onlarca defa bastı, bu esnada silip kurtulmaya çalışırken, etrafa daha çok kan ve parmak izi bırakıyordu. İki asansör aynı anda geldi, o birine binerken diğerinden Hoover'ın yerine bakan genç çocuk çıktı. Wayne, Hoover'ın çocuğu etrafı kolaçan etmesi için gönderdiğini düşündü.

Alt katta Hoover elinde bir mendille çenesini siliyordu. Wayne döner kapıyı itti ve “Arabamdan bir şey alacağım. Hemen dönerim,” diye geveledi. Hoover itiraz etmek için ağzını açmıştı ama o bir şey söyleyinceye kadar Wayne çıkıp gitti.

Wayne arabasına doğru koşarken, Mustang'inin anahtarını kalçasına yakın tutarak kendini olabildiğince ufak tefek bir

hale getirmeye çalışıyordu. Bir an önce bu otoparktan çıkması lazımdı. Park yerinden çıkıp sonra ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.

Wayne direksiyonun başına geçti, kontağı çevirirken korkuyla irkilmmişti. Üç polis arabası sırayla otoparka girerken o da direksiyonu sakince Beşinci Cadde'ye kırdı.

Amoyo oturma odasında öldürülmüş ve işkence edilmişti. Beaujonlar da yatak odalarında aynı kaderi paylaşmışlardı. Wayne'in cebinde kanlı bir bıçak, Amoyo'nun halısının üstünde ise kanlı popo izi vardı. Kanlı parmak izleri her yere bulaşmıştı, şimdi de arabasına bulaşıyordu.

Eve gidemezdi. İşe gidemezdi. Kolları uyuşmuş, yüzü korkudan ateş gibi olmuştu.

Wayne'in gözü, dörtte biri dolu olan benzin göstergesine ilişti. Bir sonraki durağının neresi olması gerektiğini biliyordu ve bu araba onu oraya götüremezdi.

-30-

“Aslında onu ucube yapan şey aynı zamanda onu bir dahi yapıyor. Aynı şey. Genetik ya da belki de kimyasal bir şey. Belki de haddinden büyük kafatası beyninin bazı bölgelerine baskı yapıyordur. Her neyse, başka insanların başına böyle bir şey geldiğinde, bu insanlar özürlü oluyor.”

Bunları söyleyen adam, sırtını uzun barın güney ucuna dayayan Nada'ya göre mekanın diğer tarafında ayakta duruyordu. Tıpkı o gece çıktığı kız gibi adam da fazla gösterişli giyinmişti, üzerinde ince çizgili bir takım elbise vardı, ikinci el giysi dükkanından alınmış gibi görünüyordu. Şal desenli bir kravat takmış ve ayakkabılarını yeni boyatmıştı. Nada, Jameson ile ta-

nışmadan önce sadece ya avukatların ya da müzisyenlerin hâlâ boyanan ayakkabılardan giydiğini zannediyordu. Bu adam ikisi de değildi. Anlattıklarını neredeyse hiç dinlemeyen kız arkadaşının üzerinde dar bir kot pantolon ve ondan daha da dar beyaz bir bluz vardı. Sarı saçları, tıpkı babalarının omzuna binen çocukların bacakları gibi yanlardan sarkan, ince saplı, küçük, siyah sırt çantasının fermuarlı cebine değıyordu. Göğüsleri küçüktü ve ince kolları, dirsek ve bileklerindeki kemik çıkıntısıyla tahta oyuncaklara benziyordu.

Bar sıcak ve gürültülüydü, mekanın tuhaf yapısı hem sıcaklığın hem de gürültünün artmasına neden oluyordu. Darcy's Kuzey Yakası'ndaydı, demir yollarının tam karşısında, stüdyo dairelerin yüksek kiralarla, çatı katlarının ise düşük kiralarla tutulduğu bir mahallede bulunan, heteroseksüellere iyi davrandıkları iddia edilen Bar and Grrl adında bir lezbiyen barın yakınındaydı. Mekanın sacdan yapılmış tavanı çok yüksekti – muhtemelen dört kat yüksekliğindeydi – ve yukarıda nal şeklinde, açık tarafı sahneye yakın, dar bir balkon vardı. Küçük bir bar yaklaşık yetmiş beş kişiyi kaldıran balkona hizmet veriyordu; alt katta ise sahneye göre dikey konumda, daha büyük, daha bilenen tarzda bir bar vardı, Nada buradan bütün mekanı gözleriyle tarıyordu. Havalandırma son derece yetersizdi, kanunlara meydan okurcasına, insanların tepesinde, birkaç metre yukarıda kütle gibi bir duman bulutu asılı duruyordu. Nada sigara yasağından önce de orada olup olmadığını merak etti. Sık yapıldığı varsayılan yangın denetlemelerine rağmen görünürde sadece bir giriş veya çıkış vardı. Kapıdaki güvenlik, neredeyse sadece kulaklarındaki küçük cihazlara konuşan korumalarla desteklenmişti.

Korumalar ona Wayne'i hatırlattı.

Wayne'i düşünürken kalbine bir ağrı saplanıyordu çünkü Wayne onu çok seviyordu. Onun hissettikleri ise aşktan daha

karmaşıktı; duyguları, şefkat, rahatsızlık, merhamet ve hatta birkaç gece için söylemek gerekirse tutku arasında belirsiz bir yerdeydi. Bunlarla aşk arasındaki fark neydi? Önemli olan sadece onun iri yapılı olması mıydı? Birlikte oldukları ilk geceden beri kendi kendine bu soruyu soruyordu. Kendisine göre oldukça yapılı, heybetli olmasını, bünyesinde barındırdığı, tam manasıyla itici olmayan kas ve yağ karışımını gerçekten bu kadar dert ediyor muydu, bu özelliği ona şaşırtıcı da olsa biraz güzellik katmıyor muydu? Eğer Wayne normal ölçülerde bir adam olsaydı onu daha mı çok severdi? Onu sever miydi?

Sırf onsuz bir hayatı düşünebildiği için onunla birlikte olmuş olamaz mıydı?

Sohbet edenlerin uğultusu ışıkların yanmasıyla kesildi, bir dakika sonra gitarist, bas gitarist ve baterist başları önde, etraflarını saran sevgi seline karşı son derece kayıtsız bir şekilde sahneye çıktıklarında ortamdaki sessizlik alkışlarla bölündü. Üç geri vokal, bir çift de kadın kemancı gruba dahil oldu. Birkaç ritimden sonra aynı şekilde etrafa karşı kayıtsız ama bunu diğerlerine göre pek de bilinçli yapmayan iri kıyım bir adam alkış ve tezahüratlar eşliğinde sahneye çıktı. Burning Patrick kalıplıydı, Wayne'den daha kalıplıydı (daha uzun olmasa da daha şişmandı), hava sıcakken bile yırtık siyah bir kaban giyiyor, yeşil renkte kirli bir sırt çantası taşıyordu. Tıpkı araba tam patinaj yaparken direksiyona yapışmış gibi kenarları telli bir defteri iki eliyle sıkıca kavradı. Şişmiş gözleri belli bir yere bakmıyordu, ayrık retina rahatsızlığı yüzünden gözleri birbirinden bağımsızdı. Mikrofona yaklaştı ve önden hiçbir şey söylemeden şarkı söylemeye başladı, grup hızlı bir giriş yapıp ona ayak uydurmaya çalıştı.

Bat Wing Vortex'in yirmi, otuz kişi kadar hayranı sahnenin önünde yerlerini almıştı, daha ön grup sahnedeysen bile bağdaş kurup oturmuş, şişeden bira veya su içiyorlardı. Grup ortaya

çıkınca ayağa fırladılar ve Bat Wing Vortex şarkıya girince de çılgınca dans etmeye başladılar, kimisi defalarca kendi etrafında dönüyor, hiçbir şey umursamadan yumruklarını, dirseklerini etrafa savuruyordu. Başka bir grup ise birbirlerine hücum ederek coşmayı tercih etmişti, sıkış tepiş bir gruba doğru hızla koşup sonra da arkada kendi etraflarında dönen gruba doğru kendilerini geri fırlatıyorlardı. Her yeni hücumda birkaç çocuk yere düşüyor fakat birkaç saniye içinde ayağa kalkıyorlardı. Üzerlerindeki yara, berelerden, sahnedeki grubun varlığından etkilendikleri kadar etkilenmiyorlardı.

Burning Patrick mikrofonun çok yakınında duruyordu, zar zor anlaşılan ama tamamen de uyumsuz olmayan bir sesle şarkı söylemekten çok bağırmaya başladı:

Seks paradır! Seks banka!

Dolar için, pound için, frank için seks!

Seks yatırımdır, zuladaki okul parandır seks!

Aynı paraya benimle otuz gün yap seks!

Nada durduğu yerden Patrick'in önündeki defter ve mikrofonun üstünden dudaklarının hareketini görebileceği bir noktaya gitmek zorunda kaldı – söylediklerini anlayabilmesinin tek yolu buydu. Kemancılar belli bir tonda çalışıyor gibiydi, diğer müzisyenler ise çıkardıkları büyük gürültüyle kemancıların bu çabasını gölgeliyorlardı. Jameson'ın sözünü ettiği dahi bu muydu?

Nada babası gibi bir müzik züppesi değildi. Aslında klasik müzik son derece dikkatini dağıtan bir müzik türüydü. Klasik müziğin derinliği çoktu, çok fazla katmanı vardı. Çok fazla telli, çok fazla üflemeli vardı. O meşhur söz neydi – “çok fazla nota” mıydı? Klasik müzikte dikkatini çeken şeyler çoktu. Solomon Gold ona daima müziğin, herkesi Mutlak Bir ile, babası-

nın umursamaz Tanrı'sı, birleştiren en hassas bağlardan biri olarak Birlik'in bir parçası olduğunu söylerdi. Ona bir defasında müziğin – mükemmel bir bestenin – bir gün gelip o görünmez bağları görünür kılabileceğini söylemişti. Müzik insanlığın ve Mutlak Bir'in ortak diliydi, insan ve Tanrı'nın tam olarak aynı şekilde deneyimlediği tek şeydi, babası zaten bu yüzden dua etmiyordu. Müziğin insanın Tanrı'yla doğrudan paylaşabileceği tek şey olduğunu söylemişti.

Neyse neydi. Çok sık olmasa da keyif için müzik dinlediğinde neredeyse sadece üç akorla çalınan rock ve saçma pop şarkılarını dinliyordu – ne kadar saçmaysa, ne kadar çok diline dolanıyorsa o kadar iyiydi. İlk dinlediğinde anlayabildiği türden müziklerden hoşlanıyordu. Kafasından atmak istediği halde ısrarla orada kalan hiçbir şeyi sevmiyordu. Yine de Bat Wing Vortex'i küçük görmesine neden olan melodiyi sevmişti. Melodiye bakınca bunca yatırım sanki acımasız bir şaka gibi görüyordu.

Kafasında sahnedeki sesi keserek mekanda dolaşmaya başladı, işine yarar bir sohbe kulak misafiri olmayı umuyordu. Belki gruptakilerin kız arkadaşlarıyla ya da komplocularla karşılaşırdu. Mesela Burning Patrick'in duvar resimlerinin haritasını çıkaran bir bilgisayar kurdu her bir karonun şablonunu ağzından kaçırabilirdi. Bu işin foyasını ortaya çıkaran bir sanat tüccarı da karşısına çıkabilirdi. Birkaç dedikodu ve Patrick Blackburn'ün iddia edilen dehasıyla ilgili birkaç saçma teori dışında pek bir şey duyamamıştı.

“Numaradan akıl hastasıymış. Northwestern Üniversitesi'nde İşletme yüksek lisansı yapmış.”

“Sadece kaportasına dokunarak Toyota marka bir otomobilin motorunu çalıştırabiliyormuş.”

“Ronnie eşcinsel olduğunu söylüyor ama eşcinseller bunu istemez çünkü şişman.”

Kalabalığın içinde genel duruma uymayan bir şeyler vardı, insanların arasında dolaşırken fark etmişti. Merdivenlerin yanında yırtık pırtık, uzun paltolar giymiş, saç sakalı birbirine karışmış, pis bir grup adam vardı – belki de Patrick’in, sokakta yaşadığı günlerden tanıdıklarıydı. Başka bir grup daha vardı, bu grupta ise pek çok güzel kadın birkaç tane sıradan erkeğin etrafında toplanmıştı. Nada adamlardan birinin komedi dizilerinde oynayan, pek fazla tanınmayan bir oyuncu olduğunu hatırlamıştı. Belli ki burada görünmeyi kendine amaç edinmiş ve amacına da ulaşmıştı. Daha yaşlı bir adam dikkatini çekti, kafası bowling lobutuna benziyordu, saçları siyahtı; göğüs kısmı çıkık, bacakları inceydi ve çirkin, kocaman ayaklarını eski bir sandalete geçirmişti. Sahneye yakın olan yüz kadar kişi aşağı yukarı yirmi bir, yirmi beş yaşları arasındaydı; çoğu erkekti, çoğunun kulağında küpe vardı, çoğu dövmeiydi. Dışarıdan bakınca birlikte olmadıkları belli olan bir avuç adam ve en azından bir kadın arkadaki duvarın dibinde duruyordu, hallerinden sanki bu kulübe gelmek için çok yaşlı olduklarını bildikleri anlaşılıyordu. Ortamdan rahatsız olmuş gibiydiler, rahat giyinmeye çalışmışlar fakat içlerine soktukları gömlekleri, düzgünce taranmış saçları ve jilet gibi ütülenmiş pantolonları bu çabayı boşa çıkarmıştı. Nada sırtını sahneye dönerek iki şarkı süresince bu grubu inceledi. Ne oldukları yerde sallanıyor, ne el çırpıyor ne de dans ediyorlardı. Patrick’in varlığı onları serseme çevirmişe benziyordu.

Bu kişilerin Burning Patrick koleksiyoneri, o değerli kolların peşinde olan Jameson’ın rakipleri olup olmadıklarını merak etti. Belki de tıpkı onun gibi Burning Patrick’in gerçek olup olmadığını öğrenmek amacıyla birbirlerinden ayrı gelmişlerdi.

Mekanın arkasında durarak bunu bilemezlerdi, yeteri kadar rock konserine gidip konserde daha iyi bir yerde nasıl duru-

lacağını öğrenmek için yeteri kadar gitaracıyla takılan Nada da bilemezdi.

Geri dönüp ön taraflara doğru geldi ve sahnedekileri tek tek değerlendirmeye başladı. Bateristin parmağında alyans vardı. Gitarist gitarının arkasına bir fotoğraf yapıştırmıştı. Kız arkadaşı ya da kızının resmi olabilirdi – Nada onu görebilecek kadar yakında durmuyordu – fakat iki tahmininden biri kesinlikle doğrudu. Uсталıkla yan tarafa kayıp, bas gitaristin görüş alanına girdi, gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan gözlerinin içine baktı, o sahnede hareket ederken Nada da onunla birlikte hareket ediyordu. Bas gitarist onu hemen fark etti ve Nada salonda nerede olduğunu görmek için her şarkıdan sonra onu kendisine bakarken yakalıyordu. Çocuk başını salladı. Nada karşılık vermedi, bir kere bile gülümsemedi. Sadece gözlerini bir an olsun onunkilerden ayırmadı.

İlk bölümden sonraki arada bas gitarist göz kırparak Nada'dan karşılık almaya çalıştı fakat Nada hiç karşılık vermedi, sadece baktı, baktı, baktı. Bas gitarist kahkahayı basıp sahneden inmek için arkasını döndü fakat geriye dönüp tekrar baktı, zaten Nada'nın tüm istediği de buydu.

-31-

Wayne'in pek çok kere bu I-15 Yolu üzerinde sekiz silindirli Mustang'ıyla saatte yüz altmış kilometreyi geçtiği olmuştu. Şimdi ise o güçlü arabasını neredeyse yarı hızında sürüyor, çölde ağır çekim gibi yavaş yavaş ilerleyerek kaçıyordu. Hız yüzünden polisin, arabasını kenara çekmesinin trafik cezası almaktan çok daha kötü sonuçları olurdu.

Telaşa kapılmıştı. Eninde sonunda Amoyo'nun dairesindeki parçaları bir araya getireceklerdi. Yaşlı Hoover, Wayne'in dairede kaç dakika kaldığını hatırlayamayacak fakat Wayne'in adını, en azından Colossus rozetini hatırlayacak ve teknikerin biri gelip dairedeki parmak izleriyle işyerindeki dosyasında bulunan parmak izlerini karşılaştıracaktı. Aynı dosyadan arabasında da vardı ve plakasını işyerindeki park alanını kullanabilmek için kaydettirmişti. Nevada Otoban Devriyesi çok geçmeden her yerde dikkat çeken kırmızı Mustangler'in peşine düşecekti. Onu elinde Amoyo'ya işkence edilen bıçakla, kurbanın kanına bulanmış halde bulacaklardı.

Her geçen saat de onun aleyhine işleyecekti.

Cüzdanında aşağı yukarı altmış dolar vardı. "Eğer birilerinden kaçıyorsan kesinlikle kredi kartını veya banka kartlarını kullanamazsın," demişti bir keresinde Peter, o istemediği halde verdiği ortadan nasıl kaybolunur derslerinden birinde. "Bir kere bile. Hepsini at gitsin. Henüz hesaplarını dondurmamış olsalar bile kredi kartların nereye gittiğin hakkında ipucu verir. Bu sayede araştırma alanlarını daraltabilirler. Kaynaklarını küçültürler. Yapabileceğin en büyük yanlış, kartlarını kullanmak olur."

Akıllarını kurcalayan çok daha az dertleri olan insanları taşıyan arabalar onu solluyordu. Wayne eskiden Vegas'a gelen ve Vegas'tan ayrılan arabalar arasındaki farka gülerdi. Aynı şey McCarran Havaalanı'na inen uçaklarla oradan kalkan uçaklar için de geçerliydi. Las Vegas'a gelen insanların hepsi büyük beklentiler içindedir. Cüzdanları, bavulları nakit parayla, prezervatifle, çeşit çeşit mayoyla, e-postayla aldıkları spa randevularıyla, kitaplarla doludur. Şehirden ayrılan turistlerde de bunların tam tersi olur. Bronzlaşmış, yorulmuş, kol makinelerinde, zar ve kart oyunlarında fena para kaybetmiş vaziyette Günah

Şehri'nden ayrılıp suyunu çekmiş banka hesaplarıyla birlikte sonsuz saatler geçirdikleri, nefret ettikleri ofislerine geri dönerler. Wayne bu durumla her gün Colossus'un lobisinde karşılaşıyordu – Peter bir keresinde Vegas Oteli'ne yerleşen insana iyimser, otelden ayrılana ise kötümser denir diye şaka yapmıştı.

Wayne şu anda kesinlikle kötümser tarafta araba kullanıyordu. İşler kötüye gidiyordu ve daha da kötüye gidecekti.

Refüjün karşısında, motosikletli bir eyalet polisi diğer yöne doğru gidiyordu. Wayne dikiz aynasından bakınca fren ışıklarını gördü. *Kahretsin*. Onu şimdiden aramaya mı başlamışlardı?

Tabelada Tornillo şehrine otuz kilometre kaldığı yazıyordu. Oraya bir kere lisedeyken futbol maçı için gitmişti. Maç yaptıkları takımın adı *Tornilla Bulldogs*'du. Nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu, sahanın neye benzediğini zar zor hatırlıyordu fakat kendisi de tıpkı burası gibi sınırdaki bir şehirde büyüdüğü için şehri biliyordu. On ila on beş bin kişi nehrin yakınına yerleşmiş. Eskiden tarımla uğraşan bir köymüş. Arizona'dan gelen günübirlikçilere hizmet verebilmek için kumarhane açılmış. Şimdi ise şehir eyaletler arasındaki otobandaki kumarhaneden yararlanıyordu, kumarhane sırf kol makinelerine kazanılan parayı geri alabilmek için yapılmış, şehri maaş çekleriyle destelemek için açılmış bir işletmeydi.

Bir gözü dikiz aynasında, sağ ayağı gaz pedalında, yasal hız sınırının birazcık üstüne çıkarak şehrin çıkışına doğru arabayı sürdü. Şimdilik peşindeler mi gerçekten bilmiyordu ama sanki saniyeleri sayılıymış gibi geliyordu. Kilometre işaretleri yanından ağır çekimde geçiyordu.

Sonunda, rampanın aşağısında üzerinde Tornillo Blue Chip Casino yazan eski tip bir tabelayla karşılaştı, tabeladaki yazı ziyaretçiler "Vegas'ın Doğusu'ndaki En Şanslı Kol Makineleri" için dursun diye yalvarıyordu. Küçük kumarhaneler bile insan-

ların gerçek isimlerini saklamak için birer vahaydı adeta, onun da bir an önce ortadan kaybolması gerekiyordu. “Arabanı yolun kenarına öylece terk edip gidemezsin,” demişti Peter. “Bu, polislere ipucu verir. Nereye doğru gittiğini anlarlar. Yetkililerin dikkatini çekeceği için delillerden kurtulmak için arabanı ateşe vermek bile kötü bir fikir olacaktır. Eğer yapabiliyorsan, arabanı belalı bir mahallede bırak. Üzerinde anahtarlarıyla. Bırak birileri gelip çalsın veya alıp kaçsın, umalım da senin gittiğin yönün aksi istikametine doğru gitsin.”

Wayne, Tornillo’nun içinde sürekli araba hırsızlarının dolandığı bir mahallesi olacak kadar büyük bir yer olup olmadığını bilmiyordu. Wayne’in memleketinde neredeyse hiç kimse kapısını kilitlemezdi ve arabanı bir ay boyunca anahtarları üstündeyken çalışır vaziyette bıraksan bile kimsenin dikkatini çekmezdi.

Diğer taraftan Tornillo’nun ancak bir avuç polisin çalışacağı kadar küçük bir şehir olduğunu anlamıştı.

Hava kararıyordu. Dört cadde boyunca oteller, restoranlar, araba galerileri ve ayaküstü yemek restoran zincirlerinin olduğu şehir merkezinin ışıklarına doğru direksiyonu kırdı. Virgin Nehri’nin hayat verdiği ağaçlar, çalılar, çimenler yol kenarlarında sıralanmıştı. Her yerde çöldeki kızıl kum tepeleri görünüyordu. Bir kırmızı ışıktaki içi gençlerle dolu arabalar bekliyordu; erkekler direksiyonda, kızlar ise ojeli ayaklarını camlardan dışarı çıkarmış, yolcu koltuğunda oturuyordu. Tıpkı bunun gibi sokaklarda bir aşağı bir yukarı turlayıp sırf yan yana birkaç dakika oturabilmek için canı sıkılan kızlara arabayla gezmeyi teklif ettikleri yaz akşamları aklına geldi. Araba manyağı arkadaşları en güçlü hoparlörleri takıp, içini lüks malzemelerle döşeyip, en canlı renklerle boyayarak bütün bir günü arabalarıyla ilgilenerek geçirebilirlerdi.

Wayne'in kadınlar konusunda en şanslı olduğu dönem lise değil üniversite yıllarıydı. Futbol sayesinde normalde ona hiç şans vermeyecek birçok kadınla birlikte olmuştu. Genç bekarlar için en geçerli şey iyi görünmektir. Kampüs, ellerindeki bu imkanı kullanmak için can atan kızlarla doluydu. "Takas yapmak" isteyen kızlar. Futbol takımından biriyle çıkmak kampüsteki en özel kulüplere girmek anlamına geliyordu. Bu da başkalarının seni kıskanması ve hakkında konuşmaları demekti. İyi partilere gitmek, geçici de olsa ünlü kişilerle takılmak demekti.

Bazı kızlar çıkarcıydı. Bunlar genellikle futboldan en iyi anlayanlar oluyordu, hatta spor dergilerinden araştırma bile yapıyorlardı, olasılıkları sıralıyor ve hangi oyuncuların Ulusal Futbol Ligi'nde varlık göstereceğine karar veriyorlardı. İçlerinde en iyileri oldukça zeki oluyordu. Oyun kuruculara ikinci kez bakmazlardı – profesyonel hayata atılan sadece yirmi kadar oyun kurucu oluyordu ve kızlar arasında onlar uğruna rekabet etmek son derece vahşiceydi. Profesyonel bir oyun kurucunun okuldaki sevgilisini şu sinema oyuncusu veya bu şarkıcı için terk etme olasılığı çok daha yüksekti. Akıllı kızlar doğru ata oynardı. Onlar da line oyuncularıydı. Hücum ve savunma oyuncularını. Kızların önemsemediği koca adamlar hatta şişman adamlar. Bu çocukları elde etmek, memnun etmek, elde tutmak daha kolaydı, hatta mezuniyet sonrası yaşanacak muhteşem bir hayata giden yol onlardan geçiyordu.

Wayne'in en uzun ilişkisi beş dönem boyunca birlikte olduğu Evelyn Burdett'ti. İnanılmaz derecede sevimli bir kızdı. Kısa, kahverengi saçları kat kat kesilmişti, her ne kadar spor diye sadece arkadaşlarıyla bir araya gelmek için pilates yapsa da zayıf ama atletik bir vücudu vardı. Nada'ya göre kısa ve zayıftı öyle ki kampüste meşhur bir

çift olmuşlardı. Okul gazetesinin karikatüristi bile onlara benzeyen iki karakter yaratmıştı – çerçeveye zar zor sığan Walt adında devasa bir futbol oyuncusu ve Walt'un kampüste bir futbol topu gibi kolunun altında taşıdığı talepkar kız arkadaşı Stacey.

Dizinin sakatlanması ve aydaki ağırlığının artması profesyonel lige adım atacağı son senesinde patlak vermiş ve Evelyn onsuz bir gelecek düşünmeye başlamıştı. Okuldaki pek çok romantik ilişki o dönemde sonlanmıştı. Wayne'in profesyonel futbol kariyerinin bitmesiyle birlikte Evie'nin de ilgisinin azalmaya başlaması belki de sadece tesadüftü. Yine de odadaki en güzel kızla birlikte olma şansının olduğuna inanmamaya başladığı döneme denk gelmişti. Okulda veya Las Vegas'ta odadaki en güzel kız daima takas yapmayı, verdiğinin karşılığını almayı düşünürdü.

Panik içinde evini, işini, ailesini geride bırakıp kaçan Wayne kırmızı ışıktaki beklerken Canada Gold gibi her zaman, en azından onun gözünde, odadaki en güzel kız olan bir kızın peşinden koşarken aklından neler geçmiş olabileceğini merak etti.

Gençleri cadde boyunca iki kilometre daha takip etti ve bir market zincirinin büyük ve تنها otoparkına girdiklerini gördü. Wayne, yarım düzine eski arabanın kaportasına oturan çocukları kendi lise çağlarından hatırlıyordu – araba manyakları, kötü kızlar ve canı sıkılan kızlar – hepsi kendilerinden büyük insanları eğlendirmek için kurulmuş bir şehirde sıkışıp kalmıştı. Çocuklardan biri arabasının yağını değiştiriyordu. Dar bir gömlek giymiş, bıyıklı bir delikanlı da kırık bir radyo antenini sallıyor, eski yeşil bir İmpala'nın etrafında kıkır kıkır gülen atkuyruklu bir kızın peşinden koşturuyordu.

Wayne otuz kadar park sırasının olduğu otoparkta rahatsız edilmeyeceği bir uzaklığa arabasını park etti. Torpido gözünde

ne var ne yoksa alıp arabadan çıktı. İşine yarayacak veya onu suçlamalarına neden olabilecek bir şeyler var mı diye bagaja baktı. Aylar önce oynadığı softball maçından kalma bir beyz-bol şapkası, eldiven ve sopa vardı. “Her şeyi değiştirmelisin,” demişti Peter. “Eğer yemeğini her zaman Arby’s’de yiyorsan artık yeme, sakalın yoksa sakal bırak, sakalın varsa da tıraş ol. Normalde hiç şapka takmıyorsan, takmaya başla.”

Şapkayı taktı fakat işine yarayacak olsa aynı zamanda sorun da yaratacağından sopayı bıraktı. Sonra da o çok sevdiği Mustang’inden uzaklaştı. Şoför kapısı açık, motor çalışır vaziyetteydi. Çocukların onu izlediğini bildiğinden ellerini kaldırdı ve karanlığa doğru, üst geçitten geçerek otobana kadar yavaş yavaş ilerledi.

-32-

Kloska’nın parmakları pençe gibi kenetlenmişti ve bagajında farklı farklı plakalar olan bakır rengi eski Caprice arabasının koltuğunun arkasında, sırf onun sırtına bastırmak için sanki fazladan bir parmak çıkmış gibiydi. Madison Caddesi’nin güneyinde bir sigara yaktı ve sonunda daha en başından sigarayı hiçbir zaman bırakamayacağını kendi kendine itiraf etti. Sigaradan uzak kalmak için biraz daha zamana ihtiyacı vardı, şu anda tekrar sigara içmeye başlamanın hayatta yapmaktan en çok keyif aldığı şeylerden biri olduğunu fark etti. Gözünün ucuyla, eski alışkanlığına dönmesine neden olan kişinin pembe paketinden Camel marka sigarasını çıkardığını gördü, üfürdükleri sigara dumanları havada öpüşürken Kloska karşısındakinin kafasında bu gece kimin nerede yatacağına dair bir fikir var mı diye merak etti.

“Araba için kusura bakma.”

“Evet biraz *külüstür*,” dedi kadrolu tamircinin hâlâ arabasının ön panelinden sökmediği, çalışmayan eski bir radyonun yanından sigaranın ağızlığını alarak. Arabada havalandırma yoktu ve nemli hava gece yirmi altı dereceyi geçiyordu. Kloska sırtıyla koltuğun sentetik döşemesinin arasından fışkıran terden iyice rahatsız olmuştu.

“Eski karım kamyonetimi aldı. Onun arabasının frenlerinin değişmesi gerekiyor, tabii çocukları da okula, kurslara, etüde götürmesi lazım. Kamyoneti alalı daha on dakika geçmeden akü lambası yanıp sönüyor diye şikayet etmek için aradı.”

Della arabanın sorunu olmadığını göstermek için gülümsedi.

Lakeview’da çıkan Burning Patrick ve grubunu dinlemeye gidiyorlardı. Kloska’nın üzerinde mavi bir kot ve spor salonuna gidip biraz protein takviyesiyle yaptığı vücudunun tüm hatlarını ortaya çıkaran dar, mavi bir golf tişörtü vardı. Her ne kadar muhtemelen şehir merkezinden çıkıp Kennedy veya Lake Shore Yolu’nu kullansa gideceği yere daha çabuk ulaşacak olsa da ara sokaklardan gitmek hoşuna gidiyordu. Otoyollar eyalet polislerine aitti. Sokaklar ise onun gibi polislere.

Kloska onunla yalnız kalmayı seviyordu, bara gitmek için hiç de acele etmiyordu. Basıp gitmek varken sarı ışıklarda duruyordu. Bu yüzden de gidecekleri yere Della ile birlikte bir saatten fazla geç kaldılar ve ışıklar birdenbire söndüğünde Halsted Bulvarı’nda kırmızı ışıklarda sıkışıp kaldılar, kesinti kuzeye doğru blok blok ilerliyordu. DePaul’daki sıra sıra barların pencerelerinden yüksek seste homurdanmalar geliyordu, doğudaki Oz Parkı’nın oralardan bir yerden çatıların tepelerinden neşeli bağırışlar duyuldu.

“*Kahretsin*,” dedi Kloska. Önlerindeki sokak karanlıktı, sokağı yalnızca arabaların farları aydınlatıyordu. “Geri dönmek ister misin?”

Della başını salladı. “Olmaz. Elektrikler gelebilir. Belki daha kuzeyde elektrikler kesilmemiştir. Muhtemelen şu gelip giden kesintilerden biridir.”

Hiçbir zaman vazgeçmemesine bayılıyordu. Kloska’nın polis tarafı karanlığa doğru gitmek istiyordu. Resmi olmasa da devriye gezmeyi istiyordu. Şehirdeki bu talihsiz durumu kullanmak isteyen kötü adamları korkutmak istiyordu. Elbette, yolun her iki tarafında birkaç saniyeliğine elektrikler kesildiğinde, polis olmayan tarafı ise şu anda hayatında daha önce hiç yapmadığını fark ettiği bir şeyi, zifiri karanlıkta seks yapmayı çoktan düşünmeye başlamıştı bile.

Uzun süre düşündükten sonra önemsedikinden değil de bir sürü üniversiteli çocuğun sevdiğini duyduğundan arabada Gilbert and Sullivan çalmaya karar vermişti. Bir yandan polis teşkilatının ucuz hoparlörlerinden *The Mikado* şarkısının sesi yükselirken bir yandan karanlıkta ilerleyen Kloska kendini iyice gülünç hissediyordu.

Müziğin sesini kısıp yavaşça ilerledi, Della’nın sigarasının ucu karanlıkta parlıyor, ortamdaki sessizlik anlattığı saçma fıkralarla ve hukuk şirketinden dedikodularla bölünüyordu.

Elektrikler kesilip, trafik sıkışınca kulübün bulunduğu mahalleye girmek bile fazladan bir saatlerini almıştı. Kloska, cezadan muaf tutulan Caprice marka arabasını tren yolunun altındaki sarı renkli park alanına park etti. Burası da karanlıktı, şehir merkezindeki binalara gözü ilisince yedek jeneratörlerle aydınlanınca şekillerinin ortaya çıktığını gördü. Daha güneydeki gökdelenlerin olduğu bölgede daha parlak bir ışık belirmişti. Kloska Congress Otobanı’nda henüz elektriklerin kesilmediğini düşündü. Kendi dairesinde de elektriklerin kesik olmadığını dair ümitlendi.

Belki de Della Dickey gibi Kuzey Yakası’nda oturan biri için Roosevelt’in güneyinde geceleme için iyi bir bahane olabilirdi.

Kulübün önünde yüzlerce kişi yığılmıştı, birbirlerini o kadar çok sıkıştırıyorlardı ki son sıradakiler ayaklarını içeri zor sokuyordu. Diğerleri ise park halindeki arabaları şimdiden bank gibi kullanmaya başlamıştı. Bazıları da gösteri yarıda kesildiği için paralarının iadesinin yapılması için içeride kalmıştı. Gençler ellerinde bira dolu plastik bardaklarla sokaklara dökülmüş, belki de doğru olarak, elektrik kesintisi sırasında şehirdeki kanunların çok da sıkı uygulanmayacağını düşünüyorlardı. Araba konvoylarının farları arasında oturan dövme ve dikkat çekici kıyafetler giymiş onlarca genç Kloska'ya reşit değilmiş gibi geldi gerçi epey zamandır, on yedi yaşında bir genç kızla yirmi iki yaşında genç bir kadın arasındaki çoğunlukla belirgin olan farkı göremiyordu.

Ana kapıların önüne beyaz bir minibüs park etti. Bir düzine serseri ve grubun hayranları oldukları yerden heyecanla ayrılıp arbedeye neden oldular. Kloska siyah parka giyen – *bu sıcakta parka!* – ızbandut gibi bir adamın başını yere doğru eğip kolunu öne uzattığı koluyla yolu açarak yolcu koltuğuna oturduğunu gördü.

“Bu Burning Patrick!” diye şaşkınlıkla Kloska'nın kolunu sıktı Della. Kloska, gençken boşa geçirdiği zamanın bir kısmını gitar çalmayı öğrenmek için harcasaydı diye ilk kez düşünmüyordu. Bu serserinin görüntüsü bile mide bulandırıcıydı – şişman ve kıllıydı, saç, sakalı birbirine karışmıştı, neredeyse uzaktan bakınca bile kokusu geliyordu – oysa Patrick umursamazca yürürken Della'nın ve Burning Patrick'in hayranlarının yüzünde oluşan ifade adeta karşısındakine tapıyormuş gibi bir izlenim bırakıyordu.

Kloska ilk defa başparmağını Della'nın elinin üstünde gezdirdi, Della da uzun tırnaklarıyla avucunun içini hafifçe sıkarak karşılık verdi.

Öne doğru ilerlediler. Della adama daha yakından bakmak için can atıyordu. Görünüşünden müzisyen olduğu belli olan başka bir adam – daha az coşkulu olsa da kalabalıktan benzer bir reaksiyon almıştı – genç bir kadını bardan çıkarıp kalabalığın arasından arabaya bindirdi.

“Aman Tanrım,” dedi Della.

“Ne oldu?”

“Sanırım o Canada Gold’du.”

“Kız şimdi basıp giden, penceresiz minibüse binip gözden kayboldu.”

“Mümkün değil.”

“Bilmiyorum. Galiba oydu.” Della, Kloska’nın gözlerinin içine baktı.

“Kızın neye benzediğini biliyor musun?” diye sordu Kloska.

Della önce evet sonra hayır sonra tekrar evet anlamına gelecek şekilde başını salladı. “Daha Reggie için çalışmaya başlamadan önce Gold davasını inceliyordum. O günden beri iyilik olsun diye Solomon Gold davasına ait bir yığın şey topladım. Onunla hiç tanışmadım ama onlarca fotoğrafını gördüm. Az önceki kız kesinlikle ona benziyordu.”

Kloska dudağını ısırdı. “Sen bu Solomon Gold’a kafayı takmışsın.”

“Evet. Belki de,” diye onayladı Della. “Peki ya *oysa*? Bu ne anlama gelir?”

Ne anlama mı gelir? Eğer Canada Gold’un Marlina Falcone’un başka bir hastasıyla takılmasının nedenini bilseydi, muhtemelen bu bilgiyle pek çok bağlantı kurabilirdi.

“Ölmediği anlamına gelir,” dedi Kloska, “ki bu da iyi bir şey,” diye hemen ardından ekledi.

-33-

31 TEMMUZ CUMARTESİ

Ertesi sabah Nada başında bir türlü geçmek bilmeyen, akşamdan kalma bir ağrıyla tuhaf, nemli bir yatağın üstünde uyandı. Elleriyle bluzunu ve tıpkı bir gece önce olduğu gibi bacaklarına yapışan kotunu yoklayarak üstünü başını kontrol etti. Nada, birileri üzerindeki çıkartmaya çalışsaydı bunu fark edeceğini biliyordu. Sağ tarafını gong gibi kullanan beyni ve sanki denizin üstündeymiş gibi yalpalanan midesi dışında vücudunun hiçbir yeri tacize uğramışa benzemiyordu.

O kadar da çok şarap içmemişti, değil mi?

Hava hâlâ çok sıcaktı ve ortamdaki ölüm sessizliğinden – televizyon, radyo veya elektrikli hiçbir aletin sesi duyulmuyordu – elektriklerin henüz gelmediğine karar verdi. İçeriden gelen rahatsız edici ve acı veren *doğal bir do sesi* kulağında çınladı. Gözlerini kapatıp nerede olabileceğini hatırlamaya çalıştı.

The Bat Wing Vortex. Burning Patrick'in evindeyim.

Gözlerini açtı. Çarşaf lar mum ve nikotin kokuyordu, koku bağırsaklarında çıkan bir isyanı kışkırtır gibiydi. Olduğu yerde doğruldu. Duvarlar kırmızı, siyah ve sarıya boyanmıştı. Tavan dergilerden, gazetelerden kesilmiş kağıt parçalarıyla kaplanmıştı – Afrika'daki mülteciler, California'daki yangınlar, hapse giren üst düzey yöneticiler, uzay teleskoplarından çekilmiş uzak galaksilerin fotoğrafları, üstsüz kadınlar.

Burning Patrick bir koltukta oturmuş onu izliyordu. “İyi şafaklar,” dedi yüzünün yakınında yanan bir sigara tutarak. Düzgün bir diksiyonu yoktu. Aslında ne dediğini anlamak imkansız olmalıydı. Nada'nın örümceği adamın ağzından çıkan gürültüyü

tekrar çaldığında kelimelerden çok kapı gıcirtısı gibi bir şey duyuluyordu. İlk kez bir gece önce sahnedeiken fark ettiği gibi söyledikleri hiç anlaşılmasa da dudakları okunması son derece kolay, abartılı hareketlerle yavaş yavaş açılıp kapanıyordu.

Nada kızıp kızmamak konusunda emin olamadı, bu yüzden de hiçbir şey söylemedi.

“Ben burada uyudum,” dedi Burning Patrick. “Bu koltukta. Sorun değil. Bazen burada yatarım hatta” – duraksadı – “*misafirlerim* olmadığında bile.”

Ona tecavüz etmedi diye teşekkür edecek değildi. “Çarşafını en son ne zaman yıkadın?”

“Hiç yıkamam,” dedi nazikçe, biraz düşündükten sonra, “Beyin yıkar. Bazen. Üzerinde iyice *düşündüğünde*,” diye ekledi.

“Gitmeliyim,” dedi Nada ayakkabılarının yakınlarda bir yerde olduğunu umarak.

“*Atölyemi* görmedin.”

“Ne?” Nada acaba şimdi de ona sarkıyor mu diye düşündü. Adam kahkahayı patlattı. “*Stüdyomu*.”

Buraya belli bir amaç doğrultusunda geldiğini unutmuştu, tıpkı hayatı boyunca birkaç defa yaptığı gibi gösterinin sonunda bir bas gitaristin peşine takılıp evine kadar gelmiş olmazdı.

Burning Patrick ayağa kalktı. Gösteride giydiği ayı kostümü gibi kıyafetin – büyük, siyah, yırtık pırtık, kırışık – aynısını giyiyordu. Patrick acı içinde, soluk soluğa ayağa kalkmaya çalışırken, Nada’nın gözüne tişörtü ve kot pantolonu arasından çıkan kıllı bir yağ kütleşi çarptı. Sırt çantası hâlâ sırtında duruyordu. Odadan çıktı.

“Bekle!” dedi Nada. Ayağa kalktı, boğazındaki isyanı bastırınmaya çalışıyordu. Ayakkabılarını bulmak için etrafına bakındı, önce bir tekini sonra da diğerini el yordamıyla bulup boş koridora doğru yalınayak peşinden gitti.

Bir gece önce The Bat Wing Vortex'in bateristi Jude'un Nada'yı baştan çıkarmak için çaba göstermesine gerek yoktu ya da eğer Canada'nın işin sonunu getirmeye niyeti olsaydı baterist onu çoktan baştan çıkarırdı. Elektrikler kesilince, insanlar ortalıkta dolanmaya, kendi etraflarında şaşkın şaşkın dönmeye, cep telefonlarının ışıklarını birbirlerinin yüzüne tutmaya başladı. Sanki görünmeyen devasa bir kaşıkla karıştırılıyormuş gibi kulübün içinde küçük ışık kümeleri dönüyordu. Nada olduğu yerde kaldı. On dakika sonra Jude sahneye çıkıp gösterinin bittiğini ve insanların evlerine gitmeleri gerektiğini söyledi. Yuhalamalar arasında, küçük, kahverengi gözleriyle Nada'yı bulup ona kolunu uzattı ve nasırlı elleriyle onu tutup sahneye çıkmasına yardım etti.

Nada neredeyse hiçbir şey söylemedi, sadece gülümsedi, başıyla onayladı ve dinledi yine de bir sürü yere – sahne arkasına, minibüslerine, oradan o saatte nasıl olduysa hâlâ servis veren Edgewater'da karanlık bir Etiyopya restoranına, sonra da neredeyse her zaman tuzlu patates kızartmaları veren Weasel Pup adında bir hot dog arabasına – davet edildi. Durdukları her yerde, hayranları karanlıkta Burning Patrick'i selamlıyor, o da sol elini uzatarak veya bazen nazikçe bazen de hoyratça hayranlarının sağ kulaklarını çekerek coşkuyla karşılık veriyordu. Ona yaklaşmayanlar ise kendileri kulaklarını uzatıyordu. Nada ile doğrudan konuşmamış fakat Nada onu defalarca kendisine bakarken yakalamıştı. Her seferinde bir bakış bekliyor sonra da hiçbir şey olmamış gibi başını çevirip başka yöne bakıyordu.

Nihayet, müzisyen ve müzik aletleriyle dolu bir minibüse binip Lincoln Bulvarı'nın hemen üzerinde Ravenswood'da grubun birlikte oturduğu eve gitmeyi kabul etmişti.

Üç odası uzunlamasına, bir odası enlemesine geniş, dört katlı, ahşap çatılı tipik bir Kuzey Yakası eviydi. Girişteki eski

posta kutusunun belli belirsiz izlerinden evin muhtemelen tek bir aile için yapıldığı sonradan dairelere dönüştürüldüğü anlaşıyordu; emlak piyasasının beklentileri doğrultusunda tekrar elden geçmişti.

Jude pencereleri açmış ve mumlar yakıp bir yerlerden kırmızı şarap bulmaya gitmişti. Baterist ve gitarist Nada ve Burning Patrick'i bir, iki dakika yalnız bırakıp minibüsü boşalttı. Sükunet ve huzur içinde birbirlerine baktılar. Bütün gece boyunca neredeyse tek kelime etmeyen Nada onunla iletişime geçme gereğini hiç duymadı.

Jude elinde bir şişe ve üç tane de bardakla geri döndü ve Nada'nın yakınına oturdu. Nada'nın yanına oturduğu sırada Burning Patrick "Yatağına git, Jude," diye mırıldandı.

Bas gitarist o yokken neler olup bittiğini, çantada keklik gözüyle baktığı şeyi nasıl kaybettiğini anlamaya çalışıyordu. "Sen neden söz ediyorsun, Pat?"

"Kız seni hiç... istemiyordu."

Patrick bunu söylediği an Nada'nın içi ürperdi çünkü kulağına hem uğursuz hem acımasız hatta ressam başka bir dünyaya ait tuhaf peltekliğiyle söyleyince tehditkar bile geliyordu.

"Pat..."

"Uyu hadi."

"Sen ne yapacaksın peki, Patrick?"

"Git yat."

Jude Nada'ya baktı. "Eğer istersen seni evine bırakabilirim."

Nada başını salladı. "Ben hallederim."

Jude Nada'nın göremediği gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıktı. Patrick Nada'nın kendisine bir bardak şarap koyduktan sonra şişeyi alıp koltuğuna kuruldu. Bir şey içtiği yoktu, sadece şişeyi kucaklıyordu, bastonunu kaybetmekten korkan kör adam gibi şişeyi okşuyordu.

Uzun bir süre sonra, “Annene uğrayacak mısın?” dedi.
“Ne?”

Dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu: *Anneni görmek için gelmedin mi?*

Nada’nın tüyleri ürperdi. “Sen neden bahsediyorsun?”

Patrick konuyu değiştirdi, az önce sorduğu tuhaf, uygunsuz soruyu sorduğunu unutmuş gibi onunla sanki ilk defa konuşuyormuş gibi davranıyordu. Belki de unutmuştu ya da belki de Nada onun böyle bir soru sorduğunu sanmıştı. “Resimlerimi görmek için geldin.”

“Evet.”

“Kim olduğunu biliyorum.”

Nada yutkundu. “Kimim ben?”

“Ortak noktalarımız var,” dedi. “Ya da vardı. Bir zamanlar.”

“Neymiş o?” diye sordu Nada.

Patrick gözlerini ovuşturdu, sonra da kafasının arkasına bir, iki, üç, dört kez sertçe vurdu. Şişenin boynunu kokladı fakat yine de şişeyi ağzına götürmedi. “Babanı çok yakından takip ettim.” Patrick, yüzü kabanı ve koltuğun arasındaki gölgeler içinde kalıp dudaklarını saklayarak bir şeyler mırıldandığı için anlayamadığı başka bir şey söyledi.

Birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Nada elindeki şişeyi yavaşça çekip üzerinde önceden kalma belli belirsiz şişe ve bardak izlerinin olduğu sehpanın üzerine koydu ve evin ilk katında gezinmeye başladı. İçinde bilardo masası olan bir oturma odası. Köri kokan pis bir mutfak. Esrar ve paçuli kokan küçük bir televizyon odası. Birkaç tane farklı daireden toplanmış gibi duran çeşit çeşit mobilyalar. Duvarlarda acayip renkler. Asya filmlerinin, Avrupalı grupların posterleri. Çöp tenekelerinden taşan çöpler.

Kim olduğunu biliyorum. Nada aklının bir köşesinden küçük de olsa bir şöhreti olduğunu kabul ediyordu – babasının

dan, kumar oynamasından kaynaklanan – fakat özellikle Las Vegas’ın dışında neredeyse hiç tanınmıyordu, bu yüzden çoğu zaman tanındığını inkar edebilirdi.

Etrafa bakınmak için üst katlara çıkmayı düşündü fakat üst katlara çıkmak, casusluk yapmak için de olsa samimi bir hareketti. Nada, Jude’un bunu bir davet gibi algılamasını istemiyordu. Taksi çağırabilirdi fakat o zaman da bütün gece yaptığı gözlemler boşa gidecekti.

Ne de olsa bu soruşturma için para alıyordu.

Burning Patrick oturma odasında (ön odada, salonda ya da bu eski ev ilk yapıldığında buraya ne deniyorsa), yüksek sesle horlayarak nefes almaya çalışıyordu. Nada bir kanepeye kıvrıldı, şarabını bitirdi, kafasındaki cihazı kapatıp terli terli uykuya daldı.

Nada Patrick’in yatak odasının dışındaki koridordayken, *Patrick beni üst kattaki odasına mı taşıdı? Bütün gece benim uyumamı mı izledi?* diye merak ediyordu.

Hemen yanındaki duvar 1920’lerden beri ellenmemiş görünüyordu. Duvar kağıdının olmadığı yerlerde yeşil boyalar dökülüyordu. Köpekler süpürgeliklere zarar vermişti. Yamulmuş eski pervazların alçılarından ince ince şeritler çıkıyordu.

Karşısındaki duvar bir duvar resmiyle kaplıydı. Siyah, kırmızı, kahverengi ve turuncu, karanlık ve uğursuz dev dalgalar çizgiler halinde merdivenlerden başlayıp katman katman yayılarak Burning Patrick’in kapısında şiddetli bir patlamaya dönüşüyordu. Nada daha iyi görebilmek için diğer tarafa, Viktoryan tarafa doğru yürüdü fakat çok yaklaşımdan da neredeyse çekiniyordu.

“Yukarı gel,” diye sesi geldi.

Kapalı bir kapının arkasında merdivenleri buldu ve boyalı, ahşap merdivenleri tırmanarak şaşırtıcı bir şekilde yoğun bir

ışığın geldiği geniş çatı katına çıktı. Çatıdaki büyük pencereler sayesinde evdeki açık ara en güneşli oda burasıydı. Aynı zamanda en sıcak odasıydı da, neredeyse dışarısı kadar sıcaktı. Burning Patrick sırtı Nada'ya dönük bir şekilde bir parça gazete kağıdının üstüne çömelmişti, poposu kenardan on santim kadar görünüyordu. Oda sadece aydınlık değil aynı zamanda derli topluydu. Yerdeki parkeler beyaza boyanmıştı. Etrafta ne koltuk ne de sandalye vardı. Bir duvarın dibinde, üzerindeki etiketlere birer damla boya damlatılmış açık boya kutuları, boya tenekeleri sıralanmıştı. Her türden fırça ayaklı bir Peg rafına asılmıştı. Bir sandığın – hemen hemen bir oyuncak kutusu kadardı – içi her yerine boya bulaşmış süngerler, teller ve diğer aletlerle doluydu. Bir tane pervane tavanda öylece, hareketsiz duruyordu. Karşı duvarda kutu kutu karo – birkaç saniye içinde seksen yedi tane saydı – üst üste yığılmıştı, kutuların pek çoğu açıktı.

Arkasından adama doğru yaklaştı fakat Patrick kolundan tutarak onu engelledi. Şimdi üç tane açılmış boya kutusu, yerde duran boya karıştırma paleti yerine kullanılan bir karton kutu ve elinde de bir fırça görüyordu. Kolu neredeyse hiç hareket etmeden iki ayağının arasında duran karoya boya damlatıyor, fırça vuruyor, hafifçe boya sürüyordu.

Kulağa *Bekle* gibi gelen gibi ses çıkardı.

İşi bittiğinde ayağa kalkıp sanki o bakarken değişiyormuş, sanki ucundan yerdeki gazeteye çam yeşili boya damlayan fırçasını değdirmeden sadece zihniyle küçük değişiklikler yapabiliyormuş gibi karoya baktı. İki dakika, üç dakika, dört. Sessizlik esnasında Nada'nın başındaki çınlama daha da artıyordu. Meraklı bir martı çatının penceresine kondu ve yukarıdan onları izledi. Patrick bir adım geri gitti ve sokağa bakan pencereye yaklaşp Nada'ya yanına gelmesi için eliyle işaret etti. “Bak,” dedi karşı tarafı göstererek.

Yolun karşısında üç tane ev vardı, bir ev ve iki yanında neredeyse birbirinin aynı olan iki bungalov. ‘Ne?’ diye sordu Nada.

“Üç bin dört yüz on dört North Ravenswood,” dedi yolun tam karşındaki birbirinin benzeri iki evi göstererek.

“Ne olmuş?”

“On Haziran, 1980, Ted Kaczynski United Havayolları’na bir bomba gönderdi.”

“Unabomber,” dedi Nada.

“Paketin üstüne – *iade adresi* kısmına – Üç bin dört yüz on dört North Ravenswood, Chicago, Illinois altı, sıfır, altı, beş yedi yazmıştı.”

“Kaczynski eskiden yolun karşısında mı yaşıyordu?”

Patrick başını salladı. “Güney Yakası’nda büyümüş. Bu yüzden bunca zaman hep neden Üç bin dört yüz on dört North Ravenswood yazdığını merak ettim. O sayı birdenbire kafasında mı *belirmişti*? Gelişigüzel bir sayı mıydı? Bir anlamı var mıydı? Burada oturup Üç bin dört yüz on dört North Ravenswood’a bakıyorum ve bir şeylerin olmasını bekliyorum. Olmadığı sürece de resim yapıyorum.” Çocuk gibi kıkırdadı. “Onu polise ağabeyi ihbar etti. Unabomber’ı. Kardeşinin bir katil olduğunu öğrenmek ne kadar korkunç bir şey.”

“Ya da babanın.” Nada olur da onunla alay eder diye sesinin tonunu sertleştirdi.

Patrick başını cama yasladı. “Babalar hiçbir zaman göründükleri gibi kişiler değillerdir. Bir şeyler gizleyen bir anne ise dünyanın en korkutucu şeyidir.”

“Bildiğim kadarıyla benim annem istediği bütün sırları saklayabilir,” dedi Nada. Yer yer saçma konuların açıldığı sohbetin ritmine henüz ayak uyduramamıştı.

“Ben *her zaman* Coca-Cola değildim,” dedi arkasına dönerek kafası bir inip bir kalkıyordu.

“Her zaman ne değildin?”

Tekrar kakhaha ile güldü ve gözleri ya da gözünün biri güneye doğru kaydı ve Nada rahatsız olup bu durumdan sıkılıncaya kadar göğüslerine dik dik baktı, sonra da parmağını ona doğru uzattı. Nada korkmasına rağmen kıınıldamadı. Parmağının ucu köprücük kemiğine dokundu, parmağını canını acıtıncaya kadar sertçe bastırdı.

Nada birdenbire olan bitene anlam vermeye başladı.

“Örümcek,” diye fısıldadı. “Senin bir örümceğin var. Tıpkı benimki gibi.”

Parmağını çekip kendi köprücük kemiğine dokundu sonra da tıpkı boynunu, yüzünü oradan saçlarını oradan da kafasının tepesini saran bir kablo gibi uzun parmaklarını açtı.

“Eskiden vardı,” dedi.

“Bazılarını çıldırtmış,” dedi Nada karşısındakini incitebileceğinden çekinmeden. “Bir ara cihazları geri çağırdılar. Seninkini o zaman çıkartmışlar.”

Az önce boyadığı karonun yanında durarak geri çekildi. “Hâlâ görebiliyor musun?”

“Neyi görebiliyor muyum?”

Ellerini karonun üstünde sallayıp başının üstüne kaldırdı. Konuştukları konuyla alakasız bir şekilde sarı büyük dişini göstererek sırtıyordu. “Onu! Her şeyi!”

“Neyi kastettiğini bilmiyorum,” dedi ve “Özür dilerim,” diye ekledi.

Nada’ya baktı, hâlâ sırtıtmaya devam ediyordu, sonra da sanki üzerine kakasını yapacakmış gibi karonun üstüne doğru tekrar eğildi. *Ormana pisleyen bir ayı gibi*, diye düşündü Nada.

Karoyu gazetenin üstünden kaldırıp parmaklarının üstünde tutarak Nada’ya götürdü. “Onu özlüyorum,” dedi. Sonra da parkasının yırtık cebine elini sokup her biri birbirine bağlı dört veya beş anahtarlığı, ağır, karman çorman bir anahtar demeti, çıkardı. “Sen kullan.”

Nada'nın arabası hâlâ barın yanındaki bir alanda duruyordu veya durması gerekiyordu, tabii eğer Kuzey Yakası Araç Çekicileri'nin, babasının bir zamanlar nefret ettiği özel bir koluk kuvvet, arabasını henüz tespit etmediyse. Boş evin içinde Patrick'in peşine takılarak grubun evin hemen yanındaki garajda duran minibüsüne gitti. Patrick gidecekleri yeri mırıldanarak söylediği ve hem yanında oturup hem önündeki yola baktığından dudaklarını düzgün okuyamadığı için Nada zor da olsa doğru yöne gitmeye çalışıyordu. Yüzünü görüp tersten de olsa dudak hareketlerini okuyabilmek için dikiz aynasını ayarladı.

Mersi mi? Ters mi? Diversey.

Diversey Yolu'na döndükten sonra, hiç konuşmadan ilerlediler. Yol boyunca karo Patrick'in kucağında duruyordu. Hırlayarak durmasını isteyip büyük bir deponun otoparkını işaret edinceye kadar otuz veya daha fazla blok gittiler. Nada kilitli kapının önünde durdu. Patrick, arabanın kontağında asılı duran anahtarlardan birini çıkarmak için kızın kucağına doğru eğildi. Zift gibi kokuyordu, zar zor nefes alırken öyle bir ses çıkardı ki Nada üstündeki parkayı taşınabilir, demirden bir akciğer gibi hayal etti.

Asma kilit açıldı ve binanın içine doğru ilerleyip, Patrick'in birkaç tanesinin içinden seçtiği bir kapının önünde durdular. Nada üstünde çok önceden MARSHALL FIELD yazan tabelanın belli belirsiz izlerini gördü. Nada'nın annesiyle ilgili güzel anılarından bazıları Noel zamanı o mağazada geçiyordu – şık pencere süsleri, büyük ağacın altında yapılan pazar kahvaltıları.

Bir anahtar daha çıkarıp kapıyı açtılar ve on iki metre yüksekliğinde, her bir kenarı yaklaşık bir blok uzunluğunda devasa bir yere geldiler. Patrick yönünü tayin etmek için yere bakarak, ara ara da yukarı bakarak odanın içinde dolanmaya başladı. Nada arkasından adımlarını takip ediyor, yönünü her değiştirdiğinde dengesini kaybediyordu. İçindeki yol göstericinin yön-

lendirmesiyle, sonunda istediği noktayı buldu ve karoyu yere koyup peşinden gelmesi için Nada'ya işaret etti.

Alüminyum merdivenlerden çıkarak zamanında bir usta-başının aşağıdaki kamyonları, vinçleri, yüklenen malları izlediği küçük bir ofise geldiler. Patrick aşağıyı işaret etti. “*Bak.*”

Yukarıdan bakıldığında, karo betonun üstünde bir leke gibi duruyordu, yerdeki sayısız yağ lekesi, çukur ve deliğin arasından zar zor seçiliyordu. “Neye bakayım? Karoya mı?”

Başını kararlılıkla sallayarak ellerini uzattı. “Ona!”

Nada anladı. “Tamamına. Duvar resmine. Buradan görünüyor. Yerde duruyor.”

Patrick başıyla onayladı.

“Yere bir karo koyuyorsun ve resmin tamamını görebiliyorsun. Hangi karonun nereye uyacağını bilebiliyorsun.”

Başıyla onayladı. “Peki sen?”

Nada tekrar baktı. Görmüyordu. Burning Patrick başını sallayarak anladığını belli etti, hayal kırıklığına uğramıştı. “Senin hâlâ görebileceğini düşünmüştüm. Bense sadece hatırlayabiliyorum.” Nada, Patrick’in ağlayacağından korktu fakat sonra kirli, kıllı, avurtları çökmüş yüzüne bakınca ağlayıp ağlamadığını söyleyebileceğinden pek emin olamadı.

“Senin resmini yaptığın şey bu öyleyse. Kafanda örümcek varken gördüğün bir şeyin resmini yapıyorsun.”

“Bir şeyin değil gördüğüm *her şeyin.*” Bunu düzeltme yapıyormuş gibi söyledi.

Tekrar boş zemine, sabah yaptığı karonun yanına gittiler. Patrick karoyu kaldırdı ve tekrar Nada'ya verdi.

Çok güzel, diye düşündü. Siyah teller gibi kıllarla kaplanmış küçük bir kafa. Her biri ince ışık huzmeleri ve usta fırça darbeleriyle birbirinden ayrılmış yüzlerce tel. Kenarlarda kıllar, sinirden dikelmış kıllar, korkudan ürpermiş kıllar. *Neyin*

kılı bu? Bir köşede çok güzel bir yazıyla küçük harflerle *ass* yazıyordu. Patrick'in, adi ve yüce şeyleri yan yana getirmekten hoşlandığı belli oluyordu.

"Olmaz," dedi Nada. "Bu çok değerli."

Parkasının içinden kendi stüdyosunun yerine serdiği gazete-yi çıkardı ve Nada'nın eliyle karo arasına sıkıştırdı.

-34-

Ön ve arka koltukta oturanların şekli şemali Wayne'e o eski Cadillac'a binmemesi gerektiğini söylüyordu. Ön koltukta siyahi bir adam vardı. Arkada ise beyaz bir kız, bir de başka bir siyahi adam vardı. *Ben ırkçı değilim*, deyip duruyordu kendi kendine ve bu söylediğinin de doğru olduğunu biliyordu, yorgunluktan kendinden geçmek üzereydi. Yine de içinden bir ses binmemesi gerektiğini söylüyordu.

Saatlerdir duran tek araba bu olduğu için Wayne teşekkür edip elini kapı koluna uzattı.

"Yerimiz var," dedi genç kız sırtarak.

Wayne biraz zorlanarak da olsa güneşte yanmış, yorgun bedenini arka koltuğa yerleştirdi. Adam ve kız, Wayne'in kocaman gövdesini saçma bir şekilde ortaya sıkıştırarak pencerelere doğru kaydı. "Korkunç görünüyorsun," dedi ön koltuktaki siyahi adam.

"Ben Ginny," dedi genç kız. Yirmili yaşlarının ortalarında görünüyordu fakat daha genç de olabilirdi. Uzun, inceydi. Wayne elinde kırıksık blazer ceketini taşıyordu – telefonunu ve kulaklığını pantolonunun cebine koymuştu. Kravatını ve kimlik kartını yol kenarındaki çalılardan arasına atmıştı. Siyah Colossus golf gömleğinin üzerinde – gömleğin onu açığa çıkaracak ölümcül bir hata olduğunu, Peter'in asla affetmeyeceği türden

bir hata olduğunu daha yeni anlamıştı – kırmızı el izleri vardı. Haki pantolonu ve ayakkabıları toza ve Amoyo’nun kurumuş kanına bulanmıştı. Şapkasını göz hizasına indirdi.

“Kokuyorsun da sen,” dedi arka koltukta oturan ve adını söylemeyen siyahi adam. “Sorun değil, gerçi. James de kokuyor.” Kahkahayı bastı.

“Ne oldu?” diye sordu Ginny. Yazlık bir elbise giyiyordu ve sarı saçlarının üstünde bir sürü şey vardı – tokalar, plastik kelebekler ve oyuncak mücevherler.

“Uzun hikaye,” dedi Wayne öksürerek.

Öndeki yolcu koltuğunda oturan beyaz adam kahkahayı bastı. “Ah tabii. Bende de var o hikayelerden. Uzun hikayelerle ilgili her şeyi bilirim.”

Wayne telefonuna baktı. Yol kenarında çömelirken veya geri geri yürüyüp doğuya giden her motorun sesine başparmağını kaldırırken telefonu dört kez çalmıştı. Ekranda iki kez PETER, bir kez de COLOSSUS HOT & KUM yazmıştı. En son çaldığında arayan numarayı tanımıyordu. Ekranda GİZLİ NUMARA yazmıştı.

“Kötü bir gün geçirdiğimde beni ne mutlu eder biliyor musun?” dedi Ginny, koluna dokunup yarısı içilmiş bir şişe aromalı su vererek. Bakışları donuktu ve belli bir noktaya bakmıyordu. Wayne ona baktığını düşündüğü sol taraftaki kişiye konsantre oldu. “Bütün bu olan bitenin hiçbir önemi yok. Dünya. Gerçek değil. Gerçek olamaz.”

Arabanın hızı saatte yüz, yüz on, yüz yirmi kilometreye çıkıyordu. Wayne hâlâ Vegas’taki polislerin onun hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Kendi kendine bir dedektifin veya bir teknikerin Amoyo’nun dairesindeki parmak izleriyle kendi dosyasındaki izleri karşılaştırmaları için henüz erken mi diye soruyordu. Ya da Nada’nın evinde

bıraktığı DNA'yı, doku örneklerini, pencerenin camını kırarken kesilen elinden akan kanı karşılaştırmış olabilirler miydi? Tanrım. "Biraz yavaş gidebilir misin?"

"Korkuyor musun? Neden korkuyorsun? Kaza yapmaktan mı? Kilometreler boyunca çarpabileceğimiz tek bir şey bile yok," dedi öndeki adam. Arkasına doğru eğilip Wayne'e yakından baktı, sonra da yolcu koltuğuna tekrar kuruldu. "Endişelenme. James harika bir şofördür." Tekrar etti: "Harika bir şoför." Kıkır kıkır güldü. "Nerede geçiyordu bu laf? Bir filmdeydi galiba."

"*Yağmur Adam*," dedi şoför.

"Evet, haklısın! *Yağmur Adam*!" James'in koluna vurdu. "Sana Yağmur Adam diyeceğim."

James yoldan gözlerini ayırmadan, "Hayır, Yağmur Adam sen oluyorsun," dedi.

"Ne?"

"Yağmur Adam'ın kendisi 'Ben harika bir şoförüm,' diyordu."

"Ben harika bir şoförüm demedim; sen harika bir şoför-sün dedim." Birdenbire başına bir ağırlık girdi, kafasını yanlışlıkla sertçe cama çarptı. "Boş ver gitsin, önemli değil. Ben Yağmur Adam olmak istiyorum."

Arizona eyalet hattı boyunca on dakika daha tek kelime etmeden gittiler. Wayne gergindi ve tetikteydi fakat Vegas'tan uzaklaştıkları her bir kilometre onu biraz daha rahatlatıyordu. Yağmur Adam Wayne'in yüzünü görebilmek için dikiz aynasını çevirdi. "Sen neden korkuyorsun?"

"Polislerden," dedi arka koltuktaki siyahi adam.

Yağmur Adam ve Ginny'nin nefesi kesildi. "Bu doğru mu? Polislerden mi korkuyorsun? Nereye gittiğini bize hiç söylemedin. Belki de hiçbir yere gitmediğin içindir. Kaçıyorsun, değil mi?" Yağmur Adam ayaklarını torpidonun üstüne

koyup dizlerine vurdu. Başını yana çevirdi. “Seni bulana ödül var mı?”

“Kimse beni zerre kadar önemsemez.” Wayne ikna edici konuşmaya çalışıyordu.

“Bundan emin değilim,” dedi Ginny. “Bu adamlara tam da ne anlatıyordum biliyor musun? Evet, hayat – tıpkı bir video oyununa benziyor. İçinde yaşanan hiçbir şeyin gerçekten önemi yok. Yaptığımız hiçbir şeyin gerçek bir sonucu yok. Öte yandan, oyunu oynarken her şeye çok dikkat ediyorsun, değil mi? Sanki gerçekten ölüm kalım meselesiymiş gibi oynuyorsun.” Elini cebine attı ve küçük, yuvarlak bir teneke kutu çıkarıp açtı. İçinde yarım düzine kadar kırmızı, siyah, yeşil renkte hap vardı. “Bunların ne olduğunu biliyor musun? Bunlar tıpkı küçük hileli kodlar gibidir. Programı değiştirmene izin veriyorlar. Olaylar gerçekten çığırından çıktığında işin içinden çıkamazsan bu haplar problemlerin üstesinden gelmeni sağlar.” Elini uzatıp Wayne’in yanağını okşadı. “Bir tane almak ister misin?” diye sordu. “Hile yapmaya ihtiyacın var mı?”

Girdiğini hissetmemiş olsa da içeri doğru kaydığını hissetti. Bıçak çıkarken yan tarafında daha da şiddetlenen bir acı hissetti. *Lanet olsun bu da ne böyle?* Sol eliyle dokundu ve ıslak bir şey hissetti. Elini tekrar yüzüne yaklaştırdığında iki parmağının ucu sanki reçel kavanozuna sokmuş gibi kırmızıya boyanmıştı. Wayne’in üstü başı zaten kir, pas, ter içindeydi fakat şimdi gömleğine sızan kan diğer lekelerden farklıydı. Ağrıyan kaslarının üzerine sürdüğü Bengay gibi serinliği içten içe yakıyordu.

“Bu da neyin nesi, Hale?” dedi Ginny.

Hale kucağında bir mutfak bıçağı tutuyordu. Bıçağın yaklaşık üç santimetre kadar ucu koyu renkli ve ıslaktı. Wayne bıçağı tutanın bileğini yakaladı, yan tarafındaki acı bir şiddetleniyor bir dinliyordu. Hale’in yüzüne dirsek atıp burnunu kanattı. Hale

neredeyse hiç tepki göstermedi ama elindeki bıçağı almasına da izin vermedi.

Ginny bağırdı, Yağmur Adam ona sakin olmasını söyledi, sonra da James kumların ve çalılıkların üzerinden ine çıkma yolun dışındaki çöle daldı. Farları kapattı.

Wayne başına iki sert yumruk darbesi aldı. Sonrasındaki birkaç dakika her şey bulanıktı – özellikle kafasının tam tepesinde hissettiği acı yüzünden ona vurmaya devam eden saldırı-gana dikkatini veremiyordu. James arabayı durdurdu. Hale, Wayne’i alıp dikenlerin, çalılıkların üstünden toprağa doğru sürükledi. Kıvrılmış, top gibi olmuştu. Blazer ceketini yan tarafında tutuyordu, kanamasının ne kadar ciddi olduğundan emin değildi. Tanımadığı eller ceplerini kurcalıyordu. “Lanet olsun, alt tarafı altmış dolar. Dalga mı geçiyorsun?”

“Ne bekliyordun? Aylağın tekine benziyor. Tanrı aşkına, bozuklukları bırak. İnsanı son kuruşuna dek soyacak kadar düşmedim,” dedi içlerinden biri.

Yan tarafına birkaç tane bozuk paranın düştüğünü fark etti. Sonra da Yağmur Adam’ın, “Bıçağı var. Her yerine bak, her yerine bak. Bir telefon. Şu internete falan giren afili telefonlardan. Birkaç yüz dolar eder, değil mi?” dediğini duydu.

“Bırak onu.” Bunu söyleyen James’ti.

“Neden?”

“Çünkü içinde lanet olası bir GPS var. Seni uydudan takip ederler.”

“Kim?”

“Onu arayanlar kimse, işte onlar takip eder. Polisler ya da her kimse. Telefonu kapat ve oraya bırak.”

Telefon Wayne’in kalçasına çarpıp kuma düştü.

Arabalarına binerken konuşmalarını dinledi. James motoru çalıştırdı fakat sonra Ginny’nin “Bekle bir dakika,” dediğini

duydu. Bir saniye içinde yanına gelip kulağına bir şeyler fısıldadı. Wayne o sırada arabada aldığı darbe yüzünden de kanaması olduğunu yeni fark etmişti.

“Endişelenme. Seni bulacaklar,” dedi, yere düşen telefonu alıp açtı ve Wayne’in başının yanına koydu. Kuma düşen bozuk paraları toplayıp nazikçe Wayne’in cebine soktu. Dilinin altında parmağını hissetti sonra da oraya bıraktığı tatlı bir şeyin tadını aldı. Kız üzerine blazer ceketini örtüp onu kumun üstünde öylece bırakıp gitti. Arabanın hızla uzaklaştığını duydu.

Bir dakika içinde Wayne altındaki yeri artık hissedemiyordu. Sırt üstü mü, yüz üstü yoksa yan mı yattığını bilmiyordu. Uzayda bir oraya bir buraya sürükleniyordu, aydaki ağırlığı sıfıra inmişti. Gözlerini açtığı anda, sanki birileri çölü katlamış, bükmüş, boyamış; sanki üstündeki gökyüzü ona doğru yaklaşmış gibi her yer çarpık çurpuktu, tıpkı Ginny’nin de dediği gibi gördüklerinin hiçbirinin gerçek olmadığından emindi.

James’in “İçinde lanet olası bir GPS var,” dediğini duydu tekrar.

Tek eliyle telefonunu buluncaya kadar uzandı ve telefonu kapattı.

-35-

Nada odasına giderken koltuklar, oturma ve sırt yerleri pamuklu ve her birinin tam ortasında kumaştan süs takmak için siyah cırt cırt dikilmiş şık ahşap sandalyeler taşıyan adamların yanından geçti. Üçer sandalye birden taşıyan yarım düzine kadar iri yapılı adam geçerken Nada da sırtını iyice duvara yasladı. Hiçbiri onu yerinden oynattıklarını fark etmedi bile.

Jameson'ın malikanesinde çalışan düzinelerce işçi, üzerinde dün gece giydiği kıyafetlerle, iki saatlik uykuyla sabah Jameson'ın garajından çıktığını görmüştü. Hiç kimse ona doğru bakıp kaşını bile kaldırmamıştı. Bu bahçıvanların, tamircilerin, hizmetçilerin, çamaşırcıların kaçı onun burada ne iş yaptığını biliyor diye merak etti.

Dün gecedен sonra kendisi de merak etmeye başlamıştı.

Odasına gidip jaluzileri kapatarak gündüzden gece konumuna getirdi. Güzelce yıkanıp giyindi. Başındaki ağrı beynini lime lime etmeye devam ediyordu. Duyduğu çınlama, zorla bastırmaya çalışmadığı anlarda hâlâ içeriden kulak zarlarını titretiyordu. Elektriklerin kesilmesi Jameson'ın evinin etrafında bulunan her yeri etkilemişti fakat içeride her şey normaldi – nasıl oluyorsa hâlâ elektriği vardı ve havalandırma çalışıyordu. Tanrım, havalandırmaya bayılıyordu. Nada uzanmak istedi fakat bunu yapmadı.

Tekrar Woodward merdivenine gitti ve baştan yaratılmış ofisinde bir saat boyunca Burning Patrick'in ona verdiği karoya baktı; elindekini Jameson'ın koleksiyonundakiler ve Jameson'ın onun için hazırladığı, içinde başka koleksiyonlarla ait karoların resimlerinin olduğu dosyadakilerle eşleştirmeye çalıştı. Karonun konması gereken yeri bulamadı.

Nada kaküllerine sıcak nefesini üfledi. Yeni karoyu babasının eski masasının üstüne koydu ve etrafındaki kırıksık gazeteyi eliyle düzleştirdi. Burning Patrick onun kim olduğunu nasıl biliyordu? Ayrıca eğer karoyu özellikle onun için boyadıysa, bunun ne gibi bir anlamı vardı?

Özellikle Jameson görmesin diye karoyu tekrar gazete kağıdına sardı. Eğer görürse, almak isterdi. Onun adına çalışırken aldığı için karonun kendi hakkı olduğunu bile iddia edebilirdi. Nada'nın karoyu vermeye hiç niyeti yoktu.

Nada öğle yemeği saatinde mutfakta Molly'ye neler olup bittiğini sordu.

“Nerede demiştin canım?”

“Koltuk taşıyan koca adamlar,” diye açıkladı Nada. “Salondayken yanlarından geçtim.”

“Konser salonu,” diye karşılık verdi Molly, ve Nada'nın istemesini beklemeden onun için yengeç keki, salata ve patates kızartmasından oluşan güzel bir tabak hazırlamaya başladı.

Evdeki ikinci gününde Myra Nada'ya kendisi için tasarladığı büyük süit oda dışında bütün evi gezdirmişti, restorasyonunda en çok gurur duyduğu kısmın ikinci kattaki şapel olduğu her halinden belliydi. Şapel neredeyse iki kat yüksekliğindeydi, dar koridorunun her iki tarafında sekiz sıra bank vardı. Gerçek bir kilisenin küçük bir versiyonuydu fakat mihrabı küçük bir koronun sığabileceği kadar büyüktü ayrıca fazladan birkaç sandalyeyle küçük bir dinleyici grubu da alırdı. Myra hem odanın kendine has özelliği sayesinde çıkan güzel seslerle hem de kocasının ricası üzerine özel olarak geliştirilmiş akustik yeniliklerle övünmüş hatta bu yenilikleri boğazından kulağa hoş gelen bir R notası çıkararak göstermişti.

“Ne tür bir konser?” diye sordu Nada.

“Bay Jameson ara ara böyle konserler düzenler. Özel bir konser için müzisyenleri çağırır, arkadaşlarını davet eder. Genellikle pek bilinmeyen müzikleri seçerler – bazen modern bir şey olur, bazen de artık çalmayan orkestraların uzun zaman önce unutulmuş bir parçası olur. Eski bir kitaptan bulduğu tariflere göre ben de güzel bir masa hazırlarım. Genellikle kimsenin artık yemekten saymadığı av etlerinden yapıyorum,” dedi Molly. Suratını ekşitip Nada'nın görmesi için bir fotokopi uzattı fakat Nada daha çok biçğin üzerine güzel harflerle işlenmiş yazıyı sökmeye çalışıyordu. Eskiden sadece üzerinde düşünerek fiziksel ağrıları dindirebiliyor-

du. Baş ağrısını ayrı bir bölgeye hapsedebiliyor, örümceği de o bölgeden ağrıyı silip yok ediyordu. En son bir türlü geçmek bilmeyen bir ağrı yaşadığında henüz genç kızdı.”

“Bu seferki müzik nedir?” Nada uzman değildi fakat çocukluğunda duydukları sayesinde klasik müzik hakkında az da olsa bilgisi vardı.

Molly bir kağıda baktı. “Morton Feldman’dan *The Viola in My Life Two*.” Başını salladı. “Bir senfoniye rap şarkısından ayıramam. Woody Guthrie, halkın müziği budur. Bu saçmalığın” – muhtemelen ya şapeli kuran işçilere ya da genel olarak ciddi sanat anlayışına olan tavrını göstermek için ellerini havada savurdu – “spor arabalardan veya yatlardan bir farkı yok. Zengin insanların içleri yanmadan ne kadar para harcayabileceklerini göstermelerinden başka bir şey değil. Öte yandan Bay Jameson ihtiyacı olanlara yeteri kadar para verdiği için bir, iki defa kendini şımartabilmeli bence.” Tabagı süsleyip mutfağın yanındaki Hugh ile beraber kağıt oynadıkları, gazete okudukları, yemeklerini yedikleri, zamanlarını geçirdikleri odada duran küçük, boyalı bir masanın üstüne koydu. “Otur. Ye.”

Nada çatal, bıçak, peçete alıp oturdu ve sağ gözünü ovuşturdu.

“Başın mı ağrıyor, canım? Bay Jameson’a kendini iyi hissetmediğini söylemelisin.”

“Evet, bu biraz tuhaf,” dedi Nada.

“Sırtımı incittiğim zaman Bay Jameson beni en iyi doktora götürmüştü. Dr. Huang. Harikadır. Beni hemen ayağa kaldırmıştı.”

“Galiba sadece sıcaktan oluyor.”

“Bu elektrik kesintisi gerçekten korkunç. Biz şanslıyız, Bay Jameson’ın jeneratörü var. Güneş panelleri ve bunlar gibi başka şeyleri de var. Gerçi etrafımızdaki yoksul insanların hiçbir şeyi yok. Umalım da herkes bir an önce işlerini yoluna koysun.”

“O halde bu gece burada mı kalacaksın?” diye sordu Nada. Jamesonlar Molly ve Hugh’un geç saatlere kadar çalıştıkları geceler için bir hizmetçi odasını hazır tutuyorlardı.

“Eve gitmem için hiçbir neden yok. Bizim dairemiz şu Thermador marka fırınlardan daha sıcak oluyor.

Hugh kapıda göründü. “Benden mi bahsediyorsunuz?”

Molly kaşlarını çatı. “Bir fırından daha mı sıcak? İkimiz de böyle istemez miyiz?”

“Hayır onu demiyorum, daha önce söylediğin şeyi diyorum. Sen Bay Jameson ihtiyacı olanlara yeterince para veriyor dedin ya.”

“Sus. Ye yemeğini.” Molly bir tabak daha almak için uzandı.

Nada, tıpkı Myra Jameson’ın tahmin ettiği gibi Molly ve Hugh’u çok sevmişti. Kendi evinde işlerine yardımcı olan insanlarla birlikte büyümüşü, bakıcılarının pek çoğunu da çok se-verdi – Nada bir grup dadiyla, anne babasıyla geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçirmişti – fakat son birkaç gündür Molly ve Hugh ile birlikte olup, birlikte yemek yiyip, hikayeler anlatıp, bazen kart oyunlarında onları yenip, örümceği sayesinde karakterlerini değerlendirince, yaptıkları onurlu işi takdir etmeye başlamıştı. Kendilerini tamamen tek bir kişiyi mutlu etmeye adanmalarını takdir ediyordu. Elbette Gary Jameson girdikleri bütün zahmetler için onlara para veriyordu. Molly ve Hugh’un dünyasında para söz konusu bile olamazdı. Başka bir insan lüks içinde yaşasın diye rahatlık içinde fakat mütevazı bir hayat sürüyorlardı. Ayrıca her ne kadar kendilerini “Johnson liberalleri” (başka zamanlarda ise “sosyalist” diyorlardı) olarak tanımlasalar da bir ömür boyu verecekleri hizmetin adil mi ya da eşit mi olduğunu hiçbir zaman düşünmüyorlardı. Nada Molly’nin şöyle söylediğini duymuştu: “Lüks bir restoranda çalışan hiçbir şef sırf bana kıyasla daha fazla zengin insana yemek pişiriyor

diye benden daha iyi değildir.” O ve Hugh işlerini dürüstlikle yapıyorlardı ve bu konuda çok iyilerdi, ayrıca sahip olduğu zenginliğe rağmen hayran oldukları adam onlar sayesinde daha mutluydu. Zor bir işin altından kalkmak Molly ve Hugh’un düşünebileceği en onurlu şeydi.

Hugh birkaç tane yengeç keki aldı ve keten peçetesini havada savurup tabağındaki sostan ikram etmeye çalışan Nada’nın karşısında oturdu. “Kusura bakma. Hepsini ben aldım. Bütün...”

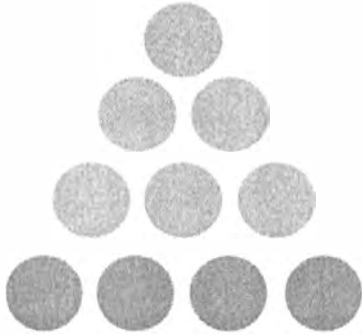
“Rémoulade, canım,” dedi Molly.

“Bütün rémoulade’i,” dedi Nada.

Hugh elini araya koyup Nada’nın çatalını uzatmasına engel oldu. “Karım soslar konusunda uzmandır fakat nasıl kalp damarlarımın *tıkanmamasını* istiyorsam yemeğimi de sossuz seviyorum.”

“Yaşayacağın kadar yaşadın, Hugh. Biraz mayonezden bir şey olmaz,” dedi Molly.

Hepsi birlikte kahkahalara boğuldu. Tam da eğlence bittiğinde, iyi bir espri sonrası oluşan duraksama anında neşeli konu değişip yerini daha ciddi meselelere bıraktığında oda birdenbire sağa doğru kaydı. Nada düşmemek için masanın kenarına tutundu. Eliyle masaya asılınca tabak, çatal, bıçaklar, yengeç eti, rémoulade, hepsi etrafa savruldu. Yere düşerken olan biteni ağır çekimde izledi. Molly “İyi misin canım,” diye sordu, Nada da “İyiyim, sadece sıcak bastı biraz,” demeye çalıştı fakat zihninde son derece net olan kelimeleri toparlayıp bir türlü ağzından çıkaramıyordu, sonra zemin tıpkı fırtınaya yakalanmış bir geminin güvertesi gibi bu sefer diğer taraftan tekrar başına vurdu, iki büküm oldu başı yerde duran masanın kenarına hızla çarptı, elleri darbeyi engellemek için yeterince çabuk hareket edememişti.

TETRAD

Herkesin her şeyi öğrendiği gün dünyanın da sonu gelecek.

THOMAS FULLER

-36-

Wayne birkaç saat sonra yüzü gözü kumlu halde, ağzından akan su yanağının bir tarafına yapışmış olarak uyandı. Hareket etmediği sürece yan tarafındaki yarası ve başı o kadar çok sızlamıyordu. Kanaması durmuştu – Kesik, Wayne’in karnındaki kalın yağ ve kas tabakasına ulaşacak kadar derin değildi – fakat ne zaman bir tarafa doğru dönse bıçak yarası iyice acıyordu. Chicago’ya kadar daha çok yolu vardı, birkaç peni dışında hiç parası yoktu. Dikkatli bir şekilde ayağa kalktı ve bir kamyonun sesini duyup yolun ne tarafında olduğunu anlayıncaya kadar kumla kaplı arazinin her tarafına baktı.

Onun için her yer çok uzaktaydı, yürümeye kalkışsa bile bir anlamı olmayacaktı. Otobanın kenarına oturdu. Hava sıcaktı sıcak olmasına ama henüz sabah sığağıydı. Saat 2’ye kadar hava 40 dereceyi bulurdu. Başka bir araç ortaya çıkıncaya kadar yirmi dakika geçmişti. Wayne ayağa kalktı ve ağırları el verdiğince çaresizce kollarını salladı fakat araba hiç durmadan yanından geçip gitti.

Eğer Yağmur Adam ve diğerleri onu arabasına almadan önce görüntüsü korkunçsa acaba şimdi nasıl görünüyorum diye merak etti. Gömleğinin ve pantolonunun her bir noktası çamura, tere, kurumuş kana – hem kendi hem de Amoyo’nun kanı – bulanmıştı. Yüzünde iki günlük sakal vardı. Kötü kokuyordu. Karnı açtı. Üstündeki kan kuruyunca gömleğinin kumaşı sertleşmişti fakat siyah olması sayesinde lekenin ne lekesi olduğu belli olmuyordu. Gömleğini pantolonunun içine soktu. Bu haliyle derli toplu görünemezdi ama korku içinde görünmemek için epey çaba harcıyordu.

Evde onun hakkında ne konuştuklarını merak etti. Telefonunu açıp, birilerini, herhangi birini – annesini, kardeşini, Peter'ı (*Peter'ın ailesinde avukatlar vardı, değil mi? Doğu yakasında mı çalışıyorlardı? Bu insanlar ona yardımcı olabilir miydi?*) – arayıp sadece ben yapmadım demek için can atıyordu. Masum bir insan böyle yapardı, değil mi? Annesi bir yerlerden – gazeteden, arkadaşlarından, polislerden – haberlerini alıyordu. Kiminle konuşursa kesin masum olduğunu söylüyordu, onlara Wayne'in her zaman ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatıyordu. Oysa Bayan Jennings için Wayne'le irtibata geçememek; içinde çok küçük, neredeyse bilinçli olmayan bir kuşkunun uyanması anlamına geliyordu.

Tam şu anda öz annesi en küçük oğlunun bir katil olabileceği olasılığını düşünüyordu.

Vakit öğlene gelince açıkta kalan yerlerini güneşten korumak için blazer ceketini çadır gibi üstüne geçirdi. Ceketin içi çok sıcaktı, yine de tıpkı bir ejderhanın alevden nefesi gibi hücum eden çöl güneşinden iyiydi. Saat iki gibi orta yaşlı, yalnız bir kadın durdu. Camını birkaç santim araladı, Wayne arabaya doğru yaklaşıncı klimadan gelen serin hava yüzüne çarptı. Soyulduğunu söylemeye çalıştı ona. Kadın, yüzündeki endişe ve empati ifadesi yerini korkuya bırakıncaya kadar Wayne'i inceledi. Gitmeden önce, dörtte üçü dolu olan bir şişe suyu hafifçe araladığı camdan dışarı attı ve Wayne ısrarla karşı çıkmasına rağmen kadın ona durduğu ilk yerden yardım göndereceğine dair söz verdi.

Yardımdan kastı polise haber vermektir fakat onun ihtiyacı olan yardım bu değildi.

Üç kez Arizona Otobanı Devriye aracının mavi şeritlerini ve yanıp sönen ışıklarını görmüştü, her seferinde de büyük bir kayanın arkasına saklanmıştı. Hiçbir araba onun için

durmadığından, akşam olunca ümitsizliğe kapılmış fakat bir yandan da rahatlamıştı. En azından güneş batmıştı.

Sabah yattığı yerin kumda izini bulup oraya yattı. Uyuması lazımdı ama bunu yapabilmek imkansız görünüyordu. Suyu saklamıştı, ertesi gün için hâlâ bir şişenin çeyreği kadar suyu vardı fakat açlıktan ve yorgunluktan ölüyordu.

Uzaktan bir helikopterin geçtiğini duydu ve telefonunun kapalı olduğundan emin olmak için tekrar kontrol etti. “Uzaydan ısı imzanı tespit edebilecek uydular var,” demişti Peter. Wayne kumun içine saklanmayı denedi ama yeri elleriyle kazması hiçbir işe yaramıyordu, kumun mu kendi vücudunun mu daha sıcak olduğundan emin olamadı. Onun yerine kıvrılabildiği kadar kıvrıldı ve acaba güneşin bütün bir gün boyunca ondan uzak durması – belki yanında Ginny’nin şu küçük haplarından olsaydı – gibi bir ihtimal olabilir mi diye merak etti.

-37-

Sadece bayılmıştı, kendine geldiğinde açıklamaya çalıştı. Sıcak hava dokunmuştu, o kadar.

Molly’nin mutfaktan gelen bağırışlarını duyup gelen Myra Jameson onun istediği gibi odasına dönmesine izin vermeyecekti. “Uyusam yeter,” dedi Nada. “Küçük bir şekerleme yapsam.”

“Uyumasın,” dedi Myra, Molly’ye.

On dakika sonra kütüphanede bir kanepenin üzerine yüzükoyun uzanmıştı. Hugh elinden tutuyordu. Doktor – Jameson’ın özel doktoru – yoldaydı, gelmek üzereydi. Görünüşe bakılırsa eğer Gary Jameson kadar önemli bir adamsanız günlerden cumartesi veya elektriklerin kesik olmasına aldırmaaksızın istediğiniz saatte evinize doktor çağırabiliyordunuz. Yirmi dakika sonra ise Nada’nın karşı-

sında özel dikim kahverengi bir takım elbise giymiş, ayağı hafiften aksayan, orta yaşlı, zayıf bir adam vardı. Ona Dennis veya eğer isterse Dr. Russo diye hitap edebileceğini söyledi.

Muayene esnasında çoğunlukla sorular sordu, kulaklarına ve gözüne baktı. Eski tip bir palto askısı kullanan Jameson, doktorun Nada'nın koluna serum takmasına yardım etti ve ondan oturup birkaç dakika beklemesini istedi. Sonra Russo belki bir saat ortadan kayboldu, bu sırada başındaki ağrı ve çınlama bir artıp bir azalıyordu. Russo geri döndüğünde elindeki kalın yeşil zarfı koyup onu tekrar muayene etti, sonra da alnına aldığı darbenin sarsıntıya neden olacak kadar şiddetli olduğunu düşünmediğini ve şişme belirtisi göstermediğini söyledi. “Düşmenizden kaynaklanan ilave ya da ciddi bir yaralanmanız yok.”

“İlave mi?” diye sordu Nada.

Russo dişlerini göstermeden gülümsedi. “Susuz kalmışsınız. İshal, baş ağrıları, mide bulantıları, hafif halüsinasyonlar. Tabii şimdi Acil Servis’e gitmeye çalışmamanız iyi olmuş. Özellikle de elektrikler yokken. Beklerken durumunuz daha da ciddileşebilirdi.”

“Teşekkür ederim.”

İstemeyerek de olsa yarım yamalak elini sıktı ve başını hafifçe sallayarak onayladığını gösterdi. “Öte yandan sizin durumunuzda karşılaştığım en enteresan şey bu değil. Sizin adınıza bir dosya oluşturmak için ofisime uğradığımda, küçük bir şok yaşadım. Bayan Gold, bizim ofisimizde *zaten* size ait bir dosya var.”

“Ne demek istiyorsunuz?” Vegas’taki jinekologu dışında Nada annesi ile birlikte yaşadığı günlerden beri ne bir doktora gitmiş ne de sağlıkla ilgili bir form doldurmuştu.

“Yakın zamana kadar kliniğimizde Marlana Falcone adında bir nörolog çalışıyordu. Belki hatırlarsınız – aslına bakarsanız hatırlayacağınıza eminim, size nörostimülator takılmasını

tavsiye eden ve uygulamayı da bizzat yapan doktordur kendisi.” Adam başına eliyle hafifçe vurdu.

İsmi hatırlıyor fakat doktorun kendisi hayal meyal gözünde canlanıyordu. Çoğunlukla kafasına cihaz takılmadan önce irtibattaydılar. “Neden hâlâ benim için bir dosya tutuyor olsun ki?”

“Dr. Falcone hastalarıyla ilgili tuttuğu kayıtlarda çok titiz davranırdı.” Dosyayı alıp dikkatle içine baktı. “Görünüşe göre Marlena sizinle irtibata geçmeye çalışmış. Burada geçen sene gönderilmiş üç mektup var, bir tanesi yakın bir zaman önce gönderilmiş. Görebildiğim kadarıyla hiçbirine cevap vermemişsiniz.”

Nada tanımadığı insanlardan gelen postaları neredeyse hiç açmıyordu. Posta bir hastane veya klinikten geliyorsa, çöpe atıyordu. “Özel Sağlık Danışmanlığı,” diye tekrarladı. Örümceği, ismi araştırdı ve buldu. “Gelenleri reklam, ilan veya broşür gibi bir şey sanmıştım.”

Russo başını salladı. “Bildiğiniz gibi nörostimülatör takılmış dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu olan hastaların cihazlarını çıkarttırmaları gerekiyor. Cihazlar geri çağrıldı ve sizinkinin yıllar önce çıkarılması gerekirdi, öte yandan sizin dosyanıza baktığımda bu sürecin neden hiç işletilmediğini anlayamıyorum. Sadece sizin durumunuzu takip etmeye çalıştığınızdan hiç şüphem yok.”

Nada, bütün o kirli parkası, kafadan çatlak halleriyle, kendi kendine sayıklayan Burning Patrick’i, on beş santimetrelik, küçük, seramik bir karoya kusursuz bir şekilde boya damlatırken görmüştü. Ondakinin aynısı, arada bir tekleyen minicik bir cihaz Patrick’i hem delirtmiş hem de dahi yapmıştı. Ondakini çıkarmışlardı fakat nasıl olduysa hem delilik hem de dahilik kalmıştı. Nada’nın cihazı hâlâ duruyordu fakat ne şaheser bir resim yapmış ne de aklını oynatmıştı.

“Dr. Falcone ile konuşabilir miyim?” diye sordu Nada.

Russo elini yüzüne götürdü. “Ne yazık ki Dr. Falcone aramızdan ayrıldı.”

“Biliyorum, bunu söylemiştiniz fakat onunla bir konuşab...”

“Üzgünüm. Yakın zaman önce vefat ettiğini söylemeye çalışıyordum.”

Nada sanki kafasının içinde biri balon patlatmış gibi hissetti. “Affedersiniz.” Serumun takıldığı yerin yan tarafını ovdu. “Benim sigortam yok.”

“Gary ile o konuyu çoktan konuştum. Masrafları o karşılayacak. Bu serum bitince, size ağızdan alınan bir hidrasyon solüsyonu bırakacağım. Yalnızca suda çözünmesini sağlayın, sonra için. Birkaç gün kafeinden uzak durun. Meyve suyu da yok.”

Nada, Jameson’ın kütüphanesindeki ciddi görünümlü eşyalara baktı. Ortamda doktor muayenelerindeki alkol ve sabun kokusu olmadan kolunda iğne olmasını garipsemişti. Kütüphane, deri, mobilya cilası ve kurutulmuş çiçek gibi kokuyordu. İyice mayıştı.

“Patrick için endişelenme,” dedi Jameson onu üst kata çıkarırken. “Odanda kal ve dinlen sadece.”

“Neredeyse unutuyordum,” dedi Nada. “Size söyleyeceklerim var. Burning Patrick hakkında.” *Bence onunla ilgili söylenenler gerçek.*

“Daha sonra,” dedi, Woodward merdiveninden döne döne yavaşça yukarı çıkarlarken. Bu adama karşı neden tuhaf duygular beslediğini merak ediyordu. Babacan tavırlarını düşündü. Akşamdan kalma korkunç baş ağrısını bir kenara bırakırsa, Gary Jameson’ın eski evinde ona yemekler yapan Molly, çarşaflarını değiştiren hizmetçi Esperanza ve ihtiyacı olabilecek her şeyi kendisinden isteyebileceği Hugh ile birlikte yaşarken kendini çok rahat hissediyordu. Solomon öldüğünden beri etrafında onunla ilgilenecek kimse olmamıştı – annesi ise annelik rolüne kesinlikle uymuyordu. Belki de bu yüzden onun gibi başında örümcek olan insanların çoğu çıl-

dırırken o bunca yıl kendisini idare edebilmişti. Belki de iş başa düştüğü için yapılması gereken ne varsa yapmayı öğrenmişti.

Myra ve Molly yatağına yatmasına yardım etti. Molly yu-karıya bir sürahi su ve rahatlatıcı yemekler göndereceğine söz verdi. Nada yemek yiyemeyeceğini söylemedi.

Kapıyı kapattı, tam jaluzileri kapatıp sistemi geceye ayar-layacaktı ki çantasının fermuarına sıkışmış gazete parçasını gördü. Suyu çekilmiş, büzüşmüş kafasının içindeki örümcek cınladı. Karoyu çekip gazeteyi açtı ve şekle tekrar dikkatle bak-tı. Burning Patrick'in ona anlatmaya çalıştığı şey her neyse hâlâ anlayamamıştı.

Karoyu yatağının üstüne atıp gazeteyi eline aldı. Üstündeki boya damlaları gazeteyi karton gibi sertleştirmişti. Yedi farklı renkte, gelişigüzel boya damlaları, noktalar, dalgalar, yuvarlak-lar, hepsi bir araya gelip tek bir haberin etrafında yamuk yumuk bir yörünge çizmişti.

Yakın zamanda işlenen ve çözilemeyen Marlana Falcone cinayeti ile ilgili bir yazı. Haberi okudu ve gazeteyi yatağın üs-tüne koydu. Tekrar eline aldı ve baştan okudu.

Sonra da banyoya gidip Dr. Russo'nun verdiği solüsyonu hazırlayıp yudum yudum içti.

-38-

1 AĞUSTOS PAZAR

Wayne'in neredeyse bütün umutları tükenmişti hatta araba ona doğru yaklaşırken ayağa bile kalkmadı, ellerini dirseklerinin üstünde bağlayıp öylece oturdu. Arabadakiler yine de yanında durdu ve pek fazla konuşmadan Wayne'in Nebraska plakalı sarı Subaru'nun ön koltuğuna binmesine yardım ettiler.

Cynthia muhtemelen on dokuz yaşındaydı. Will ondan biraz daha büyük olmalıydı – yirmi iki veya yirmi üç yaşlarındaydı. Ona arka koltuktaki küçük mavi soğutucudan çıkardıkları suyu ve fıstık ezmesi sandviçi verdiler. Ağzı o kadar kurumuştur ki çiğnerken sandviç ağzında çimento gibi karışıyordu fakat yutarken tadı güzel geldi.

“Adın ne?” diye sordu Cynthia. Yanlış bir cevap vermeye çalışırken yorgun zihninin dişlileri gıcırıyordu. Kızın arkasına bakınca camda çevre yansısı duruşuyla bilinen mağlup bir başkan adayının solmuş bir kampanya etiketini gördü. Wayne’in bir zamanlar Dan adında bir çalışanın masasının kenarında da aynı etiketten vardı.

“Daniel,” dedi Wayne.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu Will.

Olup bitenler karmaşık bir yalan gibiydi, bu yüzden doğruyu söylemeye çalıştı. “Dayak yedim.”

“Kimden?”

Wayne eliyle bu konu hakkında konuşmak istemediğini belli eden bir işaret yaptı.

“Acil Servis’e götürelim mi seni?”

“Hayır.”

“Peki ya polislere haber verelim mi?”

“Hayır,” demişti çok seri bir şekilde. Giderek tedirgin olmaya başladıklarını hissedebiliyordu. Yardım etmeye karar vermişlerdi, şimdi ise aldıkları kararı gözden geçiriyorlardı. Wayne hem iri yarıydı hem de darmadağın görünüyordu – her yeri güneş yanığı olmuş, üstü başı kir pas içindeydi. Yirmi dört saatte fazladır çölde olmasından ve Ginny’nin ona verdiği hapın sersemletici etkisinden biraz tutarsız biraz da aksiydi. Eğer bu arabada kalmak istiyorsa iyi bir hikaye uydurması gerektiğini biliyordu.

Aklına iyi bir tane gelmişti, birkaç yıl önce gazetede okuyup aklında kalan bir haber ve lise arkadaşlarıyla bir araya geldiği bir buluşmada sonradan anarşist ve uyuşturucu üreticisi olan eski sınıf arkadaşlarından biri hakkında duyduğu bir dedikoduyu birleştirip bir hikaye uydurdu.

“Palo Verde’deki nükleer santrali biliyorsunuz değil mi?” Wayne tam olarak nereden olduklarından emin değildi ama Nevada-Arizona sınırının çok da uzağında olamazlardı.

“Duymuştum,” dedi Will. “Ülkedeki en büyük reaktör orada değil mi?”

Will’in bunu biraz da nefretle söylemesi Wayne’in hoşuna gitmişti. “Bir tür ‘işlerine taş koyma operasyonu’ gerçekleştirmeye çalışıyorduk. Parmaklıkların üstünden atlayıp sprey boya ile bir şeyler yazacaktık. Eğer güvenliklerinde bir açık yakalayabilirsek, tesisi bir süre kapatabileceğimizi düşünmüştük. Toplumun gözü önünde kötü duruma düşmelerini sağlayacaktık. Hatta belki de rüzgar ve güneş enerjisi için destek bulacaktık,” dedi.

“Rüzgar santralini havaya uçurmak zor iş,” diyen Will kahkahayı bastı. “Bu ülkede ihtiyacımız olan şey ucuz ve temiz enerji, teröristlerin gelip vurması için açık hedefler değil.”

“Bu doğru. Her neyse, nükleer santrale izinsiz girmenin düşündüğümüzden daha zor olduğu ortaya çıktı. Güvenlik o kadar da kolay lokma değilmiş.” Önce kahkahayla güldü sonra da yan tarafındaki iltihaplanmış yara gerilince irkildi. “Bizi bir güzel hırpaladılar. Sonra da çöle fırlatıp attılar.”

“Polis çağırmadılar mı?”

“Tesisin içinde epey yol kat etmiştik. Muhtemelen, daha önce de dediğim gibi, toplumun önünde ifşa olmak istemiyorlardı. Ayrıca gidersek tutuklanacağımız için polisi işe karıştırmayacağımızı da biliyorlardı. Muhtemelen bizi terörist diye tutuklardı.”

“Kahretsin,” dedi Cynthia ön koltuğa doğru eğilerek. “Anlatırken ‘biz’ dedin. Arkadaşların nerede?”

“Bilmiyorum. Hepimizi aynı anda dışarı atmadılar.”

“Palo Verde buranın epey güneyinde kalıyor.”

“Birkaç gündür otobanda otostop çekiyorum.”

“Tanrım, gerçekten mi? Bu sıcakta mı? Nereye gidiyorsun peki?” diye sordu Will.

“Chicagolu’yum. Tabii şu anda siz nereye gidiyorsanız ben de oraya gidiyorum.”

“Biz o kadar uzağa gitmiyoruz,” dedi Will. “Seni Lincoln’e kadar bırakabiliriz.”

“Lincoln iyi olur.” Wayne gülümseyerek onlara teşekkür etti. “Cüzdanımı aldılar. Benzin veya yemek alacak param yok.”

“Bunun için endişelenme.”

“Eve döndüğümde size biraz para yollarım.”

“Önemli değil, endişelenme.”

Bir süre siyasetten konuştular ve Wayne’e daha önce katılmış olabileceği başka “işlere taş koyma operasyonları” olup olmadığını sordular. Wayne uygun anı yakalayınca, eski okul arkadaşının hayat hikayesini kendisinininkiymiş gibi anlattı fakat çok geçmeden blazer ceketini katlayıp başıyla cam arasına yastık gibi koyup uykuya daldı. Rüyasında Colossus’a geri döndüğünü, Nada hiçbir zaman oynamasa da onu rulet oynarken izlediğini gördü.

“Kırmızı mı siyah mı?” diye sormuştu Nada ona.

“Yeşil,” demişti. Rulet çarkı döndü, döndü, döndü.

Uyandığında bir kamp alanında durmuşlardı. Camdan dışarı baktığında Cynthia ve Will’in çadır kurmaya çalıştıklarını gördü. Birbirlerine çok yakın davrandıklarını görünce sevgili olduklarını anlamıştı. Wayne, Nada’nın yakınında durduğunda tıpkı Will’in Cynthia’ya dokunduğu gibi, olur olmaz anlarda, hiçbir şey ima etmeden sadece orada olduğunu belli etmek için

parmağının ucuyla nazikçe dirseğine veya omzuna, bazen de belirgin kalça kıvrımına dokunmak için can atıyordu.

“Ne kadar zamandır ortalarda yokum?” diye sordu Wayne onların yanına doğru giderken.

“Uzun zamandır,” diyen Cynthia gülümsedi. “Denver’den çok da uzakta değiliz.”

Üçü bir yandan çadırı düzeltmeye çalışırken bir yandan da duydukları söylentiler hakkında konuştular. Cynthia ve Will uçak kazalarından sonra Seattle’da sıkışıp kalmışlardı. Ablasının Los Angeles’taki evinde duran arabalarını almaları iki hafta sürmüştü, zaten bu yüzden yolda durup ona yardım etmişlerdi. Wayne, birlikteyken çok rahat olmalarına, konuşmadan, küçük jestlerle sevgilerini göstermelerine, Will’in ayağa her kalktığında Cynthia için bir güzellik – ona su getiriyor, sandaletlerini düzeltiyor veya sadece omzunu ovuyordu – yapmasına bayılmıştı.

Sallanıp duran bir piknik masasında akşam yemeklerini – daha çok sandviç ve su – yediler. Wayne yarım şişe bira içecek kadar kendini iyi hissediyordu. Will ve Cynthia daha sonra çadıra geçtiler. Will, Wayne’in Subaru’da uyumasına izin verdi. Wayne açılan koltuğa kurulup ona defalarca teşekkür ettikten sonra, Will arabayı kilitleyip anahtarları yanına aldı.

Wayne koyu renkli telefonunu çıkarıp tekrar acaba riske girerek Peter’ı veya erkek kardeşini arayıp sadece ‘ben yapmadım’ desem mi diye düşündü. Sırf böyle demiş olmak için aramak istiyordu. Sırf sonunda polisler onu yakaladığında bunu yüzüne vurmasın, parmaklarını ona doğru sallayıp “Nasıl olur da bir kere bile ben yapmadım demezsin?” diye sormaması için söylemek istiyordu.

Bu telefonun GPS sinyalinin izini sürmeleri ne kadar zaman alırdı? Bir keresinde bir televizyon programında cep telefonunun

izini sürdüklerini görmüştü. Kullandıkları terim Üçgenleme'ydi. Üçgenleme kulağa sanki uzun zaman alabilirmiş gibi geliyordu. Bu telefon pek çoğuna göre daha gelişmiş özelliklere sahipti ve belki de onu bulabilmek veya her ne yapacaklarsa onu yapabilmek için üçgenlemek zorunda kalmazlardı fakat riske girebilir miydi yine de? Alt tarafı annesine veya Peter ya da en azından Peter'ın telcsekreterine masum olduğunu söyleyebilmek için riske girip telefonda birkaç dakika konuşabilirdi.

Uykuya dalarken telefon elinde, parmağı tuşların üzerinde arasam mı aramasam mı diye hâlâ kendi kendine savaşıyordu.

-39-

Ev, badminton kortu büyüklüğünde bir ön bahçesi ve kortun ağlarının olması gereken yerde de betondan dar bir yürüme yolu olan küçük bir evdi. Tıpkı bloklar boyunca uzanan başka evler gibi içerisi karanlıktı. Sarı polis şeridi alelacele yırtılmıştı fakat ağaçların gövdelerine ve sokak lambalarına sarılı birkaç parça şerit kalmıştı. Polisler olay yerinden ayrıldığından beri üç gün geçmişti, yaşadıkları sokakta cinayet işlenmesinden çok korkan veya elektrik kesintisinden fazlasıyla rahatsız olan komşular kendilerini toparlıyorlardı. Nada sıcak havada sağanak halinde yağan yağmurda merdivenleri çıkıp kapıyı çaldı fakat zil de tıpkı diğer her şey gibi elektrik kesintisi yüzünden çalışmıyordu.

Kilitli ön kapıyı zorladı, sonra da eve bakabilmek için bir adım geri çekilip kaldırıma çıktı.

Taş ve tuğlalardan yapılmış, yeni görünen üç katlı bir yapı. Evde hiçbir hayat belirtisi yoktu.

Nada, Russo'nun evvelki gün onu tedavi ettiği odanın, Fransız kapılarından çit çıkarmadan, kimseye fark ettirmeden

çıktı. Kendi çocukluğundan bildiği kadarıyla büyük evlerin en güzel yanı, içinde çok kolay kaybolunabilmesiydi. Dışarı çıktığında hava kararmıştı ve yağmur yağıyordu, evin çevresinde kuzeye doğru yürüdü. Sokaklardaki insanlar sıcaktan iyice miskinleşmişti, o ise kendini yalnız ve tetikte hissediyordu. Her ne kadar hiçbir şey yemediği için karnı ağrısı da başı ağrımıyor, kramplar girmiyordu. Dr. Russo'nun verdiği acı tozda her ne varsa – çoğunlukla elektrolit var demişti – yirmi dört saatten kısa bir sürede onu neredeyse normale döndürmüştü.

Kollarını ıslanan başının üstüne kaldırıp bu evle diğer evi birbirinden ayıran zincirli parmaklıkların arasındaki dar yoldan ilerledi. Ön bahçe son derece bakımlı olmasına rağmen arka tarafta çimler iyice uzamış, bitkiler tohum dökmeye başlamıştı. Paslı bir propan ızgaranın kapağı demir parmaklıkların dibine fırlatılmıştı. Sıra sıra domates fideleri sıcakta bakımsızlıktan kurumuştur. Çiçeklerin çoğu ölmüştü. Nada kare şeklinde küçük bir kaidenin üstüne çıkıp arka kapıyı açmayı denedi. O da kilitliydi.

Tekrar geri dönüp evin yan tarafına bakarken bir parça kontrplakla kapatılmış bir bodrum penceresi gördü. Birilerinin kırık cam parçacıklarını süpürmeye çalıştığı aşağıdaki tozlu betonun üstünde çizikler vardı ve yağmur damlalarının arasında hâlâ küçük kristal parçaları parlıyordu. Nada plakayı parmağıyla itti. Pencere yerinden oynadı. Avucuyla itti, parça parça dağılarak geriye doğru sallandı. Nada arkasında kalan boş eve baktı ve tekme attı, plaka aşağı düşüp karanlıkta kayboldu ve yerde bir süre yuvarlandı.

Dr. Falcone'un katili içeri böyle girmişti ve bunu bilmek Nada'yı korkunç bir şekilde ürpertmişti. *Katilin aradığı şey neydi? Benim aramam gereken şey ne?*

Çantasını sıkı sıkı tutarak bodrumdan aşağı indi. İçerisi şaşırtıcı bir biçimde serindi. Islak gömleğinin kenarını sıktı

ve Hugh'un hiçbir soru sormadan ödünç verdiği el fenerini çantasından çıkardı.

Bodrum kare şeklindeydi ve ince sıvası henüz yapılmamıştı. Temiz metal bir tezgah vardı. Üzerinde askılar olan boya malzemeleri rafının üstü boştu. Çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve buzdolabının fişleri çekilmişti. Şarap dolabı boştu. Metal rafların üzerinde bahçe malzemeleri, deterjanlar, böcek ilaçları ve ampuller duruyordu.

Merdivenleri buldu.

Mutfaktan gelen yoğun antiseptik kokusu yüzünden öğürmeye başladı. Babasının cinayetinden sonra gelen maskeli adamlar aklına geldi. Suç mahallinin temizliğinde kullanılmak için özel olarak hazırlanmış bir kıyafet giyiyorlardı. Ne kadar küçük olsa da onların kan lekeleri konusunda uzman olduklarını anlamıştı; kanı insanların damarları yerine halılardan ve çatlaklardan emen tulum giymiş vampirlerdi onlar. Ölümünden haftalar sonra nihayet babasının ofisine girdiğinde burnuna aynı keskin koku gelmişti. Bu koku paldır küldür işlenmiş bir cinayetin ardından bütün mikroorganizmaların öldüğü, yaşayan tek bir canlının kalmadığının da işaretiydi.

Saniyeler sonra Dr. Falcone'un ölmüş olabileceği yeri veya en azından en çok kan kaybettiği noktayı buldu. Çamaşır suyunun gidip gelen kokusu en çok burada yoğunlaşıyordu, en çok ovdukları karoların üstü matlaşmıştı. Her biri sıradan bir mutfaktakinin iki katı büyüklüğünde pırıl pırıl parlayan paslanmaz çelikten mutfak aletleriyle donatılmış alana göz gezdirdi. Tezgahların üstü düzenli, fırının üstü temizdi. Dolaplardan, çekmecelerden Marlina'nın tencereleri, tavaları, gümüş çatal-bıçak takımları, mutfak önlükleri boşaltılmıştı Bu kadının neden öldürüldüğü veya bunun Nada'yla ne gibi bir ilgisi olduğunu gösteren hiçbir emare yoktu.

. Onunla *ilgisi* olan bir şeyler olmalıydı. Yoksa Burning Patrick ona o gazeteyi vermezdi. Jameson Chicago’da onca doktor varken onu gidip de Marlana’nın karşı koridorunda çalışan doktora götürmezdi. Nada tesadüflere hep dikkat ederdi fakat bu seferki örümceğini titretmiş ve eski bir telefon gibi çalmasına neden olmuştu.

Açık panjurlardan içeri sızan loş ışıktaki boş odaları bir bir gezerken, onda çağrışım yapabilecek ipuçları aradı. Her bir köşede oturdu, her bir noktayı bütün açılardan inceledi, yöntem olarak önce öne sonra arkaya bakıyordu. İlk olarak merdivenleri çıkıp boğucu derecede sıcak olan misafir odasına, oradan doğa temasıyla dekore edilmiş ikinci banyoya ve son olarak da cinayetten sonra temizlenmiş, tozu alınmış, süpürülmüş – şömineli, gösterişli bir halıyla kaplı, duvarları koyu kırmızı renkte – büyük salona göz gezdirdi. *Alacak kişi burada yaşanan dehşetten şüphelenmediği sürece satışa hazır,* diye düşündü.

Karyola direklerinin altındaki lastik altlıkların olduğu yerlerde yuvarlak oyuklar vardı. Banyoya girip eliyle duvarı tıklattı. Büyük dolabın içine dikkatle baktı. Örümceği açları hesapladı, tıpkı mimari bir plan gibi üst katların yukarıdan görüntüsünü zihninde canlandırmaya çalıştı. Buranın arkasında bir boşluk vardı. Başka bir oda.

Dizlerinin üstüne çöküp gevşek bir pervazın içinde tuşlar bulması sadece bir dakikasını aldı. El fenerini görünmeyen bir açıyla tutunca, dört tane çift sayının – 2, 4, 6, 8 – üzerinin solduğunu ve hafifçe aşındığını görebiliyordu. Farklı kombinasyonlarla sayıları denemeye başladı, parmakları tuşların üstünde adeta uçuyordu. Cevabın bir pin kodu kadar kolay olmasını umuyordu ve tam on dakika içinde duvardaki bölme beş santim kadar aralandı.

Duvarın arkasındaki ayakkabı rafını itip bölmeyi sonuna kadar açtı.

Oda siyahtı; Nada, Hugh'un verdiği el fenerini gezdirerek buranın evin geri kalanı gibi boş olmadığını fark etti. İçinde altı şişe ılık su bulunan küçük bir buzdolabının hemen üstündeki telefonun yanında dahili bir telefon asılıydı. Hiçbir işe yaramayan, camdan yapılmış bir lamba armatürü böcek gibi tavandan sarkıyordu. Yatak odasından sızan loş ışıktan içeride kutular olduğunu fark etti – bazılarının üstünde Blackburn, bazısında Woodward, başka birinde de kendi adı – Gold – yazıyordu. Nefesi kesildi. Patrick, tabii ya. Wes Woodward, merdivenci. Jameson'ın ikiz takıntıları. Nada görünürde çalışmayan bir ışık düğmesi buldu ve içi kağıtlarla, suni deriyle kaplanmış pahalı defterlerle dolu kutulara baktı.

Kutuları ikiye ikiye yatak odasına sürükledi ve cesaret edebildiği kadar perdeleri araladı. Sonra da üzerinde tarih olan defterleri kronolojik sıraya göre dizdi, sokağa dikkatlice baktıktan sonra bağdaş kurarak yere oturdu.

İlk önce en ağır kutuyu açtı. En üstte birkaç tane ders kitabı – tıp, matematik, tarih – vardı. Bunları kaldırıp bir kenara koydu.

Karolar. Bir düzineden fazla boyanmış karo. Bunlar kesinlikle Burning Patrick'in karolarıydı.

Nada elleri titreye titreye kutudan birkaç tane karo çıkarıp yerdeki kağıt yığının üstüne tek tek sıraladı. Örümceği zihninde karoları döndürüyor, sonra baştan diziyordu. Elleri titreye titreye Hugh'un feneriyle hepsini yakından inceledi.

Yüce Tanrım!

Nada elini çantasına attı ve hâlâ gazeteye sarılı duran kendi karosunu çıkardı. Üzerindeki gazeteyi dikkatle çekti ve odada ışığı en iyi alan yere, diğer karoların yanına gelecek şekilde halının üzerine koydu. Tıpkı yapboz parçaları gibi karoları farklı

farklı yerlerde denemeye başladı; birini alıp diğerinin tam sağına veya başka bir karonun hemen altına koyuyor, sonra bunları döndürüyor, yerlerini değiştiriyor, aynı karonun bu sefer soluna ve diğerinin üstüne koyuyordu. Sonunda şeklin ne olduğunu çözecek, üzerindeki harflerin kendisindeki harflere benzeyen bir karo olduğunu fark etti; incecik, tel gibi çizgiler, kıllar, siyahlar, kırmızılar, aynı harfler – *at* – sekizinci, dokuzuncu, belki onuncu defa döndürdüğünde iki karonun birbirine uyduğunu gördü.

Mükemmel. “Bitişik bir çift,” derdi buna Jameson.

Keskin fırça darbelerini, boya damlalarını, vuruşları inceledi. Artık Burning Patrick’in ne resmi yaptığını görmeye başlamıştı, parçalar bir araya geldiğinde ortaya çıkan hayvan figürünü görebiliyordu.

Nada o karoları çantasına yerleştirdi ve birbiriyle uyan var mı, başka harf görebilecek mi diye diğerlerine göz gezdirdi. Birbirine uyan başka karo bulamayınca hepsini tekrar kutuya yerleştirdi, ders kitaplarını da yerine koyup dikkatini diğer kutulara verdi.

Günlükler, araştırma notları, reçeteler, hatırlatma notları, yazıcıdan çıkarılmış e-postalar, fotoğraflar, mektuplar, kartpostallar. Marlena Falcone’un hayatı boyunca yaptığı işlerin düzensiz bir kaydıydı bunlar. Nada bunları hiçbir düzene oturtamadı, Marlena’nın bunları neden tuttuğuna veya sakladığına dair hiçbir ipucu bulamadı. Belki de günün birinde bir kitap yazmayı planlıyor ya da belki gelecekte bir gün bunları düzenlemeyi düşünüyordu.

Nada bunu şimdi onun için kendisi yapmaya karar verdi.

Sıcak havada, loş ışığın altında kağıtları ayırmaya başladı. Örumceği her bir evrakı bir düzineden fazla kategoriye göre sınıflandırıyordu. Yığınlar ve o yığınların içinden çıkmış daha küçük yığınlar vardı. Kendi etrafında, geniş bir çemberde sıralanmışlardı, her geçen saniye yığınlar büyüyor, kağıtlar katlana-

rak çoğalıyordu. İlk olarak kronolojiye göre bir dizilim yapıyor, kağıtları saat yönünde sıralıyordu fakat türleri, konuları, isimleri gibi farklı belirleyiciler de vardı. Daha küçük yığınları ana çemberin içine diziordu. Her bir kağıdı tararken o belgenin ve ilgili belgenin satırlarını hemen çiziyor, kağıtları olması gereken yerlere göre düzgünce dosyalıyordu.

Kutular boşalınca, oturup hepsini okumaya başladı.

-40-

Alberto Cepeda tuhaf bir cesaret gösterisiyle Elk Grove Village adı verilen, Chicago'nun aşırı sanayileşmiş bir banliyösünde, havaalanının yanındaki devasa bir depoda insanların hayatları boyunca biriktirdiklerinin kutulara, kolilere dolduruluşunu izliyordu. Aralarında Dr. Marlena Falcone'a ait eşyaların da olduğu dört tane mal bugün açık artırmaya çıkarılacaktı.

Cepeda, Indiana'dan buraya son derece sinirli gelmişti. Indiana ve Tri-State Otobanları'ndayken yağmur damlaları tıpkı birer mermi gibi Honda'sının üstüne düşmüştü. Radyoda iki gün boyunca her saat başı durmadan o korkunç haberi verip duran devlet kanalını bile dinleyemiyordu: Jonathan Prentiss, Abel Ödülü'nü aldı. Bir oyun teorisyeni olan aynı zamanda *The New York Times Magazine*'de köşe yazarlığı yapan, bir defasında elinde dizüstü bilgisayarıyla Apple reklamına çıkan, tıpkı çekiçle musluk tamir eden bir marangoz gibi bütün matematik problemlerine sıradan beyninin hep aynı tarafıyla yaklaşan, keskin yüz hatlarına sahip, sığ akıllı, kıvrıcık saçlı, New York Üniversitesi'nden Jonathan Prentiss matematik dünyasının en büyük ödülüyle onurlandırılmıştı: Tek parça camdan bir ödül, bir milyon dolar ve bunun yanında bir Oslo seyahati.

Yüzü, kıskançlık, öfke, haset ve adaletsizlik duygularıyla alev alev yanıyordu.

Cepeda'nın görev bilinciyle derslere girdiği halde on yıldan fazladır kendi çevresinde az da olsa saygı duyulacak bir şey yayınlamadığı gerçeği onun öfkesini körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Bütün hayatını boşa harcamıştı ve mesleğinin ilahları Jonathan Prentiss gibi bir ahmağı ödüllendirerek bu gerçeği yüzüne vuruyordu.

Yaptığı katkıları belli ki tarihteki en seçkin ve en önemli entelektüel topluluklar yeterince kayda değer bulmuştu fakat bundan kimsenin hiçbir zaman haberi olmayacaktı.

Belki de olayların içyüzünü öğrenebilmek için Marlana'yı öldürmeye bile değerdi.

Arabasını park etti ve taşınabilir bir radyodan bir Eagles şarkısı çalarken neredeyse görünmez cam kapılardan geçerek hangar büyüklüğündeki binaya girdi. Üzerinde beyaz bir sivri yaka gömlek ve siyah bir yelek olan resepsiyonist ondan kaydolmasını isteyip ona bir numara verdi. Üzerinde AÇIK ARTIRMA yazan kafa karıştırıcı sarı işaretleri takip edip devasa deponun perdelerle ayrılmış bir köşesine geldi.

İç dekorasyon firmalarından gelen bir avuç alıcı arkası minderli, katlanan sandalyelere oturmuş, bütün bir gün sürecektir can sıkıntısına hazırlanıyordu. Açık artırmalara muhtemelen düzenli olarak gelip, satılan malların kendisinden çok işin heyecanının peşinde olan emekli bir çift kısık sesle sohbet ediyordu. Belli ki sağanak yağmur ve Chicago çevresindeki elektrik kesintisi, katılımın düşük olmasına neden olmuştu.

Cepeda tanımadığı birinin eşyaları sunulurken kenara oturdu. Eşyalara neredeyse hiç kimse rağbet göstermiyordu. Telefonunu çıkarıp karısına mesaj attı, diklemesine katlayıp cebine koyduğu dergiyi biraz okudu. Günün birinde geride bırakacağı

insanların az da olsa önemseyebilecekleri kendisine ait eşyaları düşündü. Indiana'daki oturma odası için bizzat Porto Riko'dan getirdiği büyükannesinin büfesi. On yıl önce bir edebiyat festivalinde kampüste eşlik ettiği Dominikli bir şairin hediye ettiği, masasının üstünde duran tütün kutusu. Kitapları. *Tanrım, kitaplarım*, diye düşündü. O öldükten sonra kitaplarına sahip çıkacak, onları okuyacak, kıymet verecek birileri olacak mıydı?

Jonathan Prentiss'in hiçbir zaman böyle bir derdi olmazdı. Ailesi ona ait eşyalar, özellikle de o lanet olası Abel ödülü için ve milyon dolarları için canla başla mücadele ederdi.

Genç bir kadın geldi. Aşağı yukarı mezun olan öğrencileriyle aynı yaşıyordu ve yağmurda sıırıslıklam olmuştu. Üzerinde sarı bir yağmurluk ve yağmurluğuyla uyumlu botları vardı ve neredeyse bomboş görünen büyük bir bez çanta takıyordu. Bir dakika kadar genç kadını izledi, mezatçı Falcone'un mallarının sunulmasından önce mola verileceğini duyurunca dikkatle başını kaldırdığını gördü. Kadın kısa bir telefon görüşmesi yaptı, telefonu kapatınca da Cepeda yanına yanaştı.

"Dr. Falcone'u tanır mıydınız?" diye sordu.

Kadın tanıdığını söyledi. Marlina'dan çok daha genç, ufak tefek ve çekingendi. Adı Laura'ydı, Marlina'nın babasının iş arkadaşı olduğunu fakat onu çocukluğundan beri tanıdığını ve son yıllarda Laura şehirde kendi evine çıktığından beri yakınlıştıklarını söyledi. Cepeda, cinayetin kadını derinden etkilediğini anlayabiliyordu. Bir an, sebepsiz yere, acaba sevgililer mi diye düşündü ama sonra olmadıklarına karar verdi. Sadece şehrin vahşi çarklarının tıpkı arkadaşına denk geldiği gibi ne zaman bir gün durup kendisine de denk geleceğini merak eden, tek başına yaşayan bir kadındı.

"Yıllar önce onun dersine girmiştım," diye kendi durumunu izah etti Cepeda. "Merasime katılamamıştım. Bu şekilde belki telafi edebilirim diye düşündüm."

Laura başını salladı. “Cenaze merasimi herkese açık değildi. Benim katılmaya iznim bile yoktu.”

“Ne demek istediniz?”

Laura bir an tereddüt etti. “Marlena hayatını halkalarda yaşardı. Halka içinde halka. Cenaze yalnızca... en içteki halkada bulunan insanlar içindi.”

Bilmeceler, diye düşündü Cepeda. Batman'deki kötü adamlar ve söylememesi gereken bir şeyi bildiğini düşünen insanlar dışında kim bilmece gibi konuşur ki?

“Oturabilir miyim?”

Yanına oturdu ve o hangar gibi yerde fısıltıyla konuşmaya başladılar. Laura, yıllar önce Marlena'nın lezbiyen olduğunu açıkladıktan sonra ailesinin onu reddettiğini anlattı. Törenden sonra erkek kardeşlerinin son derece soğuk bir tavırla cenazeyi istediğini ve ailenin kendileri için başka bir tören yapmadığını, şimdi ise hayatını sanki küllerini en yüksek teklifi verene savururcasına etrafa saçarak Marlena'ya ait bütün eşyaları açık artırmaya çıkardıklarını söyledi.

“Ailesi, kardeşleri... Onlar da törende yoktu, değil mi?”

Laura başını salladı.

“Onlar *o halkada* değildi.”

“Doğru,”

Cepeda anlamlı sessizliğin farkına vardı ve neredeyse daha bozar bozmaz yaptığına pişman olarak o sessizliği bozdu. “Oraya nasıl girmiş? En küçük halkayı kastediyorum.”

Laura sanki ‘bu sorular nereye varacak acaba’ der gibi onun yüzüne baktı. “*Evlad edindiler.* Marlena'da kullanabilecekleri bir şey vardı, o yüzden onu evlat edindiler. Sonra da...” Geriye doğru çekildi. “Siz kimsiniz?”

“Size kim olduğumu söyledim.”

“Siz ne bildiğinizi sanıyorsunuz?”

Cepeda birazdan söyleyeceklerini adeta yuttu ve Öklid kesinliğiyle bir sonuca vararak içinde bulunduğu durumu analiz etti. Laura zaten “en içteki halka”da olmamayı kendi rızasıyla istemişti. Bin’in üyesi değildi fakat Marlana’ya, halkaya yakındı. Bir şeyler biliyordu.

“Bin.” Olabildiğince kısık sesle fakat yine de duyulabilecek şekilde fısıldadı. “Matematikçi’ydi değil mi? Halka dediğin bu. Matematikçiler. Bin.”

Laura çantasını topladı. “Gitmeliyim. Bu çok aptalcaydı.”

“Lütfen gitmeyin.”

Laura sandalyelerin arasında yan yan yürüyerek hızla perdenin arkasındaki boşluğa ilerledi. Beş, altı metre önünde koyu renk takım elbiseli kel bir adam belirdi. Laura birdenbire durdu. Cepeda, Laura’nın yüzünü bez çantasıyla gizleyip adamın kendi sandalyesine oturmasını beklediğini ve sonra da adamın arkasından kimseye fark ettirmeden ortadan kaybolduğunu gördü.

Cepeda, kel adamın, artık o her kimse, onu tanımıyor olması gerektiğini düşünmeden önce pat diye sandalyesine çöktü. Alberto Cepeda bir tehdit değildi. O sönük, silik bir tipti. Hayatında ilk kez bunun bir avantaj olduğunu hissetti.

Perdenin arkasında Laura’yı takip etti fakat o çoktan gözden kaybolmuştu. Yere hızlı hızlı basan yüksek topuklarının yankısı, ne olduğuna dair üzerinde herhangi bir yazı bulunmayan kutu yığınlarının arkasından zar zor duyuluyordu.

Kahretsin.

Sahnenin arkasında, eşyalar hâlâ incelenmeyi bekliyordu. Cepeda her birinin içine baktı: Mobilya, elbiseler, fotoğraf albümleri, kitaplar, içinde resimlerin ve çeşitli evrakların olduğu ayakkabı kutuları, üzerinde *Lyon & Healy, Chicago*

yazan büyük ahşap bir arp. Cepeda aradığını bulamadı. Aslında bulacağını da sanmıyordu.

Pisagor sırlarının, nesilden nesle, kulaktan kulağa aktarılan gerçeklerin kilit noktasını ortaya çıkarmanın hayalini kuruyordu. Bütün bu sırlar içinde özellikle ulaşmak istediği bir tane sır vardı – öğrencilerine pek çok defa anlattığı gerçek bir hikayenin kayıp parçası.

Cepeda derslerinde uzun zaman önce Samos'tan bir geminin nasıl geldiğini, demir atıp yağmurlu üç gün boyunca denizde nasıl kaldığını, bu tek direkli geminin içinde bir tanrı taşıdığı söylentisi yayılınca kaskatı olmuş kumsala toplanan yüzlerce insanın kısa zaman içinde nasıl binleri bulduğunu anlatırdı. Bazıları iki asır boyunca onun himayesinde zenginleşen Kroton halkının önüne Apollo'nun bizzat kendisinin geldiğini söylüyordu. Başkaları ise gelenin Apollo'nun bir ölümlüden doğmasıyla birlikte Delphi'deki kehanetin gerçekleştiği *oğlu* olduğu konusunda ısrar ediyordu. Hatta bazı insanlar da onun güneş veya aydaki evinden yakın zaman önce gelen bir ruh olduğunu iddia ediyordu.

Gökyüzünden bulutlar dağılıp hava açınca, karaya indi ve o zaman Krotonlular onun Pisagor olduğunu anladı. Pisagor etraftakilerin yardımıyla şehri dalgalardan koruyan alçak bir duvarın üstüne çıktı. Kutsal bir kökenden geldiğine dair söylentilerden haberi olsaydı, bu söylentilerin önüne geçmek için hiçbir şey yapmazdı. Sanki o kıvrıkcık sakallar büyük bilgelik şelalesinden çağlayan suların yatağıymış gibi konuşurken beyaz sakalını tutuyordu. Anlatacaklarını kimsenin tekrar etmemesini istedi ve aralarında yazmayı bilenlere de söylediklerinin yazılmasını yasakladı.

Çoğu bu isteğe uydu.

Pisagor belki yarım gün boyunca ders verdi, öğretisini anlattı. Her ne kadar ölümsüz ruh, insanın kökeni, yeryüzü ve cennet arasındaki bağ, görünürle görünmez arasındaki ilişki

hakkında konuşsa da tam olarak ne söylediği bilinmiyor. Anlattıkları tüm yaratılışın dayandığı matematiksel düzen – müziğin ve sayıların dili – hakkındaydı.

Anlattıklarını bitirdiğinde bin adam ve kadın onun peşinden gitmek için önceki rahat hayatlarını terk etti.

Yıllar geçtikçe bu kadın ve adamların sayısı arttı. Artık bir topluluk, bir okul, bir tarikat sayılıyorlardı. Pisagor’a en yakın olanlar “müritler” olarak biliniyordu. Kanlı bir tecritle şehirden sürgün edilinceye kadar müritler on yıllar boyunca Kroton’daki toplum ve siyaset üzerinde söz sahibi olacaklardı. Düşmanları Pisagor’u o sırada ziyaret için bulunduğu evi ateşe vererek yok etmiş olsa da Akdeniz’in dört bir yanına dağılan müritleri tüm zamanlar boyunca Batı felsefesini, bilimi, matematiği ve dini etkileyecekti.

Asırlarca, bin yıl boyunca “Bin” adıyla bilineceklerdi.

Cepeda, her şeyden, ilahi denklemlerden, evrenin en karanlık matematiksel gizemlerinin çözümlerinden çok o ilk gün Pisagor’un tam olarak ne söylediğini öğrenmek için can atıyordu. Onlar hangi zeka dolu ve etkileyici sözlerdi ki onca insan hayatlarını, ailelerini, servetlerini bırakıp hiç tanımadıkları bir yabancıнын peşinden gittiler? O sözler ne kadar ilham vericiydi ki arkasından gelen nesilleri hâlâ bir arada tutabiliyor? İşte *bu* gerçek gücü.

Bir duyuru yapıldı ve birkaç kelime edildikten sonra mola verildi. Cepeda kendi sandalyesine dönüp oturdu. Kel adam, başıyla onaylayan mezatçının kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kel adam perdenin arkasında gözden kaybolunca mezatçı Falcone’a ait başka bir parçanın sunulmayacağını ilan etti. Bütün parçalar için bir teklif yapılmış, o teklif de kabul edilmişti. Bir sonraki parça ise yarım saat sonra sunulacaktı.

Cepeda sıranın sonundan çıkıp mikrofona doğru ilerledi. Mezatçı uzaklaşırken yüksek sesle fısıldayarak “Ne kadar?” diye sordu.

Mezatçı arkasını döndü. “Efendim?”

“Ne kadar ödediler? Parçaların tamamı için kaç para ödediler?”

Mezatçı gözlerini kısarak baktı. “Karşı teklifte mi buluncaksınız?”

Cepeda sandalyelerin, beyaz perdelerin arkasına doğru gitti. Kel adam kasiyerin yanındaydı. Çekin üzerinde hangi ismin yazdığını, kel adamın hangi isimle imzaladığını görebilmek için omzunun üzerinden bakmak istedi. Elbette isimler ve kuruluşlar Bin’in kayıtlarından pek çok defa silinip üstü örtülmüştü. Halka içindeki halkalar.

Cepeda sarı işaretleri takip ederek geldiği yere hızla geri döndü. Resepsiyonistin önüne gelince yavaşladı ve siyah, şık ve kaybetmek istemeyeceği *Waterman* marka kalemını oraya bir yere düşürüp düşürmediğini sordu; kadın kağıtların altına bakarken o da üzerinde imza olan sayfaya odaklandı ve hemen kendi isminin altındaki ismi gördü, sonra da kalemını bulduğunu söyleyerek kadına teşekkür etti ve cam kapılardan geçerek dışarı çıktı, hızla arabasına doğru ilerledi.

Honda’sını çalıştırdı ve Tri-State Otobanı’na kıvrıldı, bir yerlere yazmaktan çok korktuğundan unutmamak için yol boyunca Laura Russo adını tekrar edip durdu.

-41-

2 AĞUSTOS PAZARTESİ

Telefonu – onun telefonunu – eline almış, içini kurcalıyordu. Telefonu açmıştı.

Telefonumu nasıl almış?

Wayne sarsılıp ayıldı. Yolcu tarafının kapısı açıktı, telefonu hızla Cynthia’nın elinden kapıp yere fırlattı, sonra tekrar yerden alıp bir daha düşürdü sonunda telefonu kapattı.

“Ah, özür dilerim,” dedi kız, şaşkına dönmüştü.

Wayne gülümsemeye çalıştı. Çok ihtiyacı olan uykuyu aldıktan sonra kafası kazan gibi olmuş fakat ağırları epeyce hafiflemişti. “Hayır, ben özür dilerim. Uyandım ve bir anlığına nerede olduğumu unuttum.”

“Kapıyı açtım, sonra telefonun yerde olduğunu gördüm. Arabadan mı düştü yoksa başka biri mi kaybetti emin olamadım. Kime ait olduğunu anlamaya çalışıyordum.”

“Benim,” dedi Wayne.

“Telefonun olduğunu bilmiyordum.”

“Çölde pek bir işe yaramıyor.”

“Artık medeniyete geri döndüğümüze göre arasana arkadaşlarını.”

Kahretsin. “Aradım. Dün akşam aradım. Bir tanesi gelip beni Lincoln’dan alacak. Affedersin, kendimi kaybettim. Sadece şarjı bitmesin diye uğraşıyordum o kadar.”

Cynthia, Nada’nın şüphelendiğinde – ki bu çok sık olurdu – attığı bakışın aynısını attı. “Demek öyle. Arkadaşın seni Lincoln’de nereden alacak?”

Wayne, telefonu kurcalayıp kurcalamadığını, birilerini arayıp aramadığını merak ediyordu. *O telefon ne kadar zamandır elinde acaba?* “Yaklaşınca arayacağımı söyledim.”

“Anladım.”

Cynthia sallanan piknik masasında kahvaltı hazırlarken Wayne de Will’e çadırı sökmesi için yardım etti. Will kamp alanına ait dükkana gidip kahve, çörek ve *USA Today* gazetesi almıştı. Kahvaltılarını yaparken Will spor sayfasını kaptı, Cynthia’ya da ekonomi ve eğlence sayfalarını verdi, Wayne’e haber sayfalarını isteyip istemediğini sordu. “Palo Verde ile ilgili bir şeyler yazıyor mu?” diye sordu Will.

“Sanmıyorum,” dedi Wayne. İlk sayfadaki haber Chicago’nun neredeyse dörtte birini etkisi altına alan elektrik

kesintisi ile ilgiliydi. Şehrin her yerinde soğutma merkezleri kurulmuştu. Commonwealth Edison şirketi insanlardan elektriği idareli kullanmalarını istiyordu fakat mevcut elektrik sıkıntısını hızla gidereceklerinden ve akabinde de insanların artan elektrik taleplerini karşılayacaklarından eminlerdi. Açıklama yapan sözcülerden biri insanlardan sabırlı olmalarını istiyordu. Vali herkesten yaşlı akrabalarına ve komşularına göz kulak olmalarını ve birkaç yıl önce yüzlerce kişinin ölümüne neden olan sıcak hava dalgası felaketini akıllarından çıkarmamalarını istiyordu. En acil ihtiyaç duyulan şey içme suyuydu. Elektrik kesintisi su şebekelerinin ve baz istasyonlarının çalışmasını da engelliyordu. Kamyonlar ve trenler dolusu şişe su ülkenin dört bir yanından Chicago'ya yönlendiriliyordu.

Wayne iç sayfalarda devam eden haberi takip etti ve pek tanıdık olmayan bir ortamda tanıdık bir şeyle karşılaşıldığında hissedilen, kafa karışıklığı ve farkındalığın birleşimi o felç edici duyguyu içinde hissedince elleri sayfanın üstünde donup kaldı.

Benim resmimin gazetede ne işi var?

Dördünce sayfada, Las Vegas Bölge Savcısı Yardımcısı Beatrice Beaujon ve kocasının cinayet haberinin yanında Wayne'in Colossus'taki personel dosyasındaki fotoğraf, Tornillo'da çalılıklara attığı rozetin üstündeki fotoğrafın aynısı vardı. Subaru'nun aynasından bakınca artık gazetede ki resme pek benzemediğini biliyordu. Diğer taraftan yeterince benziyordu da. İkinci derecede yanık ve sakal bazı şeyleri gizleyememişti.

Haberde polisin bu cinayetlerin neden işlenmiş olabileceğine dair bütün olasılıkları araştırdığı, Colossus Kumarhanesi'nde güvenlik departmanı müdür yardımcısı olarak görev yapan Wayne Jennings adında bir kişinin Beatrice Beaujon'un arkadaşlarından birinin takıntılı aşığı olması olasılığının da polisin araştırmalarına dahil olduğu söyleniyordu. Şehirde işlenen baş-

ka bir cinayetle ilgisi olabilir diyorlardı. Wayne en son cinayet mahallinden kaçarken görüldükten sonra kayıplara karışmıştı. Haberde Wayne'in Sparks, Nevada'da yaşayan annesinin telefonlara yanıt vermediği söyleniyordu.

Canada Gold'un adından söz edilmemişti.

Wayne sabah serinliğine rağmen şakaklarını ter bastığını hissediyordu. Annesi şu meşhur suçluların anneleri gibi olmuştu. *Jeffrey Dahmer'in bir annesi vardı değil mi? Ted Bundy'nin ve Columbine Lisesi'nde katliam yapan çocukların da.*

Kahretsin. Anne, çok üzgünüm.

Dokuz veya on yaşlarındayken, komşularından biri annesini çağırmış ve Wayne'i sokakta hokey oynarken garaj camını kırmakla suçlamıştı. Wayne suçluydu, önce roket gibi yükseğe sonra da sağ tarafa fırlayan topa o vurmuştu fakat suçunu inkar etti. Annesi masum olduğuna inanmasa bile kadınla kurduğu samimi arkadaşlık pahasına onu savunmuştu. Onun yalanını savunmuştu, o günden sonra annesine bir daha yalan söylemedi. Şimdi onu arayıp durumu açıklamak istiyordu, sessiz kalması başlı başına bir yalan gibiydi fakat riske girip ne kadar kısa bir görüşme yaparsa yapsın annesinin kafasını karıştırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bu iş bittiğinde onu arar, masum olduğunu o zaman söylerdi.

"Sen bitirdikten sonra ilk sayfaya bakabilir miyim?" diye sordu Will.

"Tabii," dedi Wayne. Ağzı yine kurumuştu. "Yakın bir yerde tuvalet var mı? Yani dün gece kullandığım lazımlıktan bozma delik dışında."

"Elini yüzünü yıkamak istersen dükkanlarda tuvalet var," dedi Will.

Wayne kahvesini kafasına dikti, kalan çöreği ağzına tıktı ve gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı. Bu gazeteyi kamp alanında kaç kişi okumuştum? Bu insanlardan kaçını tanıyabilirdi?

Köşeyi dönüp yola doğru yürüdü, neredeyse bomboş dükkana girdi. Tezgahın arkasındaki kadına gülümsedi. Kadın, pejmürde görüntüsü yüzünden ona şüpheyile veya belki de küçümseyerek bakmış fakat sonra bunu önemsememişti. Lavaboda yüzüne, kollarına soğuk su çarptı ve lavaboya akan pis suyun gidere dolmasını izledi. Sadece birkaç gün içinde sakalları yüz hatlarını epey gizleyecek kadar uzamıştı. Bir yabancıнын gazetedeki fotoğrafla şu anki görüntüsü arasında bağlantı kurması oldukça zordu. Fotoğrafının televizyonda da gösterildiğini düşündü. Her ikisinin de üzerinde Colossus yazan gömleği ve şapkası sorun yaratabilirdi. Şapkayı çıkardı. Şapkanın altından çıkan saçları kuş yuvasına benziyordu. Bu haliyle daha da perişan görünüyor ve normal haline daha az benziyordu. Wayne şapkayı ve gazeteyi çöpe tıktırdı.

Geldiği yoldan geri dönen Wayne tezgahın arkasındaki kadının bu sefer ona göz ucuyla bile bakmadığını fark etti. O, kapıya doğru yürürken kadın da tezgahın altına eğildi. Wayne kadının bir kutunun içinde bir şeyler karıştırdığını duydu. Üzerinde kampın logosu olan, XXXL bir eşofman üstünü almayı içinden geçirdi fakat Cynthia ve Will'e parasını nasıl ödediğini açıklayamayacağını biliyordu. Dükkandan dışarı çıkınca da iyi ki almamışım diye düşündü. Tam onu daha kötü bir şeyle suçlayacaklarken hırsız olduğunu düşünmelerine izin veremezdi.

Piknik masasına geri döndüğünde Cynthia ve Will toplanıyordu. "Gazete nerede?" diye sordu Will.

"Lanet olsun," dedi Wayne. "Kabinde bıraktım. Gidip getireyim."

"Umumi tuvalete bırakılmış bir gazete istemem, yine de sağ ol," diyen Will gülümsedi. "Her şeyden uzakta kalmak çok tuhaf bir his. Bir haftadır e-postalarımı bile kontrol etmedim." Çadırı katlayıp yeşil bir bez torbaya koydular, Wayne Will'e ça-

dırı arabanın arkasına yerleştirirken yardım etti. “Cynthia güzel bir telefonun olduğunu söyledi. İnternet bağlantın var mı?”

“Evet var,” dedi Wayne herhangi bir şey düşünmeden.

“Daha sonra e-postalarımı bakabilir miyim? Benim de telefonum var fakat seninki kadar havalı değil.”

“Gerçekten şarjı bitmesin diye uğraşıyorum.”

Will başıyla onayladı. “Tabii, anlıyorum.” Biraz sinirlenmiş görünüyordu. Wayne asalaklık sınırlarını zorladığının farkındaydı.

“Biraz da benim kullanmama ne dersin?” diye sordu.

Wayne direksiyonun başına geçti, ibreyi saatte yüz yirmi kilometreye sabitledi ve radyoda haberlerden uzak durarak sürekli FM frekansındaki rock kanallarında kaldı. Gözlerini kısarak güneşe doğru baktı ve sabırla arabaların, yanından geçmesini bekledi. Üç defa devriye arabasına denk geldi fakat Subaru hiçbirinin ilgisini çekmemişti.

Nebraska sınırını geçtikten yaklaşık yarım saat sonra tekrar soför değiştirdiler. “Will yanımda otursa senin için sorun olur mu?” diye sordu Cynthia. “Araba kullanırken beni ayık tutması hoşuma gidiyor. Alınma ama pek hoşsohbet sayılmazsın. Biliyorum hâlâ yorgunsun.”

Bacağını koyacağı yer yeterince geniş olmadığından Wayne arka koltukta kıvrılmaya çalıştı, en sonunda da pek rahat olmayan bir pozisyonda karar kıldı fakat bu pozisyon bile çölde olmaktan çok daha iyiydi. Will ve Cynthia İşçi Bayramı planları hakkında konuşuyordu. Wayne onları dinlemiyordu. Cynthia kendi telefonunu kurcalamaya başladı, bu durum Wayne’in hiç hoşuna gitmedi. Şu anda ihtiyacı olan en son şey kaza yapmalaıydı. Kazalar polisleri de beraberinde getirirdi.

Daha önce gördüğü bir rüyayı düşünmeye başladı. Nada rulet oynuyordu. Kırmızı mı siyah mı? Şu anda bu kadarcık bile

seçme şansı yokmuş gibi geliyordu. Yaptığı tek şey Chicago'ya varabilmek için olabildiğince ortadan kaybolmak ve durmadan ilerlemektir.

Onun aleyhine kullanabilecekleri kanıtları düşündü. Daha önce Bea Beaujon ile hiç tanışmamıştı fakat Amoyo'nun cinayet mahallinde bulunmuş, sonra da polis gelmeden oradan kaçmıştı. Durmadan Amoyo'nun işyerini aramış, onun nerede olduğunu sormuştu. Şu anda hiç şüphesiz Las Vegas polisinin elinde olan Wayne'in bilgisayarının sabit diskinde Canada Gold ile ilgili bilgiler vardı; kuşkucu biri bu durumu şöyle açıklayabilirdi:

“Takıntılı bir aşık,” demişti gazete onun için. Bu ifade çok da yalan sayılmazdı.

Lanet olsun.

Siren sesini duyunca koltuğun üstünden başını kaldırdı ve çadırı koydukları bez torbanın arkasındaki camdan baktı. Ya siyah ya da koyu mavi renkte bir Nebraska Eyaleti Devriye arabası – *Kahretsin, tıpkı benimki gibi bir Mustang.*

“Ne yaptın sen?” dedi Wayne çaresizlikten biraz daha kötü bir ruh haliyle.

Bir köprüden geçiyorlardı, Cynthia yavaşlamış fakat duramamıştı.

“Evet, Cynthia,” dedi Will suçlayıcı bir tonda. “Ne yaptın?”

Cynthia dikiz aynasına baktı ve erkek arkadaşına sonra manasına gelen bir bakış attı.

“Ne yaptın?” diye sordu tekrar.

Polis arkalarındaydı, tepe lambaları dönüyor, farların önce biri sonra öbürü yanıp sönüyordu. “Bak,” dedi. “O, olduğunu söylediği kişi değil. Adı Daniel falan değil, adı Wayne Jennings. Chicagolu değil, Las Vegas'tan geliyor.”

“Ne?”

“Bu sabah birkaç tane e-postasını okudum,” dedi. “Polisler onu arıyor. Başı bir tür belada. Lincoln’de arkamızda bıraktığımız o sorun var ya hani, adamı polise teslim edip savcı karşısında sana bir avantaj sağlayabiliriz. İyi bir vatandaş olmak işe yarayabilir; avukat böyle söylemişti.”

“Delirdin mi sen?” dedi Will.

“Zaten bu yüzden onu teslim etmeden önce Nebraska’ya kadar gelmemizi bekledim.”

“Ne zaman aradın?”

“Mesaj attım.”

“Lanet olsun.”

“Böylesi daha iyi olur.”

“Neredeyse hiçbir şey yapmadı!”

“Bize yalan söyledi, Will. O, olduğunu söylediği kişi değil. Ayrıca Palo Verde’den kilometrelerce uzaktayız. Anlattığı hikaye saçma sapan bir şeydi. Yaptığı bir şey yüzünden polis tarafından arandığına bahse girerim.”

“Lanet olsun!”

Neredeyse köprünün üstündeydiler. Wayne iki tane devriye arabasının bir araba mesafesinde arkalarında olduğunu görebiliyordu. Sağ tarafındaki kapı kolunu kaldırdı fakat kapı kımıldamadı.

“Çocuk kilidi.” Cynthia aynadan kinayeli bir tavırla gülmüseddi.

Wayne onlara bir hata yaptıklarını, şu anda yapmaya çalıştıkları şeyin ne olduğunun farkında olmadıklarını anlatmak istiyordu. Bunun yerine sol kolunu ikisinin arasına doğru uzatıp, öne doğru eğilerek, arabanın kontağından sallanan anahtarın zincirini kaptı. Cynthia bir yandan çığlık atıp bir yandan da Wayne’in eline vuruyordu. Wayne başparmağıyla arabanın arka kapısını açtı.

Arkaya geçip çadırı Cynthia ve Will'in çantalarının üstünden attı. Köprünün kenarına yaklaştıklarında Will durması için Cynthia'ya bağırdı. Polisler o kadar yaklaşmışlardı ki Wayne yüzlerini görebiliyordu. Sirenlerini çalarak yanlarına geldiler. Cynthia yavaşladı.

Wayne arka kapağı iterek açtı ve altında atıp giden kaldırıma kendini attı. Çadırı tıpkı bir kızak gibi peşinden sürüklüyor, arkasından etrafa çakıl taşları düşüyordu. İlk Mustang yolun yan tarafına geçti; ikincisi de birkaç tanesi Wayne'in alnına ve yanağına gelen metal, plastik ve cam parçalarını etrafa savurarak ani bir hareketle birincinin arkasına geçti. Bir saniye içinde ayaklarının üstünde durmuş, sıra sıra ağaçlar dizilmiş refüje doğru koşuyordu – daha doğrusu ağır aksak ilerliyordu. Polisleri şaşırtmış olmalıydı çünkü arkasından bağırdıklarını bile daha duymadan çoktan batıya doğru giden şeritteki korna çalan arabaların ortasına fırlamıştı.

Birkaç saniye sonra otobanın diğer tarafındaki ormana varmış koşuyor, koşuyor, koşuyordu. Cebindeki şangırdayan üç peninin – dünya üzerinde kalan son parası – sesini duydu.

-42-

Alt katta biri vardı.

Nada etrafında düzenli bir şekilde gruplara ayırdığı not ve belge yığınlarından öğrendiklerini henüz tam anlamıyla sindirememiş, içinde bulunduğu şoktan kurtulamamıştı. Artık hava iyice karanlık olup etrafı göremeyinceye kadar kağıtları ayırmış, okumuş – sonra tekrar ayırmış ve tekrar okumuştur – sonra da halının üzerine kıvrılıp uyuyabildiği kadar uyumuştur. Sabahın ilk ışıklarında, Marlina'nın arkasında bıraktığı sürprizler-

le dolu bulmacayı umutsuz bir şekilde tamamlamaya çalışmak için işinin başına döndü fakat şimdi bir de uğraşması gereken birileri ortaya çıkmıştı. Birinci katta her bir adımını dikkatle atıp, ağırlığını yere vermeden, sessizce yürüyen bu adamın peşine düşebilirdi. Yerlere basarken çıkardığı sestten ve nefes alıp verirken duyduğu kalın ses tonundan alt kattaki kişinin bir erkek olduğunu tahmin etti.

Bu kişi sadece emlakçı da olabilirdi fakat emlakçılar genelde bu kadar sinsi hareket etmezdi. Kahve dükkanındaki adamın hâlâ peşinde olup olmadığını merak ediyordu. İçgüdüsel olarak ilk anda gizli odada – panik odasında veya adı her neyse – saklanmayı düşündü fakat daha sonra orada sıkışıp kalırdı. Bu da onun için hiç iyi olmazdı.

Çantasını kapıldığı gibi hızla pencerenin önündeki halıya doğru gitti. Sokakta bir araba daha vardı fakat içinde kimse yokmuş gibi görünüyordu. Pencerenin kanadını kaldırıp sinekliği çekti ve başını eğerek ön taraftaki verandanın üstündeki çatıya çıktı. Poposunun üstünde kenara doğru kayıp aşağı baktı ve altta bir tane büyük çalı gördü. Çalının üstüne gelinceye kadar kendini aşağı sarkıttı, her iki eliyle çatının oluğuna tutundu, kendini yere bırakırken oluk da gacırcı gacırcı metal sesleri çıkararak çatıdan koptu.

Çatıların üstüne yuvarlanınca kolları çizilen Nada nemli, bunaltıcı havada güneğe doğru koşmaya başladı. Zihninde sorulmamış sorulara verilen cevaplar, önüne durmadan araştırılması gereken yeni bir yol çıkarıyordu. Sorular katlanarak çoğalıyor, herkesin birbiriyle uzaktan kuzen olduğu devasa bir aile ağacı gibi dallanıp budaklanıyordu.

Marlena'nın evine giren davetsiz misafir onu ürkütmüştü fakat Marlena'nın yatak odasında yerde oluşturduğu şekil onu daha çok korkutmuştu. Kısmi fakat belli bir resmi, özellikle onun için çizildiği belli olan bir resmi ortaya çıkaran bir çift karo.

Gözleri, burnu, ağzı. Kulakları. Ağzının kenarından görünen dişleri.

Yolda bir taksi görüp eliyle işaret etti ve şoföre hatırladığı fakat beş yıldan uzun süredir gitmediği bir adresi söyledi. Ne o adresten söz etmiş, ne bir Noel kartının üstüne bu adresi yazmış, ne de herhangi bir formda acil durumlarda iletişime geçilecek kişi kısmını bu adresle doldurmuştu.

Taksi güneye doğru ilerlemeye devam etti.

“Annene uğrayacak mısınız?” diye sormuştu Patrick.

Solomon’un ölümünden bir veya iki yıl sonra Nada’nın annesi Lincoln Park’taki malikanelerini satıp South Loop’ta geniş bir apartman dairesine taşınmıştı. Nada liseden mezun olur olmaz evden ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti. Şimdi eve doğru yol alırken yıllar önce kendi kendine verdiği bir sözü bozmuş oluyordu.

Taksi şoförü kesintiden, gaz almak için gittiği yolda harcadığı gazdan ve kesinti bölgesinin sınırındaki benzin istasyonlarının önündeki kuyruklardan şikayet ediyordu. Polisler gereğinden fazla yüklenildiği için, yoğun kavşaklar iyice başıboş kalmıştı, özellikle de Lincoln ve Milwaukee yollarının kesiştiği yerdeki altı yol kavşaklarında bir türlü çözölemeyen tıkanıklıklar yaşanıyordu. Orası resmen korna cehennemine dönmüştü. Her blokta kadınlar ve erkekler evlerinin önündeki verandalarda ayakta duruyor, elektrik gelir gelmez içeri girmek için bekliyordu.

Chicago Bulvarı’nın güneyinde elektrikler gelmişti. Chicago Bulvarı bir zamanlar, Yakın Kuzey mahallesinin gelişmişleri, Cabrini Green gecekondularından ayrı tutulacak şekilde bölünmüştü; Nada da elektrik tesisatının tıpkı zengin ile fakirleri, beyazlarla siyahları birbirinden ayıran Dan Ryan Otobanı gibi aynen geçmişteki uygulamaya göre döşenip döşenmediğini

merak etti. Elbette şu anda Cabrini’de gecekondudan daha fazla Starbucks vardı. Kuzey Yakası’ndaki mahallelerde neredeyse hiç fakir aile yoktu. Yani yok sayılırdı.

Titriyordu, çok yorgundu, terden sıırılsıklandı, perişan haldeydi fakat henüz Jameson’ın evine, oradaki odasına, o harika “gece, sadece gece” ortamına geri dönemezdi. Anlam veremediğı bir sürü şey vardı. Annesi dahil hiç kimseye güvenmiyordu. Öte yandan annesi en azından ailedendi, şu anda tam da böyle bir sığınağı ihtiyaç duyuyor olabilirdi.

Daha önceleri güvendiğı Jameson ona şimdi gizemli ve belirsiz geliyordu. Gerçeğın yakınından bile geçmiyordu. Aydınlık hiçbir şey yoktu. Her şey, her yer kapkaranlıktı.

Annesinin oturduğı binaya gelince kapıcıya ismini söyledi, kapıcı evi aradıktan sonra içeri girmesine izin verdi, sırtına geçirilen korku ve gerilim hırkasıyla asansöre bindi. Her şeye rağmen annesinin evinde bir çözüme kavuşabilirmiş gibi hissediyordu. Ne kadar korkunç olurlarsa olsun Canada Gold cevapların peşindeydi.

Yirmi ikinci kata çıktığında şaşkına dönen Elizabeth Gold dairesinin kapısını açtı ve Nada’yı kucaklamak için uzandığında gözlerinden yaşlar boşandı. Dairenin içinden buz gibi bir hava geliyordu, Nada titremeye başladı, buna karşılık annesi ona daha da sıkı sarıldı. Kendini geri çekince, Elizabeth burnunu çekip Nada’yı soğuk evine buyur etti.

Dairenin içi sigara ve oda parfümü kokuyordu. İçeride fildişi ve mavi renkler hakimdi. Bir apartman dairesinden çok, yazlık eve benziyor diye düşündü Nada ve oturma odasının penceresinden başını dışarı çıkarıp kuzey doğuya doğru bakınca binalar arasında huzur veren gölün bir kısmının görülebildiğini hatırladı. “Şehre geldiğini duydum. Beni görmeye gelip gelmeyeceğini merak ediyordum,” dedi Elizabeth.

Geleceğini umuyordum değil. Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. “Chicago’da olduğumu nasıl öğrendin?”

“Gary Jameson arayıp söyledi.”

Zihnindeki komplo sarmalı gittikçe büyüyordu. “Gary Jameson’ı tanıyor musun?” Yüzündeki ifade şaşkınlık ifadesi değildi. Daha çok cevabını zaten bildiği bir soruyu soran bir savcının tavrı gibiydi.

“Babanın vakfına bağışta bulunuyordu. Gary hasta olduğunu haber vermek için bu sabah beni aradı. Bilmem gerektiğini düşünmüş,” dedi Elizabeth. Bu söylediği kesinlikle doğrudu fakat doğru bir sürü yalana karışmıştı ve Nada bu yalanları ayıklamaya nereden başlaması gerektiğinden emin olamıyordu.

Nada koltuğun arkasında bir tane örgü battaniye bulup sarındı. Çoğunda Elizabeth’in olduğu bir sürü fotoğraf vardı. Diğerleri Nada’nın kuzenlerinin fotoğraflarıydı. Belki de poz verirken bir türlü olduğu yerde duramadığı için Nada’nın bir tane bile çocukluk fotoğrafı yoktu fakat Dünya Poker Turnuvası’nın final masasında otururken çekilmiş, yetişkinlik dönemine ait bir fotoğraf vardı. Derginin birinden kesilmişti, sanki bir aile dostu zarfa koyup annesine postalamadan önce onu kıvrımış gibi fotoğrafın kenarları kırış kırış olmuştu. Bir tane de babasının fotoğrafı vardı. Nada’nın dudakları belli belirsiz alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Elizabeth nasıl görüldüğüne daima önem verirdi. Yas tutan dul olmanın bedeli, nefret ettiği adamın birkaç tane fotoğrafını evin görünen yerlerine koymaktı.

Annesi gözlerini yeniden ona doğru dikti, Nada’nın ne kadar pis ve yorgun görüldüğünün daha yeni farkına varmış olmalıydı. “Tatlım. Yardıma ihtiyacın var mı? Banyo yapmak ister misin?”

“İyiym böyle.”

“Oturmak ister misin? Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Ayakta duracağım.” Bir an duraksadı. “Bir şeyler yerim ama.”

Elizabeth kızını oturma odasından mutfığa götürdü. Mutfak annesinin ihtiyacı olduğundan daha modern döşenmişti. Annesi çok hevesli olmasa da becerikli bir aşçıydı. “Sana bir sandviç yapayım.”

“Teşekkür ederim.”

Bir an duraksadı. “Peki buraya neden geldin?”

Nada cevap vermedi.

“Sırf beni başından savmak için gelmediğini tahmin ediyorum. Bu çok utanç verici olurdu.”

“İnsanın ailesi yüzünden utanç duyması nedir az çok bilirim,” dedi Nada.

Elizabeth Gold başını sallayarak Nada’ya hak verdiğini belli etti. “Ne istiyorsun o halde?”

Bilgi. “Öyle söyleyivermek kolay değil.”

“Ne kolay değil?”

Nada, annesinin buzdolabından hindi dilimleri, rozbif, peynir, hardal, soğan, salatalık ve domates çıkarışını izledi. Neredeyse ezbere yapıyormuş gibi kızının tam olarak nasıl sevdiğini, sandviçinin içinde neler olmasını istediğini hatırlıyordu. “Daha önce Wes Woodward adını duymuş muydun?”

“Wes Woodward merdivenleri mi?”

“Evet.”

“Pahalıdır.”

“Biliyorum. Ben adamın kendisinden söz ediyorum. Onu tanır mıydın?”

Dudaklarının kenarları duyduklarına bir anlam veremiyormuş gibi kıvrıldı ve “Benim için sadece merdiven adı. Döner merdivenler. Genellikle dergilerde görürsün. Neden sordun?” dedi.

Geri plandaki tanıdık sesler – klima, buzdolabı, mikrodalga

fırın, nem giderici – eskiye dair bir tınıyı meydana getiriyordu. “Çünkü zaman kazanmaya çalışıyorum.”

“Ne işler karıştırıyorsun, Canada? Hatta burada ne yapıyorsun? Gary Jameson için ne yapıyorsun?” dedi annesi.

“Sana söylemedi mi?”

“Hayır. Sordum. Söylemedi.”

“Burning Patrick’den söz etmedi mi?”

“Ne? Kim?”

“Patrick Blackburn.”

Annesi tavana baktı; Nada daha çocukken yaptığı gibi sabır göstermeye çalışıyordu. “Patrick Blackburn de kim?”

Nada, annesi bu soruyu sorarken nasıl bir yüz ifadesi takındığını görmüştü. “Patrick, benim burada bulunma sebebim, Anne.”

“Bilmeceler,” dedi annesi kayıtsızca, kırpıştırdığı gözleri önce yukarı sonra da sola döndü. “Başka biri daha mı?” Annesi bunu sanki Nada’nın hayatına bir sürü erkek girmiş gibi söylemişti, oysa Elizabeth Gold’un kaç kişinin kızının hayatına girdiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Annesinin hayata küsmüş hayal dünyasında Nada’nın yatağına girenden daha fazla erkek olduğu kesindi.

Nada içindeki cesareti bir yayın üstüne basar gibi bastırmış sonra da ortaya çıkarıvermişti: “Babamın örümceği olduğunu biliyorum.”

“Spor arabalarını mı kastediyorsun?”

“Hayır,” dedi Nada istemsizce, içinden gelen gülme hissine engel olarak. Köprücük kemiğine vurarak derdini anlatmaya çalıştı. “Beyne takılan bir cihaz. Bir nörostimülatör. Bendeki gibi. Benimkinden altı ay önce taktırmış.” Her ne kadar annesiyle yıllardır konuşmuyor olsa da aralarındaki özel anne-kız dili sayesinde bir şeyleri tekrar tekrar açıklamaya gerek kalmıyordu. Önce dendiğinde *Erica Liu’nun*

ölümünden öncesi kastediliyordu. Her şey sonsuza dek de-
ğişmeden önce.

Elizabeth Gold öfkeyle derin bir nefes alıp verdi. “O korkunç şey. Sen bunu nasıl öğrendin?”

“Ben daha çok bana neden söylemediğinizle ilgileniyorum.”

Annesi rahatlamış gibi hızla konuşmaya başladı. “Sırt ağrıları için taktırmıştı. Sonra senin de taktırman gerektiği konusunda ısrar etti. İkinizin de o korkunç şeyleri taktırmanıza karşıydım fakat bilirsin baban bir şeyi kafasına takmayagörsün...” Hiç hesapta olmayan bu espriye gülmek için durdu.

“Sırt ağrıları yüzünden taktırmadı anne ya da aslında olmayan eklem iltihabı yüzünden.”

“Sen neden söz ediyorsun?”

“Dr. Falcone’un düzmece evraklarında böyle yazıyordu. Eklem iltihabı. Kendim gördüm.”

Nada annesinin bir şeyleri yeniden gözden geçirdiğini gördü, yüzüne taktığı maskenin ifadesi epey değişmişti. “Nerede gördün? Sen ne bildiğini sanıyorsun, Nada?”

“Çok şey biliyorum. Sadece henüz bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Bildiklerini anlat bana.” Gözü yine seğirmişti.

“Babamın cihazı neden taktırdığını bilmiyorum fakat eklem iltihabının sadece bir paravan olduğunu biliyorum. Ayrıca taktırdıktan sonra ona bir şeyler olduğunu da biliyorum...”

“Baban aklını kaçırdı, hayatım.”

“Hayır.”

Elizabeth sandviç yapmayı bırakıp her iki elini tezgaha dayadı. “O ilişkiye ne diyorsun, şeyle yaşadığı... o kızla? O kıza ne yaptı? Peki sonra ne oldu?” O kısmı sanki içindeki acıyı kontrol ediyormuş gibi söylemişti, sesindeki baskı ve nefret artıyor fakat ton olarak yükselmüyordu.

“Ben ondan söz etmiyorum. Örümceğin bana yardımcı olabileceğini düşünüyordu. Yardımcı oldu da.”

“O şeyleri taktıran herkes aklını kaçırdı. Buna baban da dahil. Sen de dahilsin. Kendi iç sesini bir dinle.”

“Babam bir şeyler görüyordu. Marlana’ya tıpkı ‘büyük bir makinenin içine bakan bir mühendis’ gibi hissettiğini söylemiş. Öyle ki ‘buradan Mutlak Bir’e uzanan, birbirlerine bağlı kabloları, dişlileri, yağı, pistonları’ – aynen bu şekilde söylemiş – ‘birbiriyle bağlı bütün parçaları izleyebildiğini’ anlatmış.”

Elizabeth gözlerini döndürüp, kollarını iki yana savurarak abartılı bir şekilde nefretini gösterdi ve destek almak için önündeki tezgaha abandı. “Baban ve o kaçık düşüncesi. Birlik. Bir din falan değildi. Ne olduğunu bilmiyorum.”

“Burning Patrick’in örümceği vardı ve bana neredeyse aynı şeyi gördüğünü söyledi.”

“Tekrar soruyorum, Burning Patrick kim?”

Nada soruyu annesinin salağa yattığını düşündüğünden kısmen önemsemedi. “Babam kendi örümceğini taktırdıktan sonra Marlana’dan bana da bir tane takmasını istemiş. Onda örümceğin aynısından. Marlana takamayacağını söylemiş. ‘Oyları’ alamadım gibi bir şeyler demiş.”

Elizabeth hiçbir şey belli etmeden boş boş baktı, öte yandan kafası karışmış gibi de görünmüyordu.

“Dinleyici ne demek?” diye sordu Nada.

“En ufak bir fikrim yok.”

“Bir şekilde işin içindeler. Dinleyiciler. Bir tür sağlık grubu muydular? Bilmiyorum. Babam onlara – sanırım bu sırada hastaydı – eğer benim ameliyatıma izin vermezlerse onların bir şeyi görmelerine izin vermeyeceğini söylemiş.”

“Sana bu saçmalıkları kim anlattı?”

“O şey ağıttı, değil mi? Bu insanların görmek istedikleri şey oydu? Benim ameliyatım karşılığında ağıdı verecekti.”

“Bu fikirleri nerden çıkarıyorsun?”

“Marlena Falcone’dan.”

Elizabeth gözlerini kırptırdı. Belli ki kafası karışmıştı. “Senin ameliyatını yapan doktor.”

“Evet.”

“Kısa zaman önce öldürülen doktor.”

“Evet.”

“Babanın cinayetinde kullanılan silahla öldürülen doktor.”

Nada’nın nefesi kesildi. “Ne?”

“Bunu bilmiyor muydun? Bütün gazeteler yazdı gerçi bu kesintiler olduğundan beri ComEd dışında neredeyse hiçbir şey yazmıyorlar.”

“Bilmiyordum – Jameson bana bunu niye söylemesin ki?”

“Bilmiyorum. Peki onunla tam olarak ne zaman konuştun? Sana bu saçmalıkları ne zaman anlattı?”

“Onunla konuşmadım, anne. Notlarını okudum. Birkaç tane e-postasını. Tıbbi kayıtlar. Reçeteler. Hepsini bir araya getirdim.”

“Bu belgeleri nerede gördün peki?”

“Evinde. Bu öğleden sonra.”

“Evine neden girmiştin?”

“Beni oraya Burning Patrick yolladı.”

Elizabeth öyle derin bir nefes aldı ki başının ve omuzlarının üstünde beş santimetre yükseldi. “Bunu tekrar soracağım ama bir cevap alacağımı sanmıyorum. Burning Patrick kim?”

“Bir ressam. Babamın ameliyatından sonra – sanırım benimkinden de – Marlena dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu için etkili bir tedavi yöntemi keşfettiğini fark etmiş. Tıpkı benim ve babamın raporlarında yaptığı gibi birkaç tane kayıta sahtecilik yapmış, cihazların aslında FDA’dan onaylı,

öte yandan gerçekte var olmayan hastalıklar için takıldığını iddia etmiş. Bir tane Burning Patrick'e takmış. Bir tane Wes Woodward'a takmış. Tabii onlar ve başka birkaç kişi aklını oynatmış. Woodward ve başka bir adam intihar etmiş. Marlana cihazı geri çağırmak zorunda kalmış ve doktorluk yapma ruh-satını iptal etmişler. Hapse girebilirmiş fakat kurbanların ailele-rinden hiçbirisi suçlamada bulunmamış: Hiçbiri dava açmamış.”

“Ondan sendeki cihazı da çıkarmasını istemiştin.”

“Cihazı taktıklarında orada bile değildin.”

“Bu iş hiç bulaşmak istemedim. Hepsi babanın fikriydi.”

“Ameliyat olmadan iki hafta öncesine kadar babam hapis-teymiş. Onlara engel olabilirdin.”

“Eğer böyle düşünüyorsan babanı yeteri kadar iyi hatırla-yamıyorsun demektir.” Elizabeth olduğu yerde titredti. “Aslında haklısın, sonradan pişman oldum. Asla ama asla bunu yapma-sına izin vermemeliydim. Yanlış olduğunu bildiğim halde elim kolum bağlı öylece oturdum.”

“Yapılan şey yanlış değildi, anne. Örümcek benim hayatı-mı kurtardı.”

“Böyle söylemeyi bırak. Yeterince kötü zaten.” Dişlerini dudağının üstünde gezdirdi. “Seni yıllarca görmedim. Şimdi buraya geldin ve ben seni görebildiğim için çok mutluyum. Se-ninse tek istediğin bu korkunç saçmalık hakkında konuşmak.”

Nada, tıpkı Marlana'nın yatak odasında yerde Marlana'nın notlarını ve Patrick'in karoları için yaptığı gibi zihnindeki parça-ların yerlerini de tekrar tekrar değiştirmeye devam etti. “Bunların hiçbirini bilmediğine inanmam çok zor, anne. Babamla ilgili, Mar-lena ile ilgili, ağıt ile ilgili, Marlana'nın dinleyici dediği şu insan-larla ilgili hiçbir şey bilmediğine inanmamı bekleme benden.”

“Baban ve benim farklı hayatlarımız vardı. İlgi alanlarımız farklıydı.”

Nada annesine doğru yaklaştı. Aralarında üç metre, iki san-

dalye bir de mutfak tezgahı vardı. “Marlena’nın notlarında senin isminin baş harfleri de vardı.”

“İşte bundan emin değilim.”

“‘EG,’ pek çok yerde geçiyor.”

“Bu notlar benim ismimin baş harflerinin ne yaptığını söylüyor?”

“Net değil ama EG, Marlena’yı senin bildiğini söylediğinden daha fazla biliyor.”

“EG şu Din-le-yi-ci-ler’den biri miymiş?” Kelimeyle dalga geçerek uzata uzata söylemişti.

“Zannetmiyorum.”

Elizabeth Gold’un duruşundan ilgisiz bir tavır takındığı belliydi, omuzları düştü, elleri havada kaldı. “EG bir sürü şeye göğüs gerdi.”

“İşte buna katılırim,” dedi Nada.

Elizabeth nadiren kullandığı büyük fırına baktı. Orada öylece ayakta durup tıpkı yıllarca, Nada’nın hayatı boyunca olduğu gibi hiç konuşmadan uzun süre beklediler. Yirmi yıldır söylenen yalanların, konuşulmayan gerçeklerin ağırlığı her ikisinin de üstüne bir yük gibi biniyordu.

Telefon çaldı. Nada annesine doğru bir adım attı, battaniye arkasında pelerin gibi yerde sürünüyordu. Elizabeth ahizeye sessizce bir şeyler mırıldanıp telefonu kapattı.

“Arayan kimdi?” diye sordu Nada, tanıdık biri olup olmadığını merak etmekten çok, bir şeylerden şüphelendiği için sormuştu.

“Reggie Vallentine.” Tabağı kahvaltı yapılan masaya doğru itti. “Başının belada olabileceğinden korktuğum için sen buraya gelirken ona mesaj bırakmıştım.” Sandviçin üçgen şeklinde kesilmiş diğer parçasını eline aldı fakat ağzına götürmedi. “Hemen buraya gelmesini söyledim.”

Nada sandviçin yarısını alıp pencereye doğru yürüdü, bat-

taniyeyi sıkı sıkı omzuna sardı ve annesinin camından ufukta beliren manzarada çizgi gibi görünen mavi göle bakabilmek için başını cama yasladı.

-43-

Küçük odasının açık kapısının önünde belirdi. Açık artırmadaki halinden daha güzel görünüyordu, siyah saçları kıvrım kıvrım yüzüne dökülüyordu, son moda bluzu ve eteği jilet gibiydi. Alberto Cepeda ne kadar zamandır orada durup öğrencilerinden birinin dışarı çıkmasını beklediğini merak etti.

“Merhaba.” Ayağa kalktı. “Laura.”

“Buraya beni aramamanızı söylemek için geldim,” dedi.

“Affedersiniz. Bunu söylemek için onca yolu gelmenize gerek yoktu.”

“Geldim.” Uzunca bir süre yapıp yapacağı bütün açıklama buymuş gibi göründü. “Sizinle iletişime geçebileceğim diğer bütün yollar” – kafasındaki en dikkatle seçilmiş kelimeyi arıyormuş gibi görünüyordu – “fark edilebilirdi. Eğer benim peşimde değilse ki ben peşimde olmaları için bir nedenleri olduğuna inanmıyorum karşılıklı konuşmak en güvenlisi olacaktır.”

“Lütfen. Oturun.”

“Hayır. Sadece bunu söylemek için geldim.”

“Buna inanmıyorum. Hele de benzin fiyatları böyleyken.”

Gülümsedi. “Evim fırın gibi. Buradan çıkınca kız kardeşimin Michigan’daki evine gideceğim ve şehirde elektrikler gelinceye kadar orada kalacağım.”

“Yakında gelir diye tahmin ediyorum. Bugünkü gazetede ComEd’in Genel Müdürü’yle yapılan bir röportaj çıktı.”

Laura kahkahayı patlattı.

“Onlar gelmesini isteyinceye kadar elektrikler gelmeyecek.”

“Onlar mı?” dedi Cepeda. “Commonwealth Edison mu?”

Laura tekrar kahkahayla güldü.

Cepeda kendi kendini düzeltti. “Bin.”

“Dünkü açık artırmada gerçek adınızla kaydolmamalıydınız,” dedi Laura.

“Siz oldunuz.”

“Benim kim olduğumu zaten biliyorlar,” dedi. “Ben koruma altındayım.”

“Kim tarafından?”

Laura cevap vermedince o da tahmin etmeye çalıştı. “Matematikçilerden korunuyorsunuz. Elektrik kesintisinin sebebi de onlar mı?”

Laura cevap vermedi fakat gitmedi de.

“Neden peki?”

“Bilmiyorum,” dedi. “Gerçek bu.”

“Nasıl koruma altındasınız?”

“Önemli olan sizin koruma altında olmamanız. Artık sizin varlığınızın farkına vardılar.”

Bunu duymak hoşuna gitmedi. “Lütfen. Anlatın bana. Burada gerçekten bulunma nedeniniz nedir?”

“Marlena sizi severdi. Sizin en sevdiği hocası olduğunuzu söylerdi.”

Tevazu içinde söylenenleri başıyla onayladı. “Yürüyüşe çıkalım mı?”

“Dışarısı yanıyor.”

“Burası serin.”

Asansöre doğru yürürken her biri hemen yanındaki ilan panolarına doçentlerin astığı duyurular, makaleler ve karikatürler dışında Cepeda’nın kapısına benzeyen turkuaz renkli iki düzine kapının önünden geçtiler. Bağdaş kurup Dr. Walker’ın odasına

gelmesini bekleyen, kulaklıklarından dinlediği müzikle kendinden geçmiş bir öğrencinin adeta üstünden atladılar. Öğrenci şaşkınlıkla gülümseyerek selam verdi, yanından geçerlerken de gözlerini kapattı.

Dışarıda karaağaçların tepelerindeki yapraklar güneşin altında solmuştu. Yılın bu zamanında kampüste birkaç tane öğrenci vardı, boş futbol sahasının ilerisindeki bakımlı bahçeden hiç dikkat çekmeden geçiyorlardı.

“Babanız Marlana ile birlikte çalışıyordu. Halkanın içindeydi – halkalar içinde halka – Bin’in üyesi,” dedi Cepeda nihayet Laura bir şey söylemeyince. “Tabii siz değilsiniz.”

Ona anlatmak için can attığını, sadece cesaretini toplamaya çalıştığını biliyordu. “Geleneği aile içindeki fertlere aktarmak âdettendir. Tabii aynı zamanda isteğe de bağlı bir şey. Babam erkek kardeşimi seçti, beni değil.”

“Çünkü siz bir kadınsınız.”

“Cinsiyetin bununla bir ilgisi yok,” diye kestirip attı, sanki onu reddeden oluşuma yapılan hakaret ona yapılmış gibi. “Tanrı’ya inandığım için beni seçmedi.”

“Anlamıyorum.”

“Bir ayırım var.”

“Evet, biliyorum, matematikçiler ve dinleyiciler.”

“Bildiğinizi sanıyorsunuz,” dedi. “Aslına bakarsanız belki de benim bildiğimden daha fazlasını biliyorsunuz. Aramızdaki fark şu ki onlar hakkında bildiklerinizin yüzde doksan dokuzu yalan. Sizin inanmanızı istedikleri yalanlar.”

Yolun dışına çıkıp, Chern Avlusu’nun sararmış çimenlerinin üzerinden geçip Sampson İdare Binası’nın yamuk kolonlarının yanından yürümeye devam ettiler, oradan da St. Josephh Gölü’ne çıkan yeni döşenmiş yolda ilerlediler. Aslında tam olarak bir göl sayılmazdı, bir avuç süs balığına

ve iğrenç kokan çürümüş yosunlara ev sahipliği yapıyordu o kadar.

“Tüm bildikleri, sakladıkları sır son derece *basit*,” dedi. “Bir defasında erkek kardeşim bana gelenekten geriye kalan her şeyin, geleneğe ait temel bilgilerin tümünün üniversitede kalkülüs dersi almış herhangi birine öğleden sonra sadece birkaç saatte anlatılabileceğini söylemişti. Ben de ona inanıyorum. O insanların hepsi dahi olacak diye bir şey yok.”

“Tanrı’ya inanmanızın ne gibi bir sakıncası var?” dedi Cepeda. “Pisagor Tanrı’ya inanırdı.”

“Bugün müritlerinden bazıları Pisagor’un sahip olduğu bilginin kendi zamanının çok ilerisinde olduğuna ve bu bilgiden ilahi bir şekilde ilham alınması gerektiğine inanıyor. Diğerleri ise insanın zekasını kabul etmelerine rağmen öteki grubun inandıklarına inanmıyorlar.”

“İsimler ve sıfatlar,” dedi Cepeda.

“Ne?”

“Benim mesleğimde eski bir tartışmadır. Bazı matematikçiler sayıların sıfat olduğuna inanır. Öyle ki dünyayı açıklamak için insanlar tarafından icat edildiklerini düşünürler. Diğerleri ise sayıların isim olduğuna inanır. Sayıların evrenin kendisi kadar eski olduğuna, sayıların evrenin kendisi olduğuna inanırlar. Sayıların insanlar tarafından icat edilmediğine, keşfedildiğine inanırlar.”

“Sizin hangi tarafta olduğunuzu söyleyebilirim.”

Cepeda başıyla onayladı. “Demek gerçekten bilmiyorsunuz?”

“Neyi bilmiyorum?”

“Onların ne bildiklerini.”

Laura başını salladı. “*Haklarında* bir şeyler biliyorum. Uzun uzun denklemlerden çok, oranlarla ilgili bir şey olduğunu, sırlarını tıpkı gizli tariflerini herkesten sakıyan bir aşçı gibi sakladıklarını biliyorum. Bilimdeki gelişmeler Pisagor’un

bildiklerine ayak uydurup ona yetiştikçe sakladıkları sırların gittikçe azaldığını biliyorum. Ayrıca hepsinin hem matematikçilerin hem de dinleyicilerin bildiklerini herkes öğrendiğinde – ki bu bir gün mutlaka olacak – medeniyetin yok olacağına inandıklarını biliyorum.”

“Neden?”

“Bunları bana erkek kardeşim anlattı.” Laura derin bir nefes aldı. “Bana, ‘Büyük bir sahanın veya bir ormanın ya da bir çölün ortasında büyük, kırmızı bir düğme olduğunu ve bu düğmeye basınca dünyanın içindeki her şeyle birlikte yok olacağını hayal et. Düğme tamamen korunmasız. Etrafında hiçbir asker, bekçi, çit, kapı, kilit, hiçbir şey yok. Herhangi biri, yanına gelip istediği zaman bu düğmeye basabilir. O düğmeye basmak onu ve gezegendeki diğer bütün canlıları yok edecek olsa da çok geçmeden birileri gelip bu düğmeye şüphesiz ki basacaktır, değil mi?’ demişti. Gelenek, insanlığı kendisinden koruduğuna inanıyor.”

Cepeda suyun ötesine baktığında çiftlik evi gibi yapılmış kredi binasının hemen yanında Gotik tarzda iki tane eski öğrenci yurdunu görebiliyordu, tıpkı daha önce yaptığı gibi kampüsün mimarisinde bir planlama, mantık ve özellikle de simetri olmamasına içinden lanet etti.

Cepeda sık sık bir binanın yüzünün – *hatta bir insanın yüzünün* – amacı neyse onu belli etmesi gerektiğini düşünürdü. Örneğin çok sevdiği San Juan’ı korumak için dikilen El Morro Kalesi çıkık ön kısmı ve gittikçe daralan burçlarıyla eski dünyada denizden gelen istilacıların gözüne bir ejderha kafası gibi görünmüş olmalıydı. İstilacı değil de canavar da denilebilir. İngilizler kaleyi taştan devasa canavarın gözlerine bir kez olsun bakmadan karadan aldı. El Morro’nun soğuk duvarlarının, ateş püsküren toplarının yapamadığını sudaki yabancı bakteriler yaptı ve tamamı ishal olan İngiliz donanması haftalar sonra geri çekildi.

“İnsan zalimleşeceği zaman son derece yaratıcı olabiliyor,”

dedi Cepeda yüksek sesle, sanki suya doğru konuşuyordu, “oysa doğa her zaman kendine çok daha etkili silahlar yaratabiliyor.”

Laura kahkaha attı. “Siz onlardan biri olmalısınız.”

Cepeda hüzünlenmişti, derin bir nefes aldı. “Sırlardan birinin işe yaramayan bir sayı olduğuna dair bir söylenti var. Eğer bir dairenin çapı bu sayıya eşitse ve bu sayıyı pi sayısı ile çarparsanız, dairenin çevresini bulmanız gerekirken, bulamazmışsınız. İddialara göre bu sayı doğal afetlere – kasırgalar, fırtınalar – sebep oluyormuş. Söylenene göre bu sayı yüzünden güvertedeki bilgisayar durduk yere bozulup Challenger uzay mekiği kaza yapmış. Bin’in bu sayının ne olduğunu bildiği de söyleniyor.”

“Bilmiyorum,” dedi Laura.

Cepeda yaşadığı hayal kırıklığını belli etmemeye çalışıyordu. “Ben hâlâ anlayamadım. Tanrı’ya inanmanızın ne gibi bir sakıncası var?”

“Dinleyiciler ve matematikçiler şu anda neredeyse eşit şekilde ayrılmış durumda. Her iki grup da bir taraftan sonun yaklaştığına, kısa zaman içinde bütün sırlarının öğrenileceğine ve çağdaş uygarlıkların bir tür kıyametle karşı karşıya kalacağına inanırken diğer taraftan bugün, mevcut durumda ne yapacakları konusunda anlaşıyorlar. Dinleyiciler, Pisagor’un onlara Tanrı’nın ilham dolu kelamını ilettiğine ve bunu korumak, bu gezegendeki ölümlülerin hayatını olabildiğince uzatmak zorunda olduklarına inanıyorlar. Matematikçiler ise sırlarını riske atacak dahi olsa kalan zamanı yılmadan Pisagor’un bile ulaşamadığı gerçeğe ulaşmak için kullanmaları gerektiğine inanıyorlar.”

“*Armoni.*”

Laura başıyla onayladı. “Bazı matematikçilerin dinle hiç alakaları yok. Diğerleri ise Katolik, Protestan, Yahudi, Müslüman, Budist ve daha pek çok dinin mensubu. Babam benim

kuvvetli inancım, annemin inancı yüzünden dinleyicilerin tarafına geçebilme ihtimalim olduğunu düşündü. Benim oyumu alacaklarından korktu. Bu yüzden çok daha sadık olduğunu düşündüğü erkek kardeşime yöneldi.”

“Demek ki mesele din değil siyasetmiş.”

“Sanırım bu doğru.” Gülümsedi. “Benim gibiler çok. Geleceğin yetimleri. Sırrı saklamamıza rağmen avantajlarından yararlanmıyoruz.”

“Neden bildiklerinizi basına açıklamıyorsunuz?”

“Korku güçlü bir gerektir, değil mi? Onlardan korktuğum için. İtiraf etmem gerekirse babam tarafından sağlanan rahat hayatımı mahvetmekten korktuğum için. Onların haklı olmasından korktuğum için. Bu, bir felakete yol açar. Olabileceğine şahit oldum, siz de oldunuz.”

“Uçaklar,” dedi Cepeda. “Elektrik kesintisi.”

Uzağa, suya doğru baktı.

“Gerçi sizin bana anlattıklarınız da az değil.”

“Pek çok insan onlar hakkında bilgi sahibi, Profesör. Siz onları biliyorsunuz. Haklarında bir yığın iddianın olduğu kitaplar yazıldı. Hatta aralarında romanlar bile var. İnternette yığınla efsane, teori var. İnsanların onlar hakkında bir şeyler bilmeleri umurlarında değil. Üye olmasalar da her seviyeden – bilim, siyaset ve iş dünyasından – insanla bağlantıları var. Onların gücü korkudan geliyor, tamamen bilinmez olurlarsa kimse onlardan korkmaz. Öte yandan bunun bir şehir efsanesi veya bir komplo teorisi olmadığını bilmenizi istiyorum. Onların gerçek olduğunu anlamak zorundasınız. Hem gerçek hem çok ciddi olduklarını. İşte bu yüzden bu işin peşini bırakın.”

Cepeda sözlerine devam etti. “Ben bağlantıda oldukları o insanlardan biriydim. Marlana bir şey üzerinde çalışıyordu. Ona yıllarca yardım ettim. Sorularına cevap verdim...”

“Üye olmadığı halde her biri devasa bir projenin küçük bir parçasında farkında olmadan çalışan sizin gibi düzinelerce insan olabilir. Tek bir kişi hiçbir zaman büyük resmi göremez.”

“Peki ya benim üzerinde çalıştığım şey neydi? Armoni mi? Her şeyin teorisi mi?”

“Olabilir. Herhangi birinin fabrikasında üretilen bir alet de olabilir. Marlana’nın insanların kafasının içine yerleştirdiği bir zımbırtı. Microsoft’a rakip olabilecek bir bilgisayar işletim sistemi ya da Microsoft’u yerle bir edecek bir virüs de olabilir.”

“Korkarım ama benim üzerinde çalıştığım şey Marlana’nın öldürülmesine neden olan şeyle aynı. Yüce Tanrım, o uçakların düşmesine yardım etmiş olabilirim, hepsi –” dedi Cepeda.

Laura’nın ses tonu sertleşti. “Hemen bu işin peşini bırakın, hemen.”

“Yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Reuben Contreras adında bir adam vardı,” dedi Laura. “Los Angeles’ta yaşıyordu. Tıpkı sizin gibi geleneğe ucundan, kıyısından bulaşmış ve bir türlü yakasını kurtaramamış. Gidin o adamın başına ne geldiğini öğrenin sonra buna değer mi yine siz karar verin. Benimle konuştuğunuzu da kimseye söylemeyin.”

Laura arabasına kadar kendisine ona eşlik etmesini istemedi, Cepeda’nın canı odasına hemen gitmek istemediğinden ön bahçenin karşısındaki kütüphanenin önünden geçerek yolunu uzattı. Arkasını döndü ve etrafına bakındı, kampüse gelişigüzel dağılmış, birbirleriyle ilgisi olmayan yöneticilerin, not alan öğrencilerin, turistlerin hiçbir dikkatlerini özellikle ona çevirmiş gibi görünmüyordu.

Ondan şüpheleniyordu, kendini korumaya almıştı, son derece temkinli davranıyordu. Belki de bütün insanları ya da en azından bütün avukatları böyle görüyordu. Reggie ise yarı robot beynine sahip bir kızı korkutucu buluyordu. Özellikle de böyle kendisi gibi bir kızın kesinlikle bilmek isteyeceği bir sırrı saklayan bir adam için daha da korkutucuydu.

“Seni tekrar görmek ne güzel, Canada,” dedi Reggie.

Canada gülümsedi, üzgün fakat samimi görünüyordu. Çok hoş duruyordu. Daha ufak tefekti ama annesinin en güzel taraflarının – çenesini, yanaklarını, beyaz dişlerini – pek çoğunu almıştı. Gözleri, babasının keskin ve derin bakışlı, yuvarlak gözlerine benziyordu ama daha uzun kirpiklisiydi.

“Avukatını aramana gerek yoktu, anne,” dedi Canada.

“İster inan ister inanma ama senin için endişeleniyorum,” dedi Elizabeth.

Kapının hemen yanında Treasure Island market poşetinin içine doldurulmuş bir yığın kirli çamaşır duruyordu. Canada temiz görünüyordu fakat saç baş dağınık olduğundan Reggie, kızın burada duş aldığını ve çocukluğunda kullandığı dolaptan temiz bir şeyler çıkarıp – rock festivalinden alınmış bir gömlek, dizlerinin üstü tükenmez kalemle boyanmış yırtık bir kot, uzun, sıkıntılı okul günlerinden kalma giysiler – giydiğini düşündü. Hâlâ üzerine tam olmasına rağmen kıyafetler sanki başka bir zamana aitmiş gibiydi, temalı bir partide giyilen kostümlere benziyordu.

“Burada bulunma sebepime gelelim, olmaz mı? Şu anda bizim önceliğimiz Canada’nın güvenliği. Bir süredir Las Vegas polisiyle irtibat halindeyim, onlara Canada’yı temsil ettiğimi teyit ettim. Onunla konuşmak istediler fakat bugün konuşma-

yacaklar. Konuşmanın nerede olacağından bile emin değilim, burada Chicago’da mı yoksa...” dedi Reggie. Canada’nın onu dinlemediğini anladığı için Reggie konuşmanın ortasında sustu. Canada tıpkı bir filmde özel bir sahne aramak için kaseti geri saran biri gibi uzaklara dalıp gitmişti.

Reggie o ana kadar Canada’nın bir haftadır gazete okumadığının farkına varmamıştı. Şimdi Elizabeth Gold’un onu neden ilk önce buraya çağırdığını anladı. Dönüp ona, “Biliyor mu?” diye sordu.

Elizabeth başını salladı. Canada çenesini kaldırdı, gözleri çakmak çakmaktı; dudaklarını büzüp, kaşlarını çattı.

“Canada, bu aralar hiç evden birileriyle görüştün mü?” diye sordu Reggie.

“Beş yıldır ondan haber almıyorum,” dedi Elizabeth.

“Las Vegas’tan birilerini kastetmiştim. Ev derken o evi söylüyorum,” dedi Reggie.

Canada “Hayır,” dedi. “Oradan bir süreliğine ayrılmıştım.”

“Senin problemin de bu zaten,” dedi Elizabeth. “Sürekli bir şeylerden kaçırıyorsun.”

Reggie bakışlarıyla Elizabeth’i susturdu. “Canada, biz seni arıyorduk. Birçok insan seni arıyordu.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

Reggie’nin babası ona her zaman, eğer yaptığın işten zevk alıyorsan o işte başarılı olursun derdi. Gerçek şu ki eğer *hiç kimsenin* zevk almadığı bir işte başarılı olursan – en kötü haberleri vermek gibi – zengin olursun.

“Beatrice Beaujon ve David Amoyo öldü,” dedi.

Yüzünün şeklinden duyduğu şeyi anladığı hemen belli olmuştu. Suratı sanki korkunç bir ifadeye büründü, ağzı yarım açıldı, dudakları tir tir titriyordu, gözleri doldu, burun delikleri şişti. Annesi ona doğru uzandı fakat Nada geri çekildi.

Reggie içinde duyduğu şiddetli rahatsızlığın, yüzündeki ifadenin anlaşılmamasını umuyordu. Bu iki kadının hayatını şekillendiren görünmez bir el olmuştu. Her ne kadar onlara bu acıyı yaşatan kişi doğrudan o olmasa da başka bir sürü seçeneği ellerinden almıştı. Onları önce hayattan uzaklaştırmış sonra geri döndürmüştü. Kız birdenbire kendi hayatından korkar hale gelmişti, annesi ise onu korumak istese de bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Elizabeth zaten tam da bu yüzden Nada birdenbire ortaya çıkınca onu aramıştı – *Kötü haberi vermesi için*.

“Nasıl?” diye sordu Canada.

Reggie, Nada’nın en kötü ihtimali düşünebilmesi için bekledi. “Öldürülmüşler. Evlerinde. Bayan Beaujon’un kocası da öldürülmüş.”

Ağlamaklı, kısık bir sesle sordu: “Peki Lori?”

“Lori kim?”

Kelimeleri zar zor bir araya getiriyordu. “Bea’nın kızı.”

Reggie başını salladı. “O, evde yokmuş.”

Canada, hayatındaki boşlukları nasıl dolduracağını düşünerek derin bir nefes aldı. “Kim?”

Reggie dilini alt ve üst dişlerinin üstünde gezdirdi. “Bu konuyu konuşmadan önce belki biraz sakinleşmek istersin.”

Canada başını bir omzundan diğerine kararlı bir şekilde salladı. “Onları kim öldürdü?”

Reggie evrak çantasına uzanıp içinden kırıkmış, üzerine kahve dökülmüş bir *Sun-Times* gazetesi çıkardı. “Polisler Wayne Kenneth Jennings adında bir kumarhane çalışanını arıyor.”

Nada habere göz gezdirdi, parmağının ucuyla fotoğrafa dokunup yerinde doğrularak oturdu. Sanki hatayı ortaya çıkaran yalan buymuş gibi, sanki söyledikleri hiçbir şeyin doğru olmadığını şimdi anlamış gibi dudakları adeta gülüyormuşçasına kıvrıldı. “Bu imkansız.”

“Görünüşe bakılırsa şu anda esas şüpheli kişi o, gerçi polisler artık bu şekilde ifade etmiyor. Başkalarının da olaya karışmış olma ihtimalini de göz önünde bulunduruyorlar.”

“Bu mümkün değil.”

Reggie, Nada’yı bir tanığı inceler gibi inceledi. Gözleri ve dudakları – beynine en yakın kısımlar – son derece kendinden emindi. Beynine en uzak kısımlar ise nispeten daha tereddütlüydü. Elleri hafifçe titriyordu. İki kez dizlerini yerinden oynatmıştı. Söylediği şeye inanıyordu fakat emin değildi.

“Yüce Tanrım, kendi öz annenin bile haklı olduğuna inanmazken gelmiş burada bir sapığı, bir katili savunuyorsun,” dedi Elizabeth.

Reggie eliyle susması için işaret etti. “Bu adamı ne kadar iyi tanıyorsun?” diye sordu Reggie.

“Arkadaşım.”

“Ne kadar yakınsınız?”

Bakışları aniden dehşetli bir hale büründü. “Hangi lanet olası ayrıntıları öğrenmek istiyorsun?” Ruh halindeki bu geçiş Reggie’ye Solomon’u hatırlattı ve birden tüyleri ürperdi.

“Onun kayıplara karıştığını biliyor muydun?”

Nada bunu duyduğuna şaşırmıştı.

“En son görüldüğünde polisler gelmeden hemen önce Amoyo’nun cinayet mahallinden kaçtığını biliyor muydun? Peki Wayne’in bir yere bırakıp gittiği arabasında Amoyo’nun kanının bulunduğunu biliyor muydun?”

Bilmiyordu.

“Bayan Beaujon’un cenazesinde bulunduğunu biliyor muydun? Bayan Beaujon’u tanıyor muydu?”

Yavaşça, “Zannetmiyorum,” dedi.

“Senin dairene girdiğini biliyor muydun? Las Vegas’ta işini şiddete başvurarak halletmesiyle meşhur olduğundan haberin var mıydı?”

Nada cevap vermedi.

“İşyerinde kullandığın bilgisayarda polisin seninle ilgili epey malzeme bulduğunu biliyor muydun?”

“Ne?”

“Fotoğraflar. Belli ki pek çoğu senin haberin olmadan çekilmiş. Dijital güvenlik kameraları sen kumarhanedeyken çekmiş. Oteldeki sevdiğin kumar masalarını, gece kulüplerini ve hatta tuvaletleri gösteren bir harita. Geçmişine, sahip olduğun krediye ait bilgiler. Günlük girdilerini gösteren kayıtlar. Şiirler. Sana hitaben yazılmış aşk mektupları. Belli ki verileri saatlerce televizyondan ve Colossus’taki güvenlik kameralarından izlenerek toplanmış geniş bir elektronik çizelgesi bile varmış. Oynadığın oyunlarda *on binlerce* el sırasında aldığın kararları gösteriyor. Poker, yirmi bir. Ne zaman bahis yükselttiğini, ne zaman blöf yaptığını, elde tuttuğunu, ne zaman kart istediğini tek tek incelemiş.”

Nada yavaş yavaş başını salladı. “Benden hoşlandığını biliyorum.”

“Sana karşı *takıntılı*, Canada,” dedi Reggie. “Sen Las Vegas’tan ayrıldıktan sonra evine girmiş. En yakın arkadaşını ve eski sevgilini öldürmüş. Senin peşinde, muhtemelen son derece tehlikeli biri var ve polisin bu kişinin nerede olduğu hakkında en küçük bir fikri yok.”

Bütün bunları uzunca bir süre düşündü ve sanki ekleyecek bir şeyi varmış gibi ileri geri sallanmaya başladı. “Tamam, bakın, bunlar çok saçma.”

“Her şeyce rağmen...”

“Wayne ancak çikolatalı bir dondurma kadar tehlikeli olabilir. Bu konu üzerinde düşünmem gerekiyor.” Nada gazeteyi alıp haberi inceledi.

“Canada, bak. Biz konu ile ilgili daha fazla bilgi edininceye kadar buradan ayrılma. Güvenliğini sağlamak için birkaç ayarlama yapmaya çalışacağım,” dedi Reggie.

“Aman Tanrım,” dedi Nada tekrar gazeteye doğru eğilerek haberin ağırlığı ona büyük bir darbe vurmuştu. “Cenazeyi kaçırdım.” Hissettiği korkuyu ve pişmanlığı saklamak için elini ağzıyla kapattı. Affedilmez bir şey yaptığını gizlemek istiyor gibiydi.

Hiç konuşmadan öylece oturdular. Reggie, Canada’nın uzun süre ağlamasını izledi. Canada sakinleştirmek için gösterilen bütün çabaları reddetti, hiçbir şey yemek istemedi, sadece bir yastığı tıpkı bir oyuncak ayı gibi göğsüne bastırıp koltuğun üzerinde öne arkaya gidip geldi.

Reggie “Bu gece burada kalabilir, değil mi?” diye sordu kısıp bir sesle Elizabeth’e. Elizabeth başıyla onayladı. “Canada, yorgun olduğun belli ama şu anda güvenli bir yerdesin ve bütün bunları annenle yarın sabah da konuşabilirsin.”

Canada, Reggie ve annesine baktı. Şişmiş gözleri hâlâ yaşlarla doluydu. Nihayet ayağa kalktı ve yatak odasına doğru yürüdü.

Elizabeth, Reggie’ye dönerek başını salladı. “Yatağın hazır,” diye seslendi.

Kapının açılıp kapandığını duydular.

“Bizimkisi hayatında gördüğün en işlevsiz aile değil mi?” diyen Elizabeth iç geçirdi.

Reggie gülümsedi. “İster inan ister inanma ama hayır.” Ona her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

“Sonunda evine geldi ama değil mi?” dedi Elizabeth. “Hayal ettiğim şekilde değil ama sonunda evine geldi.”

-45-

Belki kendisi de nereye gittiğini bilmediği için polis bir türlü Wayne’e yetişemiyordu. Kalın ağaç dalları onu helikopter-

lerden koruyordu (pervane sesi duymuştu) ve peşindekilerin Peter'in anlattığı türden bir sıcak takip teknolojisini alacak kadar bütçeleri de büyük ihtimalle yoktu.

Saatlerce yürüdü, bazen artık hiçbir ses duymamaya başlasa da sonunda bir şekilde tekrar otobanın yolunu buluyordu. Uzaklardan gelen bir tren sesi duydu. Peter bir defasında hareket halindeki yük trenlerine atlayan insanlar olduğunu söylemişti. Son derece tehlikeli bir iş olduğundan da bahsetmişti fakat Wayne gibi çaresiz ve muhtemelen ortalama bir serseriye alaşağı edebilecek kadar tehlikeli olup olmadığının önemi yoktu. O yeter ki kaçmak istesin, o zaman trene atlamak seçeneklerden biri olabilirdi fakat bir yük treni bulsa bile nereye gittiğini veya gideceği yere ne zaman varacağını bilemeyecekti. Otostop çekerek riske giremezdi ama aynı zamanda da otobanı kullanmaktan başka Chicago'ya gitmenin bir yolu olduğunu da düşünemiyordu.

Nihayet ormanın içinde bir tane toprak yola ulaşmıştı, ağaçların arasında ağır ağır ilerlemekten nispeten daha iyi olduğu için bu yolu takip etti. Artık kabuk bağlamış kıpkırmızı güneş yanığının üstüne şimdi bir de yüzlerce sivrisinek ve böcek ısırtığı eklenmişti. Dudakları ve gözleri şişmişti, eklem yerleri oynamıyordu. Kendini yorgun ve bitkin değil yaşanmış hissediyordu.

Toprak yol onu asfaltlı bir geçiş yoluna çıkarmıştı, I-80 otobanı boyunca dinlenme tesisleri birbiri ardına sıralanıyordu. Batı sınırının sonunda olmasına rağmen yolcular her iki taraftan da girip çıkabilsinler diye otoban boyunca bütün restoranlar ve dükkanlar kapatılmıştı. Wayne park alanının karşısına geçti; gözleri şişmiş, başı her yerinden zonkluyordu. Etrafta polis göremiyordu. İçeri girdi.

Tesisin içinde bir tane Wendy's restoran, bir tane Krispy Kreme tatlıcısı, küçük bir büfe ve elektronik otoban geçiş kartı veya piyango bileti alınabilen bir bilgi kulübesi vardı. Wayne

araba çalma fikriyle oyalanmaya başladı. Araba çalmak istemiyordu, çalmak zorunda kalmak istemiyordu, ayrıca birileri arabasını kilitlemediği ve anahtarı da kontağın üstünde bırakmadığı sürece bunu nasıl yapacağını da bilmiyordu. Önünde nasıl bir seçeneği olduğunu bilmiyordu. Sadece bu şekilde açıkta kalmak kabul edilebilir bir risk gibi görünmüyordu o kadar.

Wayne acaba hangi noktada riskleri hesaplamayı bırakacağını merak ediyordu.

Onları yiyecek bölümünün karşısında gördü. İki eyalet polisi erimiş peynirli Wendy's sandviçlerinin sarılı olduğu kağıdı çıkarıyordu. Oturdıkları masanın üstünde fotoğraf ve uyarı maddeleri gibi görünen el ilanları vardı. Wayne durduğu yerden tam olarak göremese de fotoğrafı tanıdığına bahse girebilirdi.

Hızla erkekler tuvaletine girdi ve kimse daha ona bakmadan pisuarlardan birinin önünde durdu. Fermuarını açıp çişini yapmaya çalıştı. Başını kaldırıp baktı. Duvarı, tam göz hizasında Colossus'taki personel fotoğrafı asılıydı. Tam adı, boyu, kilosu, yaşı. "Tehlikeli olabilir. Bir cinayetle ilgili olarak sorulanmak üzere aranıyor." Ücretsiz bir ihbar hattı. Ödül yok. Şimdilik.

Wayne pisuarın önünde durup aceleyle hazırlanmış afişe uzun bir süre baktı. Sifonu çekti, fermuarını kapattı, ellerini yıkadı ve ağzına bir avuç su aldı ve bunların hepsini başını bir an olsun kaldırmadan yaptı. Dışarı çıkıp hızla turizm broşürlerinin arkasına gizlendi. Polisler ayakta ve gitmeye hazırlanıyorlardı. Ketçap bulaşmış yemek kırıntılarını elleriyle toparlayıp parmaklarını farkında olmadan kılıflarına soktukları silahlarına sildiler. Kapıya – Wayne'in gitmesi gereken doğru tarafındaki kapı – doğru giderlerken pek çok kişiyi durdurup üzerinde Wayne'in fotoğrafının olduğu

el ilanını gösterdiler. Yolcuların her biri başlarını sallayıp yollarına devam etti.

Wayne yüzce kadar sayıp peşlerinden dışarı çıktı. Görünürde hiç polis yoktu. İnsanların onu fark edebileceğini düşünene kadar kilitli üç veya dört arabanın içine baktı, sonra da hızlı adımlarla yirmi kadar kamyonun park ettiği yan taraftaki araziye geçti. Sıcak asfaltın üstünde, kamyon kasalarının arasında gizlendi ve ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Belki de teslim olmalıydı. Başına gelenleri açıklayabilirdi belki de. Pantolonunda hâlâ Amoyo'nun kanı olsa da belki ona inanırlardı. Belki de olayı çoktan çözmüşlerdi. Hoover belki ona kefil olurdu. Belki de Amoyo'nun tam olarak öldüğü saati hesapladıklarında onu Wayne'in öldürmüş olamayacağını anlarılardı. Gerçi şu aşamaya gelinceye kadar suçluymuş gibi hareket etmişti. Eğer birileri gerçekten ona komplo kurmak istiyorsa ve onun bıçağını oraya koymuşsa, aleyhinde başka hangi kanıtları da koymuş olabilecekleri ve bundan nasıl sıyrılabileceği hakkında Wayne'in en ufak bir fikri yoktu.

Başını kaldırıp sola doğru baktı. Kamyonun üzerinde daha önce hiç duymadığı bir nakliye şirketinin logosu vardı. Sağ tarafındaki kamyon bir içme suyu firmasının rengarenk reklam afişiyle kaplanmıştı, ne kadar susamış olduğunu hatırladı.

Bekle. Su.

Gazetedeki haberde ne diyordu? Ülkenin dört bir yanından su dolu kamyonlar, trenler Chicago'ya yönlendiriliyordu.

Wayne su kamyonunun altında sürünüp diğer taraftan çıktı. Burada da su vardı. O kamyonun da altına girip başka bir kamyonun altına geçti. Burası da suyla doluydu.

Bu kamyonlar Nada'ya doğru gidiyor olabilirdi.

Arkaya geçip kolu kaldırdı. Üzerinde asma kilit vardı. Öbür kamyonu, sonra diğerini, sonra onun yanındakini denedi. Sıradaki beşinci kamyon kilitlenmemiştir.

Yine de hiç planı olmamasından iyiydi.

Wayne kolu çekti, ağır kapıyı kaldırmaya çalışırken kapının kanadı kürek kemiğine hızla çarptı. Bir metre yükseklikten yere düştü. Gözleri kıpkırmızı oldu. Önceki yaralarının, böcek ısırıklarının, güneş yanıklarının hepsi birden adeta alev aldı, bir an için yakalandığına neredeyse sevinecekti.

“Onun bunun çocuğu!” dedi bir ses. “Lanet olası su, lanet olası bir dolara satılıyor! Kamyonumdan çalacağına git dükkandan al, seni bedavacı pislik!”

Wayne sırtının üstünde yuvarlandı ve kollarını göğsünün üstüne kapattı. Şoför yan tarafını tekmeledi. Çok acımişti, bu sefer karnının her yerine iğneler batıyormuş gibi hissetti. Kanın tadını almıştı.

“Kalk ayağa!”

Wayne kalkmaya çalıştı ama yeterince hızlı hareket edemediğinden kamyoncu onu tuttuğu gibi ayağa kaldırdı. Wayne’in gözleri tekrar net görmeye başladı. Adam muhtemelen kırklı yaşlarının sonlarındaydı. Yer yer kırlaşmış sakalları vardı, sendika şapkasının altından görünen saçları yıkanmamıştı. Güçlü kuvvetliydi fakat o kadar da heybetli değildi, Wayne’in ancak üçte ikisi kadardı.

“Lanet olsun,” dedi adam, Wayne’in gömleğinin üstündeki logoya bakarak. Wayne adamın ne düşündüğünü biliyordu. Onu tanımış olmalıydı. Afişlerden, gazetelerden. *Wayne Kenneth Jennings*.

Wayne ağlayacak gibi oldu. Hayatı boyunca ikinci adını hiç kullanmamıştı. Arkadaşları hatta Peter gibi yakın arkadaşları bile ikinci adını bilmezdi. Şimdi ise bütün dünya onu tıpkı John Wayne Gacy gibi üç isimli bir katil olarak tanıyordu. Üstüne üstlük isimlerinden biri de aynıydı.

Ne yapması gerektiğine karar vermek için birkaç saniyesi vardı. Hatta belki de o kadar bile vakti yoktu, hemen ne olaca-

ğına karar vermesi gerekiyordu. Kendisi olmayı, sadece kendi durumunu açıklamak isteyen masum bir adam olmayı seçebilirdi. Onca olan bitene rağmen hâlâ en ufak bir kanun bile çiğnememiş bir adam. Dükkandaki o eşofman üstünü bile çalmamış bir adam.

Bunun yerine başka biri olmayı da seçebilirdi. O birkaç saniye içinde hiç tanımadığı, öyle olduğunu düşündükleri, afişin üstüne resmini koydukları masum adam değil de afişte tarif ettikleri “tehlikeli” adama dönüşebilirdi. O adam olmayı seçebilirdi. Çaresiz masum bir adam yerine çaresiz bir katilin yapacaklarını yapabiliirdi.

Kamyoncunun suratına yumruğunu indirdi. Adamın yüzü gözü kanlar içinde kaldı, kılcal damarları çatladı, kırılan burnu adeta dümdüz oldu. Wayne daha önce kamyoncunun ona vurduğu ağır kilidi çıkarıp tehditkar bir şekilde sağ elinde salladı. Geriye doğru tökezleyerek, kamyoncunun yakasına yapıştı. Adam her iki elini de kanlar içindeki suratına tutmuş, akan kanı durdurmaya çalışıyordu.

Wayne ona hayatta kalması için ne yapması gerektiğini söylerken kamyoncu ağlıyordu.

-46-

3 AĞUSTOS SALI

Nada yataktan kalktığı anda uyku sersemiydi, jaluzilerin arasından sızan gün ışığı gözüne vuruyor, halının üzerine adeta ışıktan hançerler fırlatıyordu. Saat kaçta uyumaya gittiğini veya ağır nevresimlerin altında kaç saattir kıvrılıp, gözleri kapalı, tek bir rüya görmeden yattığını bilmiyordu. Sekiz saat olmuş muydu? Yoksa bütün gün uyumuş muydu? Normal şartlarda

örümceği zamanı bir kronometre gibi ölçerdi fakat ne zaman derin ve kesintisiz bir uyku çekse nerede olursa olsun sersem gibi oluyordu. Annesinin, yanında su ve haplarla geldiğini hatırlıyordu. Ne olduklarını sormadan hapları içmişti, çünkü kötü haberin etkisinden kurtulmak istiyordu. Şimdi ise geceyi son-
dan başa doğru hatırlamak, ağladığını, inkar ettiğini sonra da Reggie Vallentine'in ağzından çıkan sözleri hatırlamak onu ikinci defa sarsmış ve yaralamıştı. Olan biteni tekrar inkar edip ağlamaya başladı.

Gergin ve kızgındı. Yaptığını söyledikleri şey yüzünden Wayne'e kızgındı. Ona bunu söylediği için Reggie'ye kızgındı. *Söylemediği* için annesine kızgındı. Aslında annesine kızgın olduğu meseleri bir araya getirebilirdi. İçlerinden bazıları on yıldır hiç değişmemişti.

Uyku ve muhtemelen aldığı Valium sayesinde bir gece önceki baş ağrısı hafiflese de tamamen geçmemişti, hatta şu anda ağrının yeniden başlayıp yavaş yavaş kendini hissettirdiğini anlayabiliyordu. Omuzlarının üstündeki ince battaniye iç çamaşırı ve tişörtünün üstünü zar zor kapatıyordu, koridora çıkıp annesine seslendi. Cevap gelmedi.

Bulmaca gittikçe daha karmaşık bir hale geliyor, durmadan dönen Rubik Küpü'nden farkı kalmıyordu. Küpü her çevirdiğinde çözümden bir adım daha uzaklaşıyordu. Şimdi de Bea'yle ilgili o korkunç haber çıkmıştı. David. Wayne, *Tanrım*. Bunların hiçbirisi gerçek olamazdı fakat hâlâ sehpanın üstünde duran bir gün öncesinin *Sun-Times* gazetesi olan bitenin gerçek olduğunu kanıtlıyordu.

Bir de onu Marlena'nın evinin içine kadar takip eden, kim olduğunu bilmediği bir adam vardı.

Hâlâ yerde, bir gün öncesinden kalan terli kıyafetlerinin olduğu torbanın yanında duran çantasını buldu. Eliyle içindeki iki karoyu yokladı, alıp tezgahın üzerine yan yana koydu. Bir

köpek. Bir köpeğin burnu. Dişlerinde ve ağzının etrafındaki gri tüylerinin üzerinde kan vardı.

Gözlerini silip arkasını döndü, poker oynarken çekilmiş fotoğrafının yanına gitti. Çerçeveyi eline aldı ve annesinin Target mağazasından alışveriş ettiğini hayal ederek çerçevenin arkasını çevirdi. Annesini o halde gözünün önüne getirince neredeyse kahkaha atacaktı.

O poker oynadığı dönemlerde dünya küçüktü ve bu kadar karmaşık değildi. Kesinlikle üzerinde poker oynadığı masadan büyük değildi, nüfus kesinlikle dokuzdan fazla değildi, ellerindeki kartlar dışında bütün oyuncular birbirinin aynıydı. Poker masasında çözülecek tek bir bulmaca vardı – diğer oyuncunun elinde ne var. Nada bu bulmacayı çözmekte o kadar iyiydi ki bir keresinde Bellagio Kumarhanesi'nde kendi kartlarına bile bakmadan masa liderine karşı oyun almıştı. Pas geçmediği yirmi elin on yedisini kazanmıştı.

Yirmi bir oynarken ise dünya daha da küçüktü. O, elindeki kartlar, krupiye – gerçek bir insan değil, bir makine – ve onun elindeki kartlar. Hepsi bu kadardı. Bütün varlık olasılıkları elli iki kartın kombinasyonlarıyla kısıtlıydı. Önünde sadece dört seçenek vardı: Kart iste, bekle, çiftle, böl.

Kendi fotoğrafının yanında annesinin ve babasının fotoğrafı vardı. O zamanlar hayat da karmaşık değildi. Nada'ya göre değildi en azından. Onunla yaşamak cehennem azabından farksız olmalıydı. Becermeye çalıştığı iş zor bir iş olduğu için annesini affetmek de istiyordu ama diğer taraftan babası bu işin üstesinden gelebilmişti. Babası onu koşulsuz sevmişti. Onun hayatını daha iyi bir hale getirmek istiyordu hatta düne kadar kendisinin de farkında olmadığı kadar iyi bir hale. Ona örümceğini hediye etmişti, her ne kadar babasının onun görmesini istediği şeyleri – onu, her şeyi, buradan Mutlak Bir'e uzanan birbirlerine bağlı kabloları, dişlileri, yağı, pistonları – göremese de örümcek onun hayatını kurtarmıştı.

Ameliyat olmasaydı bambaşka biri, şimdiki haline hiç benzemeyen, tamamen kayıp ve kurtarılması da imkansız biri olurdu.

Parmağının ucuyla fotoğrafa dokundu. Mo. Annesi babasına bir zamanlar öyle seslenirdi. O çok sevdiği Mozart'ın ismine atfen bazen Koca Mo dediği de oluyordu. Bir de Loopa. Babası annesine Loopa derdi. Neden böyle dediğini bilmediğini şimdi fark etmişti. Örumceğinden önce bunun nedenini biliyorduydu bile artık hatırlamıyordu. Gerçi kafasının içinde bir dürtü, olaylar arasında sürekli bağlantı kuran bir dürtü ona hatırlamadığı bu nedenin önemli bir şey olduğunu söylüyordu.

Bekle. Loopa değil. *Lupa*.

Annesinin modern kullanım şekline hiç uymayacak şekilde, pencerenin altında eski tip bir antika sehpanın üzerinde duran ince dizüstü bilgisayarının başına geçti. Google sayfasını bulup, kelimeyi yazdı; Çekçe, Endonezce, Fince gibi birkaç farklı dilde sonuçlara ulaştı. *Bu değil, bu değil, bu değil*. Latince. İtalyanca. Bunlar babasının tarzına daha çok uyuyordu.

Kurt.

Dişi kurt.

Bilgisayarın başından ayrılıp karoların yanına gitti ve tekrar baktı.

Köpek değil. *Bir kurt*.

Tuhaf.

“Annene uğrayacak mısın?” demişti Patrick.

Mutfağa dönüp kendine bir fincan ılık kahve koydu ve bir zamanlar yuvası olan daireye göz gezdirdi. Burası eskiden beri böyleydi, minimalist ve kusursuz bir tarzı vardı. Halıların arasında kalan kısımlarda ahşap parkenin kıymıkları ayağına batmasın diye soket çoraplarını giyerek gezindiği bu evde birkaç hafta veya ay kalır, sonra da tasarımcı elinden çıkmış spor ayakkabıları benzin, asfalt, böcek ve sakıza bulanıncaya kadar birkaç günü de sokakta geçirirdi.

Bu hikayeyi kendisi değil de sanki çok uzun zaman önce, başka biri yaşamış gibi geliyordu. Yakın zaman önce duyduğu bir skandal aklına geldi; kadının biri bir biyografi yazmış ve çocukluk yıllarının sefalet içinde geçtiği gibi bir yalan uydurmuştu. Kendi hayatın zaten kurgu gibi olduğunda, gerçeklerden sonra sadece ayrıntıların değiştirilebileceğini düşünmek ne kadar kolay olmalıydı! Yalanların anılar olduğuna, anıların da gerçek olmadığına inanmak ne kadar kolaydı!

Nada mutfak tezgahının arkasından geçip oturma odasının zeminini inceledi. Parkelerin cilası yeni gibiydi. Tek bir iz bile yoktu.

Babasının çalışma odasında olduğunu hatırladığı ünlem işaretine benzeyen izden yoktu. Annesi bir zamanlar öfkeyle ayakkabısını yere vurup parkeyi çizmişti.

Karoların başına geçip tekrar dikkatle baktı. Şimdi çok net bir kurt görüyordu, tehditkar, korkunç bir kurt. Nada'nın kalbi göğsünden fırlayacak gibiydi. Harflerin ne anlama geldiğini merak etti: *ass ass*. Bu bir şaka mıydı? Sadece bayağılık olsun diye mi yazılmıştı? Patrick'in kapasitesi ancak bu kadardı. Nada zihninin içinde kurtlar ve bu son kelime arasında bağlantı kurmaya çalıştı. Tekrar bilgisayarın başına geçti ve *ass* kelimesini iki ayrı sırada yazıp araştırdı fakat çıkan sonuçların üstüne tıklamaya cesaret edemiyordu. Yap-bozun parçaları yeniden zihninin içinde dönmeye başladı, aynı harfleri bu sefer tek kelime – *assass*– olarak aradı. Yine bayağılık anlamı dışında bir şey bulamadı.

Assass. Lupa.

Google'ın İtalyanca sayfasına tıklayıp tekrar araştırmaya başladı. İkinci sonuç karşısına yeni bir kelime çıkardı: *assassino*.

İki kelime değildi. Bir kelimenin iki ayrı parçasıydı. Patrick'in zihninde bir yerde belki de henüz boyanmamış

bir karonun üzerinde üç harf daha vardı, bu üç harf kelimeyi şüphesiz ki dışıl yapıp *lupaya* uyduracaktı.

Assassina. Katil.

Kahvesini masanın üzerine koydu ve düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Hayatının geride kalmış parçaları yavaşça dönüyor ve birbirlerine çarpıyordu. Annesinin yatak odasının bulunduğu koridora doğru yürüdü. Oda koyu renge boyanmıştı ve çok fazla yatay düzlem – yatağın bazası, pencereler, iki farklı tonda maviye boyanmış duvar – vardı. Neredeyse bir yatak odası büyüklüğünde olan dolabın içinden ahşaptan yapılmış, uzun ayakkabı raflarını çekip aklında kaldığı kadarıyla yüksek topuklu siyah ayakkabıya – annesinin senfonilere giderken giydiği ayakkabılar – uyan ayakkabıyı buluncaya kadar aşağı yukarı üç dakika boyunca sivri burunlulara, terliklere, topuksuzlara, sandaletlere göz gezdirdi. Nada'nın aklına Elizabeth'in boydan çekilmiş bir fotoğrafı geldi, annesi, Erica öldürülmeden önceki konserde babasının hemen yanında ayakta duruyordu. Fotoğraf davadan hemen önce *Chicago* dergisinde çıkmıştı. *Babalar hiçbir zaman göründükleri gibi değillerdir. Bir şeyler gizleyen bir anne ise dünyanın en korkutucu şeyidir.*

Nada bir kutu buldu ve içindeki kırmızı spor ayakkabıları çıkarıp kutuyu boşalttı. Sonra da annesinin hediye paketlemek için kullandığı bantlardan bir parça alıp kutuyu mutfığa taşıdı ve üzerinde annesinin adının baş harflerinin yazdığı bir kağıda düzgün harflerle küçük bir not yazdı.

Sayın Vallentine,

Hatırladığım kadarıyla Erica Liu'nun boynunda, saldırganın gırtlığına bastırıldığı yerde yumurta şeklinde bir morluk vardı. Gözü de oyulmuştu. Polis hiçbir zaman suçun işlendiği silahı bulamadı. O davada büyük bir başarı elde ettiniz.

Kanıt fotoğraflarındaki morlukla bu ayakkabının altını karşılaştırın. Hiçbir zaman silahın bir kadının ayağı olabileceği akıllarına gelmedi, çünkü hiçbir zaman katilin bir kadın olabileceğini düşünmediler.

Saygılarımla, CCG

Notu kutunun içine yapıştırdı, Reggie Vallentine'in hukuk şirketinin adresini de annesinin faturaları koyduğu dosyanın içinde duran zarfların birinden buldu. Sonra da kapıcıya bir kurye çağırmasını söylemek için aşağı indi. Koridorun diğer tarafından ellerinde taze ekmeklerle gelen annesinin yanından geçti.

-47-

Kloska onun yumuşak yatağın üzerinde bıraktığı izi inceledi. Her iki kalçasının da ağırlığının belli bir noktada toplandığı, birlikte oldukları sırada kullandıkları gücün doğrudan odaklandığı yerlerdeki girintiler daha belirgindi.

Ona henüz bakamazdı – gözlerini ayırmadan birbirlerine bakmanın tuhaf karşılanmayacağı kadar uzun zamandır birlikte değillerdi ve ilişkilerine dair her ikisi de geleceğe yönelik bir şey söylememişti. Tabii o yokken bakabilirdi, az önce kalktığı yere bakabilirdi.

Banyodan gelip bir CD koydu. Bir üniversite orkestrasının Shubert'in Bitmemiş Senfonisi adlı kaydıydı bu. “Bunu senin için seçtim” dedi, “çünkü sen de tam böylesin, henüz bitmemiş güzel bir şaheser.” Sonra da tıpkı küçük bir yapbozun parçası gibi kalkarken yatakta bıraktığı oyuğa yerleşti.

“Bunu gördün mü?” Sesini kısarak başıyla televizyonu işaret etti.

“Neyi?”

“Eski mahallendekiler, oturdukları daireler çok sıcak olduğu için parka taşınmış galiba. Çadırlar kuruyorlar. Lanet olası Yuppi sığınma kamplarına benziyor.”

“Bunlara ‘Mültenekci’ demek lazım.” Kıkırdayarak güldü. Kloska kızın yan tarafını sebepsizce okşadı, kız da onun kolunu okşayarak karşılık verdi. Kesinti boyunca onun yanında kalacağını düşününce Kloska’nın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Sana bir şey soracağım,” dedi bir dakika sonra.

“Tabii.”

“Patronun hakkında ne düşünüyorsun?”

“Reggie hakkında mı? Neden sordun?”

“Sadece merak ettim.”

“Muhtemelen sen onu benden daha iyi tanıyorsundur.”

“Başkasının onu bir başkasından daha iyi tanıdığını sanmıyorum,” dedi Kloska. “Zaten tam da bu yüzden başarılı bir avukat.”

Kahkahayı patlattı. “Muhtemelen bu doğru. Gerçi biraz üzücü ama.”

“O halde senin fikrin ne?”

“Sanırım ona hayranım. Bilmiyorum.” Gereksiz bir utangaçlıkla nevrimesi sonuna kadar çekti. “İyi biri, akıllı. Biraz soğuk biri ama benim nazımı çekiyor. Ondan çok şey öğreniyorum.”

Kloska ağzındaki baklayı çıkardı. “Bir şeyler gizliyor.”

“Ne gibi?”

“Gold’un öldürüldüğü gece ile ilgili bir şeylerin doğru olmadığını düşünüyordum. Reggie işbirliği yapıyormuş gibi görünse de bir şeyler sakladığı belliydi.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Unuttum ama eski notlarımda duruyor. Sürekli yanında taşıdığı bir evrak çantası vardı. Çantaya bakmama izin vermezdi. Hatta hakim kararıyla zorlamayı bile düşündük fakat eyalet savcısı yolumuza taş koydu.”

“Anladım. Avukatlar dosyalarına polislerin el uzatmasına izin vermezler.”

“Bugün adli tıptan gelen rapora baktım. On yıldır ilk kez bugün baktım.”

“Uzaklaştırma aldığını sanıyordum.”

“Zaten bu yüzden bakmaya zamanım oldu. Dikkatimi çeken ilk şey, Solomon Gold’da da o şeylerden takılı olmasıydı.” Parmağıyla göğsünü işaret etti. “Şu kalp pili gibi, beyne takılan cihazlardan.”

Della başını kaldırdı. “Solomon Gold’da nörostimülatör mü varmış?”

“Evet.”

“Soruşturmanın başında bunu fark edemedin mi?”

Kloska enselenmiş bir mankafa gibi ellerini kaldırdı. “Ölümüne neden olan vurulmayla ilgisi yoktu bunun. Bu alt tarafı adli tıptakilerin tıpkı boyu, kilosu, mesanesinin durumu ve buna benzer şeyler yazdığı genel bir sağlık raporu. Pek çok insanda bu cihazlardan var. Şu dakikaya kadar bunun bir önemi yoktu.”

“Onunla Marlena Falcone arasında bir bağlantı daha oldu böylece.”

“Sanki başka bir bağlantıya ihtiyacımız varmış gibi.”

“Ameliyatı Falcone mu yapmış?”

Kloska kaşlarını çatı. “Eğer Özel Sağlık Danışmanlığı’ndaki Dr. Hıyarınoğlu kadının dosyalarına bakmama izin verseydi bilirdim. Bu işin yolunu ta eyalet savcısının ofisinden kapattı.”

“Elizabeth Gold’a sordun mu?”

“Avukatı yanında olmadan benimle konuşmuyor.”

“Reggie’ye sor.”

“Reggie bu aralar bana biraz kızgın.”

Della ciğerlerindeki ağır havayı bir nefeste dışarı verdi. “Ne yaptın da kızdı?”

Kloska kollarını salladı. “Önemli değil. Uzaklaştırma almış-ken resmi olarak Elizabeth Gold’u sorgulayamazdım zaten.”

“Solomon cihazı neden taktırmış? Hasta mıymış?”

Kloska kahkahayla güldü. “Adli Tıp söylemedi ama kim olsa adama baktığı an hasta olduğunu söyleyebilir zaten. Nörozamazingo Gold ile birlikte gömüldü, bu yüzden mezardan çıkarma iznim olmadan cihaza ulaşamam. Peki ama o cihazların bazıları kötü değil miydi? İnsanlar o cihazlar yüzünden aklını oynatmamış mıydı? İntihar vakaları olmuştu, değil mi?”

Della, ya konuya olan ilgisi azaldığı ya da derin düşüncelere daldığı için dönüp sırt üstü yattı. “Bazıları, evet. Galiba sadece dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğu için takılanlar. Dediğin vakalarla o cihazlar arasında bir bağlantı olduğunu kanıtladıklarını zannetmiyorum. Yani, hâlâ pek çok rahatsızlık için bu cihazları kullanıyorlar.”

“Belki de Solomon’un *nörozamazingosu* onu çıldırtmıştır, o da bu yüzden Erica Liu’yu öldürmüştür.”

“Çok zorlama bir yorum bu, bebeğim.”

Kloska örtüyü kalçasının üstüne çekti. “Bir şey daha var. Reggie’nin ellerinde barut izi vardı.”

“Evet, kıyafetlerinde, saçında, halıda.”

Kloska kafasını çok az arkaya yasladı. “Bu davadan başını bir an olsun kaldırmadın değil mi?”

Della başını salladı, saçındaki bukleler bir o yana bir bu yana oynuyordu. “Adli tiptan da ders aldım. Barut izi her yere, her şeyin üzerine sıçrayabilir. Özellikle kapalı alanlarda ve yakın mesafelerde. Bir silahı ateşlediğini kanıtlayabilmek için ellerini ayrıca inceletmen gerekir. Ondan sonra bile kanıtlanmış sayılmaz. Bu inceleme sonucunda bir silahı ancak ateşlediğini *ileri sürebilirsin*. Savuma da aksini ileri sürer.”

“Pekala. Barut izleri sağdan çok sol elinde *yoğundu*.”

Della başıyla onayladı. “Bu da benim söylediğim şeyi kanıtlı-

yor. Reggie vurulmadan önce sağlaktı hatırlıyorsun değil mi? Eğer sağ elini kullanmışsa, Reggie, senin söylediğin adam olamaz.”

Kloska hatırlıyordu. Gold davası sırasındaki nispeten eğlenceli anlardan birinde Reggie, Erica’nın üzerindeki morluklara dayanarak sağlak bir insanın – jüriye hem kendisinin hem de müvekkilinin sağlak olduğunu göstererek – cinayetleri işlemiş olamayacağını iddia etmişti. *Eğer sanık sağ elini kullanıyorsa, o halde davacı yanılıyor demektir...*

“Peki ama o sağ omzundan yaralanmıştı. Belki de o eliyle silahı doğrultmadığı için sol elini kullandı.”

Della’nın sesi şimdi birkaç ton yükselmiş, şüpheci hali biraz daha kendini göstermişti. “Reggie kendi müvekkilini neden öldürsün?”

“Sadece şey diyordum...”

“Sence Reggie Bin’in bir üyesi mi?”

“Belki de onlar tarafından parayla tutulmuştur.”

Della yerinde doğrulmuş, yatağın üstünde oturuyordu, göğüsleri insanın dikkatini dağıtacak kadar ortaya çıkmıştı. “O bir avukat Bobby, bir tetikçi değil.”

“Sadece o evrak çantasının içinde benim görmemi istemeği şey neydi onu öğrenmek istiyorum, o kadar. Cinayet silahı da olabilirdi değil mi? Marlena’yı öldürmek için kullanılan tabanca.”

Della gözünün kenarını eliyle sildi. “Bak, Reggie muhtemelen yerdeydi ve katil onun üzerine çıkıp Gold’u yakın mesafeden vurdu. Barut izi her yere saçıldı. Olay mahallinde elinden barut numunesi alındı mı?”

Kloska, Reggie’nin mahkemede Erica Liu’nun cinayet mahallini gösteren baştan savma teknik kayıtlar yüzünden ona nasıl işkence ettiğini hatırladı. Aslında Reggie bu konuda nazik davranmıştı. Hüküm verildikten sonra onu canından bezdiren kişi Brad Spelling’ti. “Kanaması vardı. Onu hastaneye götürdük, testler orada yapıldı.”

“Barut izi çok kolay çıkar.”

“Doğru. Bu yüzden aslında daha fazla barut izi olmuş olabilir.”

“Peki madem Solomon Gold’u Reggie vurdu, o halde Reggie’yi kim vurdu? Solomon’un elinde dikkate alınacak kadar iz var mıydı? Yoktu, değil mi? O halde odada hâlâ üçüncü bir kişi var. Ayrıca Michael Liu’nun orada olduğunu biliyoruz.”

Kloska arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. İçindeki kızgınlık midesine vurmuştu, sakinleşmeye çalıştı. “Lanet olsun, Della. Seninle yatmak büyük jüriyle çıkmak gibi bir şey.”

Yatağın yanında duran cep telefonu çaldı. Indiana eyaletinden bir numara arıyordu. Telefonu açmasa da kimin aradığını merak etti. “Sence gerçekten bu kadar zor bir işi başarmış olabilirler mi?” diye sordu Della’ya.

“Kim neyi başarmış olabilir mi?”

“Bin. Öyle bir yapı sence gerçekten var olabilir mi? Birileri nesilden nesle böyle bir sırrı aktarıp saklayabilir mi? Yani birileri eninde sonunda sırrı açığa çıkarır değil mi? Her zaman konuşan birileri çıkar.”

Della yana doğru dönünce dudaklarıyla Kloska’nın kulağı arasında sadece birkaç santim kaldı. “Bu bir efsane, Bobby. Muhtemelen de bu şehirdeki polislerin üçte ikisi Katolik olduğu için çıkmış böyle bir efsane. Size göre suçluluk duygusu, insanların bildiği gerçekleri her ne olursa olsun sonunda dışarı çıkaran durdurulamaz bir güç. İnsanları artık dayanamayacakları noktaya gelip içindekileri dışarı çıkarıncaya kadar beklemek yeterli sayıyorsunuz. Gerçek şu ki herkes mezara girerken bir sırrı da yanında götürür. Bunu yapmak senin düşündüğünden daha kolay.”

“Bu işin tuhaf bir erdemi var, değil mi?” dedi Kloska. “Birbirlerinin sırrını saklamak. Başka insanlara bu kadar güvenebilmek. Bunu yapabilmek gerçekten iyi olabilirdi.”

Della tekrar kıkırdayarak güldü ve bu, onu çılgına çevirdi. “Bobby Kloska, sana taşınmamı mı istiyorsun?”

Kloska kızı çimdikledi. “Reggie’ye kafayı seninle bozduğumu söylemeyeceksin, değil mi?”

Kloska’nın göğsüne yaslanıp, başını omzuna koydu. “Avukat-sevgili hakları,” dedi Della, Kloska bu lafa kahkahalarla güldü; Della ile sevişmek için her gün yataktan olmasa bile erken kalkmak zorunda olması iş yapmaktan sayılabilirdi.

-48-

Kamyonun sürücü kabini çok düzenliydi. Deri koltukları, uydu radyosu ve koltuğun arkasındaki rahat uyku alanıyla neredeyse lüks sayılırdı. Bazıları onlarca yıllık ciltsiz, kapakları parlak renkte, yazarları çoktan unutulmuş polisiye romanlar lastik bantlarla bir araya tutturulmuştu. Küçük bir soğutucunun içinde su ve meyve stoklanmıştı. Wayne’in sonradan kamyoncunun yeğenleri olduğunu öğreneceği ikiz kız çocuklarının fotoğrafı ön cama yapıştırılmıştı.

Wayne ön panelden lisanssız amatör radyoyu sökerken bu sırada kamyoncu da dinlenme tesislerinin olduğu bölgeden çıkıp eyaletler arası otobana girdi, Wayne kendi etrafında dönerrek, onun cüssesi için bile oldukça geniş olan kabinde dip, köşe her yeri inceledi.

Koltuğun altında duran bir tahta kutunun içinde yanları tırtıklı, kancalı ucu keskin bir av bıçağı buldu.

Bir de silah.

İşte başlıyoruz, dedi içinden.

Tabancayı tıpkı katil Wayne’in tutacağı gibi kendinden emin, umursamaz bir tavırla tuttu. Dolu olup olmadığını görmeye çalış-

tı, şarjör çıkışını hemen bulamadı ve aramayı bıraktı çünkü katil Wayne o lanet olası şarjör çıkışının nerede olduğunu bilirdi. Hiç olmazsa emniyeti buldu ve kabzanın ucuyla başını kaşdı, katil gibi davranmayı becerip beceremediğinden hiç emin değildi.

Kamyoncu gergin görünüyordu, zaten şu an için önemli olan tek şey de buydu; bütün bu katil numaralarının amacı bu adamı korkutmaktı. Tabii çok korkutmak, Wayne kadar çaresiz bir hale getirmek istemiyordu. Çaresiz bir insan çılgınca şeyler yapabiliirdi; karşısındakine meydan okuyabilir, lanet olası kamyonu bir eyalet polis merkezinin duvarına doğru sürebilirdi. Wayne o kadar ileri gitmeye hazırı – şu anda hiçbir seçeneği yoktu – fakat bin iki yüz kilometre daha kamyoncuı o çılgınlık boyutuna getirmemesi gerekiyordu.

Kamyoncunun adı Denny Waller'dı ve yüzü perişan haldeydi. Kanaması durmuştu fakat burnu kırıldığı yerden yamulmuştu ve düzeltilmesi gerekiyordu. Burnuna, rengi kurumuş kandan kahverengiye dönmüş bir peçete sokmuştu. Sağ gözü morarmış ve yüzü elmacık kemiklerinin üstünden başlayarak kılcal damar haritasına dönmüştü. Yarım şişe aspirin ve Wayne'in ne olduğunu sormadığı başka birkaç hap daha içmişti. Eğer hâlâ ağrısı varsa bile dışarıdan belli olmuyordu.

"Hâlâ amatör radyo mu kullanıyorsun?" dedi Wayne yaklaşık bir saat süren sessizlikten sonra. Sırf gerginlik olsun diye belli ki numaradan susmuştu ama bu durum sanki çok gerek varmış gibi Wayne'i de germişti. Radyoyu sökmeden önce onu ön panelle bağlayan kabloları dokundu. "Cep telefonlarının bunları bozduğunu düşünürdüm."

Wayne konuşmaya başlayınca Denny biraz yerinde kıpırdandı ama sonra yutkunup başını salladı. "Bulduğum yerle ilgili bir şeyler öğrenmek istediğimde cep telefonları pek işe yaramaz. Cep telefonunun işe yaraması için etrafta kimlerin olduğunu, onların numaralarını bilmem gerekir."

Sesi gergindi, sözleri kesik kesik çıkıyor, sanki burnundan konuşuyordu. “Bazen de birileriyle konuşmak istersin, değil mi?”

“Tabii,” dedi Wayne. “Artık yanında konuşacak biri var ama.”

“Evet,” dedi Denny sesi titreyerek. Yerde duran radyosuna bakıp başını salladı. “Dediklerine göre bu dönem daha iyiymiş, çünkü evinde amatör radyoyu açıp oturan... *pislik torbaları* yokmuş. Eski topraklar böyle söylüyor. Elbette zamanında hepsi böyleymiş de oradan biliyorlar.”

“Gerçekten mi?” dedi Wayne.

“Evet, böyle söylüyorlar. Bilirsin yetmişlerde... Elinde radyosuyla evinde yalnız başına oturan kamyoncu karısı.”

“‘Sevgili Penthouse’ saçmalığına gerçekten inanmıyorsun değil mi?” dedi Wayne.

“Hayır,” dedi Denny, birlikte kahkahayla güldüler, Denny yol boyunca ilk kez direksiyonun üzerindeki ellerini gevşetti.

“Chicago’ya gitmeye yetecek kadar yakıtın var mı?” diye sordu Wayne.

“Var.” Adamın bu kadar dürüst olması Wayne’i şaşırtmıştı. Oradan kaçıp kurtulmanın en kolay yolu yakıta ihtiyaçları olduklarını söylemekti.

“Bu şey kilometrede kaç litre yakıt harcıyor?” Bir sebepten Wayne kendini düzeltme ihtiyaç hissetti. “Tır. Bu tır kilometrede kaç litre yakıt harcıyor?”

“Pek harcamıyor; bu dizel.” Denny, kendisini düzeltti diye sinirlenip sinirlenmediğini görmek için hemen Wayne’e baktı. Sinirlenmemişti. “Bütün yükümle, kasadaki o kadar suyla mı?” dedi Denny. “Sekiz, dokuz kilometrede üç buçuk litre. Gerçi bende bir çift beş yüz altmış litrelik depo var, bu yüzden uzun bir süre gidebiliriz. Genelde ikinci depoyu sonuna kadar kullanmaktan pek hoşlanmam ama senin durmaya pek niyetin yok gibi.”

Wayne öksürmeye başlayınca kadar kahkahalarla güldü,

kısa bir süre sonra Denny de gülüyordu. “Hayır, yok, Denny,” dedi Wayne ve iyi niyetinin bir göstergesi olarak silahını yere ayaklarının arasına koydu ve tırnaklarının arasındaki dört günlük kiri elindeki bıçakla temizledi. Denny’nin sadece birazcık korkmasını, tedirgin olmasını istiyordu o kadar.

Hava kararmıştı, Denny kamyonu kullanırken artık neredeyse hiç konuşmuyordu. Wayne uyumak istese de bunu yapamayacağını biliyordu. Denny birkaç tane daha hap içti. Grand Island çıkışını geçtiler, Wayne bunun bir kumarhane ismi olabileceğini düşündü, Grand Island Resort ve kendi yaşadığı yere ait rahatlatıcı birkaç kare – dairesi, ofisi, Peter’la oynadığı lazer oyunu, Tropicana Burger – gözünün önüne geldi. Başını sallamaya başladı, uzaklara dalıp gitti fakat silkinip kendine geldikten sonra tabancayı eline aldı. Bir elinde tabanca varken uykuya dalabileceğini zannetmiyordu.

“Evli misin, Denny?” diye sordu Wayne.

Denny bu soruyu düşündü. “Evli de denilebilir. Illinois Eyaleti’ne göre evliyim.”

“Chicago’da mı yaşıyorsun?”

“Evet.”

“Evinde elektriğin var mı?”

“Vardır herhalde. Evi pek aramıyorum. Aradığımda karım pek bir şey konuşmuyor.”

“Affedersin.”

“Sözünü ettiğim kamyoncu karılarını bilir misin? Iris onlardan biri. Şu anda amatör radyoda; önce otobanda el sallıyor sonra yatağa atıyor. O kadar çok kamyoncunun altına yattı ki resmen araç tartı istasyonuna döndü.”

Wayne can alıcı noktanın orası olduğundan emin olamadığı için gülmedi.

Iowa’ya doğru yol alırlarken Wayne, Denny’ye karısı

Iris'in üst üste yaptığı haksızlıkları dinledi. Kadın onu aldatmıştı, zihinsel ve fiziksel olarak kullanmıştı, başka adamlardan çocuklar yapmıştı, onu boynuzlamıştı – tam olarak *boynuzlamak* kelimesini kullanmıştı – ondan para çalmıştı, onu aptal yerine koymuştu, şantaj yapmıştı, onu gizlice gözetlemiş, polise şikayet etmişti, motosikletini yakmıştı. Denny bütün bunları hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, onu bir zamanlar sevdiğini itiraf etmişti, hatta lisedeyken ilk buluşmalarını anlatırken – sinemaya gitmiş, minyatür golf oynamış, gölün kenarında gezinmişlerdi – tekrar ağlamaya başladı.

“Bugüne kadar zorlu karakterlere sahip insanlar tanıdım ama pek azı yeterince çılg...” Konuşmayı kesti. “Sonuna kadar *gerekeni yapabilecek* bir avuç insan tanıdım. Oysa ne zaman televizyonu açsak aptalın biri para karşılığında böyle birini tutmaya çalışıyor ve işi yapacaklarını düşündükleri kişi de gidip polise haber veriyor ve üzerine dinleme cihazı yerleştiriyor, bu da programı izleyenlere sanki iyi bir yakalama yöntemiymiş gibi geliyor.”

Bu da ne böyle? diye düşündü Wayne. “Denny, kes şunu.”

“Bunun üzerinde çok düşündüm,” dedi Denny, Wayne de ona inandı. “Karım içinden almadıysa eğer bir kasada yedi bin dolarım var. Çalınmış gibi gösterip üstüne bir de para alabilirim.”

“Denny, boşan karından.”

“Adam kendi işini yapar, keser, vurur, ne gerekiyorsa yapar. Sonra da kasayı açar. Kasada Sam Amca'nın bilmesini istemeyeceğim, kayıt dışı işlerden kazandığım yaklaşık yedi bin dolar var. Adam parayı alıp keyifli kaçışına devam edebilir. Ben de eve gelip hırsızlık olduğunu bildiririm ve *zır zır* ağlayıp yaygarayı koparırım. Daha iyi bir fikir olamaz.”

“Bu kötü bir fikir, Denny,” dedi Wayne.

Yanlarından geçip gittikleri kilometre tabelaları kamyonun ol-

dukça alçağında kalıyordu. Wayne yolun bu kadar yukarısından seyahat edebileceğini hiç düşünmemişti. Gitmiyorlar sanki uçuyorlardı. Radyoda haber kanalı bulmaya çalıştı. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra Chicago’da yaşanan krizle ilgili bir haber buldu. Şehrin her yerine soğutma merkezleri kurulmuştu. Sekiz hastane kapatılmıştı, açık olanlar da aşırı kalabalıktı ve keşmekeş içindeydi. Stroger Hastanesi’nin acilinde bir adam yerini vermek istemediği için vurulmuştu. Commonwealth Edison’un Genel Müdürü’ne istifa etmesi için baskı yapılıyordu. Açıklama yapan bir kadın insanlardan sabırlı olmalarını istiyordu. Vali herkesi yaşlı akrabalarına ve komşularına göz kulak olmaları gerektiği konusunda uyarıyordu. Uzmanın biri gelmiş, Chicago’daki bu afeti, sahil şehirlerinden birini vuran bir kasırgayla kıyaslıyordu. “Eğer elektrikler kısa zaman içinde gelmezse, ölü sayısında ani artışlar görebiliriz,” diyordu.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedi Denny.

“Ne soracaksın bana?”

“Neden yaptın?”

“Neyi neden yaptım?” Wayne haberlerde onun hakkında ne söylediklerinden bile emin değildi.

“Biliyorsun.” Denny’nin bir yabancından karısını öldürmesini isteyebilecek kadar cesareti olsa da Wayne’den çekindiği belli oluyordu. “Buraya nasıl geldin? Bilirsin işte, *aramıyorsun* ve bu şekilde kaçıyorsun.”

Wayne yolda belli belirsiz ufuk çizginin görebilmek için oturduğu yerde kaykıldı.

“Kız meselesi,” dedi.

-49-

Amerika bozkırlarının yaklaşık on kilometre üstünde, altı adam keten örtülerin üzerinde gümüş çatal bıçak takımları ve ısta-

koz çorbası ve Kobe bifteğiyle donatılmış porselen tabaklar konulmuş bir masanın etrafında oturuyor, akşam yemeklerini yiyordu. Pahalı bir Avustralya şırazı, büyük bir kristal karafıta parlıyordu. Sipariş edildiği halde henüz açmadıkları otuz yıllık kıymetli bir iskoç viskisi, uçak hava boşluğuna düştüğünde yiyecekler yere dökülmesin diye yere çiviyle sabitlenmiş masanın kenarına tutturulmuştu.

Neredeyse kalem kadar ince, sarı uçağın sahibi seyahat boyunca pek konuşmadı fakat başkalarının saygı ve muziplikle karışık “Şeyh” dedikleri arkadaşı pek çok iş için daha önce de bu uçakta bulunmuştu ve zamanını uçağın özelliklerini Arapça anlatarak geçiriyordu. Afrika’dan gelen bubinga ağacından yapılmış ahşap döşemeler ve altın kaplama donanımlar. İçinde sadece uçakla ilgili hayati sinyalleri değil hava durumunu, hava trafiğini ve maç skorlarını da takip etmek için kullanılan dokunmatik ekranlı onlarca LCD olan en son teknolojiyle donatılmış bir kokpit. RollsRoyce motorları. Uçuş sırasında son derece düşük ihtimal de olsa dört tanesi bozulabilir diye fazladan beş tane jeneratör (“Stephen Rhodes’ın bile üzerinde kumar oynamayacağı bazı şeyler vardı,” demişti).

Şeyh başından beri çok fazla talimat veriyordu. Bu toplantının olası dinlemelerin önüne geçebilmek için uçakta yapılması talimatını vermişti. Rhodes’ın davet edilmediği halde Chicago’daki matematikçiler toplantısına katılmasının çok riskli olduğunu, değerli biri olduğunu ispatlamış ve Şeyh’in saygısını kazanmış genç bir adam olan temsilcisinin tek başına görevi başarıyla tamamlayabileceğini söylemişti. Rhodes, kendisinin de o saygıyı henüz kazanıp kazanmadığından emin değildi.

Şeyh’in davet ettiği dört kişiyi – üç adam ve bir kadın – Rhodes tanıyordu fakat onlarla hiç yakınlık kurmamıştı. Yakın

bir zamana kadar onun rakipleriydiler. Kardeşler arasında bir husumet vardı. Onlar dinleyiciydi. Her ne kadar Rhodes için böyle bir şeyi düşünmek zor olsa da şu anda kendisinin de dinleyici olması gerektiğini kabul ediyordu.

Uçağa bindiklerinde, tıpkı Stephen’la yakın çalışan yardımcılarının büyük bir kısmı gibi sadakat, korku ve hırs karışımı duygularla hizmet veren pilot her zamanki gibi uçuş öncesi kontrollerin üzerinden geçti; herkesin cep telefonlarını ve elektronik cihazlarını kapatmalarını istediği kısma gelince dinleyiciler kahkahayı bastı ve birbirlerine bakıp başlarıyla onayladıktan sonra telefonlarını, dizüstü bilgisayarlarını, dijital yardımcılarını, içinde pil olan her şeyi ikinci kez kontrol ettiler çünkü yakın zamanda yaşanılanların farkındaydılar ve her ne kadar Rhodes kadar iyi olmasa da matematikçilerin kullandıkları yöntemleri iyi biliyorlardı; Rhodes bunların hiçbirini komik bulmadığını söyledi. Gözlerini döndürdüler, işte o anda Rhodes’ın susup Şeyh’in talimatlar vermeye başlama zamanı gelmişti.

Rhodes bir süre sonra uçağın arka kısmına geçti, temsilcisi dik konuma getirdiği deri bir kaptan koltuğunda oturmuş tek başına meşrubat içerek kitap okuyordu. Çocuk onlara birinden miras kalmıştı, babası Stephen’ın eski matematikçi dostlarından biriydi. Zaten temsilcisi de bu yüzden Rhodes için çalışıyordu. Biraz isyankar bir mizacı olsa da Şeyh ve Rhodes bağlılığını ölçmek için birçok deneme yapmış, o da hepsinden kolaylıkla – *sinir bozucu derecede kolaylıkla* – geçmişti. Rhodes bir evladın bu kadar olağandışı mesafe kat etmesine hayret edip kendi kendine bu durumun babasını çok kızdıracağını düşündü.

“Kısa süre sonra O’Hare’ye ineceğiz.”

Temsilci başıyla onayladı.

“Tarihteki gündüz gerçekleşen en güvenilir ufo gözlemi burada oldu. Bunu biliyor muydun?” Temsilci bildiğini belirt-

ti fakat yine de Rhodes’a kulak vermek için kitabını kapattı. “Yedi Kasım, 2006, saat akşamüstü dört buçuk. Bir düzineden fazla insanın – hangar görevlileri, bakım ekibi, *hatta pilotlar* – hepsi iki ila sekiz metre genişliğinde metal bir diskin O’Hare Havalanında C-on yedi kapısının yaklaşık kırk beş metre üstünde havada durduğuna şahit oldu. Birkaç dakika sonra yukarı doğru hızlanıp yere yakın bulutların altından göğü delip geçti.”

Rhodes sözlerine devam etti: “Pilotlardan birinin uçağın ön camını açıp fotoğraf çektiği, o fotoğrafa da havayolu şirketinin el koyduğu iddia ediliyor. Federal Havacılık İdaresi, *Chicago Tribune* gazetesi Bilgiye Erişim Özgürlüğü Yasası’nın uygulanmasını talep edip, bu konu hakkında aylar öncesinden bilgilendirildiklerini kanıtlayana kadar bu olayla ilgili bilgisi olduğu yönündeki iddiaları reddetti. Biliyorlardı ve buna rağmen yalan söylediler.

“Gerçeği bilmek istediğim için bu durum seni kızdırdığı kadar beni de kızdırsa bile neden yalan söylediklerini anlıyorum. Güç sorumluluğu da beraberinde getirdiği için anlaşılabilen ne varsa insanlar hazır oluncaya kadar gizli tutulması gerekir. İnsanların çoğu O’Hare Havalanı’nda C-on yedi kapısının üstünde havada duran şeyin ne olduğuyla ilgili gerçeği duymaya hazır değil.”

Temsilci düşünceli bir şekilde başını sallayarak dinlediği hikayenin mesajını anladığını gösterdi.

“Bu kısım için hazır mısınız?” diye sordu Rhodes, uçağın arkasında daha da yüksek olan motor gürültüsünün arasında.

“Evet.”

Uçak yan yatıp döndü. Rhodes sisin ardına baktığında gölün arkasından muhteşem Chicago manzarasını görebiliyordu. Gün ışığında bile şehir merkezinin kuzeyi karanlık ve sanki ölmüş gibi görünüyordu. “Ancak senin uçaktan inmene yetecek

kadar yerde kalacağız. Elbette seni bekleyen bir araba olacak fakat şoför ne yapacağına dair son derece sınırlı bir bilgiye sahip, ayrıca sen ne söylersen söyle bildiği istikamet dışında bir yere gitmeyecek. Onun dışında tamamen tek başınasın.”

“Anladım.”

“Geri kalan her şeyin icabına bakıldı – para, mazeret, buranın yakınında hiçbir yerde bulunmadığını gösteren resmi belgeler. Sakın bunları mahvedecek bir şey yapma.”

“Yapmam.”

“Hepsini bana ver. Ehliyetini, banka kartlarını, spor salonu üyelik kartını. Üzerinde adının yazılı olduğu her şeyi.”

Temsilci üzerinde adının yazılı olduğu her şeyi verdi, Rhodes da ona büyük bir tomar nakit para verdi. Rhodes sonra çantasına uzanıp dikkatlice silahını çıkardı.

“Parmak uçlarına bant tak,” dedi Rhodes. “Bantların üzerinde Wayne’in parmak izleri var. İzleri sağlamlaştırmak için üzerini spreyledik ama senin izlerin de bulaşınca birbirleriyle çelişecek, tabii bu sıcakta eldiven taksan çok şüphe çeker. Bu işin son derece sıradanmış gibi görünmesini istiyoruz.”

“Buna dokunmasını nasıl sağladınız?”

Rhodes hikayeyi anlatırken neredeyse gülecekti. “Ona Patty Hearst’ı kaçırmak için kullanıldığını söyledim.”

Temsilci kahkahayı bastı.

“Keskin bir bıçağın var mı?”

Temsilci başıyla onayladı.

“Yapacağın iş ürkütücü ve zor.”

“Biraz pratik yaptım. Amoyo üzerinde. Avukatlar üzerinde de pratik yaptım.”

Uçağın kanat kapakları hafifçe eğildi, aniden irtifa kaybedince Rhodes sanki biri kalbiyle hayalarını bağlayan bir ipi koparıyormuş gibi hissetti. “Polis bunun şahsi bir mesele olduğunu

düşünecek. Wayne yapmış gibi gösteren plana sadık kal. Şeyh'i etkile."

"İstenmeyen sonuçları olabilir ama diğer taraftan iyi bir plan. Bu işi düzgün yapmak istiyorum."

Rhodes gülümseyip ayağa kalktı ve yere inmeden önce Peter Trembley'i kendi düşünceleriyle birkaç dakika yalnız bırakarak, istemeye istemeye uçağın ön tarafında bulunan Şeyh ve dinleyicilere doğru yürüdü.

Peter'in uçaktan eski bir sandığın içine konup çıkarılacağından söz etmemiştii.

-50-

Jameson'ın yemek odasının dışında, dört buçuk metrelik koridor tavanına doğru uzanan ve tıpkı yaşlı bir adamın kemikleri gibi ileri doğru kıvrılan dönerli siyah bir metal parçası vardı. Burasıyla kendi odası arasındaki alanda, Woodward merdiveninin iki kat altında, birinci katın dar koridorları boyunca, Nada pek çoğu bunun kadar rahatsız edici iki düzineden fazla tablo ve heykel saymıştı. Kendi çocukluğunu geçirdiği de dahil olmak üzere pek çok malikanenin içinde bulunmuş ve birçok zengin insanın duvarlarını incelemişti. Varlıklı insanların çoğunlukla kendi zenginliklerini gösteren konulardan – doğa manzaraları, portreler, tilki avları, atlar, natürmortlar, mücevher şeklinde yumurtalar – hoşlandıklarını biliyordu.

Jameson etrafını, yarattığı güzel hayatı küçümsemek hatta mahvetmek için yapılmış sanat eserleriyle çevirmişti. Bunlar aristokrasiye ait, okullu sanat eserleri değildi. Statükonun sanat eserleri değildi. Keyif veren sanat eserleri değildi. Jameson dönüşümün – içgüdünün, tepkinin, ölümün – sanatını kucaklıyordu.

Çoğunlukla kahvaltılarını mutfakta Molly ve Hugh ile yapıyordu fakat bu sabah Myra kapısına kadar gelip büyük yemek odasında kahvaltı yapması konusunda ısrar etmişti. “Bu odadan çıktığından emin olmak istiyorum,” dedi Myra. Masaya, bavuluna koyduğunu hatırlamadığı bir elbiseyle inen Nada, Bea’nın – tabii bir de David’in – ölüm haberi yüzünden sanki kafası ve kolları kurşundan yapılmış gibi hissediyordu. Sonra bir de içten içe annesinin aslında nasıl bir insan olduğunu düşünüyordu. Aç olmasına rağmen bir şey yemek istemiyordu. Kafasında bir sürü soru olmasına karşın konuşacak hali yoktu.

“Canada’nın arkadaşları için üzüldük,” dedi Gary Jameson sanki o orada değilmiş gibi.

“Çok rahatsız edici.” Canada sesin geldiği yöne doğru baktı ve masada Elizabeth Gold’u görünce şaşırdı. “Onun güvende olduğunu düşünmüyorum.”

“Kumarhanede çalışan şu Wayne Jennings isimli adam. Gerçekten onun yaptığını mı düşünüyorlar?” dedi Myra.

“Öyle görünüyor.” *Dr. Russo. O ne zaman oturdu? Nasıl oluyordu da insanlar konuşuncaya kadar orada olduklarını fark etmiyordu?* “Bu pek çok anlama gelebilir.”

“Doğru cevap genellikle en basit cevaptır,” dedi Jameson. “Bayan Gold’un insanların akıllarını nasıl başlarından aldığı ortada. Bir karizması var. Bir sapığı kolaylıkla etkileyebilir.” Bu sözler, kulağa bir tür iltifatmış gibi geliyordu. Nada gülümsemeye çalıştı.

“Saçmalık,” dedi annesi. “Onu Rhodes yolladı. Rhodes ve Şeyh. Onu öldürmesi için adamı kiraladılar.”

Steve Rhodes mı? diye düşündü Nada. Kahve dükkanındaki çift aklına geldi.

“Rhodes’a ne olacak peki? Ne yapacağız?”

“Uçağı bir saat önce indi.”

“Gerçekten geliyor mu? Bunun için yürek lazım, o da onda yok.”

“Uçaktan inmedi.”

“Daha iyi. Kim indi peki?”

“Kargo dışında bir şey inmedi.”

“Ne olduğunu bulabildik mi?”

“Uğraşıyoruz.”

“Lanet olsun.”

“Uçakta başka kim var?”

“Tahmin edebiliriz.”

“Şeyh.”

“Eğer Şeyh oradaysa Svahn, Hage, Elkan da vardır.”

“Crawford.”

“Dinleyicilerden biri işte, kimse kim. St. John da vardır muhtemelen.”

Nada, Saint John adasına lisedeyken yaptıkları bir okul gezisini hatırladı – altı çocuk, iki veli. Arkadaşlarından biri gece geç vakitte sahile ot getirmişti, bir diğeri de Canada Gold’un bir marihuana türü için harika bir isim olabileceğini söylemişti. Nada o gece, eğer geri kalan hayatı boyunca o şakayla birlikte anılmak istemiyorsa esrar veya başka bir uyuşturucuyu içemeyeceğini anlamıştı. Uyuşturucular gerçekten örümceğiyle hiç anlaşılamıyordu. Votka hariç tabii.

“Baz istasyonlarının çalışması gerekiyor,” dedi Jameson. “Sadece kağıt üzerindeki hesaplamalara baksam yeter, kablolu faaliyete geçmeden önce de iki kere kontrol etmek istiyorum.”

“Neden ışıkları açmıyoruz?” dedi annesi. “Organizasyon amacına ulaştı. Nada burada, evde kaldı. Onu hastanelerden uzak tuttuk. Hiçbir yere gitmeyecek. Eğer bu yanıltmaca sürmeye devam ederse iyi olmaz, öndeki şu kalabalığa bir bak. Dikkatleri üzerimize çekiyoruz.”

Jameson boğazını temizledi. “Bununla ilgili olarak bir so-

runumuz var. Parktaki şey, *rahatsızlık* da beni endişelendiriyor. Üç saat önce elektriklerin gelmesi talimatını verdim.”

“Peki ne oldu?”

“Bilmiyorum. Ekipmanlarla ilgili bir sorun sanırım. Olay şu anda bizim kontrolümüz dışında.”

“O lanet olası ComEd’den nefret ediyorum.”

Nada’nın pek ilgisini çekmeyen bir tartışma oldu. Dikkatini duvarlardaki sanat eserlerine yöneltti. Myra Jameson’ın pembe bir elbise giyerek, elinde üzerinde muhtemelen İncil’den bir şeyler yazan, gerçi Nada konunun uzmanı değildi, bir tabela tutarken resmedilmiş karikatür şeklinde bir tablosu asılıydı. Jameson Burning Patrick’e takıntılı olmadan önce düzinelerce Finster aldığı söylemişti. Aynı zamanda eğer resmini bitirmek istiyorsa Patrick’in de Finster kadar üretken olması gerektiğini de söylemişti.

“... aldığım risklerin hiçbiri kabul edilebilir değil.” Tekrar dikkatini verdiği Jameson’ın böyle söylediğini duydu. “Tanrım, onun gibi konuşuyorsun. Şeyh gibi.”

Hugh elinde bir tavayla içeri geldi; Jameson, Myra, Russo ve annesinin tabaklarına omlet koydu. Sonra da Nada için hazırlanmış, ekşi mayadan yapılmış büyük bir parça ekmeğin üzerine konulmuş sahanda yumurtayı almak için mutfığa döndü. Hugh gülümsedi. “Molly senin için hazırlasın diye annenin mutfığa girmesine izin verdi. Bunu her gün yapmaz.”

“Rhodes ve Şeyh çok hilekar, sinsi bir ikili. Zehirli.”

“Şeyh uçaklar yüzünden çok kızgın. Matuszak ve Butler ona çok yakın kişilerdi.

“Şeyh, Matuszak ve Butler’ın reenkarne olacağına inanıyor zaten, o halde ne fark eder?” Yarım ağızla kakhaha attılar.

“Marlena da öyle. En azından Şeyh böyle söylerdi.”

“O saçmalıklara inanmadığımı biliyor. Marlena’nın *bu hayatta* işi bitmemişi.”

“Şimdi de Canada’nın peşindeler, öyle mi? Rhodes ve o korkunç Şeyh mi?” Yine annesi konuştu. “Şu Wayne Jennings’i bu iş için ayarlardılar. Onu öldürmesi için gönderdiler.”

“Onun yakınına yaklaşamayacak. Söz veriyorum.”

“İstediğin zaman elektrikleri geri getirebileceğin sözünü verdiğin gibi mi?”

“İnsanların parkta yaşamasına razı olamayız. Evimizin hemen önünde!” dedi Myra.

“Bunun için hazırlıklıyız. Fazla uzun sürmeyecek.”

“Peki ya Canada?” Şimdi Elizabeth konuşuyordu. “Ne kadarını hatırlayacak?”

Jameson iç çekti. “Marlena’nın evinde ne bulacağını bilemezdik. Bir panik odası mı? Onun bunun çocuğu. Hem bizim insanlarımız hem de polis tarafından o ev defalarca arandı.”

“O korkunç şeyin kızımın kafasından çıkarılması için sabırsızlanıyorum. Bunca yıl aramızı açtı. Beni kızımdan uzaklaştırdı. Ona ‘örümcek’ diyor. Bunu biliyor muydunuz?”

“Bu gece her iki işi de yapacağız. Cerrah hazır. Oda hijyenik, kontrol edildi. Mekan kilitlenecek, Ng dahil herkes orada olacak. Konserden önce Canada’yı, konserden hemen sonra da Ng’yi yapacağız.”

Annesi derin bir oh çekti. “*The Viola in My Life Two*, doğru değil mi?”

“Evet, Ng’nin bazı orijinal parçaları. Bence etkileneceksin.”

“Etkilensem iyi olur,” dedi annesi.

“Bu çok heyecan verici. Bu orkestra daha önce Çin’in dışında hiç performans sergilememişti. Bazıları özellikle kemancının dünya çapında en iyi olabileceğini söylüyor,” dedi Jameson neşeyle.

“Kim söylüyor?” dedi Myra düzgün konuşurken birden sesini değiştirerek.

“Pekala. Çinliler.”

Herkes kahkahayla güldü, Elizabeth bile. Yemek odası meşey-le kaplıydı, duvarlarda sıra sıra Finsterler ve insanın üzerinde bıraktığı etki yüzünden, ressamlarının olası devrimsel niyetlerinden farklı olarak, Nada’nın hatırlayamadığı şık elbisenin içinde bile kendini çıplak hissetmesine neden olan kare şeklinde soyut tablolar asılıydı. Net bir biçimde en son nereye gideceğine, ne yapacağına karar vermeye çalışarak dışarı çıktığını hatırlıyordu. Bundan böyle güvенеbileceği birileri olup olmadığını düşünüyordu. Bea ölmüştü. Wayne onun peşindeydi. Belki de onu öldürmek istiyordu. Sonra hemen burada, masada oturan annesi, öz annesi bir katildi. Babası tamamen masumdu. Her ne kadar istediği halde kanıtlayamayacak olsa da şimdi babasının masum olduğuna tamamen ikna olmuştu. Marlena’nın yatak odasında hiçbir kanıt bırakmamıştı. Güvendiği bütün insanlar ölmüştü. Patrick dışında. Gidip Patrick’i görmesi gerekiyordu. Annesi hakkında ne bildiğini öğrenmek için onu görmesi lazımdı. Arabasını nereye bıraktığını hatırlamaya çalışıyordu, iğne tam da o anda beynine batmıştı.

Her şey çok ani gelişmişti, en son Molly ve Hugh’un mutfağında düştüğünden farklı olarak vücudunun sağ tarafı bir anda tutmaz olmuştu. Bu daha fenaydı. Hatta acı vericiydi. Yolunda gitmeyen bir şey vardı fakat ne olduğunu göremiyor ya da hissedemiyordu. Kaldırımında ayakta mı duruyordu, oturuyor muydu yoksa yatıyor muydu onu bile bilmiyordu. Sanki uçuyormuş ya da kucaklanıp bir yere taşınıyormuş gibiydi, en sonunda nasıl olduysa kendini burada buldu.

“Asla evden çıkmasına izin vermemeliydik,” dedi annesi.

“Biliyorsun onu hapsedemezdik,” dedi Jameson. “Eve istediği gibi girip çıkabileceğini zannetmesini sağlamak zorundaydık. Gittiği her yeri izledik.”

Başındaki ağrı azalmıştı fakat annesinin evinde yediği sandviç dışında bütün gün bir şey yememişti. Nada ekmek ve yumurtadan bir ısırık almaya çalıştı ama çatalı daha ağzına götürmeden lokması üstünden düşüyordu.

Nada konuşmaya çalıştı. “Nasıl oluyor da ben bunları göremiyorum? Bu görüntüleri. Wes Woodward görmüş. Patrick Blackburn görüyor. Babam görmüş. Bende de onlarda olan örümcek var. Nasıl oluyor da ben *onu göremiyorum? Her şeyi?* Nasıl oluyor da ben bir *sanat* dalında başarı gösteremiyorum?” Nada kaşlarını çatmaya çalıştı. Kışkırdığını itiraf etmek zorundaydı. İşlerin iyice sarpa sardığı kısımları kıskanmıyordu elbette fakat eskiden beri örümceğinin bir amaca hizmet etmesini isterdi. Onu büyük, muhteşem bir şey yapmaya zorlamasını isterdi. Burning Patrick’in yaptığı gibi bir şey. “Gary, o gerçek. Sana söylemeye çalıştığım şey buydu. Patrick Blackburn gerçek.”

Hiçbiri ona cevap vermedi.

Hugh ona ikinci bir yumurta getirdi. “Annenin verdiği tarif göre yaptık,” dedi.

Bu seferkinden daha çok yiyebildi.

Jameson omletini bitirip ağzını sildi. “Başlayalım mı?”

“Şimdi o kadar da emin değilim,” dedi Elizabeth.

Russo ayağa kalktı. Masanın altından bir tane şırınga çıkardı. “Bu, onu önce uyandıracak.” Nada’nın yanına gidip iğneyi koluna batırdı. Nada geri çekilmedi, iğne acıtmamıştı ama sıcaklığın dirseğinden tüm vücuduna dalga dalga yayıldığını hissediyordu. Nada aydınlık dışında hiçbir şeyin olmadığı odasındaki yatağında uyandı. Jameson, Myra, Russo ve annesi ayakta etrafında bekliyorlardı. Kolundaki bandajdan başının üstündeki torbaya doğru giden plastik ince bir boru vardı. Russo’nun serumun içine bir sıvı enjekte ettiği şırınga hâlâ elinde duruyordu.

“Neler oluyor?” Yerinden doğrulmaya çalıştı fakat sanki çuvallar dolusu çimento göğsünün üstünde ağırlık yapıyordu. “Anne?” Ne kadar zamandır uyuduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir saat? Bir gün? Bir hafta? Kahvaltı masasındaki sahne rüyaydı fakat konuşmaların ne kadarının gerçek olabileceğini merak etti.

“Merhaba. Yine bayıldın, hayatım,” dedi annesi.

“Görünüşe göre bir tür kriz geçirdin, Canada.”

“Kafandaki o korkunç şey.” Yine annesi konuşuyordu. “Hasar gördü ve kasılmaların, nöbetlerin tekrar başladı. Kafandan çıkarılması gerekiyor.”

“Beni kim buldu? Buraya nasıl geldim?”

“Daireden çıkınca elbette peşinden geldim. Yolunu kaybetmiş gibi görünüyordun. Sana seslendiğimde bana cevap vermedin. Düşüğünü gördüğümde aramızda on metre yoktu. Hemen 911’i aradım.”

“Neden hastanede değilim?”

“Hizmet vermekte olan hastaneler aşırı kalabalık,” dedi annesi. “Gary büyük bir cömertlik gösterip ameliyatın burada yapılmasına izin verdi.”

“911’i aradığımı söyledin. Eğer bir kriz geçirseydim beni hastaneye kaldırırlardı.”

“Şehir olağanüstü hal durumunda,” dedi Jameson. “Senin konumunda biri için şu anda hastane tehlikeli bir yer. Sen rahatsızlanınca annen sağlık ekibini seni Dr. Russo’nun gözetimine bırakmaları için yönlendirmiş.”

Nada kelimeleri ağzında gevelememeye çalışıyordu fakat bu oldukça zordu. “Sağlık ekibi böyle bir şey yapmaz. Neler oluyor burada?”

“Düzgün düşünemiyorsun, hayatım,” dedi annesi.

“Bekle. Ne ameliyatı? Ne yapacaksınız?”

“Nörostimülatörünün çıkarılması gerekiyor. Aslında çok önce yapılması gereken bir işlemdi. Marlana yıllar önce çıkarmak istiyordu.”

“Mümkün değil.”

“Seni koruyoruz hayatım,” dedi. “Sana zarar verecek olanlar bizler değiliz.”

Russo küçük, siyah, plastik bir cihaz çıkardı. Bir kumanda. Gençliğinden beri böylesini görmemişti, buna benzer bir şeyi hastanedeyken ona bir hemşire göstermişti.

Babası ölmeden hemen önce.

Örümceği koyduklarından hemen sonra.

Cümle, sanki beyninin ayrı ayrı kısımları birbirlerine fışıldıyormuş gibi kafasının içinde tekrar tekrar yineleniyordu: *kafasındakiörümcek*kafasındakiörümcek.

“Dokunmayın bana,” dedi Nada.

“Canada,” dedi annesi.

Bu sefer çılgılık atarak, “Lanet olsun bana dokunmayın!” dedi.

“Endişelenme, hayatım,” demişti hemşire o zaman. “Sıradan bir vatandaşın RadioShack dükkanına gidip bir tane alabileceği bir şey değil.”

Russo kumandanın ön tarafını kontrol etti. “Dokunmamıza gerek yok,” dedi Russo, sonra da kumandayı Nada’nın göğsüne doğru tutup parmaklarıyla sıktı.

Işık yanından, arkasından kayıp gitti. Bağırsaklarının dizlerine kadar düştüğünü ve kafasının ani bir yüksekliğin baş döndürücü etkisine karşı adeta bir yerlere tutunduğunu hissetti. Acı çekiyormuş gibi bağırdı ama artık hiç acı çekmiyordu.

Annesi uzaktan “Bu şekilde yapmak zorunda mısınız?” dedi.

“Önce cihazı tekrar etkinleştirmeden onu kesinlikle bu işle-

me sokamayız. Endişelenme. Acıyı kontrol altında tutuyoruz,” diye yanıt verdi Russo.

Nada sanki ikiye ayrılmış, bulunduğu yerden aşağı düşmüş gibi hissetti. Diğer yarısı, örümcekli olan yarısı tıpkı karanlığa – geceye sadece geceye – karışan parlak bir uydu gibi kayboluyor, gittikçe küçülüp aynı çaresizlik içinde feryat ederek ona uzanıyor, o da karşılık olarak örümcekli yarısına sesleniyordu.

-51-

Bundan on yıl önce, haber kameraları bu mekanda Reggie Vallentine’in attığı her adımı takip ederdi. Kate, Reggie’nin geleceğini bir saat önceden medyaya daima haber verir, kullandığı arabanın modelini, rengini hatta hangi kapıdan çıkacağını bile bildirirdi. Neredeyse bir yıl boyunca, Adalet Sarayı’nın Elvis Presley’i, davayı takip eden muhabirlerin “Yirmi Altıncı Daire ve California’nın kırmızı halısı” dedikleri Gold davasının De Niro’su olmuştu. Bütün gözler onun üzerindeydi. Bütün mikrofonlar ona doğrultuluyordu.

Bu sabah hiçbir şey söylemeden ofisinden çıktı ve arabasına atlayıp üç otobandan – Congress’den Dan Ryan’a oradan da Stevenson’a – geçerek güneye sonra da batıya doğru yol aldı; diğer jüriler, sanıklar, izleyiciler ve avukatlar gibi sessizce sırada bekledi. Adalet Sarayı’na düzenli gelenler dışında neredeyse kimsenin dikkatini çekmeden güvenlikten geçti. Ofisine geri döndüğünde Kate hiç şüphesiz onun bir otelde kadının biriyle buluşup buluşmadığını içten içe merak etti.

Beni zamparanın biri sanması gerçekte olduğum kişi sanmasından daha iyidir, diye düşündü.

Yirmi Altıncı Daire ve California'daki mahkeme salonlarının çoğu gibi bu da Solomon Gold'un yargılandığı üst kattaki meşe kaplamalı, tiyatro salonunu andıran mahkeme salonuna pek benzemiyordu. Duvarlar yarım yamalak boyanmıştı, demir parmaklıklar yamuk yumuktu. Hakim, jüri, savcılar ve savuma avukatları o kadar birbirlerine yakın duruyorlardı ki Cook Şehri hakimlerinden biri kendisinin bulunduğu oturumlara gelenlerin içeri girmeden önce deodorant kullanmasını zorunlu kılmıştı. Ayrıca kendisi de ne olur ne olmaz diye jüri odasında bir tane seyahat boy deodorant bulunduruyordu. *Bugünkü oturum da böyle bir yetkinin avantajından yararlanacaktı*, diye düşündü Reggie.

Derek Liu bölmenin diğer tarafında oturuyordu, kafasını neredeyse sanık masasına değecek kadar öne eğmişti. Reggie'nin ortaklarından biri boş bir kendine güven duygusuyla elini sırtına koymuş, yanında oturuyordu. Savcılar rahat ve işlerine hakimdi. Bu oturum kısa sürecekti. Hakim bir kefalet bedeli ve bir sonraki duruşma tarihini belirleyecek sonra bu sanığın dışarı çıkmasına, ardından da diğer sanığın içeri girmesine eşlik edilecekti.

Reggie, fanusa dönen mahkeme salonunun kapısını açan mübaşire bakıp başıyla onayladı. Tıpkı pencere eşiğine sıkışmış sinekler gibi cam duvarlı koridora dağılmış bir avuç muhabir ve meraklı birkaç kişi zar zor nefes alıyordu.

"Yüce Meryem," diye fısıldadı hakim.

Reggie ince bir klasör ve yoklama formunu, evrakları tasdikleyen katibe verdi. Reggie daha sonra bir adım geri gelip "Saygıdeğer Hakim, Derek Liu benim müvekkilimdir, onunla bir dakika görüşmek için müsaadenizi istiyorum," demeden önce hakimin önüne kadar ilerledi.

Bradley Spelling'in savcılarından biri çekirge gibi fırladı. Brehon Pub'da içkisini içip sonlandıracağı rutin bir mahkeme günü gözlerinin önünde mahvediliyordu. “*Hadi ama, Reggie. O faturaları görmek istiyorum.*” Koridordan kıs kıs gülüşmeler duyuldu, hakim yakışksız ifadeye göz yummuştu. “Hepimiz Reggie Vallentine rutin bir oturumda bize katılmaya karar verdiği için onur duyduk. Öte yandan, Saygıdeğer Hakim, şehir bir kriz içinde – hatta olağanüstü hal durumunda. Çaresiz insanlar arabalarında, parklarda yaşıyorlar. Mahalleler kelimenin tam manasıyla yanıp kül oldu. Bu oturum çoktan gecikti zaten. Bay Vallentine’in dramasına ayıracak vaktimiz yok.”

Hakim iç geçirdi. “Evet Bay Downs, zamanımız yok. Hiç-birimizin zamanı yok.” Reggie’ye doğru döndü. “Bu sadece bir kefalet duruşması, dava oturumu değil.” Suyundan bir yudum alıp parmağının ucuyla dokunarak dizüstü bilgisayarının klavyesini ekrana getirdi. “Öte yandan müvekkilinizle görüşebilirsiniz. Biz bekleriz.”

-52-

“Tıpkı iyi giyimli bir zombi sürüsünün istila kuvvetleri gibi yüzlerce insan ellerinde yastıkları, battaniyeleri, suları, fenerleri, radyoları, kilimleri, kurmalı çalar saatleri ve golden retriever köpekleriyle ayaklarını sürüye sürüye parka doğru ilerliyordu. Yüksek tazyikli su pompaları artık çalışmıyordu, parka bakan pahalı dairelerin – şimdi ise kupkuru ve fırın gibi sıcak dairelerin – sakinleri nispeten daha az boğucu açık alanlara kaçmışlardı...”

Kloska o hafta ilk defa bir polis masasına oturmuş duvara monte edilmiş küçük bir düz ekran televizyondan Lincoln Par-

kı'ndaki durumu anlatan haber spikerini dinliyordu. Teknik olarak orada olmaması gerekiyordu fakat teknik olarak şehir tam anlamıyla bir krizin ortasındaydı ve eğer birileri Kloska'nın uzaklaştırma kararını çiğnediğini düşünüyorsa da kimse bunu dile getirmiyordu. Hem tıpkı birkaç yıl önce Grand Crossing bölge istasyonunda olduğu gibi on yaşında bir çocuk polis taklidi yapıp ceza almadan paçayı sıyrabiliyorsa, görev halinde bir polisi taklit eden uzaklaştırma almış bir polis de ceza almadan kurtulabilirdi. Geldiğinden beri kendisinden daha yüksek rütbede birine bile denk gelmemişti. Kloska herkesin elektrik kesintisi yüzünden şehir merkezindeki çalışma grubu toplantısına gittiğini düşündü; ya onun düşündüğü gibiydi ya da saklanıyorlardı. Belli ki Batı Yakası'nda işler iyiden iyiye çığırından çıkınmaya başlamıştı ve kulağına polislerin görev yerlerini bırakıp gittiğine dair – panik atak krizleri veya buna benzer şeyler yaşayıp – söylentiler gelse de Güney Yakası'nda bu tarz bir durumla karşılaşmamıştı. Burada herkes son derece kendinden emin görünüyordu. Belki biraz sinirliyidiler o kadar. Sıcaktan bunaldıkları kesindi.

Gerçi bu durum Chicago'da yaşayan herkes için geçerliydi.

Kloska, az önce sesi kelimenin tam manasıyla panik atak krizi geçiriyormuş gibi çıkan Alberto Cepeda'yla telefonda görüşmüştü. Gereksiz bir şekilde onu geri aramaya çalıştığını fakat Chicago'daki baz istasyonlarına aşırı yüklenildiği için sinyal alamadığını ve Belmont ve Batı Yakası'nda hâlâ elektrik olmadığından telefonunu kullanmak için buraya, I. Bölge'ye geldiğini açıkladıktan sonra Cepeda'nın hikayesini telaşla, nefes nefese anlatmaya çalışmasına izin verdi. Profesör, Marléna Falcone'u Bin'in öldürdüğüne dair kanıt olduğunu iddia ediyordu. Tam olarak kanıt olmasa da iddiasının gerçek olduğunu biliyordu. Başka birini daha öldürmüşlerdi, adam

L.A.'de eski bir polis memuruymuş. Gazeteler bunun bir cinnet olduğunu yazmıştı. Bu polis, Contreras, polislikten atıldıktan sonra karısı ve üç çocuğu ile birlikte bir minivana binip sahile gitmiş, kumsalda minivana park etmiş ve kendini vurmada önce hepsini vurmuştu fakat aslında bunu yapan Bin'di, bu olayı sanki cinnetmiş gibi gösteren de Bin'di. Polisi, karısını, çocuklarını, o uçaklarda bulunan herkesi öldürmüşlerdi ve Cepeda şu anda gerçekten korku içindeydi. Kloska'nın da korkması gerekiyordu çünkü sözünü ettiği polis aynı ona benziyordu, tıpkı onun gibi Falcone cinayetine benzeyen bir davayı almış ve kanıtlar onu Bin'e götürmüştü. Sırlarına çok yaklaşmıştı bu yüzden onu öldürmüşlerdi, ailesini ve kim bilir daha kaç kişiyi öldürmüşlerdi.

Kloska, Cepeda'ya sakinleşmesini söyledi fakat Cepeda ona dahasını anlattı, bu matematikçilerden birinin adını bildiğini söyledi – adamın adı Russo'ydu ve Chicago'da doktordu. Kloska onu durdurup ismi tekrar etmesini söyleyince Cepeda ona olan biten her şeyi unutmaması gerektiğinin söylendiğini fakat zamanında onu kullandıkları için unutup unutamayacağını bilmediğini söyledi – “Bu lanet herifler beni kullanıp bir kenara fırlatırken Prentiss gibi hiçbir yeteneği olmayan yalakalar Oslo'da ağırlanıyordu” – ve herhangi bir konuda çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Yine de Kloska'yı uyarmak istemişti çünkü Cepeda en başından beri dinleyiciler ve matematikçiler konusunda, birbirlerini öldürdükleri hakkında söylediklerinde, Marlina'yı öldürdükleri, masum insanları, kadınları, çocukları öldürdükleri hakkında söylediklerinde hep haklı çıkmıştı. Sonra Kloska bütün bunları nereden bildiğini sorunca Cepeda bunu söylememesi gerektiğini, söyleyemeyeceğini anlattı. Kloska ona tekrar sakinleşmesini söyleyip düşünmeden, aceleyle bir

şey yapmamasını istedi – çünkü tam bu noktada Kloska, bir intihar vakası olabileceğini düşündü – fakat Cepeda hayır dedi. Kloska da ona anlattıklarıyla ilgileneceğini söyledi. Cepeda hayır dedi, onu anlattıklarının doğru olduğu, sonunun Contreras’a benzememesi için çekip gitmesi gerektiği konusunda ikna etmeye çalışıyordu fakat Kloska ona üçüncü defa sakinleşmesini söyledi ve sonunda telefonu kapattı.

Kloska yüzünü ovuşturdu. Televizyonda uzmanın biri bugün üzerinde Lincoln Parkı’nın bulunduğu arazinin Büyük Chicago Yangını’ndan sonra mülteci kampı olarak kullanıldığını anlatıyordu. Bir gazete parçalara ayrılmış dört farklı masaya dağıtılmıştı. Cubs takımı bir sonraki gün Pirates takımı ile tam da kuzey bölgesindeki elektrik kesintisinin göbeğindeki Wrigley’de oynayacağı maçı, White Sox takımının artık kullanmadığı şehrin dışındaki Sox Park sahasına taşımıştı. Beyzbol. Yaz aylarında normalde başka bir şey düşünmezdi. Marlena Falcone öldürüldüğünden beri White Sox’un vuruş istatistiklerine göz gezdirmemiş, hatta skorlara göz ucuyla bile bakmamıştı. Beyzbol, tıpkı dokuz yaşındayken yaptığı yabancı para koleksiyonu gibi ona artık önemsiz geliyordu. İçi metal yuvarlaklarla dolu o puro kutusu artık öyle olmadığı güne kadar onun için dünyadaki en önemli şeydi, sonra da kutu bir yerlere kayboldu. Her gün her bir parayı istifleyp büyüklüğüne, rengine, değerine veya ülkesine göre ayırdıktan sonra ellerinde kalan bakır kokusu aklına geldi. Belki annesi hâlâ saklıyordur, belki de atılmıştır veya birilerine verilmiştir.

Sun-Times gazetesinin başka bir parçasının da bir sandalyenin altına sıkıştırıldığını gördü.

Siyah saçlı, iri yarı bir adamın resmini gördü. Resmin yanında Canada Gold’un arkadaşı olan savcı yardımcısının adeta onu neden geri aramadığı açıklanıyordu. *Lanet olsun*, dedi kendi

kendine ürkütücü detayları okurken. Şu şüpheli şahıs olan Wayne Jennings hiçbir yerde bulunamamıştı. Della'nın geçen gece gördüğü kişinin gerçekten de Canada Gold olmasını umdu.

Sonra zihninden Alberto Cepeda'nın kurabileceği türden bağlantılar kurmaya başladı. Marlana öldü, bir de elimizde Vegas'taki şu kadın var. İkisinin de ortak noktası Canada Gold. Peki ya bu iki Vegas cinayetinin Marlana Falcone cinayetiyle bağlantısı varsa? O anda aklına yirmi yıl önce kıdemli başçavuşunun ona söyledikleri geldi. "Her tesadüfün bir tanığı vardır," demişti, "ve o tanığın da gördüğü şey her zaman lanet olası bir komplodur." Kloska Amerika'da rastgele iki tane cinayet kurbanını alsa aralarında *bir şekilde* ortak bir nokta – bir tanıdık, bir araba satıcısı, bir kilise, şeker hastalığı – bulabileceğini biliyordu. Bunların ölümlerle bir ilgisi olacağı anlamına gelmezdi.

I. Bölge'de bir çavuş ve çift vardiya arasında kestirebilecekleri bir yer arayan birkaç tane bitkin devriye polisi dışında neredeyse hiç kimse yoktu. Polis bugün rutin tutuklamalarını yapıyorsa bile Kloska buna dair hiçbir emare görmemişti. Bir bilgisayar ödünç alıp Reuben Contreras ile ilgili haberleri araştırdı, haberleri okurken hikayeyi yavaş yavaş hatırlamaya başlıyordu. Sadece birkaç ay önce Los Angeles'ta bir minivan-da önce ailesini sonra da kendini öldüren, travma sonrası stres bozukluğu olan eski bir polisle ilgili yapılan kötü şakalar aklına geldi. "Hey, Kloska, AGG ne demek biliyor musun? Arabada Gebert Gitsin."

Contreras olayına bakan daireyi aradı ve telefonda yaklaşık yirmi dakika yaltaklanıp araştırma yaptıktan sonra onunla bu konuyu konuşacak bir çavuş buldu.

"Tanrım! Siz Chicago'daki polislerin zaten yeteri kadar işi yok mu?"

"Her şey tamamen kontrolümüz altında," dedi Kloska.

“Uyanık herif. Gerçekten Ben Contreras hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

“Bana ne anlatabilirsin?”

“Ruh hastasıydı, sen ne öğrenmek istiyorsun? O lanet olası karısı ve çocuklarını öldürdükten sonra lütfedip kendini de öldürdü. Bütün gazeteler iş yüzünden olduğunu yazdı ama adamın kafasındaki cıvatalar gevşekti zaten.”

“Contreras hiç ‘Bin’ diye bir şeyden söz etmiş miydi?”

“O adam durmadan bir şeyler anlatırdı. On Bir Eylül’ü içeren birileri yaptı. Kennedy’yi Kuzey Vietnamlılar öldürdü. Eğer bu Bin dediğin şey böyle kaçıkça bir şeyse, Ben hakkında kesin bir şeyler anlatıyordur. Bu departmanda işe yaramaz bir kum torbasından daha fazla gözü kara insan var ve *Los Angeles Times* o herif yüzünden bizi bir ay boyunca suçlayıp rezil etti. Ben Contreras gidip kendini cehennemde becerse yeridir.”

Güzel.

Kloska televizyona dönüp baktı. Haberlerde helikopterden çekilen görüntüler veriliyordu. Bir tanesi Batı Yakası’nda nedeni bilinmeyen bir kargaşayı gösteriyordu. Polisler sokakları kapatıyordu. İtfaiye kamyonların duracakları yerleri belirliyordu. Bir an polislerin arbedeleri bastırırken giydikleri kıyafetlerden görür gibi oldu.

Görüntüler, bu hafta altı tane hayvanın öldüğü Lincoln Parkı Hayvanat Bahçesi’nden, yerlerinden edilmiş Yuppiller’in – Della onlara Mültenekeler diyardı – bulunduğu kuzey yönüne oradan da düzinelerce insanın sıcaaktan bezdiği, yollara döküldüğü, havaya doğru yumruklarını kaldırdığı North Caddesi’ne geçiyordu. İnsanlar eski kardinalin malikanesinin hemen önündeydi. Kuzey Yakası’nda elektriği olan belki de tek bina burasıydı. “...Artık hayırsever Gary Jameson’ın yaşadığı ev,” diyordu spiker.

“Gary Jameson mı?” dedi Kloska yüksek sesle ve bu ismi daha önce nerede gördüğünden son derece emindi. Gary Jameson, Alberto Cepeda’nın Bin’in üyesi olduğundan şüphelendiği kişileri sıraladığı taraflı listesinden hayal meyal tanıdığı isimlerden biriydi. Profesör ona gösterdiğinde listeyi neredeyse hiç dikkate almamıştı.

Kloska bir çocuğun eve taş attığını, başka bir adamın ellerini başının üstüne koyup bir öne bir arkaya sıçrayarak başka bir adamı kışkırttığını gördü. Görünürde tek bir polis yoktu. Bu olayları neyin körüklediği anlamak için ekrana iyice baktı. Helikopter dönünce de ne olduğunu gördü.

Zengin piç, çim fiskiyesini açmıştı.

-53-

“Herhalde savunmamı ikinci sınıf bir avukata bırakmayacaksınız,” dedi Derek Liu. Genellikle sırf yaptıkları iş ögle yemeğine kadar uzasın diye mahkumiyet kararını saatler sonra veren jüri-lerin kullandığı sade bir konferans odasındaydılar.

“Affedersin, geciktim.”

Derek gülümsedi. “Geleceğini biliyordum. Korkuyorsun.”

“Şu anda daha çok, neler olduğunu anlatmanla ilgileniyorum.”

“Bu polis bir türlü vazgeçmeyecek. ‘Yapacak daha iyi işin yok mu senin?’ dedim. Oysa o ısrarcı tavrını sürdürdü ve durmadan babamın o silahla ne yapmış olabileceğini benim bildiğimi söyledi fakat ben hiçbir şey söylemedim, sonra yüzüme vurdu ben de onu biraz ittim. Belki biraz fazla itmiş olabilirim. Çok sinirlenmişim.”

Reggie şikayet dilekçesine baktı. “Daha önce memur Borkowski ile karşılaşmış mıydın?”

“Ufak bir geçmişimiz var.”

“Onlara ne söyledin?”

“Hiçbir şey. Tek bir kelime dahi etmedim.”

“Eğer seni savunacaksam gerçekleri öğrenmem gerekiyor.”

“Sana, iş o raddeye varırsa özgürlüğüm için o silahla ilgili bildiğim her şeyi anlatacağımı söyledim. Henüz iş o noktaya gelmedi. Ayrıca şu anda sen de buradasın.”

“Tamam.” Reggie kollarını tıpkı kanat gibi geriye doğru açarak gerindi. “Davayı düşüreceğiz.”

“Nasıl?”

“Hakimi tanıyorum. Eyalet savcısı yardımcısını tanıyorum. Bu davaları biliyorum. Birkaç dakika içinde ya söz konusu suçu kabahat saymak ya da seni bırakmak zorunda kalacaklar. Şu anda mahkemenin eyalet hapisanesine daha fazla yük bindirmek isteyeceğinden emin değilim. O silahın nerede olduğunu bilmediğine inanırlarsa, seni kefaletle salıverirler. Tek yapmam gereken onları bu yönde ikna etmek.”

Derek Liu bütün ağırlığını sandalyenin arkasına verdi. “İyi. Olur da herhangi bir durumda beni temsil etmenden memnun kalmazsam bütün kozların elimde olduğunun farkındasın değil mi? Benim bildiklerim...”

“Sen hiçbir şey bilmiyorsun,” dedi Reggie.

“Gerçekten mi?” Burnundan soluyup onu hor gördüğünü belli etti.

Reggie dolgun evrak çantasını kaldırıp masanın üzerine koydu. Sol eliyle kahverengi bir zarf sonra da yüksek topuklu, siyah bir ayakkabı çıkardı. Her birini tıpkı illüzyon numaralarında olduğu gibi ani bir hareketle çıkararak, dehşet verici altı kanıt fotoğrafını tek tek masaya koydu. “Solomon Gold ablanı öldürmedi.”

Derek Liu’nun boynundaki tendonlar gerildi, yüzüne adeta bu fotoğrafların bunca zaman sonra bile hissettirdiği acı, şok ve

dehşeti örten bir maske oturdu. Reggie, zihninde tıpkı dinamitle patlatılan bir bina gibi çöken on yıllık yanlış gerekçelendirmenin, kendi kendini kandırmanın sesini Derek Liu'nun duyup duymadığını merak etti. Reggie, Derek Liu'nun hissettiği acının etkisinde bu fotoğrafların sadece Solomon Gold'un masum olduğunu değil aynı zamanda Reggie Vallentine'in suçlu olduğunu da gösterdiğini fark edip etmediğini düşündü.

Fotoğraflar bir cinayetle ilgili gerçekleri açığa çıkarırken Reggie'nin aklına başka bir cinayetin gerçek hikayesi geldi.

Asla kimseye anlatamayacağı bir hikaye.

GERÇEĞİN GERİ KALAN KISMI

Solomon Gold öldürüldüğü gece, ayağa kalkıp Reggie'ye bakmak için kafasını çevirmeden önce kemanı Guarneri'ye sevgi dolu bir bakış attı. "Bütün o 'Burada Solomon Gold da kurbanlardan biri' saçmalığı. Kuşku içindeydim. *Kuşku* içindeydim. Suçlu olup olmadığım meselesi üzerinde nerdeyse hiç konuşmadın."

"Bir savunma avukatı müvekkilinin suçlu olup olmadığına dikkat etmek zorunda değildir," dedi Reggie başını kaldırıp bakmadan.

Gold çenesini okşayıp kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Ortada bir suçun olup olmadığına dikkat etmesi gereken kişi *savcıdır*," dedi Reggie. "İnsanları suçlayabilecek yetkiye sahiptir. Öte yandan sen Brad Spelling'e göre siyasi açıdan bir fırsattın. Senin suçlu mu yoksa masum mu olduğunla ilgilenmedi. Önemseydiği tek şey senin mahkum olmandı." Reggie başını kaldırıp loş ışıktaki Gold'un gözlerini görmeye çalıştı. "Bu durum beni rahatsız etti." Dava boyunca kendisini ileri sürülen

her iki savın da doğru olabileceği düşüncesiyle motive etmişti: Solomon Gold suçluydu ve savcı etik olmayan bir biçimde ve siyasi olarak motive olmuştu.

“Keşke seçim akşamı balo salonunda Spelling’in yanında olabilseydim. İçi meşe kokan, ucuz bir Chardonnay şarabıyla doldurulmuş plastik bir bardakla acınacak haline kadeh kaldırırdım,” dedi Gold.

Reggie yorgundu, kızgındı fakat çok sarhoş değildi. Yine de kafasının içi o kadar uyuşmuştu ki araba kullanmaması gerekiyordu. Saatler ilerledikçe viskinin etkisi iyice oturmuş, başındaki uğultular, kalp atışlarını yavaşlatarak boğazına inmişti. Reggie sanki ona kendi sesinden dile getirilmiyormuş, sanki bir başkası söylüyormuş gibi gelen düşünceler duyuyordu. *Eğer sesler duyan bir insanın kendine ait olmayan düşünceleri olabiliyorsa o halde kendi düşünceleriyle bir başkasının düşünceleri arasında ne fark vardır? Tanım olarak bütün düşünceler hayali değil midir? İnsan zihninin içinde gerçek ve yalan arasında fark var mıdır?*

Reggie ilk defa Gold’un masasının üzerindeki klasörü fark etti. Deri kaplama, dört halkalı bir klasör. İçi şeffaf gömlek dosyalara konulmuş kağıtlarla doluydu. Reggie buna benzer bir şeyi kanıtların arasında görmüştü. Jüriye projektörden yansıtarak gösterdiği Erica Liu’nun fotoğraflarının pek çoğu da böyle bir klasörden çıkmıştı. Fotoğraflar uygulamalar sırasında çekilmişti. Orkestra prova yaparken çekilen fotoğraflar, Erica Liu’nun ders esnasında uygulama yaptığı sırada çekilen fotoğraflardı.

Bu klasör yeni bir sınıfı temsil ediyordu. Sınıfta Juilliard’dan, Yale’den, Manhattan Müzik Okulu’ndan, New England Konservatuari’nden, Curtis Enstitüsü’nden, Cal Art’tan, Londra Kraliyet Müzik Akademisi’nden öğrenciler vardı.

Bazı sayfaların üzerinde kağıt tomarının yanından tıpkı balkon gibi çıkan ince yapışkanlı not kağıtları vardı. Savcı-

lıktan aldığı zaman Erica'nın sayfasında da benzer bir işaret vardı.

"Ağıt için gelececeklerini biliyorum. Benim için gelecekler," dedi Gold.

Reggie anlamadı.

"Benim el yazımla yazılmış, üzerinde bütün notlarımın, düzeltmelerimin, fikirlerimin, ilhamımın olduğu kirli orijinal kopyayı—*mükemmel, kirli orijinal kopyayı*—isteyecekler," dedi Gold. "*Eğer ben ağıdı korursam, ağıt da beni korur.*"

Reggie elindeki metni geri verneye çalıştı. "Bu benim son ziyaretim." Kalkmaya hazırlanmak için bütün ağırlığını koltuğun ön kısmına doğru vererek eğildi. "Kendine başka bir avukat bul, Solomon. Boşanma davan için sana bir tane tavsiye edeceğim."

Gold duyduğu şey üzerinde düşündü. "Neden Elizabeth'in beni terk edeceğini düşünüyorsun?" Şaşkın hatta incinmiş görünüyordu.

"Çoktan terk ettiğini sanıyordum," dedi Reggie.

"O kadın beni seviyor, Reg. Ağıt ilk defa sahneye konduğunda, sana söz veriyorum o her zaman olduğu yerde ortadaki sıranın yedinci koltuğunda oturuyor olacak. Konserden sonra Elizabeth ve ben kutlamak için yemek yiyeceğiz, içki içeceğiz ve sevişeceğiz."

"Madem böyle söylüyorsun," dedi Reggie.

"Sen de beni sevmelisin. Her şeyini bana borçlusun, Reggie. Şöhret. Para. Bankaya yatırdığın her bir doları, yalaka basın yaptığı her bir satır reklamı, Charlie Trotter's restoranında masanın yanından geçerken gözleriyle seninle flört eden her güzel kızı," dedi Gold.

Bu düşünce Reggie'yi hasta ediyordu fakat söylediklerinin doğru olduğunu da biliyordu.

Ofisin dışından bir gürültü geldi. Eski evin yapısından kaynaklanan ve Reggie'nin pek de önemsemeyeceği, herhangi bir

şeyin sesi olabilirdi bu. Gold evdeki sesleri ondan çok daha iyi biliyordu. Suratındaki ciddi ifadeden ve sessiz olması için işaret parmağını ağzına götürmesinden, bu sesin hiç tanıdık olmadığı belliydi.

Reggie o anda kim olduğu bilinmeyen davetsiz misafirin sesiyle tehdit edildiklerinde içgüdüsel olarak neden önce ağıdı evrak çantasının içine sakladığını bilmiyordu (on yıl sonra da bu durumu açıklayamıyordu).

“Eğer ben ağıdı korursam, ağıt da beni korur,” demişti Solomon.

Daha fazla bir şey yapamadan, kulağının içinde duyduğu çeşitli uğultular arasında Reggie sağ omzuna bir şeyin çarptığını hissetti.

Oturduğu koltuktan yere düştü, hissettiği acıdan çok yaşadığı şok yüzünden tıpkı depremde sırasının altına saklanan bir çocuk gibi içgüdüsel olarak bacaklarını karnına doğru çekti. Sol eliyle ceketinin üzerinden yaraya bastırdı – sonradan biri giriş diğeri çıkış olmak üzere kolunda yaklaşık sekiz santim arayla iki tane yara olduğunu fark etti.

Birden fazla silah sesi duyduğunu düşündü fakat söyleyebildiği kadarıyla sadece bir kez vurulmuştu. Reggie, daha ölümcül ikinci bir kurşunu beklemenin korkusuyla evrak çantasını kaldırıp üzerine doğru tuttu ve yüzünü yavaşça katilinin durduğu kapıya doğru döndü.

Michael Liu’nun siyah göz bebeklerinde ağlamaktan kırmızı kırmızı halkalar oluşmuştu. Yanakları uykusuzluktan çökmüş, burnu sürekli mendille silmekten tahriş olmuştu ve kıyafetleri üst üste terleyip terini soğuttuğu için kaskatı görünüyordu. Siyah ayakkabılarının yanları haftalardır ayaklarını kaldırımdan beş santim bile kaldıracak gücü olmadığından yere sürtünmüştü. Kol mesafesinde siyah bir silah tutuyordu, elleri

titriyordu. Bay Liu, Reggie'yi orada gördüğüne şaşırmamıştı. "Telefonlarıma cevap vermedin," dedi.

Gold da yerdeydi, bacağı kanıyordu. Şaşkın görünüyordu fakat telaşa kapılmamıştı. Aslında, Reggie bir an Gold'a bakınca gözlerindeki haklı çıkmış ifadeyi gördü, sanki bu olmasa bile bu gece *bir şeylerin* olacağını bekliyormuş gibiydi.

"Kızımı öldürdüğünü biliyorsun," dedi Liu, Reggie'ye. "Buna rağmen onu savundun."

Kanlı sol kolunu karşısındakine boyun eğer bir tavırla kaldıran Reggie kendi kendine Michael Liu'nun hiç bu kadar kesin bir çözüm ortaya koyabileceğinden şüphelenip şüphelenmediğini sordu ve cevabın evet olması gerektiğini fark etti. Savunmanın yapıldığı her gün bir adamın mahkeme sıralarında gidecek küçüldüğünü izlemişti ve Reggie gittikçe küçülen gururlu bir adamın her zaman aşırı gergin olduğunu biliyordu.

Suçlayıcı bir tavırla elini hafifçe öne uzatınca Michael Liu'nun eli titredi ve silah Reggie'nin olduğu yöne doğru sallandı. Liu'nun cildinde aniden kırmızı, küçük lekeler çıktı. "Çocukken anneme Tanrı'nın dünyadaki bütün o kötülöklere nasıl izin verebildiğini sorardım. Bana ne derdi biliyor musunuz?"

Reggie cevap vermedi ama göz ucuyla, tetikte fakat taş kesilmiş Solomon Gold'a tekrar baktı. Reggie kolunu kıpırdatmadığı sürece acıya dayanabiliyordu ve kulağındaki çınlamalarla birlikte zihni aydınlanmaya başlamıştı. Aynen bir mahkeme salonundaymış gibi olabilecek bütün davranışları ve sonuçları – donakalmak, öne eğilmek, geri yaslanmak, sözlü bir şekilde meydan okumak, özür dilemek – gözden geçirdi. Tıpkı Gold'un yaptığı gibi hareket etmeden durmaya ve şimdilik susmaya karar verdi.

"Annem bana Tanrı'nın iyi insanlar karşı koysun diye kötölöklere izin verdiğini söylerdi," diye Reggie'ye doğru konuş-

maya devam etti Michael Liu. Sanki hayali bir çiviye vuran bir çekiçmiş gibi tabancayı ani bir hareketle çekti. Reggie bu defa olduğu yerde zıpladı. “Eğer bugün size sorsaydı Bay Vallentine, Tanrı’ya kötülükle karşılaştım ve onu yendim diyebilir miydiniz? Yoksa kötülük karşında yenik düştüğünüzü söylemek zorunda mı kalırdınız?”

Reggie kurumuş, yapış yapış olmuş ağzını tükürükle ıslatmaya çalıştı. Bay Liu’nun elinin titremesi adeta kasılmalara dönüşmüştü. O çaresiz bir adamdı, hayattaki en kıymetli şeyi bir anda elinden alınmış ve daha sonra avukatlar aylarca açık yarasını deşerken eli kolu bağlı bir gözlemci olmaya zorlanmış bir adamdı. Gold’un beraatı Michael Liu için ölümcül olmuştu. Hiçbir zaman iyileşemeyecek, hayatına devam edemeyecek ve son nefesine kadar yas tutacaktı. Onu bu eve kadar getiren içindeki kaçıkça dürtü, kulağına silahı alıp çektiği ıstırapın göz önündeki, bilinen yüzü Reggie’ye doğrultmasını fısıldayan ses hayatının sonuna kadar devam edecekti. Reggie Vallentine daima Gold’un avukatı olmasının meyvelerini toplarken, Michael Liu ise daima Erica’nın babası olmanın acısını çekmişti. Gold yerine önce Reggie’yi vururken Michael Liu’nun düşündüğü şey de bu olmalıydı.

Belki de en son Solomon’u öldürmeyi düşünmüş olabilirdi.

Reggie arkasındaki koltuğun ayağına dayanmayı başara-bilmişti. “Haklısınız Bay Liu. Söylediğiniz her şey tamamen doğru. Eğer beni vurduktan sonra rahatlayacağınızı düşünüyorsanız o halde beni vurmalısınız. Peki, on beş dakika sonra evinize, ailenizin yanına mı yoksa cinayet suçuyla uzun yıllar boyunca yatacağınız hapishaneye mi gitmeyi tercih edersiniz? Bayan Liu şu anda ne yapmanızı isterdi? Peki ya oğlunuz, Derek? Kızının ve kardeşinin üstüne bir de kocasını ve babasını kaybetmek isterler mi?”

Michael Liu'in gözleri yaşlarla doldu. Reggie bir tartışma-
da nasıl öne geçileceğini biliyordu ve bu anı biraz daha uza-
tabilir, bu yoğun, korkunç kendinden şüphe etme duygusunu
biraz daha sürdürebilirse Michael Liu'nun silahını indireceğini
düşünüyordu.

Reggie tekrar Gold'a baktı. Besteci dişlerini sıkımişti,
Reggie'nin hemen sol arkasındaki bir yere doğru bakarak ba-
şıyla işaret ediyordu. Hareket edince Michael Liu'nun dikkatini
çekti, Liu namluyu numaradan masummuş gibi bakan Gold'a
doğrulttu. Reggie bunu fırsat bildi ve sağlam koluyla arkaya
uzanıp pervazın altında önce küçük bir dolap kapağı sonra da
kapağın kolunu buldu, kapağı açıp içini yoklarken eline en son-
da, tam ortada soğuk bir silah geldi.

Reggie sol elini geri çekip parmaklarını evrak çantasının
sapına geçirdi ve acı içinde inleyerek çantayı Michael Liu'ya
doğru fırlattı.

Çanta elinden çıkınca kağıtlar, düzinelerce sayfa etrafa sa-
cıldı, havaya uçtu. Şaşkına dönen Michael Liu ateş etmeyip
Solomon Gold'un şaheseri ağdın parçalarının tıpkı devasa kar
taneleri gibi yere saçılmasını izledi.

Reggie kağıtların altına sağlam elini saklayıp Gold'un do-
labının içinden silahı alabildi ve hiç vakit kaybetmeden Mich-
ael Liu'ya doğrulttu.

"Tanrım, evet," dedi Gold, gözleri yeniden heyecan ve
umutla parladı. "Evet!"

Reggie nefret veya kızgınlık hissetmedi, hissettiği tek şey
kesinlikti. Kendini koruma. *Kararlılık*.

Liu silahının namlusunu Reggie'nin aşağı yukarı göğsüne
denk gelecek şekilde çevirdi. Reggie zar zor ayağa kalktı, Mic-
hael Liu'nun gözlerinden yaşlar boşandı, o kadar çok hıçkırı-
yordu ki ağlarken vücudu kasılıyordu.

“Reggie seni hemen öldürebilir, Liu, ve bunu yaptığı için kesinlikle yargılanmaz. Evimi işgal ettin. İkimizi vurdun. Evi-me beni *katletmek* için geldin. Eğer ölürsen nefsi müdafaa olur,” dedi soğukkanlı ve olan bitenden kendisini soyutlayan Solomon. Liu silahını hâlâ Reggie’nin göğsüne doğrultuyordu fakat Michael Liu ve Solomon Gold birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Korku ve nefretin buluştuğu nokta asfaltın üstündeki ateş gibi neredeyse gözle görülebiliyordu.

“Söyle ona, Reggie,” dedi Solomon. “Ona şu anda onu nasıl öldürebileceğimizi söyle. Sadece birkaç hafta önce sen benim hayatım için bir hakimin, jürinin ayaklarına kapanırken bu üzgün küçük adamın cellada tempo tutmasının ne kadar ironik olduğunu söyle. Şimdi ise yaşamak için *sana* yalvarması gereken kişi Bay Liu. Silahını indirip cezasını ertelesen bile bundan sonraki acınası hayatının büyük bir kısmını bir zamanlar beni haksız yere koymak istediği hapislane hücresinde geçirecek.”

Hâlâ yerde oturma pozisyonunda duran Gold masasının kenarına uzanıp iki parmağıyla kablolu bir telefon kaptı.

“Ben Solomon Gold evimde bir varlım değilimdir. Lütfen acele edin silahı-var.” Gold acil durum telsizine adresini verip hemen kapattı. “Kurbanların oturduğu koltukta oturup senin cinayete teşebbüs davan hakkında laflamaktan büyük zevk alacağım,” dedi Liu’ya. “Seni prangalara vurulmuş görmek beni çok memnun edecek. Sen benim yaşadıklarımın çok daha kötülerini yaşayacaksın. İçeride bana epey iyi davrandılar fakat sen sıra dışı bir adam değilsin. Kendine ne mahkumlardan ne de gardiyanlardan arkadaş edinebileceksin. Belki cesaret edip beni öldürürsen sana saygı duyabilirler fakat eğer öldüremezsen sana baktıklarında zavallı, korkak, yaşlı bir adam görecekler. Ne zaman önümde Kobe bifteği, kaz ciğeri ve Cabernet şarabımla akşam yemeğine otursam, sana verdikleri beyaz ekmek ve sucuk aklı-

ma gelecek. Bununla ilgili bir opera yazmalıyım, ortadaki ironi mükemmel.”

Reggie, Michael Liu’nun yüzünde bir çaresizlik, ateş etmekten vazgeçeceğine dair bir belirti var mı diye baktı. Liu henüz silahını indirmemişti ve Reggie eğer mecbur kalırsa bu mesafeden bile – altı metre ya vardı ya yoktu – adamı vurup vuramayacağını merak ediyor, endişeleniyordu. Liu’nun hıçkırıkları çırpınışlara dönmüştü. Birbirlerini bir türlü alt edememeleri silahlarla yapılan bir tartışma gibiydi, Reggie bir kez daha kazanacağını hissediyordu. Liu’nun neler düşündüğünü hissedebiliyordu – öfkeyle alınmış ani bir kararın içine yavaş yavaş çekilmişti ve şimdi geri kalan hayatı boyunca o kararın bedelini ödeyecekti.

Şimdiye kadar silahını indirmiş olması gerekirdi, diye düşündü Reggie. *Neden silahını indirmiyor?*

Reggie daha sonra anladı.

En azından ikimizden birini vuracak. Gold’u veya beni. Eğer önce ben onu öldürmezsem, ya birimizi ya da ikimizi öldürecek. Belki sonra da kendini.

Reggie gazete manşetlerini görür gibi oldu. Reggie Vallentine müvekkilinin katilinin babasını öldürdüğünde atılacak manşetleri. Ne kadar haklı olursa olsun, ne kadar nefsi müdafaa sayılırsa sayılsın bu cinayet onun Solomon Gold’la olan bağıını kuvvetlendirmekten başka bir işe yaramayacaktı. Katil ikililer gibi olacaktı. Butch ve Sundance. Leopold ve Loeb. Öldürülmeyi hiç hak etmeyen baba ve kızın zengin ve soğukkanlı katilleri.

Vallentine ve Gold. Zaman içinde Reggie’nin adı önce söylenirdi, çünkü kulağa daha hoş geliyordu.

İmkansız görünen davaları alıp kazanmasıyla ünlenen Reggie Vallentine hızlı düşünüp bir saniyeden bile kısa

bir sürede sağduyulu kararlar alıp bir sonraki aşamada ne yapacağını hesapladı.

Sol elinde silahı tutarak kırk beş derece döndü ve sadece bir buçuk metre mesafeden Solomon Gold'un yüzünün tam ortasına ateş etti, ses Reggie'nin kulaklarında çimbalo gibi çınladı.

Ses Bay Liu'nun irkilmesine neden olmuştu, Reggie silahını tekrar ona doğrulturken artık silahını Reggie'ye doğru tutmuyordu. Liu'nun kafası karışmıştı, korkuyordu. Her ne kadar buraya birini öldürmek niyetiyle gelmiş olsa da kendini kesinlikle birinin öldürülmesine şahit olmaya hazırlanmamıştı.

Reggie, kendisinden uzağa doğru, masasının yanında, sırt üstü düşen Gold'un bedenine bakıp başını salladı. "Solomon'un cüzdanını al," dedi Reggie. "Bir de saatini. Acele et."

Michael Liu yavaşça başını salladı. Reggie'nin ne planladığını anlayıp anlamadığı net değildi, sadece ne söyleniyorsa onu yapmak zorundaydı. Gold'un pantolonunu yoklayıp cüzdanını çıkardı fakat saatinin kelepçesini açarken zorlandı. Ceplerini karıştırırken Erica'nın kolyesini buldu ve bir an duraksadı, kolyeyi cebine sıkıştırmadan önce hıçkırıklara boğuldu. Sanki Reggie'nin duyamadığı son sözler bestecinin ağzından dökülüyormuş gibi Gold'un ifadesiz yüzüne bakmak için döndü.

Dışarıdan, uzaktan bir siren sesi geliyordu. Reggie, Solomon Gold'un tabancasını döndürüp hâlâ sıcak olan namluyu ceketinin koluyla tutup kabzasını Michael Liu'ya uzattı. "Kurtul bundan."

Michael Liu silahı aldı ve belki de bitirmek için geldiği işi sonlandırmak nasıl olurdu diye hayal ederek önce silaha sonra Reggie'nin yüzüne sonra tekrar silaha baktı. Her iki silah da elinde olduğuna ve düşmanı da öldüğüne göre Solomon Gold'un temsilcisini, düşmanının göz önündeki yüzünü biraz direnmeyle karşılaşa da yok edebilirdi.

Bunun yerine gergin bir ses tonuyla “Bu sırrı birlikte saklayacağız Bay Vallentine,” dedi.

“Vekalet ücretinden say,” dedi Reggie.

Michael Liu başıyla onayladı ve saat, cüzdan ve silahları koltuğunun altına alıp kaçarak uzaklaştı. Çok acı çektiği ve kanaması olduğu halde hâlâ hayatta kalan Reggie işlediği cinayet üzerinde düşünmeye başladı. Solomon’u nefsi müdafaa için öldürmemiştii, en azından mahkemelerin bakış açısına göre nefsi müdafaa değildi fakat *kendini korumak* için öldürmüştü.

Şimdi insanlara anlatacağı hikayeyi düşünüyordu. Belki de dünyaya Solomon’un nasıl bir canavar olduğunu göstermenin bir yolu vardı – keşke az önce Erica Liu’nun babasına söylediği acımasız sözleri duyabilselerdi. Öte yandan aklına Gold’un masum kızı geldi. Çok fazla acı çekmişti, hâlâ da çekiyordu. Gold’un hatırasına sahip çıkmak, müvekkilinin masum olduğunu kanıtlamak, babasının vahşi bir katil *olmayabileceğine* dair en küçük şüpheyi, en ufak umut kırıntısını devam ettirebilmek belki de Reggie’nin genç Canada Constanza Gold’a verebileceği tek hediyeydi.

Reggie tek eliyle ağıdın etrafa saçılan sayfalarını toplayıp evrak çantasına tıktı ve çantayı kilitleti. Olay soygunmuş gibi görünecekti. Solomon’un bestesi yüzünden öldürüldüğünü düşüneceklerdi. Michael Liu’nun ayak seslerini dinleyip kapıdan çıkıp Gold’un evinin – artık dul eşi Elizabeth’in evinin (sürün-cemeli bir boşanma davası olmadan ev kadına geçecekti, üzerinde aşırı yük olan hukuk sistemine Reggie Vallentine’in yaptığı bir iyilik daha) – merdivenlerinden indiğini anladı. Siren seslerinden hemen önce bahçe kapısının kapandığını duydu, Liu boş sokaklara oradan da Lincoln Parkı’nın gölgelerine karıştı.

Solomon Gold’un bir zamanlar orada kurtlar var dediği yere doğru uzaklaştı.

Polis Merkezi'nde birkaç saat geçirmek Kloska'nın tekrar gerçek bir polis gibi hissetmesini sağladığından kamyonetine binip LSY üzerinden kuzeye doğru yol aldı. LaSalle çıkışı barikatlarla kapatıldığı için Fullerton'a doğru devam etti, oradan da Mültenekelerin oradan buradan topladıkları çer çöple – teneke kutular, oturma bankları – yığdıkları bariyerlerin arasından ilerledi. Kamyoneti sokakta bırakıp parktan North Caddesi'ne geri döndü.

Her saat başı yeni mülteciler, özellikle de çiftler ve gruplar göl boyunca etkisini hissettiren nemden, sıcaktan kaçıyor, kamp alanına katılıyordu. Bazıları elektrik kesintisini tatil gibi görüyordu. Sanki şehirde bir parkın içinde bir parça toprağın üzerinde sığınmıyorlar da Wisconsin'de bir göl evi kiralyorlardı. Kalabalık büyüdükçe kaçınılmaz bir şekilde daha kontrol edilemez, daha gürültülü, daha kurlsız, daha fena oluyordu. Buna rağmen Kloska hiçbir yerde tek bir polis göremiyordu. Hava çoğunlukla lağım ve biraz da kül kokuyordu. Yangınlar Batı Yakası'nda başlamıştı ve sonunda bu yangınların nedeni tespit edilecekti. Birileri suçlanacaktı. Tutuklamalar yapılacaktı. Oysa şu anda Kloska'nın sağ tarafındaki ağaçların üstünden uzakta görünen duman bulutları kimsenin sormaya cesaret edemeyeceği bir soruya verilebilecek tek ve istenmeyen cevaptı. *Bu durum daha ne kadar kötüye gidebilirdi?*

En az sahipleri kadar rahatsız edici ve aç köpekler havlıyor, saldırıyor, hırlıyor, uluyordu. Sanki böylesi, kalabalık parka kurmaktan daha romantikmiş gibi bazıları Lake Shore Yolu'nun üstündeki üst geçidin ilerisindeki sahile kamp kurmaya çalışıyordu. Kloska, güneşin gün boyunca iyice yakıcı olacağını ve gece de kumların çakıl taşı gibi olacağını biliyordu. Kent sahili

sabahları vakit geçirmek için çok hoş bir yerdi, suları sıcaktan kaçanların tek gerçek sığınağıydı fakat orada yaşamak isteyenler için çok da misafirperver bir yer sayılmazdı. Onların ötesinde, bir tekne filosu açığa demir atmıştı, serin suların üstünde yeni bir yerleşim kurmuşlardı.

Kloska yakındaki dairelerden yaklaşık üç yüz mültecinin konfordan uzak Eddie Bauer marka çadırlarına yerleştiğini, Land's End marka şişme yataklarına yattığını, perdelerden yaptıkları güneşlikleri kurduklarını hesaplamıştı. Bir gün önce, belediye altı tane seyyar tuvalet dağıtmış, onlar da çok geçmeden aşırı kullanımdan devre dışı kalmıştı. İddia edildiğine göre, Bin'in üyesi olabilir veya olmayabilir fakat kesinlikle parkın sonunda kocaman jeneratörlü bir evde yaşayan bir pislik olan Gary Jameson'ın bir jesti olarak o sabah altı tane daha tuvalet gelmişti. Çadırların eteklerine bakarken kaçamak bakışlar yakalıyor ve sevişen, uyuyan, esrar içen insanların kokusunu alıyordu. Herkes tedirgindi, yanlarından geçerken insanların konuşmalarını duyuyordu.

"Lanet olası ComEd. Bunların sorunu ne?"

"O ev çok canımı sıkıyor. Tanrı aşkına, bütün gün lambaları yanıyordu."

"Birazcık nezaket. Tüm istediğim bu. Terbiye. İlimli bir tavır."

Kuzey Yakası'nda yaşayan zenginlerin çoğu krizin bitmesini arkadaşlarının, akrabalarının yanında veya banliyö otellerinde kalarak bekliyordu. Kloska geride kalan Mültenekciler için endişelendi. Elektriğin her an gelebileceğine inandıklarını düşündü. Çoğunluğu hâlâ aksilikleri bir tür macera veya parti yapmak için bir bahane ya da her ikisi olarak gören gençlerden oluşuyordu.

Kloska oracıkta yapılmış küçük bir ilk yardım çadırına –

aslında beyaz bir güneşlikti sadece – girdi. Çadırı mahalledeki gönüllüler – birkaç hemşire, bir tıp öğrencisi, bir sağlık memuru ve bir veteriner – kurmuştu. Çoktan bir tane ölüm olmuştu bile, nedeni bilinmiyordu fakat muhtemelen kalp kriziydi. Cesedi sahile taşıyıp hemen üstünü kapatmışlar, hızlıca matemini tutup güneşin altında, oraya henüz ulaşamamış savcıyı bekliyorlardı. Eğreti cenazenin, birkaç metre ileride, rüzgarın geldiği yönde bütün gün oynanan voleybol maçlarını sadece kısa bir süre için aksattığını söylediler.

Çöpler parkın içinden geçip LaSalle Caddesi ile Lake Shore Yolu’nu birbirine bağlayan yolu tamamen kapatmıştı. Bu sayede otobanın altındaki tünelden sahilin daha pek bozulmamış güney ucuna daha rahat geçilebiliyordu. Kloska, yirmi dört saat içinde sahildeki kumun da pislige, cama, çöpe doyacağını tahmin ediyordu.

Medyada da sinirler pamuk ipliğine bağlı olmalıydı fakat haberciler polislerden farklı olarak esas bütün olayların gerçekleştiği Batı Yakası’ndan çok daha güvenli olan parkta bütün gün durmayı becerebilmişlerdi. Televizyon helikopterleri parkın üstünde dolanıyor, pervanelerinin gürültüsü ağustos böceği gibi bir an olsun dinmiyordu.

Lanet olası Ulusal Muhafızlar da nerede?

North Caddesi’ndeki küçük arbede sona ermişti fakat yine de birkaç tane provokatör ara ara eve doğru yönelip ellerini kollarını açarak küfürler ediyordu. Kloska park etmiş birkaç arabanın camlarının kırıldığını, maytap yakılan kaldırımların üzerinde yanık izleri olduğunu, malikanenin kilitli bahçe kapısının üzerine kırmızı spreyle bir şeyler yazıldığını not etti.

Evin karşısındaki sokakta kel, sakallı, takım elbise giymiş, bir elinde kitap tutan diğer elini kucağına koyarak oturan bir adam heykeli vardı. Heykelin altındaki kaideye Yeşil Vardiman

Kara yazıyordu. Kloska Güney Yakası'ndandı fakat bu parka düzinelerce kez gelmişti. Bu heykel daha önce hiç dikkatini çekmemişti.

Elbette Chicago'nun her yerinde her türlü pislğin, aşağılık herifin heykeli yükseliyordu.

Tam heykele yaslanmıştı ki cebindeki telefon titredi. Şaşırmıştı.

"Efendim?"

"Nerelerdesin?" dedi Traden. "Sabahtan beri seni arıyorum."

"Belki farkında değilsin ama cep telefonları ke-sin-ti-li çalışıyor," dedi Kloska, bütün kamptan birdenbire sevinç çığlıkları ile birlikte kulak tırmalayan onlarca zil sesi duyulmuştu. "Lincoln Parkı'nın oralardayım, etrafı kolaçan ediyorum. Sen neredesin?"

"Madison ile Pulaski arasında."

Traden'ın arkasından boğucu bir gürültü geliyordu. Kloska siren seslerini duyabiliyordu. "Diğerlerine haber vereceğine söz ver, Jimmy. Geldiğimden beri burada tek bir devriye polisi görmedim. Park, lanet olası bir mülteci kampına döndü. Neredeyse North ve State Caddesi arasındaki jeneratörlü o büyük eve saldıracaklardı. Bilirsin, önceleri kardinalin yaşadığı ev."

"Olmaz," dedi Traden. "Batı Yakası gerçekten cehenneme dönecek. Herkes sokaklarda, silahlar patlıyor. Her yerde yangınlar çıktı, dükkanlar yağmalanıyor. Şu ana kadar bir ölü sayısı tespiti yapıldı mı bilmiyorum ama eli kulağındadır. Polis zaten gece gündüz çalışıyor. Sendika, emniyet müdürüyle mesailer için kavga veriyor. Şimdilik park tamamen sana ait."

"Tanrım, Jimny. Ben zorunlu izindeyim. "

"Pekala, o zaman inisiyatifini kullanacaksın. Elinde silahın var değil mi? Vatandaşlık kartın da var?"

"Tanrım," dedi tekrar. "Hey, Jimmy."

“Efendim?”

“Eğer soyadın Kara olsaydı, çocuğunun adını Yeşil koyarmıydın?”

“Sen neden söz ediyorsun?”

Kloska bilmiyordu.

“Her neyse, Canada Gold’la ilgili haberlerim var,” dedi Traden.

“Ne?”

“Vegas kaçığını duydu mu? Bizim aradığımız savcı yardımcısını öldürüp kayıplara karışan herif.”

“Evet, gördüm.”

“Görünüşe göre adam Canada’ya kafayı takmış, son duyduğum teoriye göre kız Chicago’ya evine dönmüş, adam da peşine düşmüş.”

“Ciddi misin? Della, elektriklerin kesildiği gün Canada’yı gördüğünü sanmıştı fakat ben ona yanlış gördüğünü söyledim. Katili gören var mı?”

“Farklı yetki sınırlarındaki mahkemelerden parçaları bir araya getirmek zaman alıyor. Adamın adı Wayne Jennings. Arabasını Nevada’da buldular, birkaç çocuk zevk için çalmış. Arizona’da üzerinde onun cüzdanı ve Las Vegas kurbanlarından birine işkence etmek için kullanıldığı düşünülen bir bıçak buldukları bir kokainmanı ensolemişler. Eyalet polis teşkilatından çocuklar onu Nebraska’da neredeyse yakalıyormuş fakat yolda bir karavanın arkasından kayarak ormana doğru kaçmış.”

“Lanet olsun.”

“Dediğim gibi ayrıntılar ancak elimize ulaşıyor. Galiba otostop çekerek ilerliyor. Dikkat çekmeden kaçmaya devam edebilir, yakayı ele verebilir veya her an buraya gelebilir.”

“Harika.”

“Amatör dedektifçilik oynadığın süre boyunca bu dava üzerinde çalışabilirsin, bunu bir düşün.”

“Hayır, teşekkür ederim,” dedi Kloska. “Burada biraz daha takılacağım ama söyle onlara bütün gün ve gece kalmayacağım. Kız arkadaşımla çok ciddi çarşaf altı planlarımız var.”

Daha cümlesini tamamlayamadan cep telefonu hatları yine gitti. Kızgınlıkla bağırıp çağıranlar, küfür edenler parkın her köşesinden duyuluyordu.

-56-

Bir yerlerin üzerindeydiler. OHIO’da başka büyük bir göl sol taraflarında kalırken Rhodes sesi duymasına rağmen neredeyse ne sesi olduğunu anlayamadı. Ayağa kalktı ve en az onun kadar şaşırılmış dinleyiciye baktı.

“Kapat,” dedi sakince. “O telefonu bul ve kapat. Ciddiyim.” Çantalarını, ceplerini aramaya başladılar fakat Rhodes’ın istediği gibi ellerini çabuk tutmuyorlardı. Şeyh, Rhodes’ı merak ve endişeyle izlerken “Lanet olsun, bulun şu telefonu!” dedi bu sefer. O ana kadar tek bir telefonda, üç, sonra altı telefon oldu. Rhodes daha sonra kendi kendine açılan bir dizüstü bilgisayarın sesini, bir dijital okuyucunun uyarı tonunu ve bir müzikçaların alttan alttan gelen cızırtısını duydu. O dakikada olan bitenin ne olduğu son derece açıktı, durum dikkatsizlikle açık bırakılmış bir cep telefonun titremesi değil bir saldırı, topyekün bir saldırıydı. Rhodes bu saldırıya fazla karşı koyamayacaklarını biliyordu ve “*Bataryalar! Bataryaları çıkarın!*” dedi. Şeyh ile birlikte el yordamıyla telefonlarını ararken talimat veren kişi bu sefer Rhodes’tı, sonra aniden bir patlama oldu ve biri çığlık attı. Rhodes, tek başına oturan kadın dinleyicinin yüzünün ve ellerinin patlayan bataryadan çıkan asitle yandığını gördü.

Rhodes neler olduğunu, matematikçilerin özellikle kokpitteki kontrol ve iletişim sistemleri olmak üzere uçaakta bulunan elektronik her şeyi kontrol edebilmek için telefonlarını verici gibi kullandıklarını, tam olarak kapanmamış, sadece sessize veya titreşime alınmış bir cep telefonu bulduklarını ve o telefonu diğerlerini açmak için kullandıklarını açıklamak istiyordu. Rhodes yıllar önce böyle bir şeyin mümkün olabileceğinin ilk kez ortaya atıldığı günü hatırladı – “Önümüzdeki servis tepsisini indirir gibi uçakları düşüreceğiz desenize,” demişti biri – Rhodes da tıpkı diğerleri gibi kahkahaya boğulmuştu, elbette şu anda bunların hiçbirini anlatmamıştı fakat uçak hızla sağa doğru alçalıp yan yattarken, kendisi bubinga ağacından yapılmış bara doğru acı içinde savrulurken, meslektaşlarının dehşet dolu çığlıkları arasında bir şampanya şişesinin düşüp patladığını duyarken, eğer o gün kahkahalarla gülmeyip daha çok liderlik rolü üstlenseydi ne olurdu diye merak etti. Keşke matematikçilerin neler yapabileceğini önceden görebilseydi, Amerika’nın en etkileyici schrinde ona başarı getiren karizmayı ve ikna edici güçleri kullanabilseydi. Belki de sonrasında yaşanan her şey Butler, Matuszak, o uçaktaki, bu uçaktaki bütün o masum insanlar, kendi pilotları – Tanrım, ailelerini tanıyorum diye içinden geçirdi bayılmadan hemen önce – her şey çok farklı olabilirdi.

-57-

Daha önce hiç böyle bir uyku çekmemişti. Derin, insanın içine işleyen, hayaller gördüğü bir uyku. Örumceği içine koydukları günden beri.

Bu gerçekten yıllar önceydi. Canada Gold’un bütün hayatı oydu. Bundan önceki yılları başka biri yaşamıştı, o küçük kızın

anıları tıpkı eski fotoğrafların konulduğu bir ayakkabı kutusu gibi Nada'ya aktarılmıştı.

Uyumak onun için her zaman çok kolay olmuştu. Sadece başındaki düğmeyi kapatıyor, örümceğin bacaklarından birini çekiyordu o kadar. Öte yandan uyuduğunda bilinci tamamen kapanmıyordu. Vücudunun geri kalan kısmı uyuyor olsa bile örümceği – ne de olsa bir makineydi – her zaman uyanıktı.

Örümceği kapalıyken ve kolunda bir iğneden vücuduna bir şeyler veriliyorken yattığı bu uyku, uyku değil, derin, rüya dolu başka bir şeydi. Buna alışabilirdi.

Örümceksiz bir hayat.

Her şey beyaza dönmüştü. Bu odanın en beyaz halinden daha beyaza ya da belki de parlak daha doğru bir ifadeydi. Işık her yerini sarıyor, kuşatıyor, onu ısıtıyordu. Oysa ışık sonsuz ve ürkütücü görünmüyordu. Işık yakınındaydı. Ona özeldi. Bir ışık rahmi.

Sonra eski Marshall Field deposunun üstünde, ustabaşının ofisinde yukarıdan boş mekana bakıyordu. Yanında kimse yoktu. Karosu yerde, uzakta duruyordu. Tıpkı su damlaması gibi fakat yüksek tonda ve yankılanan bir metronom sesi duydu. Ofis ıslak halı gibi kokuyordu. Pervazlardan boyalar dökülüyordu. Sürgülü pencere açıktı, kirden arkası görünmeyen iki kat cam varmış gibi görünüyordu. Açık pencereden dışarı sarktı.

İki tane karosu oldu, onunki ve Marlana'nınki yan yana gelip kurdun gözlerini ve burnunu oluşturunuyordu.

Betonun üzerinde ızgara şeklinde bir plan hayal etti, bu ikinci karo hayali üçlü sıranın başına, hayali on beşli sıranın karşısına konmuştu. Bir şekil oluşturmak için hiç yeterli değildi fakat renk anlaşıyordu. Yeşil veya mavi.

Öte yandan sadece iki karo yoktu. Artık yoktu. Şimdi dört tane olmuştu. Sonra sekiz, sonra on altı, her biri devasa deponun

zemininde birbirine eşit mesafede duran parçalardı. Bir anda yüzlere ulaşmış, bir dakika sonra da yüzler binlere dönüşmüştü. Karolar çoğalıp büyüdükçe büyük resim, lavlardan, şelalelerden, ejderhalardan, kuşlardan oluşan o muhteşem duvar resmi ortaya çıkıyordu. Kısa bir süre sonra deponun büyüklüğü bu resme yeterli gelmedi ve karolar sarmaşık gibi – böcekler gibi – örümcekler gibi duvarları sarmaya başladılar fakat kendi dost canlısı örümceğine benzemiyorlardı. Bunlar korkutucu, ısırıcı, pis şeylerdi ve çok hızlı hareket ediyorlardı. Bütün duvarları dolaştıktan sonra kapının altından, pencere eşiğinden ofise doğru gelmeye başladılar. Onu rahat bırakmaları için yalvardı, damlama sesi uzun bir tona, bir keman sesine dönüştü. Tekrar pencereden dışarı sarkıp tamamlanmış duvar resmine baktı ve ne kadar hoş, ne kadar korkunç olduğunu gördü. Resimde gezegenler, yıldızlar, çelikten şehirler, bütün canlılar, ağaçlar, sürüngeçenler, minik proteinler, mitokondriler, aylar ve kurtlar vardı.

Kurtlar.

Sonra da uzun, yavaş ton tek bir telden çalınırken, ışık tıpkı zihninin yarı kürelerini kesen bir bıçak gibi geri geldi.

Olduğu yerde doğruldu. *Bir kurt. O bir kurt!* Bunu yüksek sesle söylemiş de olabilirdi, söylememiş de olabilirdi. Acı içinde serumu bandajından çekti ve etrafa bakabilmek için arkasına yas-tıkları destek yaptı. Jameson'ın evindeki her yeri aydınlık oda-sındaki yatağındaydı. Çift kişilik rahat yatağını hastane yatağıyla değiştirmişlerdi fakat onun ötesinde, farklı ve tuhaf görünüyordu. Farkın aslında kendisi olduğunu hemen anladı. Fark ne gördüğünde değil, nasıl gördüğündeydi. Odadaki hiçbir eşyada bir odak noktası, bir sıra veya öncelik yoktu. Yatak, komodin, vazo, dolabın kapağı, yatağın yanına düzgünce konulmuş ayakkabıları, serum askısından sarkan torba, şömüne rafında duran beyaz kibrit kutusu, ayaklarını, bacaklarını örten battaniye, kesik kesik sesler

çıkaran makineler, çevresinde yarım ay gibi dizilmiş tekerlekli arabaların üstüne konmuş tıbbi cihazlar – her birinin önemi benzer görünüyor, hiçbirisi bir diğerine göre daha değerli durmuyordu. Işık çok parlaktı, sanki her şeyi titretiyor, inletiyor ve sarsıyordu. Parlaklığın sesi bile vardı, kulağının içine bir iğne gibi batan, yüksek ve tırmalayan bir frekanstı.

Canada şimdi eve geldiğinde o çok hayran kaldığı bembeyaz odasının, boş köşelerin aslında bir ameliyathane olduğunun farkına varmıştı.

Hangi gün olduğunu bilmiyordu fakat başını ovdu ve ne bildiğini hatırlamaya çalıştı. Hatırladı. En yakın arkadaşı ölmüştü. Annesi bir katildi. İyi haber şuydu, belki de babası katil olmayabilirdi. Bunun dışında, hayatta kalan son arkadaşı da onu öldürmeye çalışıyordu. Bütün bunların, hepsinin veya hiçbirinin gerçek olup olmadığını düşündü. Hepsi bir rüya mıydı yoksa değil miydi diye merak etti. Belirsizlik insanın elini kolunu bağlıyordu. Örümceği olan diğer insanları, intihar edenleri düşündü. Aynı bu şekilde mi gerçeklikten kopuş yaşadıklarını merak etti. Eğer bu kafa karışıklığı, belirsizlik ve kulaklarındaki çınlamalar çok uzun süre devam ederse, intiharın albenisine fazla karşı koyamayacağını biliyordu.

Oda kendi etrafında tam bir tur döndü ve geriye doğru çekildi. Şimdi gözlerini dikmiş tavana bakıyordu. Soğuk bir şeyin üzerinde yatıyordu. Yerdeydi. Daha önce burada bir halı olduğu aklına geldi fakat şimdi zemin sertti. Muşamba veya karo kaplamaydı. Diğer her şey gibi beyazdı. Başını çevirip zeminin duvarla buluştuğu noktayı bulmaya çalıştı fakat bulamadı. Ufuk çizgisi olmayan sonsuz, beyaz bir düzlem.

Canada yutkunmaya çalıştı fakat ağzı o kadar kuruydu ki beceremedi. Düşünceden düşünceye, sorudan soruya savruluyordu. Düşüncelerinin gerçek mi yoksa kafasındaki gizemli bi-

linçsizliğin ürettiği rüyalar gibi düşünceler mi olduğundan emin değildi.

Bananeyapacaklaranneminolupbitenlerleneilgisivarbuinsanlarkimbabamıöldürdülermidamarlarımaverdikleribusıcak-sıvinehepsibirnumaramıydıhiçbirigerçekdeğilmindenbengör-medimnedenkafamıaçıpörümceğimiçikarmakistiyorlar?

Ayağa kalkmaya çalıştı fakat kolundaki derinin altından bir şeyin onu çektiğini hissetti. Beceriksizce bandajı çıkardı ve iğneyi sökerken kolunu çizdi. Başını yana çevirip soğuk zemin üzerinde dinlendi. Aşağıdan hazırlık yapan müzisyenlerin sesleri geliyordu. Tellerin üzerinde parmaklarını gezdiriyorlar, yerde sandalyeleri çekiyorlar, öksürüyorlar, kahkaha atıyorlar, anlayamadığı bir şekilde, kısa hecelerle hızlı hızlı galiba Çince konuşuyorlardı.

Yatağın yan tarafına doğru yaslanıp çarşafların içine doğru öğürdü. Balgam ve safra beyaz renk üzerinde köpük köpük sarı bir leke oluşturmuştu fakat bu renk böyle bir odanın içinde çok çarpıcı duruyordu, bu durum onu çok sarsmış ve daha çok öğürmesine neden olmuştu. Asit boğazını yakıyordu.

Hemen ayağa kalkmaya çalıştı ve kendini çok hafif hissetti, o kadar hafifti ki uçabilirdi, bu duyguya kendini hemen kaptırdı, kollarını kaldırdı, çevresini saran hava sanki onu on el birden taşıyormuşçasına kolayca yukarı doğru çekiyordu. Sonra çenesi soğuk zemine çarptı, hem zihnindeki düşünceler ve hem de dişleri kafatasına doğru sertçe vurmuştu.

-58-

Boş bir yükleme iskelesinin yanındaki Jewel Süpermarket'in arkasına park ettiler. Mahalle تنها ve sessizdi. Onlar otobana çıkıp yola koyulduklarında elektrikler henüz kesilmemiş gibiy-

di fakat burada hiç elektrik yoktu. Kubbe fenerin altında uyku kabinine sinirlenen Wayne, içinde detaylı Chicago sokak haritalarının olduğu kalın bir atlastan parmağıyla yolları takip ediyordu. Denny amatör radyosunu tekrar bağlıyordu, Wayne ona izin vermişti. Artık böyle bir ilişkileri vardı.

“Biz buradayız,” dedi Wayne, haritadaki yerlerini yüksek sesle tespit ederek. Wayne’in yüzüne yaptıklarına ve hâlâ Wayne’in katil olduğunu düşündüğüne bakılırsa Denny son derece yardımcı oluyor sayılırdı.

“Burası aradığın adamın adresi,” dedi Denny, yaptığı işten başını kaldırıp bir an haritaya bakarak. “Şehir sokak sokak ayrılmış, bu yüzden yolunu bulman kolay olacak.”

Wayne işaretler kısmını açtı, sonra da gölün yanında büyük bir parkı gösteren sayfaya geçti. Denny, Jameson’ın evine yaklaşabildiği kadar yaklaşmıştı fakat ana yolların çoğu kapalıydı, bazılarını da polis bariyerlerle kapatmıştı. Wayne’in hesaplarına göre muhtemelen elli blok batıdaydı.

Denny gösterge panelinin altında bir şeyler kurcalarken amatör radyo aniden sesler çıkararak tekrar çalıştı, Wayne olduğu yerde sıçradı. Atlstan bir sayfa yırttı, sonra bir tane daha, bir tane daha – bu park alanını Jameson’ın adresine bağlayan bütün sayfaları – yırttı. Denny tam karşı çıkacaktı ama vazgeçti. “Atlasın tamamını alsana,” dedi fakat Wayne geri kalan kısmı fırlattı.

“Yak onu,” dedi Wayne, artık Peter gibi düşünüyordu. “Yeni bir tane al. İşim bitince bu sayfaları da yakacağım. Aramızda bir bağlantı olduğu belli olmasın değil mi? Ağzını sıkı tut.”

“Nerede yaşadığımı biliyorsun,” dedi Denny sakince, sanki böyle bir ima ilk kez o anda aklına gelmiş gibi.

“Taşın oradan, Denny,” dedi. “Karından boşan.”

Wayne silahını belinin arkasına sıkıştırıp üstünkörü bir selam verdikten sonra kapının koluna doğru uzandı. Denny bir şeyler söylemeye başladı ama tam konuşacakken amatör radyo-

dan cızırtılı sesler geldi ve Wayne hem radyoda söylenenlerin hem de Denny'nin konuştuklarının yarısını duyabildi.

"Sus!" dedi Wayne, Denny hemen sustu.

Wayne gözlerini kapatıp amatör radyodaki cızırtıyı dinledi.

"...Canada'ya döndü."

"Chicago kontrolden çıktı. Senin yerinde olsam Tri-State otobanından giderdim. Dolan. Dolan."

"Tıpkı New York'tan Kaçış gibi. O filmi görmüş müydün? Şey oynuyordu, adı neydi, Kurt Russell mı? Kabinden dışarı çıkmaya korktum."

"Peki ya Edgewater Mahallesi? Orada neler olup bittiği hakkında fikri olan var mı?"

"Her yer berbat durumda. Haberlerde Lincoln Parkı'nı gördüm. Şehrin en zengin muhiti ve her yerde çadırlar var. Sanki sivil savaş görüntüleri gibi."

"Bir an için tanıdığım birinden söz ettiklerini düşündüm," dedi Wayne duydukları üzerine.

"Mümkün değil," dedi Denny.

"Hangi taraf doğu?"

Denny yolu gösterdi. Wayne içinden teşekkür etme isteği duydu fakat teşekkür etmedi. Katil Wayne teşekkür etmezdi.

Kabinden aşağı atladı ve topallayarak park alanından karşıya geçti. Yüz metre sonra arkasını döndü. Kamyonun kabinden çıkan ateş nereden bakılırsa bakılsın etraftaki tek ışık kaynağıydı. İçinde hissettiği bütün o aşk ve nefretle Denny'nin direksiyonun başına geçmiş halini gözünün önüne getirdi.

Wayne içinde tek katlı evlerin ve çiftliklerin olduğu, genelde işçi sınıfının yaşadığı bir mahalleden geçti. Bütün pencereler açıktı. Bazıları, koltukları yatar konuma getirilmiş ve havalandırması bozuk şekilde rölantide çalışan arabalarına taşınmıştı. Evlerin içinde yavaşça hareket eden uzun gölgeleri görebiliyordu. Hava du-

man kokusuyla ağırlaşmıştı fakat Wayne bir oturma odasının kitap rafında yanan mum dışında etrafta alev göremiyordu.

-59-

Gökyüzündeki simsiyah duman bulutundan, batıdaki yangınların kontrol altına alınamadığı anlaşıyordu. Radyodan duydukları kadarıyla alevlerin yavaş yavaş doğuya doğru ilerlediğini öğrenmişti. Şehrin yakınlarında göl olmasına rağmen tıpkı parktaki içme suyu sıkıntısı gibi musluklara yeterince tazyik verilemiyordu.

Kloska, diğerlerine nazaran pek telaşlı olmayan Mültenekcilerin yardımıyla derme çatma bariyerlerin bazılarını kaldırıp arabasını North Caddesi'nde tam olarak park ve büyük evin arasında bir yere park etti. O noktadan, nispeten daha güvenli olan şoför koltuğuna oturup yasalara aykırı faaliyetleri gözlemleyebiliyordu.

Parktan durmadan bir gürültü geliyor, ara ara da kavgı sesleri duyuluyordu. Hava kararmaya başladıkça, can sıkıntısı ve susuzluk yerini sarhoşluk ve aptallığa bırakıyordu. Parktaki boğucu havada bütün tartışmalar çok kısa sürede kavgaya dönüşüyordu. Silahlar çeşit çeşitti – taş, bıçak, yastık, makas, el feneri, ip. Soruşturma, sorgulama, otopsi diye bir şey yoktu. Kloskaburada ölü sayısının hesaplanmasına ramak kaldığını biliyordu.

Biri bariyerlerden birini devirip sararmış çayırıların yakınındaki açık alana kocaman bir kamyonet park etmişti. Kamyonet gazla çalışan jeneratör işlevi görüyordu, yüksek sesle müzik çalıp, küçük dolaplarda yiyecekleri, içecekleri soğutuyor, orta büyüklükte bir televizyon için güç kaynağı sağlıyordu. Yirmi dolar karşılığında herkes on beş dakika boyunca havalandırmadan yararlanabiliyordu, insanlar bu hizmet için uzun kuyruklarda sabırsızlanarak bekliyordu. Aşırı kullanıma maruz kalan seyyar

tuvaletler henüz boşalmamıştı ve pis koku insanların olmadığı alanlara yayılıyor ve bu alan her saat başı daha da genişliyordu.

Mültenekcilerin pek azı kıyafetlerini değiştirmek için sıcağa onca merdiveni çıkıp boğucu dairelerine gidecek kadar özenliydi. İnsanların çoğu evlerinden dışarı çıkmaya karar verdikleri gün ne giyiyorlarsa aynı şeyleri giyyordu. Bütün park adeta çaresizliğin kirli elbiselerini giyyordu.

Yağmur getireceğini zannettikleri fakat hiç yağmur yağdırmayan büyük, gri bir bulut tepelerinde durdu. *Zaten yeni yağmur yağmıştı.* Yeniden yağarsa bir türlü sönmek bilmeyen yangınlar geri püskürtülür ve sıcaktan pişen vücutları seriler, çatlayan topraklar kendine gelir ve pislikler, çöpler yikanırdı.

Yağmur yağacağına simsiyah bulutlar üstlerinden hep sessizce geçiyor, bazen de Ortabatı'da rahatlamaya ihtiyacı olmayan tek yere, Michigan Gölü'ne yağmur yağıyordu.

Gece boyunca, bir düzineden fazla araç gelmiş, kapıdan geçmiş ve devasa olduğu her halinden belli olan yeraltı garajına girip gözden kaybolmuştu. Hepsinin camları filmle kaplı ve Kloska'nın hayal ettiği şekliyle şoförlü siyah arabalar, arazi araçları, limuzinler. Gary Jameson ön bahçesindeki kargaşadan ders almadığı gibi bir de evinde parti veriyordu.

Tanrım, diye düşündü Kloska. *Ne yürek varmış adamda!*

Mülteciler üç sıra halinde yolun karşısına dizildi, prototocular her gelen arabayı yuhalıyordu. O da yuhalamak istedi. Yuhalamak yerine bir polis olduğunu tekrar kendi kendine hatırlattı. Bu sefer, duraksamışlardı, Kloska keşke yıldızım olsaydı diye içinden geçirdi fakat biraz sert bakarak ve sesini yükselterek hepsini geri püskürtmeyi başarmıştı.

Farklı bir şey dikkatini çekti ve Kloska yukarı, gökyüzüne doğru baktı.

Televizyon kanallarının helikopterleri muhtemelen Batı

Yakası'na gitmişti. Bir maytap patlayınca olduğu yerde sıçradı. Kamyonetinin yanından gelen taş seslerini takiben çok iyi bildiği, maytap sesine benzeyen fakat daha tehlikeli bir şeyin sesini daha duydu.

-60-

“Aman Tanrım,” dedi bir ses, bu ses kafasının içinden gelmiyordu, rüyada duyduğu bir ses değildi, ses acı içindeki ağzından da çıkmamıştı. Tıpkı mahalle bakkallarında metal çubuklar üzerinde buharı tüten sosisli sandviçler gibi diklemesine döndürülüyordu. Gözüne bir ışık huzmesi çarptı fakat oda aydınlıktı, o ışıktan güç bela gözlerini kaçırды.

“Neden uyandın sen? Kafanı yere mi çarptın?”

Canada sesin uyanık olup olmadığını sormasının aslında uyanık olması gerektiğinin bir göstergesi mi olduğunu yoksa kendi gördüğü rüyanın ona bir oyun mu oynadığını merak etti. Gözüne vuran ışık huzmesinin arasında görünen karanlık şekle bakıp gözlerini kırptı, başının üstüne çok yoğun bir florasın ışığı vuruyor ve gözlerine küçük fenerlerden tutuyorlardı. Bu kişi doktordu. Adını hatırlayamıyordu.

“Eğer sarsıntı geçirirsen, bu, işleri daha da zorlaştırır.”

Bu laf onu kahkahayla güldürmüştü ama muhtemelen çok yüksek sesle gülmemişti. İşleri zorlaştırmak mı? İşler şu anda zaten kimsenin anlayamayacağı kadar umutsuz derecede zordu. Kapıları ağaca, tezgahları kayalıklara benzeyen bir evin içine doğmuş bir fare gibiydi ve keşfedilmeyi bekleyenler sınırsız sayıdaydı fakat fare ne kadar düşünürse düşünsün, ne kadar çok şey keşfederse etsin, ne kadar çok soru sorarsa sorsun, bu evin nasıl tasarlandığını, nasıl inşa

edildiğini veya hangi amaçla yapıldığını anlamayabilmeyi hiçbir zaman umamayacaktı. Kendi hayatının tıpkı böyle olduğunun farkına vardı: Düşündüğü, anladığı her şey aslında başka bir şeydi, başka bir amaç için tasarlanmıştı. Kendisi o fareydi ve evren de keşfedilebilen fakat hiçbir zaman anlaşılamayan o evdi.

Şimdi yine uçuyordu fakat bu sefer gerçekten uçuyordu. Hayır, onu bir yere taşıyorlardı. Eteğinin – bu elbise de neyin nesiydi? – uçlarının altında kalçalarının üzerinde onun gömlek kolunun kumaşını hissedebiliyordu. Başka bir el omuzlarının üzerindeydi, onun kokusunu alabiliyordu, ter ve kolonya kokuyordu, yüzünü onun boynuna koymuştu, onu yatağına, hastane yatağına geri taşıdıklarını biliyordu. Ameliyatla örümceğini çıkarmak istediklerini hatırladı fakat annesine örümceğin bizzat kendisi olduğunu, örümcek artık kapatıldığına göre, bundan kesinlikle emindi, örümceği kapatıldıktan sonra geride kalan bu şeyin tamamen bambaşka biri olduğunu, tıpkı uyanıkken kafamızın içinde saklanan fakat uykudayken bize sonunu bilmediğimiz hikayeler anlatabilen rüya benliğine benzediğini açıklamak için hiç fırsatı olmamıştı. Örümcek onun gerçek benliği idi, ilk benliği idi, Nada'ydı. Örümceği ondan almaları, onu almaları, öldürmeleri, bedeninin içinde bir yabancı bırakmaları anlamına geliyordu fakat bunu açıklayabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Şu anda bir şeyler anlatabilmek için kelimeleri bir araya getiremiyordu. Başkalarının onu anlayabilmesinin hiçbir yolu yoktu bu yüzden gözlerini açıp doktorun boynundan kulaklarına kadar uzanan tendonlarını takip etti ve sanki kulağına bir şeyler fısıldayacakmış gibi ağzını açtı.

Bir şeyler fısıldamak yerine ağzına bakır tadı gelinceye kadar kıkırdağın üstündeki lastik gibi deriyi sertçe ısırdı. Dişlerini sıkıp başını bir o yana bir bu yana deli gibi savurdu, sonra dok-

tor onu bıraktı ve feryat edip elini yarasının üstüne koyarak geri çekildi, bu sırada kızın ağzında hâlâ yarım ay şeklinde kanlı bir parça duruyordu. Dişleri ve dudakları arasındaki boşluğu dolduran doktorun kanını yere tükürmeden önce, kopardığı parçayı emdi. Bu ona örümcekten önce ergenlik döneminde yaşadığı kasılmalar sırasında dilini yutmasını engellemek için verdikleri ağızlığı hatırlattı.

-61-

Yüz tane Mültenekeci North Caddesi boyunca sıralanmış, taşlarla, sopalarla yoldan geçen Mercedeslere, limuzinlere saldırıyorlardı. Kloska kontağı kapatıp kamyonetinin üstüne çıktı ve bağırarak onlara engel olmaya çalıştı fakat onu umursamadılar. Beyzbol topu büyüklüğünde taşı atmaya hazırlanan bir kolu havada yakalayınca, çocuk çelimsiz koluyla karnına bir yumruk attı fakat onu iki büklüm etmeye yetecek kadar sert vurmuydu. Kloska öksürüp tekrar doğruldu. Göğsünün üstünde yıldızının olması gereken yeri eliyle yokladı. “Polisim ben!” Çocuk suratına tükürüp taşı attı.

Ne yapacağım? diye düşündü Kloska. *Onu tutuklayacak mıyım?*

Kloska suratına bir yumruk patlatarak çocuğu yere devirdi. Çocuk iki eliyle burnunu kapatarak inledi, parmaklarının arasından kanlar fışkırıyordu. “Domuz!” diye bağırdı çocuk. “Domuz!” Birkaç kişi Kloska’nın üzerine yürüdü ve Kloska silahını çıkardı. Oldukları yerde durdular, gözlerini ona dikip hazırda beklediler.

“Herkesin çöküp lanet olası yere oturmasını istiyorum,” diye bağırdı Kloska, canının acısından elleri titriyordu. Birkaç

tanesi o bağırır bağırılmaz oturdu fakat diğerleri birkaç metre ileride taşlar atmaya, küfürler savurmaya devam ediyordu. Bütün arabalar kapıdan geçip garaja girdiği için sokağa yığılan kalabalık ellerindeki cisimleri eve fırlatıyordu. Olaylar onun kontrol altına alamayacağı kadar hızla çığırından çıkmıştı.

Piç kurusunun attığı yumruk yüzünden hâlâ sinirleri yatışmayan Kloska, silahını havaya kaldırıp ateş etti.

Ateş eder etmez *büyük bir yanlış* yaptığını anladı.

Panik havası hakimdi. Herkes telaş içinde bir oraya bir buraya koşuyordu. Bazıları yere yatıp ellerini başlarının üstüne koymuştu. Erkekler, kadınlar beyzbol sopası gibi sopalar tutuyordu. Her yere taşlar atılıyordu. Bir tanesi Kloska'nın sol yanağına gelmiş, yüzünü yırtıp canını acıtmıştı. Yüzünü elleriyle kapatarak taşlardan, avuç dolusu çakılardan korundu ve etrafını göstericilerin çevirdiği kamyonetine doğru yöneldi. Kloska bağırdı ve koşarken etrafa silahını salladı, telaş içindeki Yuppiler geçmesi için ona yol açtı.

Adını duyduğunda kapıya birkaç adım kalmıştı: “*Bobby!*”
Tanrım, Della.

İnsanların yüzlerine bakarak kendi etrafında döndü. Onu gördü, öfkesini güneş ufukta alçaldıkça daha da parlak görünen Jameson'ın evine doğrultan kalabalığın arasında itişip kakışıyordu. Artık yüz kişi sıraya dizilmiş, metal çadır direkleriyle parmaklıklara vuruyor, taş atıyorlardı. Kloska dirsek, omuz ve birkaç tane taş darbesi alarak zar zor Della'nın olduğu yere doğru yürüdü. Della'nın elini yakaladı ve birlikte Kloska'nın anahtarını havaya kaldırıp düğmesine basarak kilidini açtığı kamyonetin kapısına doğru başlarını eğerek koştular. Della'yı içeri itti, kendilerine saldırabileceğini düşündüğü birini kaldırıma fırlattıktan sonra kapıyı arkasından kapatıp sıkıca kilitledi.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu Della'ya.

“Boş ver beni sen, burada neler oluyor böyle?”

Dışarıda, yirmi, yirmi beş kadar adam kamyoneti sallıyor, kaportasına vuruyor, hep bir ağızdan tempo tutuyordu, “Işıkları açın! Işıkları açın!”

“İşler çıkırından çıktı,” dedi Kloska. Ön cam içe doğru çatlamış, her tarafı örümcek ağı gibi beyaz çatlaklarla dolmuştu.

“Bu şeyi devirebilirler mi?” diye sordu Della, hayranlık uyandıracak şekilde sesinde Kloska’nın düşündüğünden daha az korku vardı. Silahın namlusunu sürücü tarafının camına yaşırtıp hırladı. Saldırganlar en azından o an için dağıldı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu tekrar, neredeyse etraftaki gürültüden daha yüksek sesle bağırıyordu.

“Traden senin cep telefonuna ulaşmaya çalışıyordu,” dedi. “Telsize cevap vermiyordun.”

“Meşguldüm.”

“Wayne Jennings burada.”

“Ne? Nerede?”

“Chicago’da. Kamyoncunun biri polisi durdurmuş. Onu bir tır parkında etkisiz hale getirdiğini ve zorla kamyonuna bindiğini söylemiş.”

“Kamyoncu mu?”

“Wayne’in silahı ve bıçağı olduğunu söylüyor.”

Göstericiler daha çok mühimmat – daha büyük taşlar, sopalar, ağaç dalları – alabilmek için parka gidip geliyordu. Kloska bir çocuğun ‘dur’ tabelasını kaldırıp Jameson’ın kapısına vurduğunu gördü. Dört bir yandan kendinden geçmiş mültecilerin savaş çılgınlıkları yükseliyordu, günlerdir karanlıkta yaşanan öfke ve kızgınlık patlaması şimdi olduğu gibi ışıkları yanan eve yönelmişti.

“Buradan çıkmalıyız,” dedi Della.

Kloska anahtarı çevirdi ve motordan korkunç bir tıkırtı duyuldu.

Lanet olsun!

“Aküyü değiştirmedin değil mi?” dedi Della.

“Lanet olsun!” Kloska içinden eski karısını suçlamak istedi. Bu adil olmazdı çünkü onu akü konusunda uyarmıştı fakat mevcut durumda zaten adil olan bir şey yoktu. Telefonunu alıp Traden’ı aramaya çalıştı.

“Ne yapacağız?”

“Çömelebildiğin kadar çömel,” dedi. Büyük bir taş parçası sürücü kapısına hızla çarptı. Della çığlık attı ve kendini ayak konulan boşluğa sıkıştırdı. Kloska çaresizce camlara baktı. Ön camdan hiçbir şey göremiyordu fakat en azından şimdilik onları dışarıdan koruyordu.

Uzaktan bir motor sesi duydu. Bir devriye arabası görmeyi umarak oturduğu yerde yana doğru döndü.

“Kahretsin,” dedi. “Yerde kal!”

Parkın tam ortasına park etmiş olan kamyonet, tümseklerden geçerken farları yerinden oynayarak, parktaki küçük basamakların üstünden geçerek büyük bir gürültüyle çimenlerin üzerinden geldi. Acı bir metal sesiyle yavaşladı ve Kloska’nın kamyonetine yandan çarpıp Kloska ve Della’yı birbirlerine doğru savurup oldukları yerde çeyrek tur döndürdükten sonra sokağa doğru hızlandı.

Della tekrar çığlık attı, Kloska silahını sımsıkı tuttu. Diğer sürücüyü görebiliyordu, sarhoş olduğu her halinden belliydi, bira fiçileri ve jeneratör hâlâ kasada duruyordu. Tümsekten her geçtiğinde havaya kalkıyorlardı. Sırtarak kamyoneti geri geri sürdü, Kloska ikinci vuruş için kendini hazırlamıştı fakat sürücü kamyonetinin burnunu malikanenin kapısına doğru çevirdi ve gazı kökledi. Bu hareketi sevinçle karşılayan kalabalıktan büyük bir uğultu yükseldi, hatta izleyebilmek için kendi yarattıkları kargaşayı bile sonlandırmışlardı.

Kapı korkunç bir gürültüyle kamyoneti durdurdu fakat Ford geri geri çıkarken Kloska siyah demir parmaklıkların ciddi darbe aldığını görebiliyordu. Kamyonet kapıya tekrar vurdu. Tekrar. Tekrar. Mültenekçiler her bir vuruşu gittikçe daha çok gürültü çıkararak büyük bir sevinçle karşılıyordu.

Sonra diğer kamyonetin önü kulakları tırmalayan, tiz bir sesle son bir defa kapıya hızla geçirdi, bu defa kapının üst tarafındaki menteşeler yerinden çıkmıştı. Kendinden geçen kalabalık ileri doğru hücum etti, düzinelercesi üzerinden dumanlar tüten kamyonetin tepesine çıkıp tıpkı örümcekler, böcekler, başkalaşım geçirmiş de-vasa karıncalar gibi dört ayaklarının üstünde parmaklıkları kırdılar.

-62-

Yüzünün her yeri ince ince, kopkoyu kanlara bulanmış kadın, kaldırımında Wayne'i fark etmeden, yardım teklifine karşılık vermeden yanından ağılayarak geçip gitti. Sesi hâlâ uzaktan gelse de Wayne her adımda gittikçe yükselen uğultuları, bağırışları, çarpışmaları, korna seslerini – arbede – duyabiliyordu ve bu hengameye doğru yürüyeceğini, Nada'yı bulabilmek için cehennemin içinden geçmesi gerektiğini biliyordu.

Denny'nin yırtık harita sayfalarını takip ederek doğruya doğru dört saattir yürüyordu. Yağmacıların, başıboş dolaşan serserilerin, boş dükkanların, evlerinin önünde çaresizce elektrik kesintisinin bitmesini bekleyen ailelerin ve ne bu insanlara ne de kendisine dikkat eden birkaç tane polisin yanından geçmişti. Bloklar boyunca tek bir kahkaha, bir gülümseme dahi duymamıştı. Bir Ulusal Muhafız kamyoneti yanından geçip aksi istikamete, yangınların olduğu tarafa doğru gitmişti. Bir kadın sevinçle çılgılık atmış, bir adam küfür etmişti.

Arbededen gelen sesleri takip ederek nihayet Jameson'ın karmaşa ve panikle kuşatılmış, parkın sonundaki büyük evine ulaştı. Yüzlerce insan kaza yapmış, siyah bir kamyonetin üstüne üşüşüyor oradan da evin bahçesine giriyordu. Yakında başka bir kamyonet daha vardı, arkası hurdaya dönmüştü. Göle yakın bir yerde bir polis arabası köşeyi döndü, mavi tepe lambaları o kaostun içinde belli bile olmuyordu. Kimse arabadan dışarı çıkmadı.

Haki pantolonunun kumaşına dokunan Wayne elini cebindeki bıçağın ve silahın üstüne koydu ve hengameye doğru dikkatle ilerledi. Çatılardan, kiremitlerden seken taşlar kafasının üstünden geçiyordu ve taşlardan biri ne zaman büyük evin pencerelerine denk gelse kalabalık sevinç çılgınlıkları atıyordu. Wayne kamyonetin üstüne çıktı ve bahçe kapısının parmaklıktan ayrıldığı daracık açıklıktan geçti. Bahçede hiçbir amacı olmayan çoğu insan oraya buraya koşuyor, dans ediyor, kendi etraflarında dönüyordu. Bazıları yeraltı garajına benzeyen eğimli girişe yaklaşmış, araç çıkışını kapatıyor, metal kapıya vuruyordu. Bir düzine kadar da büyük taş havuzda seriniyordu.

Wayne bu öfke silsilesinin göbeğinde, Denny'nin kamyonu ile Chicago'ya vardığından beri ilk kez gülümseyen yüzler görüyordu.

El fenerlerinden çıkan ışıklar tıpkı büyük çalılar kesip atan palalar gibi karanlığı delip geçiyordu. Daha çok kişi bahçeye doğru akın ediyordu, birbirlerini demir parmaklıkların üstünden aşırıp diğer tarafa düşüyorlardı. Wayne itiş kakış arasında kaldı. Elini cebine sokup silahını korudu.

Sonra tanıdık bir yüz gördü. Tanıdık bir sima. Tanıdık bir duruş. Uzun boylu ve kalıplıydı, eve doğru, çerçevesinden ayrılmış kapıya doğru yürüyordu. Wayne şimdiye kadar dört veya

beş kişinin içeri daldığını görmüştü fakat bu adam diğerlerinden farklıydı.

Dönüp Wayne'in olduğu yöne doğru baktı. Şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi.

Wayne onu tanıyordu.

İmkansız.

Burada ne işi olabilirdi?

Son sürat koşan bir adam arkadan çarptı, Wayne'i neredeyse yere devirecekti. Wayne sarhoş olduğu belli olan adama doğru döndü. Elinde metalden yapılmış, ağır bir şey vardı. Levveye benziyordu. Kopmuş demir parmaklık da olabilirdi.

"Neler oluyor, adamım?" Elindeki metal sopayı kaldırıp Wayne'e vurdu. Wayne sol koluyla vurmasına engel oldu, kolu darbenin etkisiyle şişmişti. Sağ yumruğuyla göğsüne vurduğu adam dizlerinin üstüne çöküp kıvrandı. Gözü dönüp acıdan her yeri uyuşan adam sopayla tekrar saldırdı, bu sefer Wayne'in kafasına hızla vurup onu yere serdi. Wayne'in başında dikilip bir kere daha vurmak için kendini geri çekti.

Wayne elini cebine atıp silahını çıkardı. Emniyeti açıp kendini savunmak için hızla ateş etti, kalçasından vurulan adam olduğu yerde çöken bir kukla gibi çimenlerin üzerine düştü.

Silah sesini duyan kadının biri çığlık attı. Wayne zor ayağa kalktı, kolu acıdan zonkluyordu, kafasının içinde uğultular vardı, yan tarafındaki mikrop kapmış yara karnına doğru gittikçe derinleşiyordu. Gözünün önünü gri renkte, bulanık bir görüntü kaplamadan önce sadece birkaç saniye ayaklarının üstünde durabildi ve önce dizlerinin sonra da suratının üstüne düştü. Kulakları çınlıyordu. Etraftaki gürültü gittikçe azalmıştı.

Wayne kapıda gördüğü silueti hatırladı. Bea Beaujon ve David Amoyo'yu kimin öldürdüğünü biliyordu. Kimin ona

komplo kurduğunu biliyordu. Kimin Nada için buraya geldiğini biliyordu.

Öte yandan bütün bunları neden yaptığını bir türlü anlayamıyordu.

Sonra bir silah sesi daha duydu, bu seferki daha yukarılardan, muhtemelen evin penceresinden gelmişti. Evin içinden ateş edilmişti.

-63-

“Şimdi!” diye bağırdı Kloska.

Kapıyı omzuyla iterek açtı ve Della’yı kolundan çekerek dışarı çıkardı, North Caddesi boyunca doğuya, evin aksi istikametindeki Lake Shore Yolu’na yakın toplama yolunda mucizevi bir şekilde ortaya çıkan devriye arabasına doğru koşarlarken silahıyla Della’yı korudu. Beyaz saçlı bir polis, şoför koltuğundan fırladığı gibi onları arka koltuğa itti ve hemen tekrar arabaya binip kapıyı kilitledi.

“Tanrım, Detektif, burada ne oldu böyle?” dedi üniformalı polis. Adamın yüzü tanıdık değildi fakat Kloska, polis onu tanıdığı için Tanrı’ya şükreliyordu.

“Ben de seni gördüğüme sevindim.” Kloska gözlerini dikmiş, Jameson malikanesinin henüz kırılmamış camlarından birine bakıyordu. Yarım daire şeklindeki cam tıpkı eski bir duvar saatinin üst kısmı gibi metal bir çerçeveye çevrelenmiş ve kalın, kan kırmızı perdelerle örtülmüştü. Burası hiç şüphesiz ürkütücü, eski, güzel bir evdi. Nesillerdir burada yaşayan rahipleri, imanla, batıl inançlarla geçen yılları, işlenen iyi amelleri, insanların içlerinden geçen kötü niyetleri düşündü. Bütün bunlardan geriye pek fazla bir şey kalmayacak olması çok üzücüydü.

“New Orleans’taki gibi,” dedi Kloska’nın tanımadığı, kır saçlı polis.

“Ne?”

Polis kollarını kaldırıp etraflarındaki manzarayı işaret etti. “New Orleans. Katrina. Her şey birebir aynı,” dedi. “Polislerin yarısı görev başında değil. Serseriler evlerin, dükkanların camlarını kırıp hırsızlık yapıyor. Sivil vatandaşlar silahlanıyor. 911’i arayanlar cevap alamıyor.” Havayı koklayıp Batı Yakası’nda yangınların çıktığı mahallelere doğru elini savurdu. “Bu sefer sel yerine yangın var. Aradaki tek fark bu.”

Kloska adamın söylediklerini dikkate almadı. “Plan ne peki?”

“Plan mı?” dedi polis alay eder bir tavırla. “Bir araba daha yolda, geliyor. Bir de ambulans.”

“Bir araba mı? Bir araba daha gelse de buradaki olayları yatıştıramayız.”

“Olayları yatıştırmakla ilgili bir şey söyleyen oldu mu?” dedi polis. “Olaylara karışmamak konusunda emir aldım. Üst düzey birileri içeridekilerle iletişime geçinceye kadar oraya yaklaşmamamız gerekiyor. Görünüşe göre altın rozetliler, çok bilmiş birinin çıkıp polisin durumu daha da berbat bir hale getirdiğini söylemesinden korkuyor.” Sanki Kloska’yı suçluyormuş gibi konuşuyordu.

“Bütün o lanet heriflerin içinde...”

“Ben de tam olarak bundan söz ediyorum,” dedi polis. “Kanunsuzluk sokaklarda kol gezerken biz burada durmuş kendi derdimize bakıyoruz. Tıpkı Katrina’da olduğu gibi.”

Kloska polise sert sert baktı. “Sen neden söz ediyorsun?”

“Dediğim şey şu...”

Della elini sırtına koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. “Demek bütün bu olanların kendiliğinden bitmesini beklememiz gerekiyor, öyle mi?” diye sordu Kloska.

“Galiba öyle,” dedi polis.

Kloska pencereden evi daha iyi görebilmek için eğildi. Kapılardan biri menteşelerinden sökülmüştü ve bir grup Mültenekeci birkaç adım içeri girip sonra da son sürat geri koşarak oyun oynuyor, bunları yaparken de tavuk gibi gıdaklayarak acayip sesler çıkarıyorlardı. Bahçe kapısı artık neredeyse yerinden çıkarılmıştı, yağmacılar eve girip çıkıyordu. Düzinelerce cam kırılmıştı, bahçedeki çiçekler harap olmuş, fiskiyeler de kırılmak üzereydi. Olay çıkaranların pek çoğu, muhtemelen aralarında sarhoş olmayanlar ya civar sokaklarda karanlığın içinde kaybolmuştu ya da sanki bütün bunlar hiç yaşanmamış, sanki olayların bir parçası olmamışlar gibi parktaki çadır kente dönmüştü.”

“Herkesi yakalayıp tutuklayabilsek bile onları bir yerden bir yere taşımanın veya haklarında işlem yapmanın hiçbir yolu yok. Bu aşamada o kadar insanı nerede tutarız ondan bile emin olamıyorum. Şehir şu anda düşüyor, adeta lime lime dökülüyor, parçalara ayrılıyor. Elektrikler gelip, yangınlar nihayet söndürülünceye kadar zenginin birinin özellikle de klimalarıyla bu zenginliği insanların gözüne sokan birinin evinde birkaç camın kırılması veya evden bir iki parça biblo çalınması sigorta şirketlerini ilgilendiren bir konu sadece,” dedi polis.

Kloska koltuğuna yaslanıp eve doğru hareket çekti. “Ko-nuştuğumuz şey hakkında düşünüp duruyorum,” dedi Della’ya, sanki polis hemen yanlarında oturmuyormuş gibi. “Bir polis olarak en azından bir farklılık yarattığını düşünüyorsun. Oysa tek yaptığımız dişlileri yağlamak, değil mi? Marlena Falcone’u öldüren mankafa veya o evde yaşayan hıyar her kim olursa olsun, onlar izin vermedikleri sürece hiçbir fark yaratılamaz. İzin de vermezler çünkü eğer bu hıyar bir şeyleri değiştirmeye karar verirse ondan daha büyük bir hıyar ona engel olur. Her zaman daha büyük bir hıyar vardır, Della. Ne zaman bir fark yaratma-

mıza ramak kalsa ya angaryalarla vaktimizi boşa harcarlar ya da oturup lanet olası eski, güzel bir evi harabeye çevirmelerini izlemememizi isterler. Çünkü hıyarın biri bizim içeride ne olup bittiğini görmemize izin vermektense kiremitlerine kadar yağmalanmasını tercih eder de ondan. Ona da lanet olsun. Yağmalayanlara da lanet olsun.”

Elini cebine atıp silahına yeni şarjör taktı. Sonra da çabucak Della’yı öpüp üniformalı polise onu dışarı çıkarmasını söyledi ve sokağa fırladı.

-64-

Vegas’tan kaçtığından beri Wayne’in içinden bir ses yüzükoyun pisliğe yatmasını, acıya ve kaosa teslim olmasını, arbede içinde ayaklar altında ezilmesini, polisin onu kelepçeleyip bir kamyonetin arkasına atmasına izin vermesini, kaçıktan, mücadele etmekten vazgeçmesini ve kaderini evrenin ve mahkemelerin kurallarına teslim etmesini ilk kez söylemiyordu. İlk kez başka birinin onun yerine kırmızı veya siyahı seçmesine izin vermesini tavsiye etmiyordu. Muhtemelen artık Nada için bir şeyler yapabilecek hali kalmamıştı. Değil hayatını kurtarmak bulmaya bile gücü var mıydı emin değildi.

Sonra arkadaşı Peter Trembley’in o kapıdan içeri adımını atarken, Canada Gold’a gittikçe yaklaşırkenki görüntüsü ve şimdi de evin içinden gelen silah sesleri ona güç verip onu ayağa kaldırmış, sanki içi adrenalinle dolmuş gibi dikkat kesilmişti. Vurduğu herif yaşıyordu – rahatlamıştı – ve Wayne topallayarak açık kapıya doğru yürüdü, sonra da Gary Jameson’ın evine girdi.

Yağmacının biri kurşunların arasından kaçıyordu. Yanın-

dan koşarak geçip gitti, ceplerini belli ki çaldığı kıymetli eşyalarla doldurmuştu. Wayne hem evin içinden hem de dışından çığlıklar, bağırış çağırışlar bir de kahkahalar duyuyordu. İçeri adımını attığı anda havalandırmadan gelen serinliği hissetti.

Serinlik o kadar iyi gelmişti ki geniş antrenin yerle bir edildiğini hemen fark etmedi – mobilyalar yana yatırılmış, tablolar duvarlardan sökülmüş, yağlı boyalar parçalanmıştı. Kalın tabanlı ayakkabılarının altında cam kırıkları çıtırdıyordu. Masif ahşaptan devasa bir kapı devrilmiş, tam karşısındaki alçısı çatlamış duvara yaslanmıştı.

Wayne başını eğerek salondan geçmiş, köşeyi dönüp başka bir hengame olan koridora gitmişti. Ortalıkta kimseler yoktu. Görünüşe göre yağmacıların çoğu kırıp, döküp, alacaklarını alıp kurşunlardan kaçarak çoktan ayrılmıştı.

Yavaşça bir köşeyi daha dönüp mutfığa girdi. Kapakları açılmış dolaplardan kutular, konservele yerlere saçılmıştı. Wayne'in daha önce dışarıda gördüğü bir adamın bacağı kanıyor, yerde yatmış acı içinde kıvranıyordu. Yerel bir haber kanalına ayarlanmış küçük bir televizyon dışarının helikopterden çekilmiş görüntülerini veriyordu. Şu anda evin önünde üç polis arabası, bir ambulans ve yarısı evin bahçesinde yarısı sokakta, elli kadar ne yaptığını bilmez sarhoş vardı. Televizyonun sesi kısık olmasına rağmen Wayne duvarlardan dışarıdaki arbedenin sesini duyabiliyordu – siren sesleri, helikopter pervaneleri, boğuk boğuk gelen çığlık sesleri her yeri sarmıştı.

Burada mutfakta, beyaz polyester bir önlük giymiş şişman bir kadın ve siyah pantolon, frak gömleği giyip kravat takmış uzun boylu, yaşlı bir adam birlikte ağlaşıp kucaklaşıyorlardı. Kadının kısa kolları adamın belini dolamaya yetmiyor, adam ise uzun kollarıyla atkı gibi kadının sırtını sarıyordu. Wayne'i görünce kadının nefesi kesildi.

“Nerede o?” dedi.

Şişman kadın hıçkırıklara boğuldu. Uzun boylu adam ona daha sıkı sarıldı ve soğuk ve bilinçli bir nefretle Wayne'e baktı. "Sizler bu evde ne yapıyorsunuz?"

"Canada Gold burada mı?" Tıpkı katil Wayne'in yapacağı gibi tehditkar konuşmaya çalışıyordu fakat kelimeler ağzından ıkına sıkıla çıkıyordu. Artık hissettiği acı kanayan ayaklarından, su toplamış bacaklarına, başından, yan taraflarına oradan bütün vücuduna yayılmıştı.

Yaşlı adam cevap vermedi ama başka tarafa bakıp Wayne'in arkasında duran bir şeye odaklanınca gözleri kendini ele verdi. Wayne tam kurşun paslanmaz çelikten bir mutfak aletine denk gelip kulakları çınlatan bir sesle sekince kendini bile şaşırtan bir çabuklukla yere yattı. Bu bir uyarı atışıydı. Şişman kadın bağırdı, Wayne ellerinin ve dizlerinin üzerinde olabildiğince hızlı bir şekilde kadına doğru ilerledi. Vücudunun yan kısmındaki enlemesine uzanan iltihaplı kesigi hissedebiliyordu. Wayne acı içinde nefes alıp tezgahın yan tarafına yaslandı. Salondan ateş eden nişancı iki eliyle tuttuğu silahı karşısındakine doğrultarak mutfığa girdiğinde, Wayne yaşlı kadının arkasına geçmiş, Kamyoncu Denny'nin silahını istemeye istemeye kadının başına dayamıştı.

Nişancının üzerinde siyah bir kot pantolon ve siyah tişört vardı ve Wayne'inkinden daha büyük ve daha yeni bir tabancayı her iki eliyle ustaca kavramıştı. "Polis," dedi. "Benim adım Detektif Bob Kloska. İndir silahını."

Wayne tehditkar görüldüğünü umduğu bir bakış attı. Polis gibi giyinmemişti ama polis gibi konuşuyordu. Silahını çok daha fazla kendine güvenerek tutuyordu.

"Bir dakika içinde buraya benim gibi yirmi polis daha gelecek," dedi polis.

"Gelmese iyi olur." Wayne bu sözün ne kadar ikna edici olduğundan emin değildi.

Polis dudağını ısırp bir dakika boyunca onu süzdü, sonra

da hatırlayarak başını çevirdi. “Sen Nevada’daki mankafasın. Wayne Jennings.”

Tanrım, diye içinden geçirdi Wayne. “O halde ateş edeceğimi de biliyorsun,” dedi.

“Hadi bunu konuşalım, Wayne,” dedi polis. “Canada nerede?”

Wayne yere doğru ateş etti, ateş etmesiyle silah geri tepti. Dışarıdan bakıldığında, hayatında yalnızca ikinci denemesinde hedefi dışında bir yere ateş eden bir adam olarak katil Wayne’e çok da benzemediğini düşündü. “Çık!” diye bağırdı yine de.

Polis önce yaşlı kadına sonra da yaşlı adama baktı ve Wayne’in numaradan gösterebileceğinden çok daha gerçekçi ve tehditkar bir tavırla kendi kendine söylenip yavaş yavaş salona doğru geri çekildi.

Wayne topallayarak ilerledi ve arkasından kapıyı kapatıp muhtemelen önemli misafirlerin geniş fakat bir o kadar da sade mutfığa yanlışlıkla girmelerini önlemek için konulmuş basit bir sürgülü kilitle kilitledi. Aynı işlemi odanın diğer tarafındaki kapıya da yaptı.

“Sizler bizlerden ne istiyorsunuz?” dedi yaşlı adam.

“Ben onlardan değilim. Tek başımayım.” Çocuğa doğru eğildi – *üzgünüm* – ve her ne kadar bunu nasıl yapacağından emin olmasa da onu ambulansa götüreceğine söz verdi.

“Git, defol,” dedi yağmacı.

Yaşlı kadın durmadan ağlıyordu.

“Ne istiyorsunuz?” diye sordu uzun boylu adam.

“Ben Canada Gold’u arıyorum,” dedi Wayne. Parmaklarıyla yaralarını tek tek sayınca irkildi.

Yaşlı kadının feryatları suçluluk gözyaşlarına dönüştü, başını adamın omzuna yasladı. Wayne ikisinin karı koca olduklarının ancak farkına varıyordu.

“Sana Wayne dedi,” dedi yaşlı adam. “Buraya Nada’yı öldürmek için geldin.”

Nada. Sadece arkadaşları ona böyle seslenirdi. “Buraya onu kurtarmaya geldim,” dedi Wayne ve söylediğinin kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin, gerçeğin ne kadar anlamsızlaşabileceğinin, o kadar ki artık kimseyi gerçeğin gerçek olduğuna inandıramayacak hale gelinebileceğinin farkına vardı. Wayne bunun bu kadar acı bir şekilde ortaya çıkmasına hazır değildi. Kulağa çok yanlış geliyordu. Sanki alakasız birinin elinden çıkmış bir senaryo gibiydi. Gerçek bu olup bitenlerden daha karmaşıktı.

Gerçek şu ki kendini kurtarabilmesi için Nada’ya ihtiyacı vardı.

“Aman Tanrım!” dedi aşçı mutfak havlusunu yüzüne doğru tutarak.

“Buraya onu bizden kurtarmak için geldin!”

Yaşlı adam bunun saçmalık olduğunu söyleyerek kadını rahatlattı. Onlara ne denildiyse yaptıklarını söyledi. Vazifelerini yapıyorlardı. İşlerinde oldukça iyiydiler.

“Lanet olsun!” dedi çocuk. “Her yerim kanıyor!”

Küçük televizyonda, helikopterden yağmacılardan birinin elinde kocaman bir yağlı boya tabloyla Lake Shore Yolu’nda kaçtığı görülüyordu. Aşçı mutfak dolaplarının birinden üzerinden bir şey yazmayan, seramik bir kavanoz çıkarıp kapağını açtı. Kavanozun içinde beyaz bir toz vardı. “Bana ne söyledilerse yaptım. Ah zavallı kız. Çok hastalandı! O kasılma nöbetleri!” Artık her lafının arasını hıçkırıklarıyla dolduruyordu. “Onu kendim yemeliydim!”

Wayne kadına yaklaştı, serçe parmağının ucunu toza batırıp parmağını diline götürdü. Tadı tebeşire benziyordu fakat tıpkı bozuk sarımsak gibi biraz acı gelmişti. “Ona bundan ne kadar miktarda verdin?”

“Hasta olduğunu düşünmesine yetecek kadar.” Yaşlı adam durup biraz düşündü ve belki Wayne’in Nada için kaygılanma-

sını samimi bulduğundan belki de içindeki suçluluk duygusu verdiği kararları etkilediğinden “Odası üst katta. Üçüncü katta. Bu gece bir şey olacaktı,” dedi.

“Ne olacaktı?” diye sordu Wayne.

Adam soruyu cevaplamak yerine “Bu mutfaktan çıkarsan öldürüleceksin,” dedi. Wayne adamın uşak olduğuna karar verdi. “İki kapıdan birini açtığın an vurulacaksın. Tek derdin de polisler olmayacak.”

Wayne mutfak duvarlarının ötesinden ayak seslerini duyabiliyordu. Hayatı artık pamuk ipliğine bağlı olan yağmacıya baktı. “Onu buradan çıkarmanız gerekiyor.” Küçük televizyonun ekranındaki yanıp sönen ışıkları gösterdi. “Öte yandan siz dışarı çıkarırken ben burada olamayacağım.”

Adam tezgahın üstündeki dolaplardan birini açtı, ortaya aşağı yukarı yatakhane dolabı büyüklüğünde geniş bir oyuk çıktı. “Çoğu ikinci katta. Başka bir yere gitmedilerse şapelde-ler. Eksiden burada bir yemek asansörü vardı. Hava boşluğuna girebilirsen yukarı tırmanıp yanlarından geçip gidebilirsin. Oralarda bir yerde hâlâ bir ip duruyor.”

Wayne eğilip yaralı dizlerini tuttu. “Çok yorgunum,” dedi yüksek sesle, ses tonunda katil Wayne’den eser kalmamıştı.

Uşak, Wayne’in söylediklerini dikkate almadı. “Kapısının önünde bir adam olabilir. Dr. Russo içeride onun yanında duruyor olabilir. Jameson ve diğerlerinin nerede olduklarını bilmiyorum.”

Wayne başını kaldırıp kare şeklindeki açıklığa baktı. “Buraya sığmam mümkün değil.”

“Burada kal o zaman. Çok da umurumdaydı.”

Daha eğilip boşluğa girerken bile yan tarafındaki kesik geriliyor, kanıyor, yara varlığını iyice belli ediyordu. Wayne hâlâ bunun bir tuzak, bir pusu olduğundan şüpheleniyordu, ya katlar

arasında sıkışıp kalacaktı ya da güvenlikçiler onu ikinci katın sürgülü kapısından çekip çıkarmak için hava boşluğunun ağzında bekliyorlardı. Bir noktaya kadar bunun bir tuzak olabileceğini düşünmüştü. Wayne aydaki ağırlığını daha birkaç santim boşluğa doğru çekmişti ki yaşlı adam ipi makaradan çıkarmasına yardım etti ve “Benim adım Hugh. Ona üzgün olduğumuzu söyle,” dedi. Sonra da kapıyı kapattı.

Acı dayanılmazdı, şimdi hiç olmadığı kadar kötü durumdaydı fakat Nada’ya yaklaşmak ağrıkesici gibiydi. Wayne mutfaktan sağlık memurlarının sesini ve polisin “Nereye gitti o? Nereye gitti o?” diye bağırışlarını duyduğunda tam olarak ikinci katın çıkışına varmamış olsa da karanlığın içinde epey ilerlemişti, çok yaklaştığını düşünüyordu.

Wayne sırtını alçı kaplamaya dayayarak bacaklarını uzatabildiği kadar uzattı ve ancak bir dakika kadar dinlendi. Oysa ona sadece birkaç saniye geçmiş gibi gelmişti.

Daha sonra yaklaşık yüz otuz beş kiloluk gövdesi, devasa ayakları ve kocaman poposunun arasında acı içinde havada asılı dururken, Wayne ince kabloyu, bir asırdan belki de daha uzun zamandır çilehanelerinde çile dolduran rahiplere rahibelerin hazırladığı mütevazı yemekleri taşıyan, kanayan ellerini kesen dikiş ipliğinden farksız ipi sıkıca tuttu ve ipin onu daha ne kadar süre taşıyabileceğini merak etti. Beş günlük yorgunluk, yan tarafındaki mikrop kapmış yarası, başındaki sarsıntı, yaralı kolu, dizi, bu eski ip hepsi birden ona birdenbire bir oyun oynadı ve büyük bir gürültüyle yuvarlandı. Ev ahalisinin neredeyse bütün silahlarını kuşanıp ona doğru koşmasına neden olacak kadar yüksek sesle feryat figan bağırdı.

Üçüncü kat belki altı, yedi metre ya da belki on metre daha yukarıdaydı.

Denny’nin kamyonundan aldığı av bıçağı dişlerinin arasındaydı.

Her yerden boğuk boğuk sesler – silah sesleri, bağırış çağırışlar, sokaktan gelen siren sesleri – duyuluyordu. Mutfaktaki çocuğun acı içinde inlediğini duyabiliyordu, en azından hâlâ yaşıyordu. Beyaz polyester önlüklü aşçının suçluluk duygusuyla hıçkırarak ağladığını duyabiliyordu. Uzaktan bir yerlerden bir arabanın alarminin çaldığını duyabiliyordu.

Lif lif açılmış ipi çekip kendini birkazcık daha yukarı, Nada'ya doğru kaldırdı. Yan tarafındaki yara gittikçe açılıyordu. Attığı her adımda, yere her bastığında, bir yere eğildiği her an canavar kendini belli ediyordu.

Sonra silahın cebinden kaydığını hissetti, silah aşağıdaya düşüp metal zemine çarpınca korkunç bir gürültü duydu.

-65-

Bir insanın etini ısırınca, dişlerini geçirip onun bir parçasını koparınca, onu iki parçaya ayırınca içinde de bir şeyler değişiyordu. O değişime neden olan katalizörün adını bile biliyordu. Zihninin içinde bir yerlerde *adrenalin* kelimesini hâlâ bulabildiği için belki de kendini tamamen kaybetmemiş olabileceğini düşündü. Oysa hemen bunun doğru olmadığını fark etti. Nada Gold'un örümceği kapatılmıştı ve tıpkı Marlana'nın defterleri, notları arasında kişisel bazı izler bırakması gibi kendisinden geriye bir yığın gerçek, ıvır zıvır ve saçma anıyla dolu bir beyin kalmıştı. Nada, Marlana'nın gittiği kadar uzağa gitmişti, benliğinin yerini kızgınlık almıştı. Öfke artık Canada'nın kafasında yerleşmişti; bundan böyle öfkenin sözü geçiyordu.

Elini uzatıp küçük metal askısından serum torbasını çekti ve içinde ne varsa dışarı fişkirincaya kadar dişlerini seruma geçirdi. İlacın, formaldehidin, nanenin tadı ağzına geldi, tepesine

dikilip yüzünün yarısını eliyle kapatan doktorun dehşet dolu gözleri önünde torbayı sıktı fakat torbanın içindeki sıvı doktorun yarasını onun istediği gibi yakmışa benzemiyordu, bu yüzden arkasını döndü ve daha önceden şeklini tanıdığı, altı ve üstü geniş, ortası ince bir şişe gördü. Kapağını açıp doktorun üstüne boca etti. Doktor güçlükle nefes alıp acı içinde bağırırken Nada şişenin içindeki sıvıyla işkence yapıyordu. Bu katalizörün adı da aklına geldi – *izopropil alkol*.

İçindeki sıvı son damlasına kadar dökülünce, şişeyi adamın kucağına attı ve öfke odanın içinde, doktoru tıpkı kendisini düşürdüğü konuma düşürmek, geride acı ve kızgınlık dışında bir şey kalmayınca kadar onu yok edebilmek için kullanacağı bir şeyler aradı.

Aradığı şeyi şömine rafının üzerinde buldu.

Sigara paketi gibi bir kutunun içinde şömine yakmak için kullanılan uzun kibritleri buldu ve bir tanesini yakıp doktorun tepesine dikildi, öfkeli gözlerini dikip aleve bakınca Canada'nın hatıralarından biri canlandı. Örümceği takılmadan önceki yaz babası hapishanedeyken annesi ile birlikte Michigan'daki göl evine gitmişlerdi. Nada elinde Solomon'un çakmağıyla garajın arkasında saklanıyordu. Çakmak tıpkı babası gibi geniş ve ağırdı. Yine aynı babasıninki gibi tepesi gümüş rengindeydi. Nada çakmağın taşını avucuyla çevirince bir alev ortaya çıktı.

O gün eğer jüri babasının suçlu olduğuna karar verirse hayatı nasıl olurdu diye merak etmişti. Hayatının geri kalanı bir sene öncekinden çok da farklı olmazdı. Babasını alıp götürdükleri günden beri babasının işlediği suçun korkunç gerçekliği ve medyanın hayatlarını sürekli takip etmesiyle geçen son bir yıl dayanılmazdı. Annesiyle birlikte yaşadıkları hayata mikroskopla değil, altında medyanın ateşiyle her gün yanıp tutuştukları bir büyüteçle bakılıyordu.

Başparmağıyla çakmağın kapağını kapattı.

Annesiyle birlikte yaşadığı bir hayat nasıl olurdu? Tuhaf. İmkansız. Soğuk. İkisi bir aradayken, fen bilgisi öğretmenin masasının üzerinde duran tele geçirilmiş, birbirine vuran beş metal küreden oluşan şeye – “Newton beşiği,” diyordu öğretmeni buna – benziyorlardı. Uçlardaki toplar sürekli birbirlerine doğru geliyorlar, bir defa vurup geri çekiliyorlardı, durmadan bir çatışma halindeydiler. Her zaman birbirlerinin karşısındaydılar fakat hiçbir zaman birbirleriyle doğrudan bağlantı kurmuyorlardı.

O şey Canada ve Elizabeth Gold’tu. *Uçlardaki toplar.*

Gülümseyip çakmağı tekrar çaktı. Daha çakar çakmaz da söndürdü.

Başparmağı kadar bir böceğin komşularının çitinin altından geçip arkalarından eve doğru yürümesini izledi. O komşularının bir havuzu bir de bahçede her yere pisleyen bir köpekleri vardı. Zaten böcek de bu yüzden oraya doğru gidiyordu, su ve pislik ihtiyacını karşılayacaktı.

Çakmağı çaktı.

Bir saniye sonra binlercesini, daha önce fark etmediği, çoğu karınca, küçük sinekler ve bir avuç arıdan oluşan tam bir böcek yeraltı dünyasını görebiliyordu. Hepsi belli bir amaç doğrultusunda garajlarının arkasında gidip geliyor, bir o yana bir bu yana uçup, sürünüyorlardı. Böcekler meşguldü, çalışkandı ve belli bir amaca uygun hareket ediyorlardı.

Yaptıkları, böcekleri mutlu ediyor muydu? Yaptıkları, böcekleri normalleştiriyor muydu? Böcekler babaları ortadan kaybolduğunda bunun farkına varırlar mıydı? Acaba böceklerin babaları var mıydı?

Binlerce böcek bütün hayatı boyunca oradaydı ama o neredeyse bunun farkında değildi. Sadece karıncanın biri sand-

viçinin üzerine çıktığında veya bir arı kulağında vızıldadığında onları fark ediyordu. Belli ki onlar Nada'yı, çimenlerin üzerinde dolaşan devi fark etmişlerdi. Onu tanıyorlar, varlığından ürküyorlar, bir türlü anlayamamaları da nasıl bir canlı olduğunu merak ediyorlardı. O ise tıpkı babasının umursamaz Tanrı'sı gibi onlar için neredeyse hiç kafa yormuyordu.

Bir sarsıntı yaratıp onları uyarmak için ayağını iki kere yere vurdu. Canada Gold babasının çakmağını kol hizasına getirip gözünün önüne tuttu ve kurumuş, uzun çimenlerin içine düşürdü.

On yıl sonra doktorun başında dikilirken kibritin yanıp kül olmasına izin verdi ve sonra doktoru kolundan tutup ayağa kaldırdı. Sakinleştiricinin etkisi geçiyordu, içindeki öfke ona yolunu gösteriyor, adrenalin ise ona güç veriyordu. Kapıyı açıp doktoru boş koridora itti ve arkasından kibrit kutusunu fırlattı. Sağ eliyle kulağının yarısını kapatmıştı. Attığı her adımda sanki feryat ediyormuş gibi sesler çıkarıyordu.

Odasından çıkarken doktorun örümceğini kapatmak için kullandığı küçük siyah kutuyu kaptı.

Bir kat aşağıda bağırsık çağırış, karmaşa hüküm sürüyordu. Canada yarım ay şeklindeki pencereden dışarıda olup bitenlere bakmak için durup aşağıda bir arbede yaşandığını gördü ve tekrar, gördüklerinin gerçek olup olmadığını düşündü. Evin bahçe kapısını büyük bir kamyonet devirmişti; insanlar, yağmacılar, saldırganlar, bozguncular bahçeye girip çıkıyorlardı. O uyku-dayken birkaç saat içinde dünya değişmişti. Basamaklara yaklaşıncı – Woodward sarmalı – aşağıdan gelen sesleri duyabiliyordu. Çimdikleyerek doktoru susturdu ve geriye doğru sürükledi.

Ucu hiçbir odaya çıkmayan bir hole götürdü. Buradaki kapılar meşe kaplama değil, beyaz boyalıydı. Donanımlar pirinçten olmasına rağmen evin geri kalanına kıyasla pek bakımlı bir

yer sayılmazdı. Örümceği olmamasına rağmen kapı kollarının üstündeki kurumuş yeşil boya damlalarını, lekeleri fark etmişti. Açık kapının arasından bir çamaşır odası gözüne ilişti, doktoru o odaya itti. Oda büyük bir gömme dolap kadardı. İçeride kapının arkasına dayayabileceği bir şezlong ve boş beyaz hasır çamaşır sepetleri dışında bir şey yoktu. Bir tezgahın üzerinde ikinci kattaki çamaşırhaneden getirilmiş, yerleştirilmeyi bekleyen katlanmış çamaşırlar, havlular, kıyafetler yığılmıştı. Paspaslar, süpürgeler, iki tane elektrik süpürgesi arka duvara dizilmişti. Daha üstte duran bir rafta cam temizleme deterjanları, yer temizleyicileri ve ev temizliğinde kullanılan çeşitli kimyasal sıvıların şişeleri sıralanmıştı. Her taraf sabun ve yumuşatıcı kokuyordu. Kapıda kilit yoktu, hatta basit bir sürgü bile yoktu. Şüphesiz ki uzun zaman önce sorulan bu soruya ev sahibi Myra Jameson “Çamaşır odasını ne zaman kilitlemek gerekir ki?” diye cevap vermişti.

Doktora kapının arkasına oturması için işaret etti. Adam kaçmaya çalışmadı.

“Sana söylemem gereken şeyler var. Lütfen,” dedi doktor. Her ne kadar sesi çaresizlik içinde yükselse de Nada zihninin artık heceleri notalarla ilişkilendirmediğini fark etti. Doktor alt katlardan gelen korkunç metal sesiyle irkildi.

Nada sesi umursamadı. Temiz çamaşır yığınına karıştırırken Myra Jameson’ın siyah dar pantolonlarından birini buldu. Canada üzerinde ne olduğuna bakmayı ancak akıl edebilmişti. Arkadan bağlanmış ince bir ameliyat gömleği; neyse ki altında kendi iç çamaşırı vardı. Gömleğin altından ayağına pantolonu geçirdi ve suratını ekşiterek Myra’nın bluzlarından birkaçını çekti, o sırada kendi tişörtlerinden birini buldu, üzerinde Horseshoe Kumarhanesi logosu olan bu tişörtü uzun zaman önce bir poker turnuvasında hediye etmişlerdi. Ona büyük geliyordu, dokusu yumuşak olduğundan uyurken giymek hoşuna gidiyordu.

“Dön arkana,” diye emretti. Doktor arkasını döndü.

Dışarından sesler geliyordu. Sesler yakındaydı. Büyük salonda. Eliyle işaret ederek doktoru susturdu ve üstünden geçerek kapıya yöneldi. Doktorun gözlerini dikip ona baktığını hissedebiliyordu. Doktorun çenesine dizini geçirdi ve tişörtünün bol gelen kısmını beline sarıp yandan sıkıştırdı.

“Lanet olsun. Ben haklıydım. Bunu bir hastanede yapmalıydık.” Konuşan kişi annesiydi. Elizabeth olduğuna hiç şüphe yoktu. Öfke bile benzerliği tanımıştı. İki çift ayak koridordan Woodward merdivenine doğru hızla koştu, eğer biri annesine cevap verdiyse bile ne söylendiğini duymadı.

Canada sanki örümceğini darbeyeyle tekrar çalıştırabilecekmiş gibi alnını sertçe yukarıdaki makineye vurdu.

“Annen seni çok seviyor,” dedi doktor.

Bu laf onu kahkahaya boğmuştu, gerçi kesik kesik çıkardığı kısık ses pek kahkahaya benzemiyordu.

“Hiçbir zaman sana yapılmasını istemedi. İmplantı hep karşıydı. Bu operasyonun çok fazla riski vardı. Ayrıca senin için başka planları vardı. Büyük planlar, Canada. Oysa baban çok ısrar etti. Başında o şey olduğu sürece annen daha fazla devam edemezdi. Yarı makine yarı insanken sana güvenemezdi. Hele o şeyin babana yaptıklarından sonra.”

Kibritleri doktora doğru fırlattı.

“Senin bize katılmanı istiyordu, Canada. Geleneğin bir parçası olmanı istiyordu.”

Söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlayamıyordu fakat kullandığı terimi Marlina’nın notlarından hatırlıyordu. Onu ve bir diğerini. “Armoni,” dedi, sanki kendi sorusuna cevabı yine kendisi veriyordu.

Doktor başıyla onayladı. “Marlena seninle irtibata geçmeye çalışıyordu. Senin bütün bu olanları ürün geri çağırma pro-

sedürünün bir parçası olduğunu sanman gerekiyordu. Sadece on yıl gecikmiş bir prosedür olduğunu düşünecektin. Kimse bir şeyden şüphelenmeyecekti, hatta sen bile. Sen hasta olduğunu zannedecektin. Kasılma nöbetlerinin yeniden başladığını sanacaktın. Sonra da cihaz kafandan çıkarılıp onu en yüksek potansiyelinde değerlendirebilecek başka birine takılacaktı. Annen senden ona, bize, geleneğe katılmanı isteyecekti. Öte yandan bizim içimizde senin ölmeni isteyen insanlar var. Senin içindeki cihazı yok etmek istiyorlar. Seni öldürürlerse Tanrıları'nı memnun edeceklerini düşünüyorlar.”

“Kes sesini.” Kibrit kutusunun kenarıyla başını kaşıdı. Bir sonraki kısma geçmek istemiyordu. Onu öldürmek isteyen insanların arasında Wayne Jennings'in de olduğunu duymak istemiyordu.

“Matematikçiler senin bize katılman konusunda güvenilir biri olduğunu düşünüyorlar. Ne yazık ki görünüşe göre dinleyiciler Steve Rhodes'ı kendi taraflarına çekmiş. Oysa bizler, ister inan ister inanma, annenin Steve Rhodes'tan daha güçlü olduğu bir dünyadan söz ediyoruz. Annen seni koruyabilir, Canada. Başka birinin koruyabileceğini pek sanmıyorum,” dedi doktor.

“Sen buraya geldiğinden beri annenin adamları seni takip ediyor. Güvenliğin için sana göz kulak oluyorlar. Las Vegas'taki arkadaşlarını öldüren şu Wayne denen herif muhtemelen Rhodes için, dinleyiciler için çalışıyor. Eğer seni öldürüp bu işten sıyrılırsa, bambaşka bir yerde ona yepyeni bir kimlik verirler. Olur da yakalanırsa, serbest bırakırlar ve kimse de onun aklının başında olduğuna inanmaz. Steve Rhodes veya gelenek ya da başka herhangi bir şey için söylediği her şey hayal ürünü olarak kayda geçer. Polis onun sadece bir sapık olduğunu söyleyecektir. Bir gerçeği yalana, bir yalanı gerçeğe çevirmek çok kolaydır,” dedi.

Canada duyduklarının hiçbirine anlam veremiyordu. Doktorun ağzından çıkanlar işlenmemiş, anlamsız verilerdi.

“Rhodes bize ihanet etti. Bizim için, annen için sana göz kulak olması gerekiyordu. Marlana öldükten sonra dönmüş olabileceğinden şüphelendik, annen de seni kurtarması için Jameson’ı yolladı. Prosedür için seni buraya getirmek üzere görevlendirdi.”

Yüce Tanrım! Koluyla alnındaki teri sildi, başı dönüyordu. Gerçekler nihayet suratına bir tokat gibi çarpıyordu. Nada, Bea’ye English Judson’ın dairesine girdiğini söylemişti. Oysa en başından beri dairesine giren kişi Wayne’miş. Reggie, Wayne konusunda haklıydı.

Geriye kalan arkadaşlarını saydı, tecavüzcünün arkadaşları kadar yakın arkadaşlarını.

“Annenin dairesinden ayrıldıktan sonra bir kriz daha geçirdin. Seni sokaktan aldık, buraya geri getirdik. Sana yardım etmek için. Seni korumak için. Bizler kötü adamlar değiliz, Canada.”

Üzücü ama bu söyledikleri doğru bile olabilir, diye düşündü Canada.

Kumandayı, talimat verir gibi yüzüne doğru sallayarak ona doğru itti.

Doktor sanki bunca zamandır cüzdanının üzerinde oturuyormuş gibi yana kaydı. “Bunu istemezsin.”

Dilinin ucuna laflar geliyordu fakat bunlar tam olarak doğru laflar değildi. Örümcek kapatıldığından beri benliğinin başka bir yönünün – sinirli, kontrol edilemeyen yönü – onu ele geçirdiğini, örümceğini geri istediğini, gerçek benliğinin tekrar hayata dönmesini istediğini açıklamaya çalışıyordu fakat ağzından çıkan tek şey “Öldür şu pisliği,” oldu.

“Canın yanacak.”

“Yanıyor.” *Zaten*, demek istemişti. *Zaten yanıyor*.

“Canada, izin ver de sana yardım edelim. Nörostimülatörün gerçekleri görmene yardımcı olduğunu sanıyorsun fakat sana

gösterdiği tek şey yüksek çözünürlüklü bir yanılsama. Biz sana tarih boyunca çok az insanın şahit olabildiği gerçeği gösterebiliriz. Babanın hayalini kurduğu şeyi tamamlayabiliriz fakat önce seni kafadaki o cihazdan kurtarmamız gerekiyor. Cihazı senden çıkarıp iyi amaçlar doğrultusunda kullanacak birine takmalıyız. Adam Çinli. Tıpkı baban gibi bir besteci. Tıpkı baban gibi, tıpkı senin gibi tüm hayatı boyunca dikkat eksikliği/hiperaktivite bozukluğundan çekmiş. Marlana onu aday olarak tespit etti. Cihazı tıpkı Solomon gibi evrenin bizim göremediğimiz köşelerine bakmak için kullanacak, muhteşem sanat eserleri ortaya koyacak ve biz sana bunun karşılığında öyle güzel şeyler vereceğiz ki yeni hayatının yanında eski hayatın gereksiz bir çöp gibi görünecek. Steve Rhodes'ın, şu Wayne Jennings denen herifin, dışarıdaki hengamenin icabına biz bakarız ve annenle yeniden bir araya gelerek ilk adımını atacağın yeni hayatın eğer bize güvenirsen hemen, şimdi başlayabilir. Eğer bana güvenirsen.”

Nada şu anda burada değil, bu sizin için hiç iyi olmadı. Belki onu ikna edebilirdiniz diye düşündü. Oysa bundan emin değildi.

Ne düşündüğü şeyi söyledi ne de başka bir şey konuştu. Onun yerine, tek eliyle kumandayı doktora doğru sallarken öbür eliyle de büyük bir çamaşır suyu şişesinin kapağını kaldırdı ve başının yan tarafından sarkan kanlı kıkırdağa doğru yaklaştı.

-66-

Ağrı sızı içinde, her yerine kramplar girerek yemek asansörünün tepesine kadar tırmanan Wayne, Hugh'un talimatlarını takip edip üçüncü katın koridoruna geçti. Burası alkol ve küf kokuyordu. Koridorda bir sağa bir sola bakınırken yanında bir

kapının açıldığını duydu. Telaşlanıp kapının tokmağını çekti ve sıkıca tuttu.

Uzun bir sessizlikten sonra biri yüksek sesle “Neler oluyor?” dedi. Bir erkek sesi.

Wayne elini kapı tokmağının üstüne koyup sesini değiştirdi, zar zor anlaşılan kısık bir sesle konuşuyordu. “O burada mı?”

Bir sessizlik daha oldu, adam bu sefer yavaş ve kuşkulu bir sesle “Hayır. Kimsiniz siz?” dedi.

Sol eliyle kapıyı sıkıca tutarken sağ elini cebine atıp çöldükten Ginny’nin verdiği, James, Hale ve Yağmur Adam’ın almak istemediği üç peniyi buldu. Kapının diğer tarafında biri kapıyı var gücüyle çekiyor, Wayne de dönmemesi için kapı tokmağını sıkıca tutuyordu. Sağ elinin kalın parmaklarıyla bozuk paraları bir araya topladı ve yukarıdan kapıyla çerçeve arasına atıp sıkıştırdı. Artık tokmak içeriden döndürülemeyecekti.

“Hey! Kimsin sen? Çıkar beni buradan!”

Wayne cevap vermedi fakat kapının yan tarafına geçip bıçağın ucuyla çenesine dokundu. O anki olağandışı koşullar altında bile içi kıskançlıkla, karmaşık hislerle doluyordu – ne zaman Nada Gold’u düşünse hemen arkasından açığa çıkan bütün o duygular.

“Kız nerede?” dedi Wayne, gömleğiyle ağzını kapatıp sesini değiştirerek.

Kapının diğer tarafındaki adam duraksadı. “Kim o?”

Wayne hiçbir şey söylemedi.

Birkaç defa öfkeyle kapıya vurduktan sonra ses “Hadi ama! Çıkar beni!” dedi.

Köşeden ayak sesleri duyuldu.

Wayne kilitli olmadığını umduğu bir kapıya doğru sessiz ve çabuk hareket ederek iki uzun adım attı ve kapıyı açtı, neyse ki içerisi boştu. İçerisi karanlıktı. Bir dolap. Kendini içeri kattı.

Birilerinin Nada'nın kapısının tokmağını çekiştirildiğini, bozuk paraları düşürmeye çalıştığını duyabiliyordu. Duyduğu ilk ses "Onun bunun çocuğu! Kim yaptı bunu?" dedi.

"Ev parktan gelen serserilerle doldu!" dedi başka bir ses. Bir kadın.

İlk adam konuşuyordu şimdi: "Kızının nereye gittiğini bilmiyorum, ya da Russo'nun." Dolap kapısının birkaç santim yakınından geçip gittiler. Wayne halının üzerindeki gölgeleri görebiliyordu.

"Lanet olsun. Ben haklıydım. Bunu bir hastanede yapmalıydık. Bir klinik de olabilirdi. Bu plan daha baştan sarpa sarmıştı."

"Sakin ol. Kızını bulacağız."

"Alt katlara bakalım. Kaçıyor olmalı."

"Her yeri aramamız..."

Gittiler. Wayne kapıyı araladı, koridorda kimsenin olmadığını gördü. Yolluğu çekip açık duran kapının hemen girişindeki bozuk paraları topladı. Sonra da emekleyerek dolabına geri döndü, kapıyı kapattı ve ayak seslerinin yaklaştığını duyunca da kimse koridordan kapıyı açamasın diye bozuk parayı kilidin içine sıkıştırdı.

Elinde bıçağıyla yere oturmuş, tıpkı bir körük gibi nefes alıp veriyordu.

-67-

Kafasının tam ortasında bir burgu beynini deliyor, kafatasının tam üstünde dönerek kemiği zorluyordu.

Doktor kumandanın üzerindeki son dört rakamı girdiği anda, iki küçük metal parçası küçük metal kutusuna değdikten saliseler sonra, içindeki acının örümceğinin tel gibi bacaklarına

doğru ilerlediğini hissetti. Nada bağırsık çağrışı içinde kulaklarını tutup dizlerinin üstünde olduğu yere yığıldı. Yüzünün korkunç bir maskeye dönüştüğünü hissediyordu, kibritlerin hemen yanında yere düştüğünü duyuyordu. Alt katlardan onun bağırsıklarını duydukları kesindi.

Ölmeyi istemek böyle bir şeymiş herhalde.

Doktor ayağa kalktı, gözlerini dikip kıza baktı. Yüzündeki ifadeden onun için biraz endişelendiği anlaşılıyordu fakat elini kapı tokmağına götürüp arkasını döndü. Nada çılgınlıkların arasında hırliyordu.

“Üzgünüm,” demek için durdu doktor.

Sanki kafasının içinden şok tabancasıyla vurulmuş gibiydi sanki robot yanı, diğer yanı hayatta kalmaya, insan olan yanını öldürmeye çalışıyordu. Şimdi de beyni gözbebeklerinin arkasını, gözlerini zorluyordu. O daima her şeyi gören gözler yuvalarından çıkacaktı sanki, gözlerini sımsıkı kapatıp buna engel olmaya çalıştı.

Sonsuza dek burada yatıp çektiği acının azalmasını bekleyemezdi. Doktor herkesi şimdi buraya toplayacaktı – Jameson, annesi ve geri kalan herkes, artık onlar kimse. Hepsi onu öldürmeye çalışıyordu.

Nada var gücüyle ayağa kalkmaya çalıştı, göz kapaklarını araladı. Bulanık görüyordu fakat yakından bakınca görüntü netleşiyordu. Şezlonga tutunup yerinden doğruldu, temizlik malzemelerinin olduğu dolabı karıştırmaya başladı. Mobilya cilası, bir şişe dezenfektan ve diğer deterjanları buldu. Eksiksiz bir şekilde hepsini hatırlamaya başladığı lise fen derslerinden aklında kalan, kulağına tanıdık gelen bir isim var mı diye şişelerin üzerindeki ambalajları inceledi.

Dışarıdaki koridordan ayak sesleri geliyordu. Konsantre çamaşır suyu şişesini kaptığı gibi yere çömeldi, çektiği dayanılmaz ağrılar yüzünden hâlâ gözlerini kırıştırıyordu.

Kapı açıldı. Gelen doktor değildi. Ondan daha kalıplı biriydi. Elinde silah vardı.

Şişeyi bir, iki, üç defa havada savurdu. Deterjanlar kapıya doğru sıçradı. Neredeyse Wayne kadar iri ama Wayne olmayan bu kocaman adam yüzünü kapatıp eğilirken küfürler savurup bağırıyordu. Ahşap parke yerlere bir şey düştüğünü duydu, kolunu uzattı, silah olduğunu anlayıncaya kadar eliyle yokladı.

“Lanet olsun!” dedi adam.

Nada dirseğinin içiyle gözlerini ovuşturdu – ellerine deterjan bulaşmıştı – gittikçe daha net görmeye başladı, bu sırada silahı büyük bir kararlılıkla karşısındakine doğrultmaya çalışıyordu. *Silah barut kokuyor,* diye düşündü kafasındaki bağırış çağırışın içinde. Adamın üzerinde siyah bir tişört ve mavi bir kot pantolon vardı. Ayağına bot giymişti. Elinde bir bıçak tutuyordu.

“Kimsin sen?”

“Bir dost,” dedi adam.

Örümceği kendini yeniden yüklerken Nada’nın hayatı da bölük pörçük parçalar halinde kendini yeniden toparlıyordu. “Seni bir yerden tanıyorum sanki.”

Koca adam kapıyı dinledi ve gergin ama bir o kadar yumuşak bir ses tonuyla “Kumarhanede çalışıyorum. Wayne ile birlikte,” dedi.

Kendinden daha emin bir şekilde namluyu doğrulttu. İşin tuhafı silahı da bir yerlerden hatırlıyordu. Bütün bunların gerçek olup olmadığını merak etmeye başladı. Ya hâlâ hastanedeki yatağında yatıyorsa ve sakinleştiricinin etkisi altındaysa. Peki ya ameliyatı tam şu anda yapıyorlarsa, peki ya birdenbire her şeyin netleşmesinin nedeni doktorun şu anda beyninin bir yerlerini parmağıyla dürtüyor olmasıysa, ya hissettiği, gördüğü, duyduğu her şey sadece o *yüksek çözünürlüklü yanılmalardan* biriye.

Koca adam elini ona doğru savurdu. Diğer eliyle hâlâ bıçağı tutuyordu. “Dur, dur bir dakika. Bir sürü insan sana zarar vermeye çalışıyor.”

“Hayır, kahretsin.”

“Bu evdeki insanlar.”

“Biliyorum, onlardan haberim var.”

“Annen.”

“Onu da biliyorum.”

“Wayne.”

“Steve Rhodes beni öldürmesi için onu yollamış.”

“Bay Rhodes seni korumaya çalışıyordu. Sana zarar vermek isteyen bu insanları biliyor. Onlara engel olmak istiyor.”

Kafasında tam performans çalışan bir örümcek olmadan kimin yalan kimin doğru söylediğini bilmek imkansız görünüyordu. “Niye böyle bir şey yapmak istesin?”

“Kendini sorumlu hissediyor. Doğru şeyi yapmaya çalışıyor.”

Nada silahın kabzasını sımsıkı tuttu. Eline tam oturmuştu. Olup bitenlerin hiçbirine anlam veremiyordu. “Düşünemiyorum,” dedi Nada.

“Düşünmene gerek yok ama bizim kaçmamız lazım,” dedi koca adam. “Silahı bana ver ve peşimden gel. Dışarı nasıl çıkacağımızı biliyorum.”

“Peter,” dedi Nada. “Senin adın Peter.”

“Silahı bana ver yeter, sonra buradan çıkarız. Aşağısı tam bir keşmekeş. Yağmacılar alt katta, oradan oraya koşup duruyorlar. O karmaşasının içinde kaynayıp kimseye görünmeden kaçacağız.”

“Silahı sana vermeyeceğim.”

“Ne zamandır yediklerine zehir katıyorlardı, Canada? Kasılma nöbetleri geçiriyordun, değil mi? Seni hasta ediyorlardı böylece ameliyat etmek için bahaneleri olacaktı.”

Doktor belki bundan daha fazlasını itiraf etmişti. Hatırla-

maya, söylediklerinin mümkün olup olmayacağını düşünmeye çalıştı. *Yediklerimde zehir mi vardı?*

“Tek başına üç kat aşağıya inmen imkansız,” dedi Peter. “Jameson bugün buraya otuz tane konuk çağırdı. Çoğu olaylar başlamadan önce geldi. Her biri sana neşter vurmak istiyor.”

“Beni burada bulabileceğini nereden biliyordun?”

“Beni buraya Bay Rhodes getirdi. Bu insanlarla bir aradaydı, anneni de tanıyordu fakat şimdi doğru olanı yapmak istiyor. Seni kurtarabilmek için kendi çevresindeki insanlara ihanet ediyor. Her şeyi sana daha sonra anlatırım ya da eğer istersen Bay Rhodes anlatır ama önce buradan çıkmamız lazım.” Silahı almak için elini uzattığında Nada geri çekildi.

“Seni koruyabilirim ama bana güvenmelisin,” dedi Peter. “Orada resmen *Sineklerin Tanrısı* filmindekiler yaşıyor. Kanun, kural tanımıyorlar. Polis yok. Herkes kendi başının çaresine bakıyor.”

“Tabii,” dedi Nada silahı iki eliyle kavrayarak. “Aynı şey burası için de geçerli.”

Artık etraflarında, her yerde arbeye yaşıyordu. Alt kat, dışarıdan, bahçeden bağırışlar duyuluyordu. Daha yakından bir yerden birilerinin haykırdığını duydu. Ayak sesleri çok yakından geliyordu.

“Buradan öylece çıkıp gidemeyiz,” dedi Peter, konuşurken gözlerini kırptırıyor, kesik kesik nefes alıyordu. “Bütün odaları kontrol etseler bile şimdiye kadar bizim yakınımıza kadar gelmişlerdir. Dışarı çıkarsak bizi görürler. Ayrıca Wayne de dışarıda bir yerlerde. Ondan haberin var sanırım. Çılgına döndü. Tanrı bilir, sana neler yapmak istiyor.”

Nada son cümleyi önemsemedi. “Telefonun var mı? Polisi arayabiliriz.”

Peter alay eder gibi güldü. “Sen beni dinlemiyorsun. Polis falan

yok. Artık orman kanunları işliyor. Arbedeler, yangınlar. Cep telefonları çalışsa bile bir milyon kez denesen de 911'e ulaşamazsın."

Nada şezlongun üzerine çıktı, kenara koyduğu şişelerin etiketlerine tekrar baktı. Tökezleyerek aşağı atladı ve sepet içinden birkaç çarşaf, çorap ve diğer beyaz çamaşırları çekti. Her bir şişenin kapağını açıp çamaşırların üstüne boca etti. Şişelerin kapaklarını açar açmaz içindeki kimyasallar genzini yaktı. Etrafına bakındı, şömine kibritlerini görüp eliyle topladı.

"Hadi gidelim." Doktorun örümceğini kontrol ettiği kumandayı kapının yanındaki tezgahın üzerinde bıraktığını fark etti. Kumandayı kaptığı gibi kendinden bir işaret bulabilmek için içini incelemeye çalıştı. Belli ki henüz işlem bitmemişti, kafası hâlâ karışık, net değildi, öte yandan kendisine ait parçalarının canlanmaya başladığını hissedebiliyordu, içindeki öfke geri çekiliyordu. Nada kumandayı tezgahın üstüne koyup silahın kabzasıyla parçaladı, sonra da parçaları yere atıp devreleri çıplak ayağının topuğuyla ezdi. Bütün parçaları toplayıp az önce ıslattığı çamaşırların arasına sokuşturdu.

Peter parmağıyla burnunu kapattı. "Bu koku da ne böyle?"

"Alkol, vernik, tiner," dedi Nada.

Elinde bıçağıyla önde Peter, arkada leş gibi benzin kokan çamaşırların altından silahını Peter'a doğrultmuş Nada koridora çıktılar. Köşeye yaklaştıklarında Peter sol tarafı, onun odasının olduğu yeri işaret etti, Nada'dan geride durmasını istedi. Nada duvarın kenarından bakınca takım elbiseli iki adamın birkaç adım ötedeki yatak odasına girip gözden kaybolduklarını gördü.

Peter başıyla onayladı ve Nada geniş koridora doğru koştu. Başının üstündeki çamaşırları kaldırdı ve sanki yatağını düzeltiyormuş gibi aniden havaya doğru savurdu. Deterjana, karbonik aside bulanmış çoraplar, diğer çamaşırlar hepsi etrafa saçıldı. Nada, Woodward merdivenlerinin olduğu diğer yönü işaret etti sonra da bir kibrit çıkarıp çaktı ve çamaşırlara doğru fırlattı.

Çamaşırlar karbon kağıt gibi alev aldı, kuzeye bakan pencerelerdeki kırmızı perdeleri tutuşturdu ve yatak odasına giren iki adamı ve koridorun diğer tarafındaki alev ve dumanın içinde bağırışlarından anladıkları kadarıyla en azından bir adamı bulundukları yerde sıkıştırdılar.

Birkaç saniye içinde pahalı duvar kağıtları sökülmeğe, erimeğe, yanmaya başladı. Altın varaklı çerçevelere konulmuş yağlı boyalar kale fencerleri gibi alev aldı. Kenarları bilinmeyen, tutuşabilir bir boyaya bulanmış yolluk tıpkı bir dinamit fitili gibi yandı ve alev alan iki kolon aynen pist ışıkları gibi Woodward merdivenlerine kadar onları takip etti.

-68-

Wayne dışarıdaki koridordan sanki bir yarış arabası geçiyormuş gibi bir ses duydu. Sıcaklığı hissetmiş, kapının altından sızınca da dumanın kokusunu almıştı. Duman sızan yere sıkıştırmak için kalın bir banyo havlusu bulabilir miyim diye etrafı kolaçan etti.

Bu çok kötü olmuştu.

Telaş içinde dolabın arka duvarını bulmaya çalıştı. Çıplak elleriyle parçalayabileceği veya bıçağıyla kesebileceği karton gibi bir malzemedен yapılmış olduğunu hayal etti. Alçıdan yapılmıştı. Zamanı olsaydı belki de alçıyı delebilirdi fakat diğer tarafta başka bir duvar da olabilirdi ayrıca raflar derindi ve rafların arası küçüktü. O şekilde kurtulmaya çalışırken ölebilirdi.

Zamanı iyice azalmıştı. Hiçbir şey göremiyordu, odanın yarısı dumanla kaplanmıştı ve yaslandığı kapı inanılmaz derecede sıcaktı, gömleğinin üstünden sırtını yakıyordu.

Wayne, bir dizini ağırlığının altında sallanan tahta bir rafa dayadı. Elini rafın altına koydu ve destek vermek için kaldırdı.

Üstündeki havluları yere attı ve rafı kaldırabildiği kadar, belki yirmini beş santimetre, yukarı kaldırdı ve kolu rafın atına değdi. Rafın altına dokunamıyordu. Belki de altında bir çamaşır sepeti olabilir miydi?

Eğer şanslıysa kirli çamaşırların atıldığı bir *baca* vardı belki de.

Bacaklarını içeri sokmaya çalıştı fakat raf ancak o kadar kalkabiliyordu ve raf ile dolap arasındaki boşluk o kadar geniş değildi, bu yüzden vücudu oraya sığamadı. Başını içeri soktu ve omuzlarını tek tek sıkıştırarak tıpkı kapının çerçevelerinden içeri sızmaya çalışan duman kadar büyük bir kararlılıkla kendini içeri sokmayı başardı.

İçeri girmenin tek yolu önce başını sokmaktı.

Elleriyle içeriyi yokladı, hâlâ alt kısmı bulamıyordu. Bir elinde bıçağıyla kollarını yanlara sardı ve kalçasını açıklıktan içeri itmeye çalıştı. Günler ve geceler boyunca neredeyse hiçbir şey yemediği bu bir haftadan önce Wayne Jennings buraya kesinlikle sığamazdı.

Ev sanki onu yiyormuş gibi vücudunun geri kalan kısmı da arada durup yanlara sürtüne sürtüne aşağı indi. Nihayet ayakları aşağıdaki kutunun kapağına değdi ve o da sonu nereye gidecekse gitsin kendini eski evin karanlık karnına doğru boşluğa bıraktı.

-69-

Kloska iyi adamları kötü adamlardan nasıl ayıracağını bilmiyordu. İçlerinde iyi adam olduğundan emin değildi. Lanet olsun, yıldızı olmadan *kendisinin* de hangi adamlardan olduğundan emin olamıyordu.

Wayne onu mutfaktan zorla çıkardıktan sonra orada bekledi, ağır kapının arkasından gelen boğuk sesleri dinlemeye çalıştı. Birkaç dakika sonra kapı açıldı.

“Nereye gitti o?” diye sordu Kloska uşağa.

“Yukarı,” dedi uşak hiçbir şey açıklamadan.

Kloska yaralı çocuğun durumuna baktı. Muhtemelen yaşayacaktı fakat Kloska’nın sağlık memurlarının ne zaman geleceği veya başka kaç kişinin yaralandığı hakkında en ufak bir fikri yoktu. “Bunu Wayne mi yaptı?” diye sordu.

Aşçı başını salladı.

“Kim yaptı?”

“Diğer koca adam,” dedi uşak. “Fakat o yapmadı.”

Kloska devasa bir merdivene çıkmış, üçüncü kata doğru basamakları tırmanıyordu. Bir adım diğerini takip ediyordu, bir katilin mi yoksa iki veya on katilin mi peşinden gittiğinden hatta Canada Gold’un evde olup olmadığından bile emin değildi.

İkinci katta durdu ve geniş koridordaki kapılardan birinin arkasından gelen sesleri takip etti. Parmaklarını tetiğe götürdü, silahını doğrulttu ve kapıyı dikkatle açtı.

Burası rahiplerin burada yaşadığı günlerden kalma bir şapeldi. Mihrap yerine üzerinde enstrüman sehpaları, sandalyeler olan küçük bir sahne vardı. İçeride opera için smokin ve uzun tuvaletler giymiş bir düzine insan gergin gergin bekliyordu. Üçü erkek, dördü kadın yedi tanesi Çinli’ydi, çoğu elinde bir müzik aleti – bir keman, bir viyola, bir flüt, bir çello – tutuyordu. İngilizce konuşuyor gibi durmuyorlardı.

Bu evde bu silahtan sadece Çinliler korkmuşa benziyordu.

“Burada her şey yolunda mı?”

Başlarını salladılar, ağızlarında bir şeyler gevelediler. Onu gördüklerine pek memnun olmuşa benzemiyorlardı, onları kurtarmak için buraya geldiğinden bu durum biraz canını sıktı. “Burası güvenli değil,” dedi Kloska.

“Dışarı çıkmamızı mı istiyorsunuz? Dışarıda işler çığırından çıkmış durumda.”

“Bu evin içinde bir yerlerde en az üç adamı öldürmekten aranan bir adam var, sizin hayatınız için endişelenirken bir yandan da o adamı arayamam. Dışarıda bir polis memuru var ve dahası da gelmek üzere, yoldalar. Dışarıda, içeride olduğunuzdan daha güvende olursunuz,” dedi Kloska.

Gözlerini dikmiş, hiç kıpırdamadan ona bakıyorlardı. İşlelerinden biri en yaşlı Çinli’ye kısık sesle bir şeyler tercüme etti. Attığı meydan okuyan bakış Kloska’ya Solomon Gold’u hatırlatmıştı ve bu da adamı sevmemesi için yeterliydi. “Sizi harekete geçirmek için daha ne yapmam gerekiyor?”

Cevap üst katlardan duyulan patlama sesiyle birlikte geldi – boğucu bir duman, alevler, genizleri yakan kimyasal bir koku.

-70-

Duman partinin beklenmeyen misafiri gibi arkalarından döne döne yavaşça iniyordu. Woodward kasırgasında attıkları her bir adım sanki sırat köprüsünde bir sonraki görünmez tahtaya sıçramak gibi bir şeydi. Aşağıdan sesler geliyordu, ayak sesleri gittikçe uzaklaşıyordu.

“Merdivenlerden çıkıp bize ulaşabilirler ve biz de onları asla göremeyiz,” dedi Nada.

“İnsanlar yangından *kaçar* ona doğru koşmazlar,” dedi Peter. “Herkes kaçtıktan sonra biz de arkalarından kaçacağız ve dışarıdaki karmaşanın içinde izimizi kaybettireceğiz.”

Örümceğini tekrar hissedebiliyordu, ayrı kalan iki parçası yeniden birleşiyordu. Ağrıları dinmişti ama ya cihazın tekrar çalıştırılması ya da duman yüzünden çift görmeye devam edi-

yordu. İkinci kattaki küçük köprüye doğru yavaş yavaş inerlerken gözlerini kırpmıyor, çift görmeyi engellemeye çalışıyordu.

Belki de Peter buraya gerçekten ona yardım etmek için gelmişti.

Daha aşağıda doktoru gördü, kolları, bacakları kıvrılmış, yüzünün sağ tarafı kurumuş kandan kahverengiye dönmüş, gömleği daha yeni, daha ıslak, daha kırmızı bir şeye bulanmıştı. Vurulmuşu benziyordu.

Russo, Nada şimdi hatırlamıştı. *Adı Russo 'ydu.*

Aynen düşündüğü gibi duman bulutu, tıpkı bir dağın eteklerindeki sis gibi dağılmaya başladı. Birinci katta Jameson'ın şık giyimli iki misafiri ve silahlı bir adam daha vardı. Saçları ve omuzları polislerinkine benziyordu ve tıpkı bir polis gibi dar bir tişört giyiyordu.

Oysa şimdi kimseye güvenilecek zaman değildi.

Nada ikinci kattaki köprüye atladı ve koridora doğru koştu. Polis arkasından sesleniyor, Peter da onun peşinden koşuyordu.

İkinci katın koridorunun bu kısmı uzundu ve yerde dikdörtgen biçiminde bir şekil oluştuyordu. Dikdörtgenin tam göbeğinde şapel vardı, dışında ise cumbalı pencereler, misafir yatak odaları, babasının çalışma odasına benzeyen odada sıralanmış Burning Patrick'in karoları ve Jameson ve Myra'nın bitişik ofisleri vardı.

Eğer o polis merdivenlerden yukarı çıkıyorsa, onlar daha koridorun ucuna gelemeden onlara yetişirdi.

Nada şapelin kapısını itip içeri girdi. Peter arkasından geldi. Arkasını dönüp silahını doğrulttu, Peter'ı hâlâ belli bir mesafede tutuyordu.

"Bu kötü bir fikir," dedi ellerini ona doğru uzattı, sağ elindeki bıçağı yavaş yavaş döndürüyordu. Silahı tekrar istedi.

"Saklan," dedi Nada.

Orkestra akşamki performans için küçük bir sahneye yerleş-

tirilmişti. Peter hızla sahnenin akasına geçti ve sürünerek oraya bırakılmış ağır, siyah bir tentenin altına girdi. Nada bir kısmı kalın, mavi perdelerle kaplanmış duvarın yanına geçti. Bütün vücudunu perdenin kumaş kıvrımlarından birinin arasına soktu.

Karanlıkta tam olarak göremediği tavana baktı. Yangın çıkarmıştı. Russo ya düştüğü ya da vurulduğu için ölmüştü. Yeni ateş edilmiş silahın namlusunun ucunu kokladı ve Peter'ın doktoru öldürmüş olmasının ne anlama geldiğini merak etti. Belki de onun düşmanları aynı zaman da Russo'nun da düşmanlarıydı ve Rhodes onu her ne pahasına olursa olsun koruması için görevlendirmişti.

Lanet olsun. Buradan çıkıp gitmesi için sadece dokuz, on metre kalmıştı. Sonrasında ne yapacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Perdenin kımıldadığını hissetti. Nada gerildi, parmaklarını tetiğe götürdü, birinin perdeyi açmasını ve kim olduğunu bilmeden üzerine atlamasını bekliyordu. Öyle olmayınca bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı. Dışarıdan birileri bakıyor olabilir diye kumaşı hareket ettirmeden elini dikkatlice uzattı.

Eli birinin tenine değdi. Değer değmez de birinin nefes aldığı duydular.

Nada'nın parmakları bir kolun üzerindeydi. Bir pazunun. Küçük bir pazunun. Tıpkı bir çocuğunkine benziyordu.

Aynı zamanda kendine doğru çekerek az önce elinin değdiği kola doğru yavaşça yaklaştı.

Nefes alıp vermesi hıçkırıklara dönüştü.

Nada birkaç santimetre kala genç bir kadının yüzünü görünceye kadar yüzünü sesin geldiği yöne doğru yavaşça çevirdi. Kadın Nada'dan bir iki yaş küçüktü.

Genç bir Çinli kadın göğsünün üstünde bir keman tutuyordu. Bu, herhangi bir keman da değildi. Neredeyse hiç ışık

yokken bile üzerindeki pas rengini, duygulara hitap eden şekli-
ni, akçaağaç ahşabının damarlarını ve üzerindeki boya lekesini
tanıymıştı.

Babasının Guarneri'si.

Bir an için henüz iki yarısı tam olarak birleşmeyen Nada,
karşısında Erica Liu'nun hayaleti olup olmadığını merak etti.

“Burada ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Nada fakat kız İngi-
lizce konuşmuyordu, bariz bir şekilde belli oluyordu. Bu akşam
performans yapacak müzisyenlerden biriydi. Kız taş kesilmişti.
Eli, ayağı tutmaz olmuştu. O kadar çok korkmuştu ki diğerle-
riyle birlikte evden kaçamamıştı. Onun dışında ikinci kattaki
herkes dışarı çıkmış olmalıydı.

Koşup kaçmak yerine saklanmaya karar vermişti.

Şapelin kapısının kapandığını duydu. Nada eliyle Çinli
kızın ağzını kapattı. Onlar her kimse şu anda buradaydılar ve
onlar her kimse muhtemelen Canada Gold'a bir şekilde zarar
vermek istiyorlardı. Hızlı ve zor kararlar almak zorundaydı.
Yapabileceği tek şey karşındakileri şaşırtıp ateş etmektir. O bir
katil değildi, katil olmak istemiyordu.

Onlar, kimse artık onlar, ona başka seçenek bırakmıyorlardı.

Nada dudaklarının üstüne parmağını koyup silahını kal-
dırdı, kemancı korkudan kesik kesik nefes alıyordu. Sonra da
Nada elinde silahı, parmağını tetiğe hafifçe bastırarak perdenin
arkasından atladı.

-71-

Ağzından çıkar çıkmaz kelime kulağına yavan gelmişti, berbat
göründüğünün de farkındaydı, sonra bütün o silahlar, bıçaklar, ce-
setler, tehditler ve uzun bir süre hapishanede yatacağı ihtimali bir

tokat gibi yüzüne çarptı. Sevdığı kadın işte oradaydı, iri gözleriyle çığına dönmüş gibi bakıyor, kusursuz çenesini sımsıkı sıkıyor ve elinde bir silah tıpkı bir profesyonel gibi ona doğrutuyordu.

“Selam,” dedi Wayne.

Öte yandan sonrasında olan şey tam bir sürprizdi. Onu gördüğüne sevinmesini beklemiyordu. Nada’nın boynuna sarılmasını, şefkatle yaralarına dokunmasını, yorgun omuzlarını, bacaklarını okşamasını beklemiyordu. Onu görünce mutluluktan ağlamasını beklemiyordu. Uzun zaman önce bütün bu ihtimallerin hayalini kurmuştu fakat aslında bunların hiçbirinin gerçekleşmesini beklemiyordu.

Onu vurabileceğini hiçbir zaman öngörmemişti.

Bir patlama oldu ve kolunun içinde bir yanma hissetti, sol kolu geriye düşmüş, kocaman vücudunun geri kalan kısmı da kolunun düştüğü yöne dönmüştü, hissettiği acı o kadar yoğun ki yorgun bedeni zangır zangır titriyordu. Bütün sinir uçları alev alev yanıyordu, acı içinde inleyip ismini haykırdı – “Nada!” – bir darbe daha aldı, yanağına inen sert yumruk onu diğer tarafa doğru fırlattı o sırada yumruğu atanın Peter olduğunu gördü – “Peter, hayır!” – sonra Peter’ın elinde bıçak olduğunu gördü.

Wayne’nin kendi bıçağı vurulmanın etkisiyle elinden fırlamıştı ve başının arkasını yere çarpınca hayatta kalıp kalamayacağı telaşına kapılmış, silahı ve neredeyse hiç kuvveti olmadan, bu kadar çok acı çekerken kendini savunamayacağı için endişeleniyordu.

Vücudu kendisini savunmak için gerekli olan kuvveti bir yerlerden bulmalıydı.

Ayaklarının ve omzunun üstüne yüklenerek, sağ bacağını üste atıp bütün vücudunu acı içinde döndürmeyi başardı. Peter’ın hemen yanında olduğu yerde doğruldu ve sağ eliyle iki yumruk

salladı, ikisi de çok sert olmamasına rağmen bir tanesi tam burunun üstüne denk gelmişti. Peter şaşkına dönerken o da inleye inleye neredeyse artık sakat sayılan ayaklarının üstüne bastı ve sevdiği kadının, onu kurtarmak uğruna buralara kadar geldiği kadının, onu kurtarması gereken kadının onu sırtından vurmaması için dua ederek topallaya topallaya kapıya doğru yürüdü.

-72-

Kemancı Guarneri'yi tıpkı bir bebek gibi kucağına alıp sarmıştı. Nada koridorun sonundaki muhteşem merdivenlere doğru Peter'in peşinden giderken kızın diğer elini tuttu. Şimdi evde kimse yokmuş gibi görünüyordu. Başındaki ağrı ve kulaklarında çınlayan örümceği yüzünden kafasını toparlaması oldukça güç olmasına rağmen olan biten ne varsa her şeyi sırayla düşünmeye başladı. Dakikalar önce Wayne'i kolundan vurmuştu. Tanrım. Wayne, bu evde onun ölmesini veya başına daha kötü şeyler gelmesini isteyen insanlardan sadece biriydi. Peter onu *zehirlediklerini* söylemişti. Şimdi hatırlıyordu, yemekler daima ayrı ayrı tabaklarda geliyordu. Jameson'ın evinde kimse birbirinin yemeğini paylaşmazdı. Hiçbir şey standart ailelerde olduğu gibi değildi. Mutfakta yerken bile Nada'nın yemeği her zaman farklı bir kapta geliyordu. Hugh durmadan eklem ağrılarından şikayet ederdi. Kolesterolü astronomik seviyelerdeydi. Molly herkes karnını doyurduktan sonra yemek yerdi.

Nasıl da fark etmemişti? Molly ve Hugh.

Hastalığına onlar sebep olmuştu. Mükemmel çalışan örümceğini çıkarmak için bir bahane yaratmışlardı.

Merdivendeydiler, Peter bıçağı elinde adeta gülünç bir şekilde hazırda tutuyordu, daha ancak üçüncü basamaktaydı, Nada ve ağ-

layıp sızlayan kemancı onun gerisindeydi. Evin içinden, dışından çığlıklar, bağırış çağırışlar duyuluyordu. Olduğu yerde üst kattaki sıcaklığı neredeyse hiç hissetmiyordu fakat kokusunu alabiliyor, çıtırtıları duyabiliyordu. Alt katlara kadar peşlerinden gelen duman bulutu onları hem başkalarından gizliyor hem de yollarını kesiyordu. O dumanın içinde görünmek de görünmek de zordu.

Sekiz basamak sonra en alt katta ineceklerdi. Nada, Russo'nun hâlâ düştüğü yerde durduğunu görebiliyordu.

Bir insan daha onun yüzünden ölmüştü ve bu istatistiği gösteren sayacın durup durmağından bile emin değildi.

Sonra bir ses duydu: "Olduğunuz yerde kalın."

Adam ya bir polisti ya da annesinin veya Jameson'ın tuttuğu bir kiralık katildi. Nada hangisi olduğuna henüz karar verememişti. Yüzü tanıdık geliyordu. Koridor kapısının hemen yanında duruyordu, elindeki silah üçünü de tehdit ediyordu. Peter ellerini havaya kaldırdı fakat bıçağını bırakmadı. Nada, Peter'in parmak uçlarında küçük, tuhaf bantlar olduğunu fark etti. Bandaj olabilir diye düşündü.

Polis, polis olduğunu söyledi. Silahlarını yere bırakmalarını ve üçünün de yavaşça yere çökmelerini emretti. Bir an önce evden çıkınları gerektiğini söyledi. Nada nasıl hem bir an önce hem de yavaşça hareket edeceklerini anlayamadı.

"Kımıldama, Peter," dedi Nada. Sonra da polise "Kimliğine bakacağım," dedi.

Polis boğazını temizledi fakat kimlik çıkarmadı. "Ben Dedektif Kloska." Silahını Peter'a doğru çevirdi.

"Babamı tutuklayan polis sensin." Kloska cevap vermedi. "Bu lanet olası büyük bir tesadüf, Detektif Kloska. Kimliğin nerede?" Cevap vermedi. "Onlar için mi çalışıyorsun? Annemin adamı mısın? Ben ne olup bittiğini anlayıncaya kadar kimse bir şey yapmayacak."

“Benimle dalga mı geçiyorsun sen?” dedi Kloska.

Üst kattaki yangından gelen sıcaklık artık Nada'nın ensesini hafif hafif yakmaya başlamıştı. “Eğer sizin peşinizden dışarı çıkarsam ya öldürülürüm ya da örümceğimi alırlar ve iki durum arasında neredeyse hiç fark yok.” Başını indirip Russo'nun cesedine baktı.

“Ben kimse için çalışmıyorum, Canada,” dedi Kloska. “Sen o silahı indireceksin ve biz de bu lanet olası yerden çıkacağız. Bu ev yakında iskelete dönecek.”

“Bir dakikaya ihtiyacımız var,” dedi Nada.

Beyninin içinde parçaları zorla bir araya getirmeye çalışsa da hiçbirini birbirine uymuyordu. Bütün bunların aslında bir rüya olduğu fikri ona hâlâ cazip geliyordu, gerçi uyandığında her şeyin bittiğini, örümceğinin ondan alındığını görmekten ödü kopuyordu.

“Yapacağımız şey şu,” dedi Nada fakat zihninin içinde henüz yarısı şekillenmiş olan sözlerini tamamlayamadan derinden gelen, acı ve panikle inleyen bir ses duydu ve siyah bir cisim görmesini engelledi. Bir an için bir kasılma nöbeti daha geçirdiğini sandı fakat bu Wayne'di, devasa Wayne, ya merdivenden ya da üstteki köprüden aşağı Peter'la Nada'nın arasındaki basamaklara düşmüştü veya atlamıştı. Nada'nın tahmin ettiği kadar çok şaşırmayan Peter büyük bir kararlılıkla kaşlarını çatarak arkasını döndü ve elindeki bıçakla saldırdı. Wayne elini tekmeledi ve bıçak havayı fırladı. Saldırmak için öne doğru eğildi fakat Kloska hemen üzerlerine atıldı, Peter'ı iterek uzaklaştırırken Wayne'in üzerine diziyle bastırarak merdivende kalmasını sağladı, Wayne acıdan inim inim inliyordu. Kloska yaşına göre gayet iyi görünüyordu, Nada gömleğinin altından çok güçlü bir adam olduğunu görebiliyordu fakat aynı zamanda Wayne'in bu kadar kolay boyun eğecek kadar yorgun ve bitap bir halde ol-

duğunu da biliyordu. Kloska dişlerinin arasında bir tane plastik kelepçe tutuyordu, dizini Wayne'in beline koymuş, Wayne'in sol kolunu da arkasına kıvrırmıştı. Nada'nın ateş ettiği yer cayır cayır yanıyordu ve yüzünü acı içinde buruşturduğunu gören Nada Wayne'in bayılmak üzere olduğunu düşündü.

Ona bir şeyler söylemek istedi fakat aklına Bea gelince hiçbir şey söylemedi.

Kemancı hıçkırıklara boğulunca Nada onu daha da yakınına doğru çekti ve keman bir an için Çinli kızın yan tarafına düştü. Wayne bir saniyeliğine Nada'nın gözlerine kendinden geçercesine dürüst, anlamlı bir bakış atarak duyduğu acıyı dindirmeye çalıştı ve sonra da sağ kolunu arkasından hızla çevirip Kloska'nın çenesini yakaladığı gibi geri itti. Polis elinden kurtulan Wayne sağ elini bir şeyler tutmak için uzattı. Sol kolu Nada'nın kurşunu ve Kloska'nın itip kakması yüzünden hâlâ pek hareket edemiyordu, kemancı buldu. Guarneri.

Kemancı müzisyenin elinden kolayca çekip aldı ve demir tırabzanların üzerine sertçe vurdu. Keman clinde parçalara ayrıldı – infilak etti – dehşete kapılan Nada siyah metalin, ladin ve akça ağacı paramparça ettiği, şiddete maruz kaldığı son dakikalarında bile kemanın güzel bir ses çıkardığını düşünmekten kendini alamıyordu.

Kemancı dehşet içinde çılgınlığı bastı. Wayne basamaktan durduğu yerden devrilip yere eğilen polisin üzerinden Peter'in üstüne düştü. Wayne havayı kemanın sapındaki kıvrımla delip geçti, dört teli önce Peter'in boğazına doladı sonra da neredeyse felç olmuş sol koluyla tellerin diğer uçlarını buldu ve çekerek Peter'in boğazını sıktı. Telleri dişleriyle çekince Peter'ı daha rahat kaldıracılabiliyordu, sağa sola sallayınca teller Peter'in boğazını kesiyordu. Wayne, Peter'in vücudunu üstünden attı ve ikisi merdivenlerin sonuna kadar yuvarlandı. Polis dişlerini sıktı ve kendi silahını

yerçekimi sayesinde birinci katta durabilen dövüşen, yuvarlanan, birbirinin üstüne çıkan iki iri kıyım adama öfkeyle doğrulttu.

Peter'ın üzerine çıkan Wayne sağ elini çekip Peter'ın boynundaki telin bağını sıkarak çenesini döndürdü. Peter'ın suratı morarmış, kemanın tellerinin dolandığı boynunda enlemesine, ince damarlar belirmişti. Oysa Wayne'in çalışan tek bir kolu olduğundan başladığı işi bitirecek kuvveti – veya Nada'nın fark ettiği gibi iradesi – yoktu. Peter nefes alabilmek için Wayne'in üzerinden yuvarlandı sonra da başını sallayıp bıçağını geri aldı ve olduğu yerde dönüp bıçağı Wayne'in kalbine saplamak için etrafına bakındı.

“Kesin şunu!” diye bağırdı Nada ve Kloska.

Peter kafasını kaldırıp kendine doğrultulan silahlara baktı, sonra da olduğu yere yığıldı. Yaralıydı, boynunun üzerinde ince kesikler, yanık izleri vardı. Ciğerleri dumanlı havada gittikçe azalan oksijeni solumaya çabalıyordu. Wayne ve Peter sırt üstü yatıyorlardı, her yerleri morarmış, şişmiş ve sakatlanmıştı. Yaralarından kanlar sızıyordu, çoğu Wayne'in kanıydı. Russo'nun cesedi sadece birkaç metre ötedeydi, şimdiden günlerdir oradaymış gibi görünüyordu.

“Yüce Tanrım!” dedi Nada ve Kloska yine aynı anda, silahları ellerinde hazır vaziyette tutuyorlar fakat nereye doğrultacaklarından emin olamıyorlardı.

“Peter, Bea'yi öldürdü. Amoyo'yu da.” Wayne kelimeleri ağzından zar zor çıkarıyordu. Teller ağzının kenarını kesmişti, dudaklarının her iki tarafından kanlar akıyordu. Ön dişlerinden biri dökülmüştü, kalanlar da kana bulanmıştı. “Seni öldürecekti.”

“Hayır,” dedi Peter öksürerek, ağzının kenarına bir parça kustumuk bulaştı, onu da omzuna sildi. “Madem seni öldürmeye çalışıyordum neden şimdiye kadar öldürmedim?”

“Şimdi hepiniz benimle geliyorsunuz,” dedi Kloska fa-

kat Wayne ve Peter yürüyebilecek gibi durmuyordu. Nada da dedektifin söylemek zorunda kaldığı şeylerle henüz ilgilenmiyordu.

“Düşünebildiğim tek şey...” Wayne derin bir nefes aldı. “Silahın olduğu için seni öldürmedi.” Derin bir nefes daha aldı. “İyi düşün taşın, Nada. Sen her zaman doğru hamleyi yaparsın.”

Oysa Nada düşünemiyordu. Bilmiyordu. Üst kattan çarpma sesi geldi, binanın üst destekleme noktasının hayati bir parçası yangında yok olmuştu, evin yıkılmasına ramak kalmıştı. Kloska haklıydı – dışarı çıkmaları gerekiyordu – fakat dışarı çıktığında onu bekleyen şeyden çok korkuyordu. hâlâ bir sürü insan vermek istemediği şeyi ondan almak istiyordu.

“Wayne,” dedi. “Bizi nasıl buldun?”

“Jameson kredi kartı kullanmıştı Coloss...”

“Hayır şapeli kastettim. Bizi şapelde nasıl buldun?”

Wayne hem doğru kelimeleri arayıp hem de güç toplarken birkaç defa irkilerek titredi. Kloska “Millet, *hemen* buradan çıkıyoruz,” diye bağırdı ve Wayne’e doğru bir adım atmaya çalıştı fakat Nada silahını doğrultarak Kloska’yı uzaklaştırdı.

“Kes sesini,” dedi Nada.

“Beaujonlar öldürüldüğünde yüzlerce kilometre uzakta olduğumu kanıtlayan banka makbuzları ve şahitler var, David Amoyo öldürüldüğünde de işteydim,” dedi Peter.

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi Wayne.

“Çünkü o sırada nerede olduğumu biliyorum.”

“Çünkü Rhodes senin için gerekli tezgahı kurdu.”

“Saçmalık.”

“Kes sesini,” dedi Nada.

Peter susmadı. “Yarım düzine insan Wayne’i Amoyo’nun cinayet mahallinden kaçarken gördü. Parmak izleri odanın her yerindeydi. Cesedin her yanına bulaşmıştı. DNA’sını buldular.

Yerdeki kanın üzerinde ayak izleri vardı. Arabasının her yeri Amoyo'nun kanıyla kaplıydı.”

Nada Wayne'e baktı.

“Benim yapmadığımı kanıtlayabileceğimi sanmıyorum,” dedi Wayne.

“Bizi şapelde nasıl buldun?” diye tekrar sordu Nada Wayne'e.

Wayne yavaşça elini cebine attı ve telefonunu çıkardı.

“Nasıl oluyor da elektrik kesintisinde bile cep telefonu sinyali alabiliyorsun?”

“Bu GPS. Sinyal uydudan geliyor. Colossus'taki fişlere yerleştiriliyor, senin cebinde de şu anda bir tanesi olması lazım,” dedi Wayne.

Nada başını salladı. “Üzerimde hiç fiş yok. Cebim bile yok. Üzerimdeki kendi pantolonum bile değil.”

Wayne gözlerini kapattı. “Bilmiyorum.”

Nada sanki cevap onun suratında yazıyormuş gibi Kloska'ya uzun bir süre baktı. Çok derin bakmış olacak ki dedektifin bir an nutku tutuldu. Nada silahını Peter'a doğrulttu. “Cebinde ne varsa çıkar.”

“Ne? Hayır,” dedi Peter.

Nada silahını Kloska'ya doğrulttu. “Sen. Onun ceplerini boşalt.”

“Bu ne şimdi böyle?” dedi Kloska fakat gidip Peter'ın bıçağını tekmeleyerek uzağa fırlattı ve Peter'ın karşı çıkıp deetlenmesine rağmen üstünü aradı, cebinden bir tomar fiş, bozuk para ve yerde şingırdayan anahtarlar çıktı. Bir de üzerinde Rodos Heykeli'nin silueti olan yeşil bir kumarhane fişi çıktı.

“Bu herhalde... sendekilerden biri,” dedi Wayne Nada'ya.

“Benim, benim fişim o. Orada çalışıyorum. Kendim de kumar oynuyorum,” dedi Peter.

Wayne telefonunu ucundan tutup havada salladı. “Fiş onun. Ben değil bu söylüyor.”

“Belki de şarjın bitiyordur,” dedi Peter kinayeli bir şekilde. “Al da Hassan’a götür.”

Kloska fişi inceleyip Peter Trembley’in pantolonundan bir tane kumarhane fişinin çıkmasının yeterli bir kanıt olduğuna inanmayan ve Wayne’in cebinde onu ülkenin yarısına kadar takip edebilecek bir tür yönlendirme cihazı olmasının ortaya çıkmasının daha büyük bir sorun olduğunu düşünen Nada’ya uzattı. “Hugh ve Molly üzgün olduklarını söyledi,” dedi Wayne, muhtemelen kendi kendine sayıklıyordu.

“Şuna bir bakayım,” dedi Nada, Kloska “lanet olası parmak izleri,” diye bir şeyler ağzında geveleyerek fişi ona doğru attı fakat bu sırada tüm dikkati ve silahı yaralı adamlara odaklanmıştı.

Nada yuvarlağı inceledi, yavaşça çevirdi, kenarlarına baktı, nereden geldiğini merak etti ve sonunda eliyle bir kusur buldu. Ön yüzünde neredeyse gözle görülmeyen bir çizik vardı, çizik Rodos Heykeli’nin tam kasığının ortasından geçiyordu, sanki her şey tam o anda yerli yerine oturmuş gibi bu fişteki çizige bakıp nasıl kendi kendine eğlendiğini ve tecavüzcü Phillip Truman’ı zorla hadım ederlerken izlemenin ne kadar güzel bir şey olabileceğini düşündüğünü, sonra da Kerry Meadows’un telefon numarasını yazdığı kağıda bu fişi sarıp odanın karşısına attığını hatırladı.

Fişi Bea Beaujon’a atmıştı.

Nada hayatında ilk defa içindeki kurdu, her zaman korktuğu kurdu, babasının dikkat etmesi gerektiğini söylediği kurdu hissetti – *Kurda bir türlü engel olamadım.*

Bir zamanlar kurdun ona babasından miras kaldığını düşünüyordu.

Yanılmıştı.

Nada namluyu aşağı doğru tutup patlamanın sesiyle Wayne'i, kemancıyı ve Kloska'yı şaşkınlığa uğratıp aynı yöne ateş etti fakat birkaç metre uzaklıktan kurşunu yanağından yiyen Peter şaşırmamıştı. Öndeki delikten bir parça kan fışkırdı sonrasında kan ve omurga sıvısı yere akarken ensesinin yumuşak tarafında çıkan metal parçasını takiben küçük bir kemik çıktı.

Üç uzun ritimden sonra, kemancı çılgılığı bastı. Wayne ciğerlerindeki havayı birden boşalttıktan sonra gözlerini açmadan *Teşekkür ederim* dedi.

"Tanrım," dedi polis fakat arkasındaki kapı girişinde iki kişi belirince yerinden kımıldamadı.

"Selam, anne." Nada silahını tek tek herkese doğru sallıyordu. Dumanların arasında yavaşça bir öne bir geriye gidiyordu. Her adımında kemancı arkasından onu takip ediyordu. "Selam Gary." Sesine verebildiği kadar çok kinaye ve iğrenme duygusu vermeye çalışıyordu.

Jameson arkalarından gelen dumanı seyretti. Bütün odalarda, koridorlarda, bütün katlarda alarmlar çalışıyordu. "Evimi yakıp yıkmışsın," dedi Jameson.

"Ödeşlik diyelim," dedi Nada.

Jameson önce onun sonra Wayne'in sonra da kemancının gözlerinin içine baktı. Suratındaki ifadeyi değiştirmeden yerdeki cesetlere baktı. "Evimden daha önemli şeyler var." Tekrar gözlerini Nada'ya dikti, aynı zamanda silahının namlusunun ucuna da bakıyordu.

Yukarıdan ve arkasından bir gürültü daha geldi, yangın bütün odaları yok ediyordu. Kloska bir elini yanda tutarak Nada'ya doğru bir adım attı.

Nada annesine döndü. "Galiba yardımına ihtiyacım var, anne."

Elizabeth, Peter Trembley'in cesedine baktı. "Detektif, kızım bu adamı kesinlikle nefsi müdafaayla öldürdü. Wayne'i götürebilirsiniz, kızım size yarın sabah ifade verir."

"O kadar basit değil, anne," dedi Nada. Silahını yukarı kaldırdı ve namluyu çevirdi, parmaklarını tetiğe götürerek namluyu kendi göğsüne doğrulttu.

"İşte tam burası," dedi. "Bilirsiniz tıpkı kurşun askerlerin tepesindeki çıkıntılar gibi burada küçük bir yumru var. Tek bir kurşunla hem kendimi hem de örümceğimi alabilirim. Tıpkı bu merdiveni yapan adam gibi. Bu, benim dışımda kimseyi memnun etmez değil mi?"

Jameson kollarını kaldırdı ve geri çekildi. Wayne neredeyse hiç hareket etmiyordu fakat Nada ağzının oynadığını görüyordu, *Tanrım, Nada, hayır*, neredeyse sesindeki ıstırabı duyabiliyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Gary Jameson sakince.

Ayakları üzerinde doğru dürüst duramayan Nada ona destek olmak için kaskatı duran kemancının üstüne kolunu koydu. "Ambulans çağırın. İtfaiye çağırın. Anne, bana avukatını getir."

"Burada ne olup bittiğini sanıyorsunuz siz? Az önce lanet olası bir cinayete şahit oldum," dedi Kloska.

Dedektifi umursayan yok gibi görünüyordu Nada da umursamamaya devam etti. "Onu aradığında," dedi, "ona babamı kimin öldürdüğünü çözdüğümü söyle."

-73-

Reggie'nin taksisi polis barikatları ve trafik yüzünden LaSalle ve Division Yolu'na yaklaşamıyordu. Sirenleri ve dumanı takip ederek sıcak havada gecenin karanlığında yürüyordu. Ciğerlerindeki

hava etrafta hiç ışık olmadığından zifiri karanlık olan sokaklardan daha karanlıkmış gibi geliyordu. Clark ve Schiller Durağı'na geldiğinde alevleri görebiliyor ve Dearborn'a ulaştığında ise alevlerin etrafa yayıldığını, kıvılcımların sesini duyabiliyordu. State Caddesi'ne gelince yıkımın ne kadar büyük olduğunu fark etti, ikinci ve üçüncü katın pencereleri ateşten parlıyor ve her yerinden dumanlar çıkıyordu. 1871'deki Büyük Yangın'dan sonra ilk kez inşa edilen muhteşem evlerden, Chicago'nun simgelerinden biri kendi kendini içerden ve dışarıdan yiyordu.

Reggie, Della Dickey'in yolun diğer tarafından geldiğini görünceye kadar itfaiye barikatlarının yanında beş dakika kadar durdu. "Senin burada ne işin var?"

"Bobby Kloska evin içinde." Sesi endişe doluydu.

"Gerçekten arbede mi yaşandı?"

"Şu ana kadar üç kişinin cesedini dışarı çıkardıklarını gördüm ve bittiğini de sanmıyorum. Sen burada ne yapıyorsun?" dedi Della.

Reggie'nin paltosunun cebinde duran telefonu çaldı, şaşırdı. "Sana söyleyemem." Telefonuna, "Efendim?" dedi.

"Neredesin?" dedi Elizabeth Gold.

"İzin verdikleri kadar yakına geldim."

"Bahçenin içinde mi?"

"Hayır."

"Birini yollayıp seni hangara aldıracağım."

"Canada iyi mi?"

"İyi. Solomon'u kimin öldürdüğünü bildiğini söylüyor."

Reggie telefonu kapattı.

Solomon'u kimin öldürdüğünü bildiğini söylüyor. Tanrım.

"Bobby iyi mi?" diye sordu Della.

Reggie bilmediğini söyledi. "Nasıl oldu da birdenbire si-
perlerin öbür tarafına geçtin sen?" diye sordu.

“Kiminle yatmak zorunda kaldığımı mı kastediyorsun?” dedi çekinmeden.

Her ne kadar Reggie tam olarak nedenini bilmese de böyle konuşması onu biraz incitmişti.

“Reggie...”

“Evet.”

“Oraya girecek misin?”

“Nereye?”

“Onlarla bir araya geleceksin.”

“Kimlerle?”

Başını yavaş yavaş sallayınca kadar Reggie’nin suratını inceledi. “Gerçekten bilmiyorsun.”

“Sen neden söz ediyorsun, Della?”

“Ben de yanında geleyim.”

“Ne? Hayır.”

“Sana yardımcı olabilirim.”

“Bana nasıl yardım edebilirsin?”

“Ne istediklerini biliyorum,” dedi Della.

Reggie burnundan soludu. “Della, buraya bir müvekkilimle buluşmaya geldim ve sesinden başının fena halde dertte olduğu belliydi. Öte yandan *ben* bile ne istediğini biliyorum.”

Della belki de düşünürken onu orada tutmak için elini omzuna koydu. “Chicago’nun en meşhur avukatı bir arbedenin tam ortasında Gary Jameson’ın evine çağırılıyor. Bir yangın çıkmış, olağanüstü durum halindeyiz. Şehrin genelinde bir karmaşa hakim. Polisler bile neler olup bittiğini bilmiyor. Bizim göremeyeceğimiz kadar yukarıdan birileri onlara hiçbir şeye müdahale etmemelerini söylemiş.” Soğukkanlı surat ifadesinde aradığı tepkiyi görememiş olacak ki konuşmaya devam etti. “Müvekkilin nasıl bir belanın içinde olursa olsun oradaki insanların bütün bu olan biteni sonlandıracak gücü ve parası var. Onlara istedik-

leri şeyi vermek zorundasın. Sorun şu ki senden istemiyorlar çünkü sende olduğunu bilmiyorlar.”

“Sen kimlerden söz ediyorsun?”

“Bin,” diye fısıldadı.

“Bin mi?”

“Gerçekten nereye doğru gittiğini bilmiyorsun, değil mi?”

“Peki sen biliyor musun?”

“Evet.”

“Nasıl? Ne istediklerini nasıl biliyorsun?”

Kızın içinde cesaret duvarının tuğlalarının bir bir örüldüğünü görebiliyordu. Della derin bir nefes aldı. “Çünkü ben de onu istiyorum. Çünkü bu sayede onlara hiç olmadığım kadar yakın olabilirim. En başından beri Gold davasıyla ilgilenmemin tek nedeni buydu. Zaten bu yüzden seninle çalışmaya başladım. Öte yandan geçen güne kadar sende olabileceğini düşünmemiştim. Kloska, ona evrak çantana bakmasına izin vermediğini söyleyinceye kadar anlamamıştım. Böyle bir ayrıntı ne haberlerde ne polis raporlarında ne de senin kitabında var.”

Evrak çantası mı? Neden söz ediyordu bu kız? “Della, eve gitmelisin.” Kloska’yı görebilmek için etrafı kolaçan etti.

Sonrasında duydukları şey bir hayvan sesine benziyordu. Devasa bir ayı olabilirdi. Otuz kat büyüklüğünde bir ayı uzun uykusundan uyanmış, çenesini açabildiği kadar açıyor, inleyerek esniyordu.

Lincoln Parkı’nın batı yakasındaki bütün restoranların, evlerin, apartmanların ışıkları tıpkı bir Noel ağacı gibi tek tek yanmaya başladı. Sonra da sokak lambaları tamamen aydınlanmadan önce küçük küçük çaktı ve Lake Shore Yolu’ndaki ışıklar yanmaya başladı, ardından her yerden sevinç çığlıkları yükseldi, yağmacıların geri kalan kısmı dumanı tüten evin yıkıntıları arasında evlerine doğru koşmaya başladılar.

Della, Reggie'nin kravatını çekti. "Kasanda sakladığın şeyi istiyorlar, Reg."

Adeta taş kesilmişti. Uzun bir bakış attı, kız da neredeyse gözünü kırpmadan aynı şekilde ona baktı.

Biliyor. Della Dickey'in ağıttan haberi vardı. Belki de Solomon Gold'u öldürdüğünü de tahmin ediyordu.

Hangara gidince Bin'in gerçekten ne olduğunu görebileceğini şimdi anlamıştı.

Della Dickey'in onunla birlikte geleceğini de biliyordu.

-74-

Hayatı boyunca yaptığı en berbat pazarlıktı. İçinde bu odanın dışında başka birileri duysa hem barodan atılmasına hem de hapse girmesine neden olacak çelişkiler, ahlaksızlıklar ve yasadışı bir sürü şey barındırıyordu. Öte yandan böyle bir bela bir müvekkilinin hayatı boyunca karşı karşıya kalabileceği en korkunç şeydi. Reggie'nin kendisi de boğazına kadar bu belaya batmıştı.

Della Dickey ikinci katta bulunan hangardaki sıcak misafir odasında yanında oturuyordu. Arazinin yaklaşık otuz beş metre ilerisindeki, polislerin aldıkları emirler yüzünden, itfaiyecilerin ise başka yangınlarla meşgul olması nedeniyle başıboş bıraktıkları ana bina kiremitlerine kadar yanmıştı. Battaniyelere sarıyan Gary Jameson karşılarındaki sandalyede oturuyordu. Canada Gold üç sıra ileride ve annesinden dünyalar kadar uzakta oturuyordu. Bobby Kloska neredeyse suç mahalline hiç uğramayan bir altın rozetlinin emriyle sokakta bekliyordu. Bu küçücük halkada, sırları, korkunç sırları olmayan tek bir kişi bile yoktu ve buraya verdikleri sırlar karşılığında kendi sırlarının olabil-

diğince azını vermek isteyen Reggie'yle karşılıklı değış tokuş yapmaya gelmişlerdi.

Koyu renge boyanmış, eski, ahşap merdivenlere vardığında Elizabeth, Canada'nın onunla özel bir şeyler konuşmak istediğini söyledi. Elizabeth endişeli görünüyordu. Reggie her zaman ne söylüyorsa o zaman da onu söyledi. "Her şey yoluna girecek." Bunu söylerken hiçbir zaman bu kadar tereddüt etmemişti.

Eskiden yaşlı bir rahibenin sade yatak odası olan kare şeklinde küçük bir odada Wayne Jennings antika bir karyolanın üstünde yarı baygın bir halde yatıyordu. Canada Gold mavi bir battaniyenin üstünde duran silaha bakıp başını sallıyordu. Silah ona hemen tanıdık geldi, üstündeki ağırlık, bir ur gibi midesine oturdu. "Peter Trembley beni öldürmek için bu silahı yanında getirmiş," dedi. "O beni öldüreceğine ben onu öldürdüm." Reggie cevap vermedi. "Dr. Falcone'u yani babamı öldüren silahın bu silah olduğunu anladım."

Reggie başıyla onayladı ve devam etmesi için bekledi. Devam etmesi epey zaman aldı. Reggie'ye silahın kabzasındaki harfleri gösterdi. EKG. "Annemin silahı. Ona babam hediye etmişti. Silahları severdi. Şehirdeki silah bulundurma yasağını ve buna benzer kanunları düşürünce ellerindeki silahın onları asilerden biri yapacağını düşündü. Neden onu koruyup, suçunu örtüyorsun?" diye sordu.

Olayları anlaması normalden daha uzun sürdü. Elizabeth'in Solomon'u öldürdüğünü düşünüyordu. Reggie her konuda haklı çıkıp bu konuda yanılabilceğini beklemiyordu.

"Annemle ilişkin mi var? Bunca zamandır birlikte miydiniz?" dedi Canada.

"Annen benim müvekkilim." Bu söylediği şeyle hem suçunu inkar etmiş hem de neden daha fazla yorum yapamayacağını

açıklamış olmasını umdu. Eskiden beri avukatların güvendiği bir bahaneydi ama işe de yarıyordu.

“Bir dostum bana annemin bir katil olduğu gerçeğini söyledi. Bunu ona Marlena’nın söylemiş olabileceğini düşünüyorum,” dedi. “Silah Steve Rhodes’taydı. Sanırım silahı ona anem vermiş. Koleksiyonunu yaptığı korkunç şeylere çok uyan bir parçaydı herhalde. Rhodes, Wayne’i kandırıp silaha dokunmasını sağlamış. Sanırım Peter beni vurup silahı cinayet mahallinde bıraktıktan sonra en azından parmak izlerinden birinin hâlâ silahın üzerinde olabileceğini hesapladılar.”

Reggie söylediklerini neredeyse düzeltecekti. Ona Steve Rhodes’ın o silahı nasıl ve kimden satın aldığını bildiğini söyleyecekti. Oysa Canada’nın gerçekleri yanlış bilmesi onun için o kadar da kötü değildi ve bir avukat olarak gizliden gizliye kendini de temsil ediyordu. Kayıtları düzeltmek için ortada hiçbir sebep göremiyordu.

“Onun sırrını saklayacağım,” dedi. “Tabii önce siz bana istediğim her şeyi vereceksiniz.” Bin’in onun peşini bırakmasını istiyordu. Sonsuza dek. Wayne Jennings’in yaptığı her şeyin kaydının silinmesini istiyordu. Reggie’nin, annesine gidip artık Nada’nın Elizabeth’le hiçbir bağlantısı kalmadığını söylemesini istiyordu.

Sonunda Reggie hem hiçbir şeyden vazgeçmemişti hem de her şeyden vazgeçmişti. Kendi sırrını saklayacak, hayatını büyük bir kısmıyla daha önce olduğu gibi bırakacaktı fakat her şeyi darmadağın edebilecek anahtarı vermek zorundaydı.

Reggie, babası yedi yıl önce öldüğünde onun eşyaları arasında bir şey bulduğunu söyleyen Della Dickey’i tanıttı. Babası ona, tek çocuğuna çok istemesine rağmen mirasını bırakamadan ölmüştü. Della adamın adını söyleyince, Reggie diğerlerinin suratlarındaki ifadeden babasının mirasının Gary Jameson

ve diğerlerinin çocuklarına bıraktığı mirasın aynısı olduğunu anladı. Babasının eşyaları arasında bulduğunu iddia ettiği şeyi söylediğinde Reggie diğerlerinin yaşadığı şoktan o bulunduğu şey karşılığında istediği her şeyi verebileceklerini anlamıştı.

Öte yandan Reggie, Solomon'un dul karısı Elizabeth Gold'un uzun ve sessiz bakışından kızın yalanını yemediğini söyleyebilirdi.

Hikayenin geri kalan kısmı ise ayrıntıydı sadece: Neler yapılabildi, neler yapılamadı, güçleri neye yetiyor, neye yetemiyor.

Reggie, son listenin çok kısa olmasına hayran kaldı.

-75-

İLKBAHAR

Kimsenin onları fark edemeyeceği kadar yüksek tavanları, rüşterileri ayık tutacak kadar serin havası, kendilerine baktıracak kadar çok dekolte giyen kadın garsonları ve yirmi veya daha fazla kez boş yere çıktıktan sonra bile başında oturmana yetecek kadar para veren kol makineleriyle ortam küçük bir Vegas kumarhanesini andırıyordu.

Sahnedeki başrol oyuncusu, Wayne ve Nada daha doğmadan önce popülerliğini yitirmişti. Biftekler sert, makarnalar fazla pişmiş geliyor ve ucuz içki veriliyordu, ayrıca burada çalışanlar eğer Colossus'ta çalışıyor olsaydı, beceriksizlikleri ve umursamazlıkları yüzünden ancak stajyerlik yapabilirdi.

Wayne hiçbirini önemsemiyordu çünkü onun ayıcığı olmak hoşuna gidiyordu.

Özel Sağlık Danışmanlığı'ndaki doktorlar gizlice Wayne'in yan tarafını ve kolunu dikmiş, hem Wayne'e hem de Nada'ya

küçük çaplı estetik ameliyatlar önermişlerdi. Nada estetik ameliyatı reddetmiş fakat kızıl saçlarını siyaha boyamıştı. Wayne kırılan burnunu düzelttirmiş, küçültmüştü ve gıdısını da biraz toparlatmıştı. Artık yakışıklı bir suratı olduğunu düşünüyordu. Ayrıca saçını boyatıp sakal bırakmıştı ve eski hantal vücudunun yerini Chicago'ya yaptığı aç biilaç yolculuk sırasında dönüştüğü nispeten daha ince bir vücut almıştı. Nada'nın yazın çalıştığı işten kazandığı çeyrek milyon dolar Cayman Adaları'ndaki hesabına yatmıştı ve annesi vakıf fonundan istediği zaman para çekebilmesini sağlayan belgeleri imzalamış ve Bin'in, Nada ve Wayne'in peşini sonsuza dek bırakacağına dair annesi ve Gary Jameson'dan teminat almışlardı.

Hâlâ kaçak katil Wayne Kenneth Jennings için insan avında olan Federal Araştırma Bürosu'yla ilgili konularda Wayne ve Nada kendi başlarının çaresine bakıyordu.

Gün gelip her şey sütliman olduğunda Wayne 'ben yapmadım' diyebilmek için riske girip annesine veya kardeşine telefon açacaktı.

Yeni ehliyetleri, doğum belgeleri, Sosyal Güvenlik kartları, pasaportları hatta kredi geçmişleri bile vardı. Wayne'nin evraklarındaki ismi Cameron, Nada'nınki ise tıpkı eski Örümcek Adam çizgi romanlarında geçen Peter Parker'ın kız arkadaşının ismi gibi Gwen'di. Eski isimlerini araba değiştirir gibi duygusuzca bir tarafa bırakıp yeni kimliklerine alışmadan önce birkaç gün bu yeni isimlerini her kullandıklarında kıkırdadılar. Aynı şeyi sarı Miata'sı için de yaptılar ve arabasını dikkat çekmeyen gümüş renkte bir Accord'la değiştirdiler.

Wayne bütün bunların neyin karşılığında verildiğinden emin değildi. Nada, annesinin bilip de bu kadar yıl ondan sakladığını tahmin ettiği ve bunun babasına ait bir şey olduğunu söyledi. Ayrıca bu, Nada'nın zihninde, annesinin babası ve Erica'yı

öldürdüğüne dair kanıtın son parçasıydı. Bu yüzden, bir kez daha ortadan kaybolmuştu ve bu defa Elizabeth Gold onu asla bulamayacaktı.

Saklanıp iyileşme süreçlerini geçirdikleri banliyö otelinden çıkıp doğuya doğru yol aldılar. Yeni pasaportlarının işe yarayıp yaramadığını görmek için önce Michigan'a oradan da Ontario'ya gittiler, sonra da yol boyunca yirmi bir oynanan her yerde mola verip Finger Lakes'e, Adirondacks'e ve New England sahiline devam ettiler. Aynı kumarhaneye kesinlikle ikinci defa girmiyorlar, daima nakit ödeme yapıyorlar, kazandıkları paranın hesabını her zaman tutuyorlar ve güvenli şefin biri gelip önlerine vergi formu koymasın diye miktar iyice büyümeden masadan kalkıyorlardı.

Açıkçası görünmez oluyorlardı.

Daha çok Nada ve David'in birlikteyken yaptığı gibi kağıt sayıyorlardı. Wayne bir kumarhanenin – özellikle de imkanları kısıtlı olan bir kumarhanenin – kağıt sayanlarda nelere dikkat ettiğiyle ilgili her şeyi bildiği için de bu işi muhtemelen daha iyi yapıyorlardı. Hiçbir zaman açgözlülük yapmıyorlardı. Şapkasının ve gözlüklerinin altında kimse onu tanııyordu, tanıyorsa bile kimse yanına yaklaşmıyordu. Her zaman çok eğleniyorlardı. En azından Wayne eğleniyordu. Nada'nın ise eğleniyormuş gibi yaptığını düşünüyordu.

Yol boyunca okudukları gazetelerde – *Buffalo News*, *Oneonta Daily Star*, *Albany Times Union*, *Hartford Courant* – pek çoğunu umursamadıkları iyi ve kötü haberler yazıyordu. Wayne, Las Vegas gazetesinde Phillip Truman'ın on beş yıl ceza aldığını yazan kısa paragrafı gösterdi. Peter Trembley öldürmeden önce Bea davayı sonuçlandırmıştı.

Nada Wayne'e polisin onun bilgisayarında bulduğu fotoğrafları, videoları ve kredi istihbaratlarını ve diğer şahsi bilgileri sordu. Bütün bunlarla ilgili ne söyleyebilirdi?

“Oynadığın ellerle ilgili acayip kayıtları ben tutmadım,” dedi pek ikna edici olmayan bir tonda. “Başka biri tutmuş o kayıtları.”

“Kim?”

“Bilmiyorum, Peter olabilir. Belki de Rhodes’tır. Peter seni öldürdükten sonra bana komplo kurabilmek için.”

“Rhodes benim oyunlarımı mı izliyordu? Neden? Hile yaparken yakalamak için mi? Eğer öğrenmek isteseydi ona hile yaptığımı söylerdim.” Kahkahayı bastı veya Rhodes’la onun hileden anladıklarının çok farklı şeyler olduğunu söylemek için kesik kesik güldü.

“Belki de tıpkı Jameson’ın karoların koleksiyonunu yapması gibi o da senin oynadığın ellerin koleksiyonunu yapıyordu. Belki de senin sanatın hile yapmaktı.” Wayne komiklik olsun diye böyle söylemişti.

Nada arada sırada bir yerlere telefon ediyor ve bir hafta sonra yakınlardaki postaneye bir paket geliyordu ve paketin üstündeki iade adresi de hep aynı oluyordu: 3414 North Ravenswood, Chicago. Wayne arabada beklerken gidip paketi alıyor ve yolcu koltuğuna oturunca açıyordu ve uzun süre inceledikten sonra içindekileri bagajdaki büyük kutunun içine Patrick Blackburn’ün diğer karolarının yanına koyuyordu. Görünüşe göre karoları artık onun için yapıyordu böylece bir gün gelip onun, babasının ve Wes Woodward’ın gördüğü şeyi Nada da görebilecekti. Wayne ve Nada iş o noktaya geldiğinde bir römork almak konusunda espriler yapıyorlardı.

Çoğunlukla arkadaş olarak seyahat ediyorlardı ve eğer Nada isterse belki haftada bir de sevgili oluyorlardı. İlişkilerini hiçbir zaman tartışmıyorlardı. Gerçi, uzun süren sessiz yolculukları sırasında arabada Wayne’in elini tutuyordu. Bazen de kumarhanedeyken özellikle de kazanırlarken olur olmaz

zamanlarda dokunuyor ve hiçbir şey ima etmeksizin, sadece orada olduğunu belli etmek için çaktırmadan omzuna, yüzüne dokunuyor, hatta parmağını kalçasında gezdiriyordu.

Tek başına uyurken kendi kendine bunun, aranarak, kaçarak, utandırdığı ailesiyle hiç irtibata geçmeyerek, arkasında hiçbir iz bırakmadan, hiçbir zaman onu onun sevdiği gibi sevmeyecek ve belki de dünyada sahip olabileceği tek arkadaşla arada bir yatarak geçireceği geri kalan hayatı için yeterli olup olmadığını merak ediyordu.

Sabah yataktan kalktığında cevap daima evet oluyordu ve her sabah onun gitmiş olabileceğini düşünüyordu.

-76-

Burası Avusturya'nın ormanlarla kaplı, uzak dağlık bölgelerinde unutulmuş, eski, devasa bir kiliseydi. Buraya çıkan tek yol, düşen ağaçlarla, kütüklerle, ölmüş kemirgenlerle ve pislikle kaplı oluyordu. On dakika arayla yedi ayrı otelden çıkan farklı marka ve renklerde – çoğunlukla Land Rover ve Humvees – otuz araç Viyana'dan buraya kadar zorlu arazilerden geçip gelmişti. Ne de olsa konvoy halinde gelseler çok dikkat çekerdik ve yazılı olmayan, bir nedenle Yunanca değil de Latince söylenmiş mottolarına göre matematikçiler hiçbir zaman dikkat çekici bir şey yapmazdı.

Imperium Sine Fama. Şöhretsiz Güç.

Geleneğin otuz dokuz yeminli üyesi “üyeliğe kabul etmek” veya bazen de “çıraklığa geçiş” adını verdikleri organizasyon için bu yolculuğu yapmıştı.

Hiçbiri Almanca konuşmayan yüz yirminin üstünde müzisyen ve korocu gözleri bağlanarak buraya getirilmişti. Çinli bir

orquestra şefiyle üç gün boyunca prova yapmışlar, önlerindeki sayfada adı yazmasa da her birinin zaten çok iyi bildiği eserin bu versiyonunu öğrenmişlerdi. Geceleri yakın mesafede kurulmuş, konforlu çöl çadırlarından oluşan büyük bir komplekste kalıyorlardı. İçlerinden sadece birkaçı, o da kısık sesle, içlerinde bulundukları tuhaf durum hakkında konuşuyorlardı ve çoğu zaman da sanki son derece sıradan bir performans sergileyeceklerini gibi davranıyorlardı. Her biri içinde hiçbirinin ödeyemeyeceği bir ceza maddesi ve pek çoğunun hissettiği gibi sözü edilmese de tehdit barındıran bir gizlilik anlaşması imzalamıştı. Onları tutan kurumun adı hiçbir zaman açığa çıkmadı. Performansın ardından evlerine döndükten sonra, havale yoluyla her birinin hesabına elli bin avro yatırılacağına dair söz verilmişti.

Oysa tanıdıkları, bildikleri parçayı gördüklerinde, pek azı parçanın tamamını görmüştü – her müzisyen kendi çalacağı kısma göz atabiliirdi – bunun ne olduğunu anlamışlar ve hayran kalmışlardı.

Performansın sergileneceği akşam çadırlarında kostümlerini giyip sahne aldılar. Yirmi yedi erkek ve otuz kadından oluşan dinleyici kitlesi smokinlerini ve tuvaletlerini giyip yerlerini aldı. Her biri sahnedeki müzisyenlerden kimliklerini gizleyebilmek için hayvan figürlü bir maske takıyordu. Aralarında domuzlar, kuşlar, köpekler, kediler, tilkiler, atlar hatta ejderhalar bile vardı.

İlk sıranın ortasında oturan ve arazinin şehrin dışında olmasına ve yıllarca kimsenin gelip gitmemesine rağmen yoldaki tozdan kirlenmemiş bembeyaz pamuklu bir elbise giyen bir kadın dışında herkes siyah giymişti. Kadın bir koyun maskesi takıyordu. Daha doğrusu bir kuzu maskesi. Ortak dilde konuşan küçük bir grup müzisyen birbirlerine kadının onur konuğu olduğunu fısıldıyorlardı.

Hiçbir giriş veya tanıtım konuşması yapılmadı. Maske-

li kadın ve erkekler orkestrayı coşkulu alkışlarla selamladılar. Performans sırasında ağladılar. Müzisyenlerin pek çoğu da ağladı ve yeni versiyonda uzatılmış Dies Irae’de – parçanın on dakikalık bir bölümü – koronun büyük bir kısmı birbirlerinden etkilenerek gözyaşlarına boğuldu. Ortaya konan performansın değerini bilen dinleyiciler de nefeslerini tutarak karşılık verdi.

*

Sade elbisesi gelinliğe benzediği için hem heyecanlanan hem de rahatsızlık duyan beyazlı kadın matematikçilerin üç tane uçağın kaza yapmasına veya Chicago’daki kesintiye ya da rakipleri ve kardeşleri dinleyicilerin Marlena Falcone’u öldürüp öldürmediğini bilmiyordu. Onun alımının yapılacağı bu geceden çok önce ayarlanmış vazgeçilmiş bir işti, oysa bu durum onu bütün bunlardan şüphelenmekten alıkoymamıştı. Sadece bir söyleniyken, ilk kez babasının onlardan biri olabileceğine dair bir kanıt bulduğunda – sonradan doğru olduğu teyit edildi – Bin’den büyülenmişti şimdi ise hepsi gerçektir, etrafında oturuyorlar, onun için kutlama yapıyorlar, ona saygı gösteriyorlardı. Artık onlardan biri olmak üzere olduğuna göre onu korkutuyorlardı.

Bin’in üyelerini birbirlerine bağlayan şeyin bilgi değil korku olduğunu yeni anlamıştı.

Della’nın Reggie’ye anlatmak istediği fakat anlatamayacağı çok şey vardı. “Hepimizden hayvan figürlü maske takmamızı istediler,” demişti sadece törenle ilgili olarak ve bu bile söyleyebileceğinin çok ötesindeydi. “Maskelerin özümüzü yansıtmaması gerekiyor. Daha önceki hayatımızda olduğumuz bir hayvan olmalıymış. Bu çok acayip bir şey.”

**

Orkestra Gold Versiyonu'nun en uzun kısmı olan Benedictus'u çalmaya başladı ve yedinci sırada, Della Dickey'nin kabul edilmek için söylediği onca yalana rağmen Reggie Vallentine'in kocasını öldürüp ağıdı çaldığını şimdi anlayan başka bir kadın vardı. Kendine ait bir sırrı – kızı sayesinde Reggie'de artık kendisinden şüpheleniyordu – olduğu için hiçbir şey söylememiştir.

Sonunda avukatına karşı cephe alırken son derece dikkatli ve yaratıcı olmalıydı, yapacağı hareket hem önceden hesaplanmış olmalı hem de bu sayede intikamını alabilmeliydi.

Tıpkı Della gibi o da bir vâristi, o da bir matematikçinin kızı, büyük, büyük torunuydu ve dahası Vassar'dan mezun olduğundan beri bu organizasyonun bir üyesiydi. On yıl önce son derece mantıklı gerekçelerle işlenen cinayetten beri sadece konumu için değil özgürlüğü için de gücü, zekası ve kaynakları için Bin'e borçlu olan bir kadındı. O gece arabasından, kocası ile Erica Liu'nun kocasının büyük Cadillac SUV'sinde buluştuklarını izledi. Division Yolu'ndaki bir park alanında oldukları görülebiliyordu fakat kamyonetin koyu renk camlarından içeri si görünmüyordu. O kadar rahat olmasa da bir otelden çok daha güvenliydi. Ayrıca çok da pisti. Bu, kocasının albenisinin bir parçası olmuştu. Solomon'un arka koltukları yatırmakta ne kadar usta olduğunu biliyordu, ayrıca araba pis, iğrenç zinalarını yaparken, o kocaman cüssesiyle bile oyuncak bebeğe benzeyen, çellocu sürtüğün üstünde zevk almasına yetecek kadar genişti. Oysa Elizabeth kocasının sürtüğün bacakları arasında gidip gelmesinden, boşboğazlık edip kulağına fısıldadığı sırlardan olduğu kadar rahatsız olmuyordu. Kıza çok fazla şey anlatıyordu. Kafasındaki Elizabeth'in hiçbir zaman taktırmasını istemediği o lanet olası çip sayesinde görmesine izin verilen görüntülerle ilgili imalar yapıyordu. Şimdi de kızının çip taktırmasını istiyordu ve Canada da çip takıldıktan kısa bir süre sonra ona sır-

tını dönecekti. Böyle bir şeyin olmasına izin veremezdi. O bir anneydi. Aileyi bir arada tutacaktı.

Her ne pahasına olursa olsun.

Neredeyse anlaşılmayacak küçük hareketlerle oradan oraya savrulan park halindeki aracı tespit ettikten sonra, kendi arasından çıkıp sakince kocasının aracına yaklaştı ve kendindeki yedek anahtarla sürücü koltuğunun kapısını açtı ve içeri girdi. Sürtüğün çılgınları ve kocasının “Lupa! Hayır! Lupa!” diye bağırması dışarıdan duyulamazdı ama vakit geç olmuştu ve sokaklar boştu. Matematikçilerden biri olarak sayıları, düzenle kaos arasındaki gerilimi kullanma, adı sanı duyulmadan, bilinmeyen sayıda insanı uzaktan yok etme gücüne sahipti. Sürtüğün işin yakın mesafeden bitirilmesi gerekiyordu. Tıpkı bir dinleyicinin yapacağı gibi. Ders alması gereken kocasının önünde.

On yıl sonra, kimsenin gelip gitmediği bu güzel kilisede otururken, kocası ve ondan uzaklaşan kızı – avukatın hesap vermesi gereken bir başka neden de kızıydı – yüzünden acı çekiyor ve dul bir eşin gururuyla, kurt figürüne benzeyen maskesinin göz kısımlarından açılan küçük deliklerden yaşlar süzülerek performansı dinliyordu.

Eski dedektif elinde kamera ve uzun odaklı objektiflerle kilise yıkıntılarının hemen yanındaki bir ağaca tünemiş, konuklar gelirken fotoğraflarını çekmiş, dönüşleri için kendini daha fazlasını çekmeye hazırlamıştı. Kimliklerini gizleyen maskeler takacaklarını öngörmemişti. Öte yandan fotoğraflar ona kısmen de olsa ödeme yapmalarını sağlayabilirdi.

Artık Chicago’da işini gelişigüzel yapması yüzünden katil Solomon Gold’un paçayı kurtarmasına neden olan becerik-

siz polis olarak tanınıyordu. Ona sarhoş, zampara, hatta seks düşkünü ve tacizci diyorlardı. Bir komplo teorisyeni, takıntılı bir eski sevgili, bir sapık, bir yalancı olduğunu söylüyorlardı. Kanıtların 3. Bölge'deki bilgisayarında olduğu iddia ediliyordu. Sayılara tapan eski bir toplulukla ilgili, Solomon Gold'un kızı Canada'yla (Kloska'nın iddia ettiğine göre birini öldürmüştü) ve kısa süre de olsa Kloska'nın gözaltında tuttuğunu iddia ettiği aranılan katil Wayne Jennings ile ilgili ifadeleri de hayal ürünüydü. Bütün bunlar için kanıt olmadığını söylediler ve aralarında şehrin en saygın sakinlerinin de olduğu güvenilir tanıklar da onun söyledikleriyle çelişen şeyler anlattılar. Kloska'nın en acayip iddialarını destekleyebileceğini söylediği Indiana'da yaşayan bir matematik profesörü, ani bir trafik kazasında ölen karısı ve kızının yasını tuttuğu için yorum yapmayı reddetti.

Bobby Kloska eski sevgilisini okyanusun ve iki kıtanın ötesine kadar takip etmişti. Böyle bir şeyi 3. Bölge'de çalışan iki hain dedektifin, onu arkasından bıçaklayan lanet olası çavuşların, teğmenlerin, komiserlerin, şeflerin hiçbirinin ve *Sun-Times*'da çıkan ilk skandal haber sonrası onu satan lanet komiser yardımcısının da yapabileceğini sanmıyordu. Della artık onunla konuşmuyordu, hakkında yasaklama kararı bile çıkartmıştı. İnternette herhangi bir pisliğin atıp tutacağı saçma sapan, acayip iddiaları gerekçe göstermişti. Onları kafasına takmıyordu. Onlar kendilerine başka hedefler bulduğunda Della'yı takip etmeye, dikkate değer bir şey yakalayınca kadar uzaktan fotoğrafını çekmeye devam edecekti çünkü kamerasıyla böyle bir şeyi, aklının başında olduğunu ispat eden inkar edilemez kanıtları yakalayabileceğinden emindi.

Kilisenin nispeten daha az korunan tarafındaki yolda kiralık bir arabada bir zamanlar ikizi olan bir adam kısa bir tövbe duası edip yolcu koltuğundan Merkel marka av tüfeğini alıp kucağına koydu. Avukatın ona verdiği katlanmış kağıda, içinde akla uygun bir şey kalmış mı diye göz ucuyla baktı, sonra da onu küçük parçalara ayırıp rüzgara savurdu.

Ona bir tarih, bir de çok net olmayan bir yer söylenmişti. 14K Triad'ın bir üyesi olduğu söylenen çeteci bir komşusuna bir yabancıнын silah alabileceği Linz'den bir irtibat numarası bulması karşılığında yeni televizyonunu vermişti. Bu seyahati karşılayabilmek için ona sahip olduğu her şeyi vermişti.

Kamyonetlere doldurulup ormana götürülmeden önce onlarla kafayı çekip, rüşvet verip orkestra elemanlarının birkaçını tanıyınca, onları buraya kadar takip etmek onun gibi şüphe çeken Asyalı genç bir adam için bile nispeten kolay olmuştu çünkü Bin onu değil o Bin'i arıyordu.

Bilmesi gereken son şeyi, en önemli şeyi avukat telefonda yaptıkları son konuşmada fısıldamıştı. Bu bilgi hiçbir yerde yazmıyordu. Avukat neden böyle bir şey yaptığını söylememişti fakat o tahmin edebiliyordu.

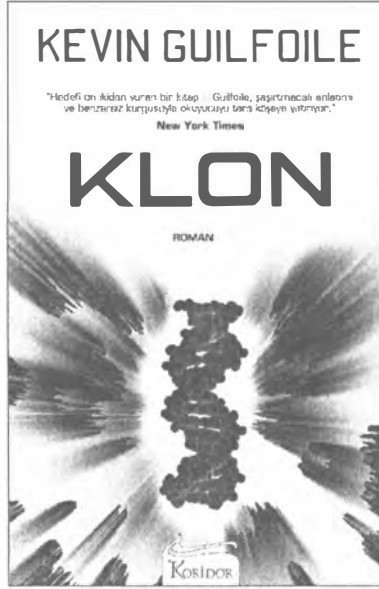
“Bir kurt maskesi takıyor olacak.”

Arabayı toprak yola, anahtarları da koltuğun üzerine bıraktı ve ormana doğru yürüdü. İş bittiğinde kendisinin de ölmüş olacağını tahmin ediyordu fakat bu tuhaf zenginlik tarikatı arkasında bıraktığı pisliği nasıl olsa temizlerdi. Cesetlerin ortadan kaybolacağını, kiralık arabasının geri verileceğini tahmin etti. Eve döndüklerinde ondan daha fazla özlenecekti ve eğer olur da onun eksikliği birilerinin dikkatini çekerse, bu kayıp insanlarla arasındaki uzun zaman önce kurulan zayıf bağlantı insanlarda merak uyandırmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Bu konuda bir sorun yoktu. Bunun adı adaletti, halka açık bir gösteri değil.

Yapmak üzere olduğu şey, hiçbir değişikliğe neden olmayacaktı. Bununla ilgili bir sıkıntısı yoktu.

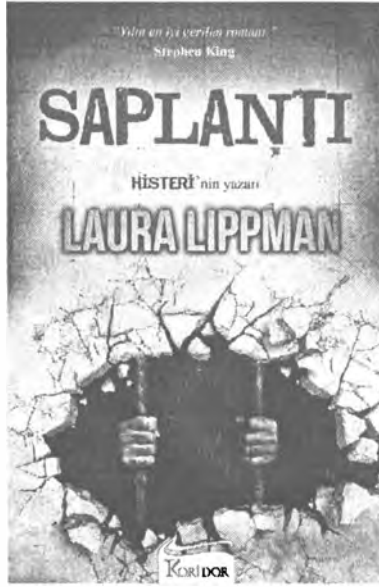
Yeteri kadar yaklaştığında, ağaçların arasından gelen müziği, eskiden kız kardeşinin yaptığı gibi güzel müziği duyabiliyordu. Tıpkı bu kadını takip ettiği gibi kadının da onun ikizini, kocasının aşığını aynı şekilde takip etmiş olabileceğini düşününce içi ürperdi. Mekandan ayrılımlarını, çıkışta coşkuyla bir araya gelmelerini, güzel ağıdın dağ havasında asılı kalmasını bekleyip, kurt maskesini çıkardıktan sonra sanki füzeymiş gibi tüfeği ona doğru sabitleyip sürpriz intihar saldırısını yapacaktı. Başka bir konser, başka bir cinayet.

İşte bunda bir simetri vardı.

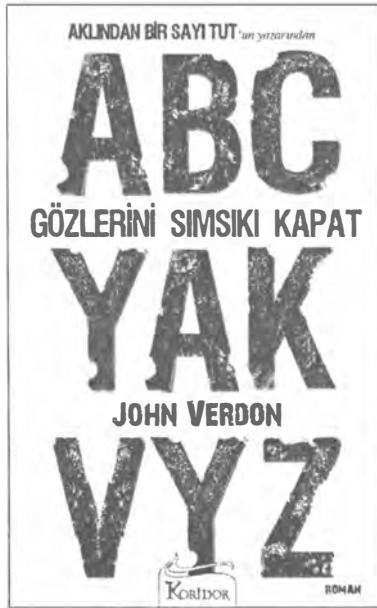
Klonlama uzmanı Doktor Davis Moore'un on yedi yaşındaki kızı tecavüze uğrayıp acımasızca öldürülür. Olay hakkında soruşturma açılır; ancak bir sonuca varılamaz. Aylar sonra Moore kızının eşyalarını polisten geri alır ve bunların arasında kazayla unutulmuş, içinde katilin DNA'sı bulunan küçük bir şişeye rastlar. İşte o an Moore'un beynine korkunç bir düşünce saplanır: Belki kızını değil ama onu öldüren adamı klonlama olanağına sahiptir. Peki kızının katilinin gözlerinin içine bakmaya ne kadar dayanabilecektir?

Justin Finn, üç yaşına bastığında diğer çocuklardan farksızdır. Canlı, neşeli ve sevimli: Ondan zerre şüphe etmeyen anne ve babasının gözündeysen masum bir bebek. Ne var ki yüzü, bir gün mükemmel bir genetik kopya olarak soğukkanlı bir katilinkine tıpatıp benzeyecektir.

Senin fotoğrafındı... Bir dergide gördüm... Tabii ki olgunlaşmışsın. Yine de, seni nerede görsem tanırım.

Sakin bir hayat yaşayan Eliza Benedict'in dünyası Walter Bowman'dan gelen bir mektupla altüst olur. 1985 yılının haziran ayında, Eliza henüz on beş yaşındayken bu adam tarafından kaçırılmış ve altı hafta kadar rehin tutulmuştur. Şimdi Virginia'da tecavüz ve cinayet suçundan bir ölüm hücresine kapatılmıştır ve Eliza onunla ilgili geçmişini çoktan temize çektiğini düşünür. Ancak Walter yok sayıldığı zaman akla hayale gelmeyecek şeyler yapabilir ki bunu Eliza çok iyi bilmektedir. Çocukları ve mutlu evliliğinin üzerine kabus gibi inen bu adamdan bir an önce kurtulmak üzere onunla son bir kez görüşmeyi kabul eder. Ama Walter'ın istediği şey, bağışlanmanın çok daha ötesindedir.

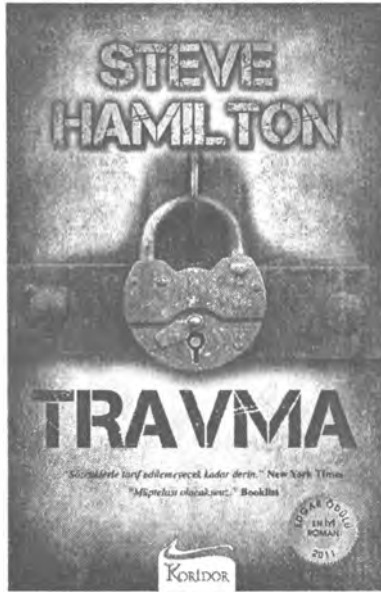

New York'un en gözde dedektifiyken, basın kendisine yakıştırdığı isimden hep rahatsız olmuştu: Süper Dedektif. Bir bulmacayla karşılaştığında, mutlaka çözmek isterdi. Gurney'e göre her bulmacanın çözümü için mutlaka bir ipucu vardı.

Peki ya bu sefer yoksa?

Düğün günü öldürülen bir gelin... Ve olaya tanıklık eden yüzlerce davetli. Cinayeti kimin işlediği ortada, herkes kendinden emin ama ya hepsi zekice bir illüzyonla yanıltılıyorsa... Cinayet silahı dahil birçok detayda sürpriz akıl oyunlarını gördüğünde, Gurney tam bir psikopatla karşı karşıya olduğunu anlar.

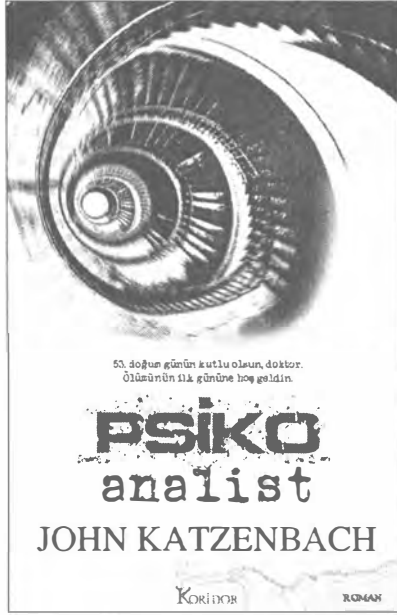
Kim daha zeki; Gurney mi, yoksa müthiş bir illüzyondan ibaret katil mi? John Verdon'dan, akıl oyunlarının iç içe geçtiği, sıra dışı bir roman.

Mike Smith; o bir ‘Kilit Sanatçısı’. Kombinasyonlar, şifreler ya da anahtar olmadan herhangi bir kasayı, asma kilidi veya kilitli kapıyı açabiliyor. Zamanını hikayesini yazarak geçiriyor çünkü başından geçenleri paylaşabilmesinin tek yolu bu; yazmak. On yıl boyunca hiç konuşmadı. “Mucize Çocuk” olarak ünlendiği o trajik günden beri. Tek bir kelime bile.

Mike destek vermekten kendinizi alıkoyamayacağınız o gizemli insanlardan biri – aşkını resimlerle tasvir eden, uçurumun kenarından dönmüş, mücadeleci bir ruh... sessiz bir dahi.

Özgün içeriğiyle en iyi roman dalında 2011 yılının Edgar Ödülü’ne layık görülen Travma; karakterleri yalnızca belleğinize kazınmıyor, aynı zamanda kombinasyonlar ve olasılıklar hakkında sizi kışkırtıcı bir yolculuğa davet ediyor.

“53. doğum günün kutlu olsun doktor. Ölümünün ilk gününe hoş geldin.”

Geçmişinden bir yerlerden geliyorum. Hayatımı mahvettin. Nasıl ya da neden olduğunu hatırlamayabilir-sin, ancak mahvettin. Şimdi ben de senin hayatını mahvedeceğim. Başta sadece seni öldürmem gerektiğini düşündüm. Sonra bunun fazla kolay olacağını fark ettim. Kendini öldürmenin daha iyi olacağına karar verdim.

Kendini öldür doktor!”

Doktor Starks’ın kaderi, intikamını dolambaçlı yollardan almak isteyen ürkütücü derecede zeki bir psikopatın ellerindedir. Bu deli adamı durdurmanın bir yolunu bulmak zorundadır... Yoksa deliren kendisi olacaktır.

